

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

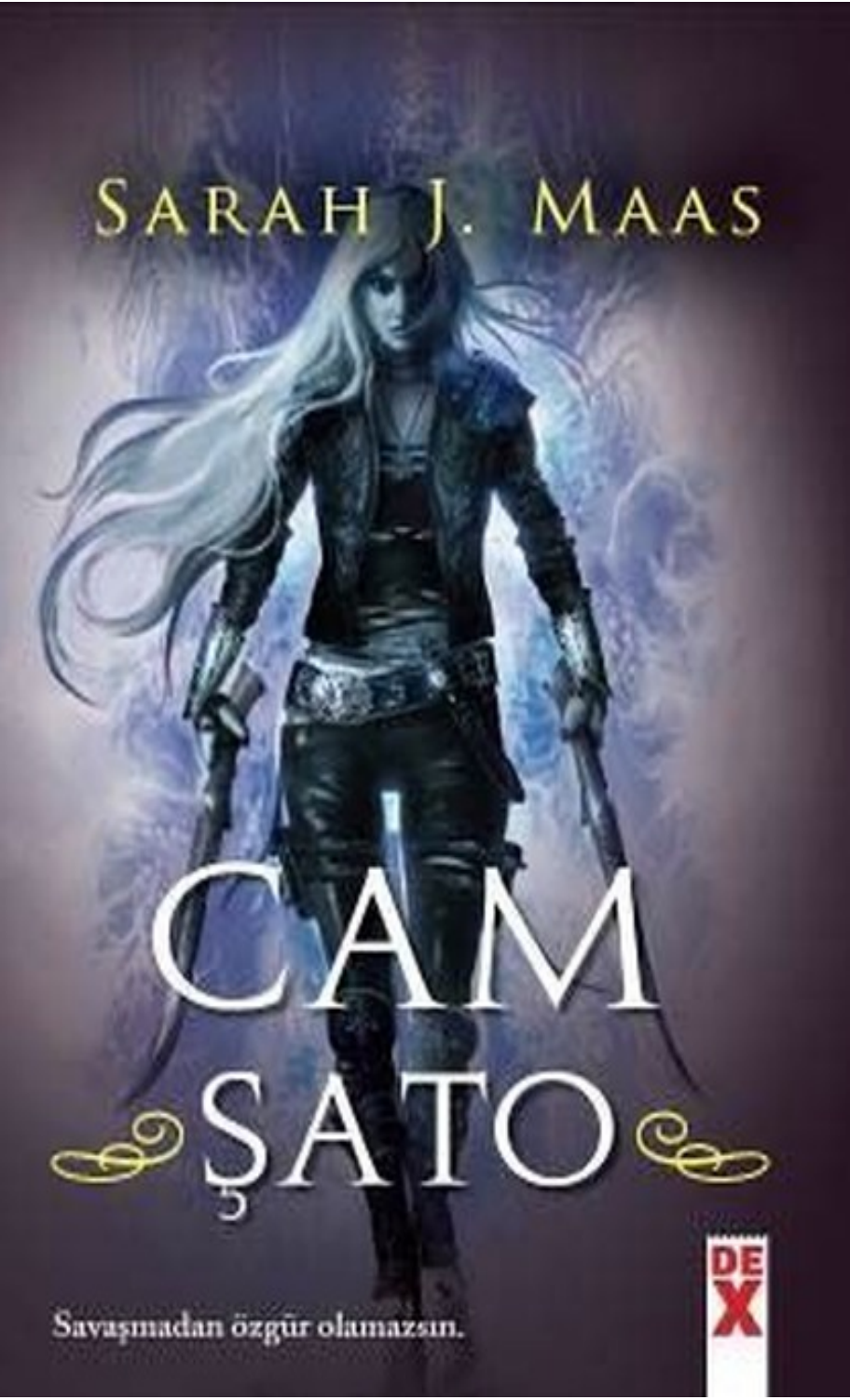
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH J. MAAS

CAM ŞATO

Savaşmadan özgür olamazsın.

DE
X

Cam Şato

Özgün adı: *Throne of Glass*

© 2012, Sarah Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Karton kapaklı 1. Baskı / İstanbul, 2013

Sert kapaklı 1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4687-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri:

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

CAM SATO

SARAH J. MAAS

1. BÖLÜM

Endovier'ın tuz madenlerinde bir yıl süren köleliğin ardından Celaena Sardothien her yere kelepçeler ve kılıçlar eşliğinde gitmeye alışmıştı. Endovier'daki binlerce kölenin çoğu aynı muameleyi görse de Celaena madenlerden ayrılırken yanında fazladan yarım düzine muhafız vardı. Celaena, Adarlan'ın en kötü şöhretli suikastçısı olduğundan bu olağan bir durumdu. Olağan olmayansa kendisine siyahlar içindeki, kukuletalı bir adamın eşlik etmesiydi.

Adam onu kolundan tutup madendeki memurların ve gözetmenlerin büyük bir kısmının barındığı pırıltılı binaya soktu. Koridorlardan geçip merdivenlerden çıktılar. Dolanıp durduklarından Celaena'nın geldiği yoldan geri gitme ihtimali kalmamıştı.

En azından refakatçisi öyle olacağını umuyordu. Çünkü Celaena sadece dakikalar içinde aynı merdivenden bir yukarı çıkıp bir aşağı indiklerini gözden kaçırmamıştı. Binanın koridorlar ve merdiven boşluklarından oluşan standart bir yapısı olmasına karşın katlar arasında zikzaklar çizdiklerini de fark etmişti.

Yönünü kolay kolay kaybedecek biri değildi. Adam kendisini şaşırtmak için o kadar çabalamasa gücenirdi.

Epey uzun, ayak sesleri dışında çıt çıkmayan bir koridora girdiler. Kolunu sıkan uzun boylu ve atletik adamın kukuletasının gizlediği yüz hatlarını seçemiyordu. Bu aklını karıştırıp gözünü korkutmak için bir başka taktikti. Muhtemelen siyah giysiler de oyunun bir parçasıydı. Adamın başı kendisine doğru dönünce Celaena ona sırıttı. Adam Celaena'nın kolunu daha da sert sıkıp yüzünü yeniden önüne çevirdi.

Neler olup bittiğini, adamın onu neden maden ocağının dışında beklediğini bilmese de bunun gurur verici bir yanı olması gerektiğini düşünüyordu. Gün boyunca dağın içlerinden kaya tuzu çıkardıktan sonra adamı yanında altı muhafızla beklerken görmek bile keyfini yerine getirmemişti.

Fakat adam kendisini Celaena'nın gözetmenine Kralliyet Muhafızları Yüzbaşısı Chaol Westfall olarak tanıttığında Celaena'nın kulakları dikildi ve aniden sanki gök yere inmeye, dağlar dört yandan onu kısıtırmaya, hatta yer şişip üzerine gelmeye başladı. Uzun zamandır korku denen duyguyu tatmamış, korkusuna geçit vermemişti. Her sabah uyandığında aynı sözü tekrarlıyordu: *Korkmayacağım*. Bir yıl boyunca bu sözün anlamı yıkılmak ve uyum sağlamak arasındaki fark olmuş; sözcük onu madenlerin karanlığında yok olmaktan korumuştur. Fakat yüzbaşı bunu asla bilemeyecekti.

Celaena kolunu tutan eldivenli eli inceledi. Eldivenin koyu renkli derisi neredeyse kirli teniyle aynı tondaydı.

Boştaki eliyle yırtık pırtık ve kirli tuniğini çıkarıp iç geçirmemek için kendisini tuttu. Madenlere gün doğmadan

girisip alacakaranlıkta çıktığından güneşi nadiren görüyordu. Üzerini kaplayan kirin altındaki teninin solukluğu endişe vericiydi. Bir zamanlar çekici, hatta güzel olduğu doğru olsa da... Eh, artık bunun bir önemi yoktu, değil mi?

Bir koridordan daha geçmelerinin ardından Celaena yabancının maharetle dövülmüş kılıcını inceledi. Silahın ışıltılı kabzası uçan bir kartal şeklindeydi. Adam onun bakışlarını fark edince eldivenli elini indirip kartalın altın başının üzerine koydu. Celaena'nın dudaklarına bir kez daha gülümseme yerleşti.

Boğazını temizleyip yüzbaşıya “Burası Rifthold’dan epey uzak Yüzbaşı,” dedi. “Bir ara gürültüsünü işittiğim orduyla mı geldiniz buraya?” Adamın kukuletasının altındaki karanlığa baksa da bir şey göremedi. Yine de adamın gözlerinin kendisini değerlendirdiğini, tarttığını ve sınıadığını hissediyordu. Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Kraliyet Muhafızları Yüzbaşısı ilginç bir rakip olabilirdi. Belki biraz çabalamasına bile değerdi.

Adamın sonunda kılıcı tutan elini kaldırmasıyla pelerinin kıvrımları silahın üzerini örttü. Celaena yüzbaşının pelerininin oynamasıyla tuniğinin üzerine işlenen altın renkli ejderi gördü. Bu kraliyet armasıydı.

Yüzbaşı “Adarlan ordusundan sana ne?” diye yanıt verdi. Kendisinininki gibi –havalı ve telaffuzu net– bir ses duymak Celaena'nın hoşuna gitmişti. Bu ses iğrenç bir zorbadan çıksa da!

Celaena omuz silkip “Hiç,” dedi. Yüzbaşı öfkeyle homurdandı. Ah, kanının mermere aktığını görmek ne de hoş olurdu. Bir keresinde Celaena kendisini kaybetmişti. İlk gözetmeni olmadık bir günde fazlaca üzerine geldiğin-

de. Kazmayı adamın bağırsaklarına soktuğunda hissettiklerini, kanının ellerinde ve yüzündeki yapışkanlığını hâlâ anımsıyordu. Göz açıp kapayana dek yanındaki muhafızların ikisini silahsız bırakabilirdi. Yüzbaşı eski gözetmeninden yaman çıkabilir miydi? Olasılıklar üzerine düşünüp yüzbaşıya bir kez daha sırttı.

Yüzbaşı onu “Bana öyle bakma,” diye uyardı ve eli tekrar kılıcına gitti. Celaena bu kez sırtışını sakladı. Birkaç dakika önce gördüğü bir dizi ahşap kapıdan geçtiler. Kaçmak istese tek yapması gereken bir sonraki koridorda sola dönüp merdivenlerden üç kat aşağı inmekti. Dikkatini dağıtmak için verdikleri onca çabanın onu binaya iyice aşına etmekten öte bir faydası olmamıştı. Aptallar.

Celaena keçeleşmiş saçının bir tutamını yüzünden çekip “Nereye gidiyoruz bu arada?” diye sordu. Yüzbaşı yanıt vermeyince çenesini sıktı.

Koridorlarda sesler çok fazla yankılandığından bütün binayı ayağa kaldırmadan yüzbaşıya saldıramazdı. Kollarındaki zincirlerin anahtarını yüzbaşının nereye koyduğunu görmediği gibi peşlerinden gelen altı muhafız da ona epey sıkıntı verecekti. Üstüne üstlük kelepçeler vardı.

Tavanından demir avizelerin sarktığı bir koridora girdiler. Duvar boyunca uzanan pencerelerin ardında gece çökmüştü; fenerlerin parlak ışığı aralarına gizlenecek bir sürü gölge sağlıyordu.

Celaena avludan, diğer kölelerin ayaklarını sürüyerek geceledikleri ahşap binaya ilerlediklerini işitebiliyordu. Zincir şakırtılarına karışan acı dolu inlemeler gün boyunca söyledikleri şarkılar kadar iç karartıcı bir nakarat oluşturunuyordu. Ara sıra inen kamçının solosu, Adarlan'ın

en büyük suçluları, en yoksul vatandaşları ve en yeni esirleri için bestelediği gaddarlık senfonisine ekleniyordu.

Esirlerin bazıları büyü yapmakla suçlanan insanlarken –büyü krallıktan silindiğinden bunu *yapamazlardı aslında*– Endovier’a gelenlerin çoğu sayıları her geçen gün daha da artan asilerdi. Bunlar genellikle Adarlan hükümdarlığına karşı hâlâ direnen Eyllwe’dendi. Fakat ne zaman Celaena en son haberleri almak için onları sıkıştırırsa ona boş gözlerle bakıyorlardı. Daha madene gelmeden çökmüşlerdi. Onların Adarlan askerlerinden neler çektiklerini düşünmek Celaena’nın tüylerini ürpertiyordu. Bazı günler belki de toplu katliamlarda ölmelerinin onlar için daha iyi olacağını düşündüğü olurdu. Belki kendisi de ihanete uğrayıp yakalandığı o gece ölse daha iyiydi.

Fakat yürümeye devam ederlerken düşünmesi gereken başka konular vardı. Asılacağı gün sonunda gelmiş miydi? Midesi bulandı. İdamında Kraliyet Muhafızları Yüzbaşı tarafından alınacak kadar önemli biriydi. Peki niye onu önce bu binaya getirmişlerdi?

Sonunda diğer tarafını göremediği kırmızı ve altın rengi cam kapılar önünde durdular. Yüzbaşı Westfall kapının iki yanında dikilen iki muhafıza çenesiyle işaret edince muhafızlar onu mızraklarını yere vurarak selamladılar.

Yüzbaşı Celaena’nın kolunu daha da fazla, canını acıtacak kadar sıktı. Onu kendisine doğru çekse de ayakları kurşun gibi ağırlaşan Celaena direndi. Yüzbaşı bir nebze keyiflenmiş gibi “Madenlerde kalmayı mı tercih edersin?” diye sordu.

“Belki bana neler olduğu söylense kendimi karşı koymak zorunda hissetmem.”

“Yakında anlayacaksın.” Celaena’nın avuçları terle-miştir. Evet, ölecekti. Ecel gelip çatmıştı işte.

Gıcırtyla açılan kapıların arkasında bir taht odası gö-ründü. Üzüm salkımı biçiminde, cam bir avize tavanın büyük bir kısmını kaplıyor, yanan elmas şekilleri oda-nın uzak ucundaki pencerelere yansiyordu. Pencerelerin dışındaki çıplaklıkla kıyaslandığında içerisinin varlığı yüze inen bir tokat hissi uyandırıyordu. Celaena gibi kö-lelerin emekleriyle elde edilen zenginliğin sonucuydu bu.

Yüzbaşı “Buradan,” diye homurdanıp boştaki eliyle Celaena’yı içeri iterek sonunda onu serbest bıraktı. Tökez-leyen Celaena doğrulurken nasırlı ayakları düz zeminde kaydı. Arkasına bakınca refakatçilerine altı muhafız daha eklendiğini gördü.

On dört muhafız, bir de yüzbaşı. Siyah üniformala-rın göğüslerine sarı kraliyet armaları işlenmişti. Bunlar kraliyet ailesinin özel muhafızlarıydı; doğdukları günden beri korumak ve öldürmek için eğitilen acımasız, şimşek gibi hızlı askerler.

Başı dönen ve bir anda üzerine büyük bir ağırlık çöken Celaena odaya bakındı. Şatafatlı, kızılağaçtan bir tahtın üzerinde yakışıklı, genç bir adam oturuyordu. Herkes diz çökerken Celaena’nın kalbi duracak gibi oldu.

Adarlan’ın veliaht prensinin karşısında duruyordu.

2. BÖLÜM

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı “Ekselansları,” dedi. Yerlere kadar eğildikten sonra doğrulup kukuletasını çıkardı ve kısacık, kestane rengi saçları meydana çıktı. Böylece kukuletanın amacının yürüyüş esnasında uslu dursun diye Celaena’nın gözünü korkutmak olduğu belli olmuştu. Bu tür numaralar ona *sökmezdi!* Celaena kızgınlığına rağmen yüzbaşının yüzüne şaşkınlıkla baktı. Çok gençti.

Yüzbaşı Westfall’un yakışıklılığının öyle ahım şahım bir tarafı olmasa da Celaena adamın sert yüz hatlarını ve kızıl kahverengi gözlerini çekici bulmaktan kendini alamadı. Kir içinde ve perişan halde olduğunu iyice fark ederek çenesini yukarı kaldırdı.

Adarlan Veliaht Prensi “Bu o mu?” diye sordu. Yüzbaşı başını sallarken Celaena başını çevirdi. İki adam da ona bakıyor, diz çökmesini bekliyordu. Celaena’nın dimdik ayakta kalması üzerine Chaol doğruldu ve prens yüzbaşısına bakıp çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

Önünde eğilecekti demek! Celaena darağacına gidecekse hayatının son anlarını hiç şüphesiz başkalarının

ayaklarına kapanarak geçirmeyecekti.

Arkasından ayak seslerinin gümbürtüsü geldi ve biri onu boynundan yakaladı. Buz gibi mermer zemine fırlatılmadan önce Celaena'nın tek görebildiği kıpkırmızı yanaklar ve kum rengi bir bıyık oldu. Acı yüzüne yayılırken ışık görüşünü bulanıklaştırdı. Kolları ağrıyor, bağlı elleri eklemlerini doğru düzgün hizalamaktan alıkoyuyordu. Kendini tutmaya çalışsa da acıdan, yaşlar gözlerinde birikti.

Kırmızı suratlı bir adam ona öfkeyle "Gelecekteki kralını işte *böyle* selamlayacaksın," dedi.

Suikastçı dişlerini gösterip tıslayarak diz çöken zorbayı görmek için başını çevirdi. Adam gözetmeni kadar iriydi ve seyrek saçının rengiyle uyumlu kırmızı ve turuncu giysiler giyyordu. Celaena'nın boynunu daha da sıkarak adamın simsiyah gözleri pırıldadı. Celaena sağ kolunu birkaç santim oynatabilse adamın dengesini bozup kılıcını alabilirdi... Kelepçeler midesine gömülürken, yüzü kaynayıp köpüren öfkesinden kıpkırmızı oldu.

Geçmek bilmeyen bir anın ardından veliaht prens söze girdi. "Eğilmek sadakati ve saygıyı gösteren bir jestken birini bunu yapmaya zorlamanın mantığını anlamıyorum." Sözlerinde olağanüstü bir bıkkınlık vardı.

Celaena göz ucuyla prene bakmak istese de tek görebildiği beyaz zemine dayanmış bir çift siyah çizme oldu.

"*Senin bana saygı duyduğun açık Dük Perrington ama Celaena Sardothien'i aynı şekilde düşünmeye zorlamak biraz abes kaçıyor. Sen de, ben de onun ailemden hiç hazretmediğini gayet iyi biliyoruz. Dolayısıyla belki de niyetin onu aşıştırmaktır.*" Prens bir süre duraksadığında Celaena onun gözlerini yüzüne diktiğine yemin edebi-

lirdi. “Fakat bence zaten yeterince aşağılandı.” Bir kez daha sustuktan sonra prens devam etti. “Senin Endovier hazinedarıyla görüşmen yok muydu? Gecikmeni istemem, hele onca yolu sırf onunla buluşmak için gelmişken.”

Perrington kendisinden çekilmesinin istendiğini anlayıp homurdanarak Celaena’yı bıraktı. Celaena yanağını mermerden çekse de adam doğrulup odadan ayrılana dek yerde yattı. Kaçacak olsa belki şu Dük Perrington denen herifin peşine takılır ona aynı sıcaklıkta bir merhaba derdi.

Doğrulurken lekesiz zeminde bıraktığı kömür lekesine ve kelepçelerin sessiz odada çınlayan şingirtısına öfkelenildi. Sekiz yaşındayken, Suikastçılar Kralı’nın onu donmuş bir nehrin yatağında yarı ölü halde bulduğu o günden beri bir suikastçı olarak yetiştirilmişti. Bu yüzden pis olmak bir yana, hiçbir şey onu utandıramazdı. Gururlu bir ifade takınıp uzun saç örgüsünü omzundan geriye attı ve başını yukarı kaldırdı. Gözleri prensinkilerle buluştu.

Dorian Havilliard ona gülümsedi. Bu kibar, saltanat görüşünden gelen bir gülümseme idi. Tahta yayılarak oturan prens bir eliyle çenesini tutuyor, altın tacı yumuşak ışıktaki ışıltıyordu. Kraliyet ejderhasının şatafatlı, altın rengi tasvirisi siyah yeleşinin göğsünü tamamen kaplıyordu. Kırmızı pelerini yanlarına ve tahtına zarafetle dökülüyordu.

Fakat gözlerinin içinde bir şey vardı. Gözlerinin hayranlık uyandıran mavisi –güney ülkelerinin sularının rengi– ve kuzgun siyahi saçlarıyla oluşturdukları kontrast bir an için Celaena’yı afallattı. Can yakan bir yakışıklılığı vardı ve yaşı en fazla yirmi olmalıydı.

Prenslerin yakışıklı olmaması gerekir! Onlar ağlak suratlı, aptal, iğrenç yaratıklardır! Bu prens ise... bu... Hem

kraliyet ailesinden gelip hem de yakışıklı olması adil değil.

Celaena ağırlığını bir ayağından diğerine verirken prens kaşlarını çatıp onu süzdü. “Yanılmıyorsam size onu temizlemenizi söylemiştim,” diye seslenmesiyle Yüzbaşı Westfall öne çıktı. Celaena odada başkalarının olduğunu unutmuştu. Üzerindeki paçavralara ve kirli cildine bakarken utançını bastıramadı. Bir zamanlar çok güzel bir kızken, şimdi ne kadar da sefil bir haldeydi! Biri Celaena’ya dönüp baksa üzerindeki giysilerin rengine bağlı olarak gözlerinin mavi, gri hatta yeşil olduğunu düşünebilirdi. Fakat yakından bakıldığında gözbebeklerini çevreleyen parlak, altın rengi halka birbirleriyle çatışan bu renkleri dengeliyordu. En çok dikkat çeken yanıysa hâlâ eski ışıltısını koruyan altın rengi saçlarıydı. Kısacası, Celaena Sardothien vasat fiziki özelliklerini telafi eden bazı cazip özelliklere sahipti; henüz ergenliğinin ilk yıllarında biraz makyajla vasat yanlarını sıra dışı özellikleriyle denk hale getirebileceğini keşfetmişti.

Fakat şimdi Dorian Havilliard’ın karşısında bir sıçandan farksızdı! Celaena’nın yüzü Yüzbaşı Westfall’un konuşmasıyla yumuşadı. “Sizi bekletmek istememiştım de.”

Chaol Celaena’ya uzanırken Veliaht Prens başını iki yana salladı. “Banyo işi sonraya kalsın. Celaena’daki potansiyeli görebiliyorum.” Prens gözü Celaena’nın üzerinde, doğruldu. “Tanışma zevkine eriştiğimizi sanmıyorum. Fakat muhtemelen senin de bildiğin gibi ben Adarlan Veliaht Prensi Dorian Havilliard’ım, belki Erilea’nın büyük bir bölümünün de prensiyim.”

Celaena ismi duyduğunda içini saran acı duygulara aldırış etmedi.

“*Sen de Adarlan’ın en usta suikastçısı Celaena*

Sardothien'sin. Belki Erilea'nın da en usta suikastçısısın.” Prens Celaena'nın gergin bedenini süzüp itinayla düzeltilmiş kaşlarını yukarı kaldırdı. “Biraz genç görünüyorsun.” Dirseklerini uyluklarına koydu. “Senin hakkında oldukça etkileyici hikâyeler duydum. Rifthold'da lüks içinde yaşadktan sonra Endovier'ı nasıl buldun?”

Kibirli ahmak.

Sivri tırnaklarını avuçlarına gömen Celaena “Daha mutlu olamazdım,” dedi.

“Bir yılın ardından hâlâ az çok canlı görünüyorsun. Bu madenlerdeki ortalama ömür bir ayken bu nasıl oluyor, merak ettim.”

“Epey gizemli olduğuna şüphem yok.” Celaena gözlerini kırıştırıp kelepçelerini ipek eldivenlermiş gibi düzeltti.

Veliaht prens yüzbaşısına döndü. “Dili epey uzun, değil mi? Konuşmasından ayaktakımından olmadığı da belli.”

Celaena araya girip “Umarım bellidir!” dedi.

“Ekselansları...” Chaol Westfall öfkeyle Celaena'ya baktı.

Celaena ona alaycı bir gülümsemeyle baktıktan sonra dikkatini yeniden prene çevirdi.

Dorian Havilliard Celaena'yı şaşırtan bir tavırla kahkaha attı. “Şu an bir köle olduğunu *biliyorsun*, değil mi? Aldığın ceza sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

Celaena zincirlenmemiş olsa kollarını göğsünde kavuştururdu. “Bir madende çalışmanın kazma kullanmak dışında ne öğretebileceğini anlamıyorum.”

“Kaçmaya yeltenmedin demek, ha?”

Haşarı bir gülümseme ağır ağır Celaena'nın yüzüne yayıldı. “Bir kez.”

Kaşları kalkan prens Yüzbaşı Westfall'a döndü. "Bana bundan bahsedilmemişti."

Celaena omzunun üzerinden bakışlarıyla prensten özür dileyen Chaol'a baktı. "Bugün öğleden sonra baş gözetmenden öğrendiğime göre Sardothien *bir kez* kaçmaya teşebbüs etmiş. Endovier'a geldikten üç ay..."

Celaena "Dört ay," diyerek onun sözünü kesti.

Chaol sözünü "Dört ay sonra," diye tamamladı.

Celaena öykünün kalanının gelmesini beklese de anlaşılan yüzbaşı lafını bitirmişti. "En güzel kısmını anlatmadı bile!"

Yüzü irkilmeyele gülümseme arasında bir ifadede takılıp kalan veliaht prens "Bir de en güzel kısmı mı var?" diye sordu.

Chaol, Celaena'ya öfkeli bir bakış atıp söze girdi. "Endovier'dan kaçmanın yolu yoktur. Babanız Endovier nöbetçilerini iki yüz adımdan bir sincabı vurabilecek şekilde eğitti. Kaçmaya çalışmak intihara teşebbüs etmek olur."

Prens, Celaena'ya "Fakat sen hayattasın," dedi.

O günü anımsayınca Celaena'nın gülümseyişi soldu. "Evet."

Dorian "Neler oldu?" diye sordu.

Celaena'nın gözleri soğuk, sert bir ifadeyle bakmaya başladı. "Çuvalladım."

Yüzbaşı Westfall "Yaptıkların için bu kadar mı açıklama yapacaksın?" diye sordu. "Yakalanana dek bir gözetmeni ve yirmi üç nöbetçiyi öldürdü. Muhafızlar onu bayıltmadan önce duvara ulaşmasına bir adımı kalmıştı."

Dorian "E?" dedi.

Celaena köpürdü. "E mi? Duvarın madenlerden ne ka-

dar uzakta olduğunu biliyor musunuz?” Prens ona boş gözlerle baktı. Celaena gözlerini kapatıp abartılı bir şekilde iç çekti. “Çalıştığım kuyudan uzaklığı yüz on bir metreydi. Birine ölçtürdüm.”

Dorian tekrar “E?” diye sordu.

“Yüzbaşı Westfall, köleler madenlerden kaçmak istediklerinde en fazla kaç metre ilerliyorlar?” diye sordu.

Yüzbaşı “Bir metre,” diye mırıldandı. “Endovier nöbetçileri kaçığı bir metre ilerlemeden vururlar genellikle.”

Celaena’nın beklediği tepki veliaht prensin sessiz kalması değildi. Sonunda, neşesi kaçan prens “Bunun intihar olduğunu biliyordun, değil mi?” diye sordu.

Belki de Celaena’nın duvar konusunu açması pek de iyi bir fikir olmamıştı. Prens sorusunu “Evet,” diye yanıtladı.

“Fakat seni öldürmediler.”

“Babanız mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutulmamı, Endovier’ın bol keseden dağıttığı sefaletten nasibimi almamı istedi.” Odanın ısisından bağımsız bir soğuk bedenini kapladı. “Ben hiç kaçmaya yeltenmedim.” Prens gözlerindeki merhameti görünce Celaena’nın içinden ona vurmak geldi. Prens “Vücudunda çok yara izi var mı?” diye sordu. Celaena omuz silkince prens gülümsedi ve neşelenmeye çalışarak kürsüden aşağı indi. “Dön de sırtına bakayım.” Celaena kaşlarını çattı ama prens yaklaşırken kendisinden isteneni yaptı. Chaol da ikisine doğru yaklaştı. Prens gömleğinin yırtıkları arasından seçtiği kadarıyla Celaena’nın tenine göz gezdirip “Bu kadar kirin içinde yaraları seçemiyorum,” dedi. Celaena kaşlarını çattı, prens “Bu ne berbat koku!” deyince yüzünü daha da astı.

“İnsanın banyosu ve parfümü olmayınca sizin kadar iyi kokmuyor, *ekselansları*.”

Veliaht Prens dilini şaklatıp ağır adımlarla daireler çizdi. Chaol ve yanındaki muhafızlar elleri kılıçlarında ikisini izliyorlardı. Bunu yapmaları da gerekiyordu. Celaena bir saniyeden daha kısa bir sürede kollarını prensin başından geçirip kelepçelerinin zinciriyle soluk borusunu ezebilirdi. Sırf Chaol’un yüzündeki ifadeyi görmek için bile bunu yapmaya değebilirdi. Fakat prens ona ne kadar yaklaştığını umursamadan yürümeye devam etti. Belki de Celaena’nın buna gücenmesi gerekirdi. Prens “Gördüğüm kadarıyla,” dedi, “üç geniş iz ve sanırım bazı ufak çaplı izler var. Umduğum kadar kötü değil ama... eh, giysilerle kapanabilir. Sanırım.”

“Giysiler mi?” Prens çok yakınında dikildiğinden Celaena ceketinin kesimindeki ince ayrıntıları seçebiliyordu. Ayrıca prensin üzerine parfüm değil, atların ve demirin kokusu sinmişti. Dorian sırttı. “Ne fevkalade gözlerin var! Ve ne de öfkeliisin!”

Celaena kendisini yavaş, sefil bir ölüme mahkûm eden adamın oğluna, Adarlan’ın veliaht prensine, onu boğabilecek kadar yaklaşmak kendine hâkimiyetinin sınırlarını zorlamıştı; bir uçurumun kenarında dans ediyordu.

Celaena “Bilmek istediğim...” diye söze girse de Kraliyet Muhafızları Yüzbaşı neredeyse omuriliğini koparacak kadar büyük bir hızla prensin yanından çekip aldı. “Onu öldürmeyecektim soytarı.”

Kahverengi gözlü yüzbaşı “Ağzından çıkan lafa dikkat et yoksa seni madenlere geri gönderirim,” dedi.

“Ya, bunu yapacağını sanmıyorum.”

Chaol “Nedenmiş o?” diye yanıt verdi.

Safir rengi gözleri parlayan Dorian gidip tahtına oturdu.

Celaena önce bir adama sona diğerine bakıp omuzlarını kaldırdı.

“Çünkü benden istediğiniz bir şey var, bu her neyse ona öyle çok ihtiyacınız var ki buraya bizzat geldiniz. Ben aptal biri değilim, yakalanacak kadar budala olsam da ortada gizli bir işin döndüğünü görebiliyorum. Yoksa ne diye başkentten ayrılıp bu kadar uzaklara gelme riskini göze alacaktınız ki? Şu ana dek fiziksel ve zihinsel açıdan zinde olup olmadığımı sınıadınız. Eh, kaçışım belki size aksini düşündürebilir ama aklımın hâlâ yerinde olduğunu, çökmediğimi biliyorum. Bu yüzden darağacına gitmeyeceksem sizden bana neden burada olduğunuzu, benden ne beklediğinizi açıklamanızı istiyorum.”

İki adam bakıştı. Dorian iki elinin parmak uçlarını bitiştiirdi. “Sana bir teklifim var.”

Celaena’nın göğsü daraldı. Asla, en çılgın hayallerinde bile aklına Dorian Havilliard’la konuşma fırsatı bulacağı gelmezdi. Onu kolayca öldürebilir, yüzündeki sırıtışı silebilirdi... Kralın onu mahvettiği gibi o da kralı mahvedebilirdi...

Öte yandan kralın teklifi kaçmasını sağlayabilirdi. Duvarın ötesine geçerse bunu başarabilirdi. Koşar, koşar, dağlarda izini kaybettirdikten sonra vahşi doğanın koyu yeşilinde yalnız başına; altında çam iğnelerinden bir halı, tepesinde yıldızlardan bir örtüyle yaşardı. Bunu yapabiliirdi. Tek yapması gereken duvarı geçmekti. Daha önce bunu başarmaya epey yaklaşmıştı...

Ağzından tek bir söz döküldü: “Dinliyorum.”

3. BÖLÜM

Prensin gözlerinde Celaena'nın küstahlığının kendisini eğlendirdiğini belli eden bir pırıltı belirse de bakışları su-ikastçının bedenine fazlaca takılmıştı. Celaena kendisine böyle baktığı için tırnaklarını prensin yüzüne geçirebilirdi. Fakat o pis halinde bile prensin ona bakması... Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

Prens uzun bacaklarını üst üste attı. Muhafızlara “Bizi yalnız bırakın,” dedi. “Chaol sen kal.”

Nöbetçiler dışarı çıkarken Celaena prene yaklaşp kapıyı kapattı. Aptalca, aptalca bir hamleydi bu. Fakat Chaol'un yüzü hiç renk vermiyordu. Kaçmaya çalışacak olsa Celaena'yı zapt edebileceğini düşünüyor olamazdı! Celaena sırtını dikleştirdi. Ne planlıyorlardı da bu kadar sorumsuzca davranabiliyorlardı?

Prens kıkırdadı. “Sence özgürlüğün tehlikedeyken bana karşı bu denli cüretkâr davranman biraz riskli değil mi?”

Bu sözleri prensten duymayı beklemiyordu. “Özgürlüğüm mü?” Sözcüğü işitmesiyle gözlerinin önüne çamlar

ve karlarla, güneşin ağarttığı tepelerle ve köpüklü denizlerle kaplı; ışığın tepelerin ve çukurların kadifemsi yeşilinde yutulduğu, ne zamandır unuttuğu bir diyar geldi.

“Evet, özgürlüğün. Dolayısıyla, *Bayan* Sardothien, kendini madenlerde bulmadan önce sana kibrini dizginlemenı tavsiye ediyorum.” Prens bacaklarını açtı. “Belki de tavrının faydası olabilir. Babamın imparatorluğu güven ve anlayışın üstüne kuruluymuş gibi davranmayacağım. Öyle olmadığını zaten biliyorsun.” Celaena prensin sözlerinin gerisini getirmesini beklerken parmaklarını kıvırdı. Prensın Celaena’nın kilerle buluşan gözleri onu dikkatle süzdü. “Babam aklına onu ve krallığı koruyacak bir yavere ihtiyacı olduğu düşüncesini takmış.”

Celaena prensin söylediklerini kavrayınca büyük bir haz duymuştu.

Başını geriye atıp güldü. “Baban *benden* yaveri olmamı mı istiyor? Nasıl yani? Elindeki tüm asilzadeleri elediğini söyleme bana! Eminim bu görevi alacak *bir tane olsun* şövalyesi, sadık ve cesur lordu vardır.”

Celaena’nın arkasında duran Chaol onu “Söylediklerine dikkat et,” diye uyardı.

Celaena kaşlarını kaldırıp Chaol’a “Sen kendine bak,” diye cevap verdi. Aman ne komikti! *Celaena*, kralın yaveri! “Sevgili kralımız seni bu görev için yetersiz mi buluyor?”

Yüzbaşı elini kılıcına attı. “Çenenı kapatırsan ekselansları sözünü bitirebilir.”

Celaena prene döndü. “Evet?”

Dorian tahtına iyice yaslandı. “Babamın imparatorluğa yardım edecek birine ihtiyacı var. Güçlük çıkaran kişi-

leri aradan çıkarmasına yardımcı olacak birine.”

“Yani pis işlerini yaptıracak bir yalakaya.”

Prens “Açıkça ifade etmek gerekirse, öyle,” dedi. “*Yaveri* rakiplerini sessiz tutmalı.”

Celaena sevimli bir edayla “Mezar kadar sessiz,” dedi.

Dorian gülümseyecek gibi olsa da renk vermedi. “Evet.”

Adarlan’ın sadık hizmetkârı olmak. Celaena çenesini kaldırdı. *Onun için* adam öldürmek, şimdiden Erilea’nın yarısını yiyip bitiren canavarın ağzında bir azı dişi olmak... “Teklifi kabul edecek olursam?..”

“O zaman altı yıl sonra sana özgürlüğünü verecek.”

“Altı yıl demek!” Yine de “özgürlük” sözcüğü zihninde bir kez daha yankılandı.

Dorian, Celaena’nın sonraki sorusunun ne olacağını tahmin ederek “Reddedersen Endovier’da kalırsın,” dedi. Prensın safir rengi gözleri sert bir ifade alırken Celaena yutkundu. Prensın “Ve ölürsün,” diye eklemesine gerek bile yoktu.

Altı yıl kralın sağ kılıçlığını yapmak... Ya da ömür boyu Endovier’da kalmak. Prens “Yalnız...” dedi, “küçük bir ayrıntı var.” Prens parmağındaki yüzükle oynarken Celaena hiç istifini bozmadı. Prens yüzünde yarım bir gülümsemeyle “Bu pozisyon sana teklif edilmiş değil. Henüz. Babam biraz eğlenmek istedi. Bir yarışma düzenleyecek. Konseyinden yirmi üç üye cam şatoda birer yaver adayının hamiliğini üstlenecek ve bu adaylar düelloya tutuşacaklar,” dedi. “Kazanırsan *resmen* Adarlan Suikastçısı olursun.”

Celaena prensin gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermedi. “Rakiplerim tam olarak kimler?”

Celaena'nın ifadesini gören prensin sırtışı silindi. "Erilea'nın her yerinden hırsızlar, suikastçılar ve savaşçılar." Celaena ağzını açmaya yeltense de prens araya girdi. "Kazanır da hem yetenekli hem de güvenilir olduğunu ispatlarsan babam sana özgürlüğünü vermeye *yemin etti*. Ayrıca onun yaveri olduğun sürece dolgun bir maaş alacaksın."

Celaena onun son sözlerini neredeyse işitmemişti. Bir yarışma! Tanrı bilir nereden gelen adsız sansız adamlarla! Ve suikastçılarla! "Kimmiş bu diğer suikastçılar?" diye sordu.

"Hiçbirinin adını daha önce duymadım. Hiçbiri *senin* kadar meşhur değil. Bu da bana şunu hatırlattı: Celaena Sardothien ismiyle yarışmayacaksın."

"Ne?"

"Takma adla yarışacaksın. Galiba mahkemeden sonra olanları duymadın."

"Bir madende kölelik ederken haber almak zor oluyor."

Dorian başını iki yana sallayıp kıkırdadı. "Kimse Celaena Sardothien'in genç bir kadın olduğunu bilmiyor, herkes seni daha yaşlı sanıyor."

Yüzü kızaran Celaena bir kez daha "Ne?" dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Görünüşünü dünyanın büyük bölümünden gizli tutmuş olmasının ona gurur vermesi gerekirdi ama...

"İnsanları öldürdüğün onca yıl boyunca kimliğini gizli tuttu. Mahkemenin ardından babam... Erilea'yı kimliğinden haberdar etmemenin akıllıca olacağını düşündü. Bunu bu şekilde sürdürmeye de niyetli. Düşmanlarımız bir kızın karşısında böyle serseme döndüğümüzü bilseler ne derler?"

“Öyleyse bu sefil yerde bana ait olmayan bir isim ve unvan için mi kölelik ediyorum? İnsanlar Adarlan Suikastçisi’nin kim olduğunu *sanıyor*?”

“Bilmiyorum, çok önemsemiyorum da. Fakat bildiğim bir şey var; sen en iyisiydin ve insanlar hâlâ ismini fısıltıyla telaffuz ediyorlar.” Prens gözlerini Celaena’nın üzerine dikti. “Yarışmanın düzenleneceği aylar boyunca benim için dövüşmek, *benim* yaverim olmak istersen, babamın seni *beş* yılın ardından serbest bırakmasını sağlarım.”

Prens gizlemeye çalışsa da Celaena onun bedenindeki gerilimi görebiliyordu. Prens ondan evet demesini istiyordu. Evet yanıtını almayı o kadar istiyordu ki onunla pazarlık yapmak istiyordu. Celaena’nın gözleri pırıldamaya başladı. “*En iyiydin* sözüyle ne kastettiniz?”

“Bir yıldır Endovier’dasın. Yeteneklerinin körelmediği ne malum?”

Celaena çapa gibi olmuş tırnaklarını kurcalayarak “Pek çok şeyi yapabilecek haldeyim, şüpheniz olmasın,” dedi. Tırnaklarının arasındaki pislikleri görünce yüzünü buruşturmamak için kendisini zor tuttu. Elleri en son ne zaman temiz olmuştu?

Dorian “Bunu zaman gösterecek,” dedi. “Rifthold’a vardığında yarışmanın ayrıntılarını öğreneceksin.”

“Siz asillerin bizim üzerimize bahse girerken aldıkları keyfe rağmen bu rekabet bana gereksiz görünüyor. Neden beni şimdiden işe almıyorsunuz?”

“Az önce söylediğim gibi hak ettiğini ispatlaman gerek.”

Celaena’nın bir elini beline atmasıyla zincirleri odada gürültüyle şakırdadı. “Eh, bence Adarlan Suikastçısı ol-

mak ihtiyacınız olan her türlü kanıta bedel olmalı.”

Bronz gözleri parlayan Chaol “Evet,” dedi. “Bu senin bir suçlu olduğunu ve kralın özel işleri söz konusu olduğunda sana güvenmekte acele etmememiz gerektiğini kanıtlar,” dedi.

“Bunu yeminimle...”

“Kralın ‘Adarlan Suikastçisi’nin sözüne itibar edeceğinden şüpheliyim.”

“Evet ama neden onca eğitimden geçip, başkalarıyla yarışmam gerektiğini anlamıyorum. Demek istediğim, elbette ki biraz... formdan düşmüş olabilirim ama... Burada kayalarla ve kazmalarla uğraşırken benden ne bekleyebilirsiniz ki?” Chaol’a kin dolu bir bakış attı.

Dorian kaşlarını çattı. “Bu, teklifi kabul etmeyeceksin mi demek oluyor?”

Celaena “Tabii ki teklifi kabul edeceğim,” dedi. Bilekleri kelepçelerine çok sürtündüğünden gözleri yaşardı. “Beni beş değil de üç yılda özgür bırakmayı kabul ederse-niz muhteşem yaveriniz olmayı kabul ederim.”

“Dört.”

Celaena “Peki,” dedi. “Anlaştık. Bir kölelikten diğerine geçiyor olabilirim ama aptal da değilim.”

Özgürlüğünü geri kazanabilirdi. *Özgürlük*. Uçsuz bucaksız dünyanın serin havasını, dağlardan gelip onu kendinden geçiren esintiyi hissediyordu. Bir zamanlar memleketi olan Rifthold’dan uzakta yaşayabilirdi.

Dorian “Umarım haklısındır,” diye yanıt verdi. “Ayrıca, umarım şöhretinin hakkını verirsin. Kazanmayı umuyorum ve beni aptal göstermenden memnun olmam.”

“Ya kaybedersem?”

Prens “Buraya geri gönderilir, cezanın kalanını çeker-
sin,” derken gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu.

Celaena’nın hoş hayalleri yere çarpan bir kitabın kal-
dırdığı toz gibi dağıldı. “O zaman pencereden aşağı at-
lasam da olur. Burada bir yıl geçirmek beni çok yıprattı,
bir de geri dönersem neler olacağını hayal edin. İkinci
senemde ölmüş olurum.” Başını salladı. “Teklifiniz bana
adil göründü.”

Dorian “Adil de...” deyip elini Chaol’a doğru salladı.

“Onu odasına götürüp temizleyin.” Gözlerini Celaena’ya
dikti. “Sabah Rifthold’a gitmek için yola çıkacağız. Beni
hayal kırıklığına uğratma Sardothien.”

Tabii tüm bunlar saçmalıktan ibaretti. Celaena’nın
rakiplerini gölgede bırakması, zekâsıyla onlara üstün
gelip sonra da hepsini ortadan kaldırması ne kadar güç
olabilirdi ki? Gülümsemedi. Zira bunu yaparsa kendisi-
ni çoktandır kapalı olan bir ümit dünyasına sokacağını
farkındaydı. Yine de içinden prene sarılıp dans etmek
geldi. Aklına müziği, bir kutlama melodisini getirmeye
çalışsa da tek anımsadığı Eyllwe işçilerinin keder için-
de haykırdıkları şarkılardan bir dizeydi; bir kavanozdan
dökülen bal gibi kıvamlı ve ağır bir dize: “Ve sonunda eve
gitmek...”

Yüzbaşı Westfall’un ona yolu gösterdiğinin, hatta
onunla birlikte koridorda yürüdüklerinin farkında değil-
di.

Evet, gidecekti. İşin ucunda özgürlük varsa Rifthold’a,
nereye olursa, hatta Wyrd’in kapılarına ve cehenneme.

*Ne de olsa, boşuna Adarlan Suikastçısı dememişler
sana.*

4. BÖLÜM

Taht odasındaki buluşmanın ardından sonunda Celaena kendisini yatağa attığında vücudunun her karışını kaplayan yorgunluğuna rağmen uyuyamadı. Kaba saba hizmetçiler tarafından haşince yıkandıktan sonra sırtındaki yaralar zonkluyordu ve ona yüzü kemiklerine kadar keselenmiş gibi geliyordu. Sargılarla kaplı sırtındaki acıyı azaltmak için yan yatıp elini döşekte gezdirip serbestçe hareket edebilmenin şaşkınlığını yaşadı. Celaena banyoya girmeden önce Chaol kelepçelerini çıkarmıştı. O an her şeyi hissetmişti; kelepçenin kilidinin içinde dönen anahtarın tıkırtılarını ve kelepçenin gevşeyip yere düşüşünü. Hâlâ ona derisinin üzerinde hayalet kelepçeler varmış gibi geliyordu. Tavana bakıp yaralı, yanan eklemelerini çevirdi ve rahatlatma duygusuyla iç çekti.

Döşekte yatmak, cildinde ipeğin dokunuşunu, yanağında bir yastığın yumuşaklığını hissetmek çok tuhaf bir histi. Hamurlaşmış yulaf ve sert ekmek dışındaki yiyeceklerin tadını, yıkanıp temiz giysiler giymenin bir insana neler hissettirdiğini unutmuştu. Yaşadıkları ona çok yabancı geliyordu.

Fakat akşam yemeği *o kadar* muhteşem geçmemişti. Kızarmış tavuğun ahım şahın olmaması bir yana tavuktan birkaç çatal aldıktan sonra midesindekileri boşaltmak için tuvalete koşmuştu. Oysa *yemek yemeyi*, elini şişmiş karnına götürmeyi; pişman olacak, bir daha yemek yememeye yemin edecek kadar çok yemeyi istiyordu. Eh, ne de olsa Rifthold'da bolca yemek yiyebilirdi, değil mi? Daha da önemlisi, o zamana kadar midesi de duruma uyum sağlardı.

İğne ipliğe dönmüştü. Geceliğinin altından kaburgaları fırlıyor, deri ve etin olması gereken yerde kemikleri seçiliyordu. Hele göğüsleri! Bir zamanlar biçimli olan göğüsleri artık ergenlikte olduklarından daha büyük değildi. Boğazına yerleşen bir yumruyu hızla yuttu. Döşeginin yumuşaklığının kendisini sıkmasıyla bir kez daha pozisyon değiştirip acısına rağmen sırtüstü döndü.

Tuvalet aynasında baktığı yüzünün hali de pek iç açıcı değildi. Yüzü bitkindi; elmacık kemikleri sivrilmiş, çenesi öne çıkmış ve gözleri hafifçe ama rahatsız edici ölçüde çökmüştü. Rahatlamak için art arda nefesler alıp umudun tadını çıkardı. Yemek yiyecekti. Hem de çok. Ayrıca egzersiz yapacaktı. Yine sağlıklı biri olabilirdi. Taşkın ziyafetleri ve eski gücüne kavuştuğunu hayal ederek sonunda uykuya daldı.

Chaol ertesi gün götürmek için geldiği Celaena'yı battaniyeye sarınmış, yerde yatar halde buldu. "Sardothien," diye seslendi. Celaena bir şeyler mırıldanıp yüzünü yastığa iyice gömdü. "Neden yerde yatıyorsun?" Celaena bir gözünü açtı. Chaol, Celaena'nın *temiz* haliyle ne kadar

farklı göründüğünü düşünse de elbette bunu dile getir-memişti.

Celaena ayağa kalktığında bedenini battaniyeyle giz-lemeye gerek duymadı. Gecelik dedikleri şu kumaş par-çası üzerini yeterince örtüyordu. “Yatak rahat değildi,” demekle yetindi; günışığını fark etmesiyle de yüzbaşayı unutuverdi.

Saf, taze, ılık günışığı. Özgürlüğüne kavuşacak olursa bütün gün keyfini çıkarabileceği, madenlerin sonu gelmez karanlığını boğacak olan günışığı. Işık ağır perdelerden içeri sızıyor, kalın çizgiler halinde odaya yayılıyordu. Ce-laena temkinli bir tavırla elini uzattı. Soluk, neredeyse bir iskelete aitmiş gibi duran elinin onca çürüğe, keşiğe ve yara izine rağmen günışığı altında güzel ve taze bir görüntüsü vardı.

Pencereye koşup perdeleri raylarından sökercesine açtı ve karşısında Endovier’ın gri dağlarını ve çorak arazileri-ni buldu. Maviye çalan gri göğü ve ufka doğru kayan bu-lutları görüp ağzından bir hayret nidası çıktığında pen-cerenin altında bekleyen muhafızlar yukarı bakmadılar.

Korkmayacağım. Ne zamandır ilk kez Celaena’ya bu sözcükler yerini bulmuş gibi geliyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yüzbaşı bir ka-şını kaldırsa da tek kelime etmedi. Neşeli –aslen coşkun– Celaena hizmetçilerin örgülü saçlarını başının gerisinde topuz yapmaları ve üzerine acınası zayıflıktaki bedenini gizleyecek zarif bir binici elbisesi geçirmeleriyle daha da keyiflendi. Elbiseleri –ipeğin, kadifenin, süetin ve şifonun dokunuşunu– seviyor; dikişlerin inceliği ve kabartmalar işlenmiş yüzeylerin karmaşık ayrıntıları onu büyülüyor-

du. Şu saçma yarışmayı kazanınca özgür olacaktı... O zaman istediği tüm giysileri satın alabilirdi.

Beş dakika boyunca karşısında dikildiği aynada hayranlıkla kendisini izlemesine kızan Chaol'un odadan onu neredeyse sürükleyerek çıkarması Celaena'yı güldürdü. Tomurcuklanan gök Celaena'nın içinde dans etme, ana avluya giden koridorlarda hoplayıp zıplama arzusu uyanıyordu. Fakat kompleksin uzak ucundaki kemik rengi kaya yığınlarını ve dağların içine delinmiş, ağzı andıran deliklerden çıkan küçük figürleri görmesiyle neşesi kaçtı.

Madenlerde bir işgünü daha başlamıştı; diğerlerini acı kaderleriyle baş başa bırakıp gittiğinden onsuz devam edecek bir işgünüydü bu. İçi acıyan Celaena gözlerini mahkûmlardan kaçırıp kendisini upuzun yükselen duvarın kenarındaki bir at kervanına götüren yüzbaşıya yetişmek için adımlarını sıklaştırdı.

Üç köpek havlayarak ikisini karşılamak için kervanın ortasından koşarak geldi. İkisi de ok gibi ince köpekler hiç şüphesiz veliaht prensin köpek evine aitti. Celaena bir dizinin üzerine çöktü ve sargılı yaralarının acısı içinde ellerini köpeklerin başlarına atıp düz tüylerini okşadı. Köpekler Celaena'nın parmaklarını ve yüzünü yalayıp kuyruklarını birer kırbaç gibi yere vurdular.

Simsiyah bir çift çizmenin Celaena'nın önünde durmasıyla köpekler hemen sakinleşip oturdular. Celaena başını kaldırıncaya Adarlan Veliaht Prensi'nin safir gözlerinin kendisini süzdüğünü gördü. Prens hafifçe gülümsedi. Köpeklerden birinin kulaklarının arkasını kaşıyarak "Dikkatlerini çekmiş olman ne tuhaf," dedi. "Onlara yiyecek mi verdin yoksa?"

Celaena başını iki yana sallarken yüzbaşı arkasına geçti. Öyle yakınında dikiliyordu ki dizleri Celaena'nın orman yeşili, kadife pelerinine sürtüyordu. Celaena iki hamlede onu silahsız bırakabilirdi.

Prens “Köpekleri sever misin?” diye sordu. Celaena başıyla onayladı. Neden birden sıcak basmıştı böyle? “Sesini duyma zevki bana bahşedilecek mi yoksa yolculuğumuz boyunca sessiz kalmaya mı karar verdin?”

“Korkarım sorularınız sözlü bir yanıtı hak etmiyordu.”

Dorian yerlere kadar eğildi. “O zaman beni affedin, mileydi! Lütfedip yanıt vermek, kim bilir ne fenadır! Bir dahaki sefere sizi yanıt vermeye teşvik edecek bir şeyler düşünmeye çalışacağım.” Prens hemen ardından topuğu üzerinde dönüp peşinde köpeklerle uzaklaştı.

Celaena asık suratla ayağa kalktı. Hummalı bir çalışmayla kervanı yola hazırlayan gruba doğru ilerlerlerken Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın sırtışını fark etmesiyle yüzü daha da asıldı. Fakat duvarlardan birini yüzbaşının kanıyla boyama arzusu binmesi için benekli bir kırsağın getirilmesiyle azaldı.

Ata bindi. Gök şimdi daha yakınındaydı ve tepesinde uçsuz bucaksız, adını bile işitmediği uzak diyarlara doğru uzanıyordu. Celaena eyer topuzunu kavradı. Gerçekten Endovier'dan ayrılıyordu. Onca ümitsiz ay, dondurucu geceler... Artık hepsi geride kalmıştı. Derin bir nefes aldı. Yeterince çabalarsa eyerinden uçvereceğini *biliyordu*. Biliyordu işte. Bu düşünce birinin kollarını sıkıca kavramasına kadar sürdü. Bandajlı bileklerine kelepçe vuran bu kişi Chaol'du. Uzun bir zincir yüzbaşının atına doğru uzanıyor, ucu eyer heybelerinin arasında kayboluyordu.

Chaol siyah aygırına atladığında Celaena atının üzerinden sıçrayıp onu en yakın ağaçta sallandırmayı düşündü. Epey büyük, yirmi kişilik bir kabileleri vardı. İki imparatorluk sancaktarının gerisinden prens ve Dük Perrington geliyordu. Onların gerisinde de yüzleri yulaf lapası kadar donuk ve yavan görünen altı kraliyet muhafızı vardı. Yine de prensi korumak, o günse *ondan* korumak için eğitilmişlerdi. Celaena zincirlerini eyerine çarpıp gözlerini Chaol'a çevirdi. Chaol hiç tepki vermedi.

Güneş daha da yükseldi. Erzaklarına son kez göz attıktan sonra yola çıktılar. Kölelerin çoğu madenlerde, çok azı da viran saflaştırma kulübelerinde çalıştığından devasa avlu neredeyse ıssızdı. Duvarın aniden karşısında belirmesiyle Celaena'nın damarları zonkladı. Duvara en son o kadar yaklaştığında...

Kamçının şaklamasını bir çığlık izledi. Celaena omzundan geriye, muhafızların ve erzakları taşıyan at arabasının ötesine, neredeyse bomboş avluya baktı. Kölelerin hiçbirisi oradan ayrılmayacaktı, öldüklerinde bile. Her hafta saflaştırma kulübelerinin arkasına yeni toplu mezarlar kazıyorlar, her hafta o mezarlar doluyordu.

Aniden sırtındaki üç uzun yara izi onu rahatsız etti. Özgürlüğünü kazansa da, kırsalda huzur içinde yaşasa da o izler ona hep göğüs gerdığı zorlukları anımsatacaktı. Ve o özgür olsa da diğerleri olmayacaktı.

Celaena yüzünü önüne çevirip duvardaki geçide girdiklerinde düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı. Geçidin içinde hava ağır, neredeyse dumanlı ve nemliydi. Atların nal sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Çift kanatlı demir kapı açılırken Celaena'nın gözleri madenin

ayrılan kapıları üzerinde ikiye bölünen uğursuz ismine kaydı. Birkaç kalp atışlık sürede kapı arkalarından gürültüyle kapandı. Dışarıdaydı.

Kelepçeli ellerini oynatarak zincirin Muhafız Kıtası Yüzbaşısı ile arasında şingırdayarak sallanışını izledi. Eyerine bağlı zincir yüzbaşının atına dolanmıştı. Celaena ikisi durduğunda hafifçe gevşeyen zincirin kendine bağlı ucunu sertçe çekip hayvanın eyerini sırtından sökeerek Chaol'u yere düşürebilir ve ardından...

Yüzbaşı Westfall'un gözlerinin üzerine dikildiğini farkettiler. Dudaklarını sıkıca büzen Chaol çatık kaşlarının altından ona bakarken Celaena omuz silkip zinciri elinden bıraktı.

Sabah yerini öğlene bırakırken nerdeyse tek bir bulutun olmadığı gök canlı bir maviye büründü. Orman yoluna girip dağlarla kaplı çorak Endovier topraklarından daha bereketli, köylük bir bölgeye girdiler.

Kuşluk vakti geldiğinde Endovier'ı çevreleyip doğunun "medeni" ülkeleriyle batının vahşi topraklarını ayıran kıtasal bir sınır vazifesi gören Oakwald Ormanı'na girdiler. Orada yaşayan tuhaf ve ölümcül halklara, çöken Cadı Krallığı'nın zalim ve kana susamış torunlarına dair efsaneler hâlâ ağızdan ağızda dolaşırdı. Celaena bir kez o lanetli diyardan gelen genç bir kadınla tanışmıştı ve her ne kadar hem zalim hem de kana susamış da olsa kadının bir insan olduğunu görmüştü. Bir insan gibi kanının aktığını da.

Saatler süren bir sessizliğin ardından Celaena, Cahol'a döndü. "Söylentilere göre kral, Wendlyn'e karşı savaşını bitirdikten sonra batıyı sömürgeleştirmeye başlayacakmış."

Bu sözleri havadan sudan konuşurmuş gibi söylemiş olsa da yüzbaşından bir onay veya ret bekliyordu. Kralın mevcut konumunu ve planlarını ne kadar çok bilirse o kadar iyi olacaktı. Yüzbaşı onu tepeden tırnağa süzdükten sonra kaşlarını çatıp başını çevirdi. Celaena yüksek sesle iç çekerek “Bence de...” dedi. “Şu boş, geniş ovalara ve o sefil dağlık bölgelere ne olacağı benim için de sıkıcı bir konu.”

Dişlerini sıkan yüzbaşının çenesi gerildi. Celaena “Beni sonsuza dek duymazlıktan mı geleceksin?”

Yüzbaşı Westfall’un kaşları yukarı kalktı. “Seni duymazlıktan geldiğimi bilmiyordum.”

Celaena dudaklarını büzüp öfkesini dizginledi. Ona kendisini kızdırma hazzını yaşatmayacaktı. “Yaşın kaç?”

“Yirmi iki.”

“Çok gençmişsin!” Gözlerini kırpıştırıp yüzbaşından yanıt yerine geçecek bir söz bekledi. “Demek yüzbaşılığa terfi etmen birkaç yılını aldı?”

Chaol başını salladı. “Ya *sen* kaç yaşındasın?”

“On sekiz.” Fakat yüzbaşından bir karşılık gelmedi. Celaena konuşmasına “Biliyorum...” diye devam etti. “Böyle genç bir yaşta başardıklarım *gerçekten* etkileyici.” “Suç işlemek bir başarı değildir, Sardothien.”

“Evet ama dünyanın en büyük suikastçısı olmak öyledir!” Yüzbaşından bir yanıt gelmedi. “Bana bunu nasıl yaptığımı sorabilirsin.”

Chaol gergince “Neyi nasıl yaptığını?” diye sordu.

“Nasıl kısa zamanda bu kadar ünlü olduğumu.”

“Bunu merak etmiyorum.”

Celaena’nın duymak istediği sözler bunlar değildi.

Dişlerinin arasından “Pek de sevecen değilsin,” dedi.

Chaol'un kabuğunun altında nasıl biri olduğunu öğrenecekse bunun için daha çok çaba sarf etmeliydi.

"Sen bir suçlusun. Ben de Muhafız Kıtası Yüzbaşısı. Sana karşı sevecen bir tavır sergilemek veya seninle konuşmak zorunda değilim. Seni yük arabasına kilitlemediğimize şükret."

"Eh, bahse girerim başkalarına karşı sevecen bir tavır sergilediğinde bile sohbeti keyifli biri değilsindir." Bir kez daha yüzbaşidan cevap alamayınca Celaena kendisini bir nebze aptal gibi hissetti. Birkaç dakika geçti.

"Veliaht prensle yakın arkadaş mısınız?"

"Özel hayatım seni ilgilendirmez."

Celaena dilini şaklattı.

"Asalet derecen ne?"

"Yeterince yüksek." Chaol'un çenesi çok hafifçe yukarı kalktı.

"Dük mü?"

"Lord mu?" Chaol'dan yanıt gelmeyince Celaena'nın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yerleşti. "Lord Chaol Westfall." Celaena bir eliyle yüzünü yelledi. "Leydiler sana nasıl da *yaltaklanıyorlardır!*"

Chaol sessizce "Bana o şekilde hitap etme. Bana lord unvanı verilmedi."

"Bir ağabeyin mi var?"

"Yok."

"O zaman neden unvanı taşıımıyorsun?" Bir kez daha yanıt gelmedi. Burnunu bu konulara sokmaması gerektiğini bilse de Celaena kendisini tutamıyordu. "Bir skandal mı oldu? Doğuştan gelen hakkından mahrum mu edildin? Hangi karmaşık entrikaya karıştın?"

Chaol'un sıktığı dudakları bembeyaz kesildi.

Celaena ona doğru eğildi. "Sence bu..."

"Ağzını tıkayayım mı yoksa benden yardım almadan sessiz kalabilecek misin?" Gözlerini önündeki veliaht prense çevirirken yüzü yine ifadesiz bir hal aldı.

Celaena yeniden konuşmaya başladığında Chaol'un yüzünü ekşitmesi karşısında gülmek için kendisini tuttu. "Evli misin?"

"Hayır."

Celaena tırnaklarıyla oynayarak "Ben de evli değilim," dedi. Chaol'un burun delikleri öfkeyle açıldı. "Muhafız Kıtası Yüzbaşısı olduğunda kaç yaşındaydın?"

Chaol atının dizginlerini sıktı. "Yirmi."

Kafile bir açıklıkta durdu ve askerler atlarından indi. Celaena bir bacağı atının üzerinden aşırarak Chaol'a baktı. "Neden durduk?"

Chaol eyerine bağlı zinciri çözüp sertçe çekerek Celaena'ya inmesi gerektiğini belli etti. "Ögle yemeği."

5. BÖLÜM

Celaena başıboş bir saç tutamını yüzünden çekip Chaol'un kendisini açıklığa götürmesine izin verdi. Kaçmaya çalışırsa önce onu bertaraf etmesi gerekiyordu. Yalnız kalsalar zincirlerin kendisine çıkaracağı güçlüğe rağmen kaçmaya kalkışabilirdi ama etrafta gözlerini kırpmadan adam öldürmek üzere eğitilmiş kraliyet muhafızları varken...

Kamp ateşi yakılıp, kutulardan ve erzak çuvallarından çıkarılan yiyecekler hazırlanırken Chaol, Celaena'ya yakın duruyordu. Askerler kütükleri yuvarlayıp, yol arkadaşları yemek hazırlarken içlerinde oturacakları çemberler çiziyorlardı. Veliaht prensin vazifesinas bir şekilde yanında gezinen köpekleri kuyruklarını sallayarak yaklaştıkları suikastçının ayaklarının dibine uzandılar. En azından Celaena'ya refakat etmekten hoşlanan birileri vardı.

Sonunda kucağına bir tabak konduğunda karnı acımış olan Celaena yüzbaşı kelepçelerini hemen çıkarmadığı için daha da sinirlendi. Yüzbaşı ona uzun, tehditkâr bir bakış attıktan sonra Celaena'nın kollarındaki zincirleri

çıkartıp ayak bileklerine taktı. Celaena dudaklarına küçük bir et parçasını yaklaştıırken gözlerini devirdi. Eti ağır ağır çiğnedi.

Diğerlerinin önünde kusması hiç de hoş olmazdı. Askerler aralarında konuşurlarken etrafı inceledi. Yanında Chaol ve beş asker vardı. Veliaht prens doğal olarak Perrington'la birlikte kendisine ait kütükte, Celaena'nın uzağında oturuyordu. Dorian önceki gece kibirli ve alaycı bir tavır sergilemiş olsa da dükle konuşurken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Prensın tüm bedeni gergin görünüyordu ve Perrington konuşurken çenesini nasıl sıktığı Celaena'nın gözünden kaçmamıştı. Nasıl bir ilişkileri varsa samimi olmadıkları kesindi.

Ağzından lokmasıyla, Celaena gözlerini presten çekip ağaçları inceledi. Orman sessizleşmişti. Kapkara köpeklerin kulakları kalkık olsa da sessizlik onları rahatsız etmemiş gibiydi. Askerler bile susmuştu. Celaena'nın kalbi tekler gibi oldu. Orada orman farklıydı.

Yapraklar mücevherler gibi sarkıyor; yakut, inci, topaz, ametist, zümrüt ve grena gibi türlü değerli taşları andıran damlacıklardan oluşan bir halı önlerindeki patikayı örtüyordu. Fethin yıkıcı etkisi bu bölgeyi etkilememişti. Bölgede hâlâ bir zamanlar oradaki ağaçlara olağandışı güzelliklerini veren güç yankılanıyordu.

Celaena'nın akıl hocası, Suikastçılar Kralı Arobynn Hamel onu donmuş bir nehrin yatağında boğulmak üzere bulup Adarlan ve Terrasen'ın sınırındaki hisarına götürdüğünde Celaena henüz sekiz yaşındaydı. Arobynn, Celaena'yı çevredeki en iyi ve en sadık suikastçıya dönüştürmek için eğittiği dönemde onun Terrasen'deki evine

dönmesine asla izin vermemişti. Yine de Celaena dünyanın, büyük bir kısmı Adarlan Kralı tarafından yaktırılıp yıktırılmadan önceki halini hâlâ anımsıyordu. Artık o dünyada ona hitap edecek bir yer yoktu, asla da olmayacaktı. Arobynn açıkça ifade etmemiş olsa da onun tarafından eğitime razı gelmese Celaena'yı kendisini öldürmeye çalışanlara teslim ederdi. Hatta daha da beterini yapabiliirdi. Kısa zaman önce yetim kalan Celaena sekiz yaşındayken bile Arobynn'in yanında, o zamanlar kimsenin bilmediği ama günün birinde herkesin ürkeceği bir isimle yaşamının hayata yeniden başlamak; on yıl önce bir gece, kendisini buz gibi bir nehre atlamaya zorlayan kaderinden kaçmak için bir şans olduğunun farkındaydı.

Celaena'nın içinde olduğu çemberden bir asker "Lanet orman," dedi. Adamın yanındaki bir başka asker kıkırdadı. "Bence ne kadar çabuk yakılırsa o kadar iyi." Diğer askerler başlarını sallarken Celaena kaskatı kesildi. Bir diğeri "Nefret dolu bir yer," dedi.

Celaena "Ne bekliyordunuz ki?" diye araya girdi. Bir kısmının yüzünde küçümseyici bir gülümseme olan askerler Celaena'ya doğru dönerken Chaol'un eli hızla kılıcına gitti. "Burası herhangi bir orman değil." Elindeki çatala ormana işaret etti. "Burası Brannon'ın ormanı."

Bir asker "Babam bana ormanın perilerle dolu olduğuna dair öyküler anlatırdı," dedi. "Artık hepsi gitti." Biri elmasından bir ısırık alıp "O lanet feyler de," dedi. Bir başkası "Onlardan kurtulduk, değil mi?" diye sordu.

Celaena "Ben olsam ağzımdan çıkan lafa dikkat ederdim," dedi. "King Brannon bir feydi ve Oakland hâlâ ona ait. Bazı ağaçların onu hâlâ hatırlaması beni şaşırtmaz."

Celaena “Feyler ölümsüzdür,” dedi.

“Ağaçlar değildir.”

Öfkelenen Celaena başını iki yana sallayıp çatalıyla yemeğinden küçük bir parça aldı.

Chaol sessizce ona “Bu orman hakkında ne biliyorsun?” diye sordu. Onunla dalga mı geçiyordu? Askerler gülmeyi kesip dik oturdular. Fakat yüzbaşının altınsı kahverengi gözlerinde bariz bir merak vardı.

Celaena lokmasını yuttu. Yumuşak ama ezik olmayan bir sesle “Adarlan fetihlere başlamadan önce bu orman büyüyle kaplıydı” dedi.

Chaol, Celaena’nın konuşmaya devam etmesini beklesede Celaena söyleyeceğini söylemişti. “Ve?”

Celaena yüzbaşının bakışlarına karşılık vererek “Tüm bildiğim bu kadar,” dedi. Alay edecek bir şey bulamamanın hayal kırıklığı içinde askerler yemeklerine döndüler.

Celaena yalan söylemişti ve Chaol bunun farkındaydı. Bir zamanlar oranın sakinlerinin orman perileri; cinler, ruhlar, gulyabaniler ve kimsenin sayamayacağı ve anımsayamayacağı kadar türlü varlıklar olduğunu biliyordu. Hepsine hükmedenlerse perilerin insana benzeyen daha iri kuzenleri, ölümsüz feylerdi. Feyler kıtaya ilk göçenler, Erilea’nın en kadim varlıklarıydılar.

Adarlan’da giderek artan yozlaşma ve kralın bu varlıkları bulup yok etmek için başlattığı seferberlik perileri ve feyleri kaçıp dünyanın yabanıl, balta girmemiş köşelerine sığınmaya zorlamıştı. Adarlan Kralı hepsini –büyüyü, feyleri ve perileri– yasadışı ilan etmiş ve onlardan geri kalan tüm izleri öyle silmişlerdi ki neredeyse kanlarında büyü olanlar bile büyüünün geçmişte var olmadığına ina-

nacaklardı. Celaena da onlardan biriydi. Kral büyü'nün Tanrıça'ya ve onun tanrılarına bir hakaret, büyü kullanmanın küstahça onların gücünü taklit etmek olduğunu iddia ediyordu. Fakat kral büyü'yü yasaklasa da pek çok kişi gerçeği biliyordu: Kralın kararının ardından, bir ay içinde büyü kendi rızasıyla ortadan kaybolmuştu. Belki de büyü gücü olanlar kapıdaki dehşetin farkına varmışlardı.

O dokuz yaşındayken çıkan yangının kokusu hâlâ Celaena'nın burnuna geliyordu. Kadim, yeri doldurulamaz bilgilerle dolu kitaplardan çıkan duman; alevlerin yuttuğu yetenekli kâhinlerin ve şifacıların çığlıkları; yıkılan dükkânlar, yüceliği ihlal edilen ve tarihten silinen kutsal mekânlar. Büyücü olup da yanmayanların çoğu Endovier mahkûmları olmuş, çoğu da orada uzunca süre hayatta kalamamıştı. Kaybettiği doğuştan gelme yetenekleri üzerine kafa yormayalı epey bir zaman geçse de becerilerinin hatırası bazen Celaena'nın rüyalarına musallat oluyordu. Kıyıma rağmen büyü'nün ortadan kalkması belki *gerçekten* de iyi olmuştu. Büyü kullanmak akli başında herhangi bir insan için bile tehlikeli bir işti ve büyü becerisi belki de Celaena'nın mahvına neden olacaktı.

Yemeğinden bir ısırık daha alırken ateşten yükselen duman gözlerini yaktı. Oakwald Ormanı'na; karanlık, korkunç ve derin vadilere; durgun göletlere; ışıkla ve gökssel şarkılarla dolup taşan mağaralara dair efsaneleri asla unutmayacaktı. Fakat artık bunlar birer öyküden ibaretti. Onlardan söz etmek ise belayı çağırarak demekti.

Celaena ağaç tepelerinden sızan günışığına, ağaçların uzun, kemiksi kollarını birbirlerine dolayarak nasıl sal-

landıklarına baktı. Aniden gelen ürperti hissini bastırdı.

Neyse ki öğle yemeği uzun sürmemişti. Celaena'nın zincirleri yeniden el bileklerine takılmış, atlar doyurulup sırtlarına yeniden yük vurulmuştu. Celaena'nın bacakları kaskatı kesildiğinden Chaol'un ona atına binmesi için yardımcı olması gerekmişti. Ata binmenin canını acıtması bir yana atların ter ve dışkılarının kafilenin gerisine doğru yayılan kokusundan burnunun direği kırılacaktı.

Günün geri kalanında yolculuğa devam ettiler ve suikastçı orman geride kalana dek sessizce oturdu; göğsündeki daralma ısıltılı vadiyi geride bırakmalarına dek azalmadı. Gece mola verdiklerinde vücudu ağırlar içindeydi. Akşam yemeğinde konuşmaya tenezzül etmediği gibi kalacağı küçük çadır kurulup dışına muhafızlar dikilirken ve içlerinden birine kelepçelenmiş halde uyumasına izin verilirken umursamaz davrandı. Rüya görmeyen Celaena uyandığında gözlerine inanamadı.

Küçük, beyaz çiçekler karyolasının dibinde duruyordu; çadırın içine ve dışına doğru uzanan, çocuklara aitmiş gibi görünen çok sayıda ayak izi vardı. Biri içeri girip durumu fark etmeden, Celaena ayağıyla geride hiçbir iz kalmayacak şekilde izleri silip çiçekleri yakınındaki bir çantaya tıktırdı.

Yol boyunca kimse periler hakkında tek söz etmese de Celaena durmadan askerlerin yüzünde tuhaf bir şey gördüklerine dair bir işaret aradı. Ertesi günün büyük bölümünde avuçları terleyen ve kalbi hızla atan suikastçı bir gözünü içinde ilerledikleri ormandan ayırmadı.

6. BÖLÜM

Kafile takip eden iki hafta boyunca kıtanın içlerine doğru yol aldıkça hava soğudu ve günler kısaldı. Onlara dört gün boyunca soğuk yağmur eşlik etti. Yağmur Celaena'yı öyle üşütmüştü ki bir ara kendisini bir vadiden aşağı atıp şansı varsa Chaol'u da yanında götürmeyi düşündü.

Her şey ıslanıp donmaya yüz tutarken Celaena sırlıklam saçına tahammül etse de ıslak ayakkabılarının verdiği acıya dayanamıyordu. Parmak uçlarını çok az hissediyordu. Bulabildiği kullanılmayan, kuru giysilerle her gece parmaklarını sarıyordu. Sanki kısmi bir çürüme yaşıyormuş hissine kapılıyor, ne zaman soğuk ve can yakan bir rüzgâr esse derisinin kemiklerinden ayrılacağı endişesine kapılıyordu. Fakat sonbaharda hep olduğu gibi yağmur aniden kayboldu ve tepelerinde yeniden bulutsuz, parlak bir gök belirdi.

Atını tırısı kaldıran veliaht prens sıradan ayrılıp siyah saçları dalgalanarak Celaena'ya doğru geldi. Kırmızı pelerini kızıl bir dalga gibi bir yukarı bir aşağı oynuyordu. Süslemesiz beyaz gömleğinin üzerinde altın sırmalı,

kobalt mavisi, zarif bir yelek giymişti. Celaena onu görünce homurdanacak olsa da prens diz hizasındaki kah-verengi çizmeleriyle *gerçekten* hoş görünüyordu. Av bıçağındaki mücevherler biraz aşırı dursa da deri kemeri de kıyafetiyle *gerçekten* uyumluydu. Atını Chaol'un yanında durdurdu. Yüzbaşıya “Gel,” deyip başını kafilenin aşağı inmeye başladığı dik, çim kaplı tepeye doğru yatırdı.

Yüzbaşı “Nereye?” diye sorup Dorian’a hatırlatmada bulunmak için Celaena’nın zincirini şakırdattı. Chaol nereye giderse Celaena’na da oraya sürükleniyordu.

Dorian “Gel de manzaraya bak,” diyerek niyetini belli etti. “Bence şunu da yanında getir.” Celaena öfkelendi. “Şunu, ha!” Bir eşyadan bahsediyorlardı sanki!

Chaol, Celaena’nın zincirini sertçe çekip onunla sıradan ayrıldı. Atın dötrnala koşmaya başlamasıyla Celaena dizginleri kavradı. At kılının keskin kokusu burun deliklerinden içeri yürüdü. Altındaki at titreyip sarsılırken hızla dik tepeden yukarı çıktılar. Celaena eyerde geriye doğru kayarken korkmamaya çalıştı. Düşerse utancından ölürdü. Fakat batan güneş arkalarında kalan ağaçların üzerinde belirdiğinde göğü delen önce bir, sonra üç ve sonunda altı kuleyi görmesiyle nefesi tutuldu.

Celaena tepenin üzerinden Adarlan’ın en büyük başarisına baktı. Rifthold’un cam şatosuna.

Pırıltılı, kristal kuleleri ve köprüleriyle, bölmeleri ve kuleleriyle, kubbeli balo salonları ve uzun, uçsuz bucaksız koridorlarıyla; devasa, dikey bir şehirdi bu. Eski taş şatonun üzerine dikilmiş ve inşası bir krallığın tüm hazinelerine mal olmuştu.

Celaena sekiz yıl önce şişman midillisinin toynakları

altındaki toprak gibi kıpırtısız ve donmuş halde şatoyu ilk gördüğü anı düşündü. O zaman bile kuleleri bir pençe gibi göğe uzanan şatonun zevksiz, kaynakların ve becerinin boşa harcandığı bir yapı olduğunu düşünmüştü. Teninin temas ettiği toz mavisi pelerini, ıslıl ıslıl buklelerinin ağırlığını, uzun çoraplarının eyere sürtünüşünü, kırmızı kadife ayakkabılarındaki çamur lekesini nasıl dert edindiğini ve üç gün önce öldürdüğü adamın aklından nasıl çıkmadığını anımsıyordu. Veliaht prens Chaol'un öte yanından "Bir kule daha eklenirse bütün bina çökecek," dedi. Gerilerinden kendilerine yaklaşan kabilelerinin sesleri bize ulaştı. "Birkaç kilometrelik yolumuz kaldı ve bu bayırlardan gündüz gözüyle geçmeyi yeğlerim. Burada kamp yapacağız."

Chaol "Babanızın onun ne hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Ha, bir şey demeyecektir, tabii Celaena ağzını açana kadar. O bir kez ağzını açınca babam esip gürler, ben de son iki ayımı Celaena'nın izini sürmekle geçirdiğime pişman olurum. Yine de bence babamın dert edecek daha önemli meseleleri vardır." Bu sözlerin ardından prens uzaklaştı.

Celaena gözlerini şatodan ayıramıyordu. Şatodan o kadar uzakta olmasına rağmen kendisini çok küçük hissediyordu. Binanın ne kadar büyük olduğunu unutmuştu.

Askerler etrafta koşuşturuyor, ateşler yakıp çadırlar kuruyorlardı. Yüzbaşı yanı başından Celaena'ya "Özgürlüğünü değil, darağacını bekler gibisin," dedi.

Celaena deri dizgini parmağına dolayıp çözüyordu. "Görünce tuhafıma gitti."

“Şehri mi?”

“Şehri, şatoyu, yoksul mahallelerini, ırmağı.” Şatonun gölgesi şehrin üzerinde dev bir canavar gibi büyüyordu. “Hâlâ bunun nasıl olduğunu tam olarak anlamıyorum.”

“Nasıl yakalandığını mı?”

Celaena hayır anlamında başını salladı. “Bir imparatorluğun kanatları altındaki mükemmel dünya hayallerinize rağmen hükümdarlarınız ve politikacılarınız birbirlerinin ayağını kaydırmakta tereddüt etmiyor. Sanırım suikastçılar da öyle.”

“Sizden birinin sana ihanet ettiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Herkes en yüklü paraları benim aldığımı, istediğim rakamı talep edebildiğini biliyordu.” Celaena şehrin dolambaçlı sokaklarına ve nehrin ısıltılar içinde uzanan kavislerine göz gezdirdi. “Benim ölmem halinde işleri açılacaktı. Bunu yapan bir kişi de olabilir, birden fazla da.”

“O tür bir çevreden onurlu davranışlar beklememelisin.”

“Beklediğimi söylemedim de. Çoğuna güvenmediğim gibi benden nefret ettiklerinin de farkındaydım.” Elbette Celaena’nın şüpheleri vardı. En olası görünen şüphesi ise yüzleşmeye hazır olmadığıydı, ne şimdi ne de asla hazır olmadığı.

Chaol “Endovier berbat bir yer olmalı,” dedi. Sözlerinin altında art niyetli veya alaycı bir vurgu yoktu. Celaena bunu duygudaşlık olarak görebilir miydi?

Sakin bir sesle “Evet” dedi. “Öyleydi.” Chaol, Celaena’ya daha fazlasını duymak istermiş gibi baktı. Eh, ona anlatsa ne çıkardı ki? “Oraya vardığımda saçımı kestiler,

üstüme bir paçavra geçirip nasıl kullanabileceğimi biliyormuşum gibi elime bir kazma tutuşturdular. Beni diğerlerine zincirlediler ve onlarla birlikte kırbaçlara katlandım. Fakat gözetmenler bana özel bir itina gösterme emri aldıklarından yaralarım tuz –madenlerden *kendi çıkardığım* tuzu– bastırıp beni bazı kesiklerim asla tam olarak kapanmayacak kadar sık kırbaçladılar. Eyllwe’den birkaç mahkûmun iyilikleri sayesinde yaralarım iltihaplanmadı. Her gece içlerinden biri sırtımı temizlemek için uyanırdı.”

Chaol’dan bir yanıt gelmedi ve verdiği tek tepki attan inerken Celaena’ya bir bakış atmak oldu. Celaena ona bu kadar mahrem konulardan bahsetmekle budalalık mı etmişti? Chaol bağıra çağıra verdiği emirler haricinde o gün onunla bir daha konuşmadı.

Celaena soluğu kesilerek, boğazında bir elle uyandı. Soğuk terler sırtından aşağı akıp dudağıyla çenesi arasındaki girintide birikmişti. Aynı kâbusu daha önce de görmüştü; rüyasında Endovier’daki toplu mezarlardan birinde yatıyordu. Kendisini birbirlerine dolanmış kollar ve bacaklardan kurtarmaya çalıştıkça yirmi cesetlik bir yığının derinlerine doğru çekiliyordu. Sonra da kimse çığlıklarını işitmiyor ve onu canlı canlı gömüyorlardı.

Midesi bulanana Celaena kollarını dizlerine doladı. Tekrar tekrar nefes alıp verirken sivri dizkapakları elmacık kemiğine değiyordu. Mevsim için sıcak kaçan havadan dolayı çadırlarda uyumamışlardı ve bu sayede eşsiz bir açıdan başkenti görebiliyordu. Işıklandırılmış şato uyuyan şehrin üzerinde buzdan ve buhardan oluşan bir

tepe gibi yükseliyordu. Şatonun yeşilimsi bir görüntüsü vardı ve sanki yanıp sönüyordu.

Yarın bu zamanda o duvarların arasına tıkılacaktı. Fakat o gece çok sessizdi. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Tüm dünyanın şatonun deniz yeşili ışığıyla büyülenip uyuduğunu hayal etti. Zaman akıyor, dağlar yükselip alçalıyor, sarmaşıklar uyuklayan şehrin üzerini kaplayarak dikenler ve yapraklarla onu gizliyordu. Uyumayan bir o vardı.

Pelerinini üzerine örttü. Kazanacaktı. Kazanacak, kralla hizmet edecek, sonra ortadan kaybolup bir daha kralları veya suikastçıları aklına getirmeyecekti. Bir kez daha o şehirde hüküm sürmek istemiyordu. Büyü ölmüştü, feyler sürülmüş veya idam edilmişti ve Celaena bir daha asla krallıkların yükselişinde ve çöküşünde rol oynamayacaktı. Hiçbir şey kader değildi bundan böyle.

Dorian Havilliard, bir eli kılıcında; uyuyan kafilenin öte yanında kalan, kendisine ayrılmış alandan suikastçıyı izliyordu. Kızın halinde hüznü veren bir yan vardı; bacaklarını göğsüne dayamış, hiç kıpırdamadan oturuyor, ay ışığı saçını gümüş rengine boyuyordu. Şatonun ışığı gözlerinde dalgalanırken yüzünde cüretkâr, çalımli bir ifade yoktu.

Kız gözüne güzel göründü, her ne kadar biraz tuhaf ve hırçın olsa da. Manzarada hoşça gidecek bir şeye baktığında gözünde beliren pırıltının ilginç bir yanı vardı. Dorian bunu çözemiyordu.

Avery Nehri'nin kenarından yayılan parlak ışığın karşısında bedeninin silueti seçilen Celaena gözlerini kırp-

madan şatoya bakıyordu. Kafilenin tepesinde bulutlar toplanırken başını yukarı kaldırdı. Döne döne ilerleyen kütlenin arasından bir yıldız kümesi görülebiliyordu. Dorian kendisini yıldızların Celaena'ya baktıklarını düşünmekten alıkoyamıyordu.

Hayır, Dorian'ın onun kendisine güzel bir yüz ve kıvrak bir zekâ bahşedilmiş bir suikastçı olduğunu unutması gerekiyordu. Elleri kanlıydı ve bir an güzel bir çift söz söylerken başka bir an boğazını kesebilirdi. Üstelik Celaena onun yaveriydi. Orada olmasının nedeni kendisi için dövüşmek ve özgürlüğünü almaktı. Hepsi bu. Dorian eli kılıcında uzanıp uykuya daldı.

Görüntü rüyalarına da işledi: Yıldızlara bakan güzel bir kız ve onunla bakışan yıldızlar.

7. BÖLÜM

Rifthold'un belli belirsiz seçilen kaymaktaşı duvarlarının arasından geçerlerken borazancılar gelişlerini duyurdular. Üzerinde ejder tasvirleri olan kızıl bayraklar başkent üzerinde esen rüzgârda dalgalanıyordu. Kaldırım taşları döşenmiş sokaklar boşaltılmıştı. Zincirleri çözülmüş, elbise giydirilip makyaj yapıldıktan sonra Chaol'un önüne oturtulmuş olan Celaena şehrin kokusunun burnuna gelmesiyle kaşlarını çatı.

Baharatların ve atların kokusunun altında pislik, kan ve bozuk sütün kokusu yatıyordu. Havada Endovier'ın tuzundan farklı olan Avery'nin tuzlu suları hissediliyordu. Tuzlu suyun kokusuna Erilea'daki tüm okyanuslardan gelen savaş gemilerinin, mallar ve kölelerle tıka basa dolu ticaret teknelerinin ve insanların nasılsa yiyebildikleri pullarla kaplı, yarı bayatlamış etlerle dolu balıkçı teknelerinin getirdiği kokular eşlik ediyordu. Sakallı seyyar satıcılardan koltukaltlarında şapka kutuları taşıyan hizmetçi kızlara kadar herkes, sancaktarlar gururla ilerleyip Dorian Havilliard etrafa el sallarken oldukları yere çakıldı.

İnsanlar Chaol gibi kırmızı bir pelerine sarınan ve sol göğsünde kraliyet armasını çağrıştıracak şekilde tasarlanmış bir arma olan veliaht prensin peşine takıldılar. Prens düzgün saçlarının tepesine bir taç kondurmuştu ve Celaena prensin oldukça asil göründüğünü teslim etmesi gerektiğini hissetti.

Genç kadınlar el sallayarak akın akın onlara yaklaştı. Dorian sırtıp göz kırpyordu. Prensın maiyeti arasındaki Celaena'yı izleyen bu genç kadınların sert bakışları suikastçının gözünden kaçmamıştı. Atın üzerinde savaşla hak edilip şatoya getirilen bir leydi gibi otururken dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındaydı. Celaena kadınlara gülümseyip, saçlarını sallayarak prensin sırtına bakan gözlerini kırıştırdı.

Kolunda bir acı duydu. Kendisini çimdikleyen Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na "Ne var?" diye tısladı.

Yüzbaşı kalabalığa gülümseyerek dişleri arasından "Gülünç görünüyorsun," dedi.

Celaena, Chaol'un yüzündeki ifadeyi taklit etti. "Gülünç olan *onlar*."

"Sessiz ol ve normal davran." Yüzbaşının sıcak nefesini boynunda hissetti.

Celaena bir leydinin ilgisine mazhar olduğunu sanıp ağzı bir karış açılan genç bir adama el sallayarak "Aslında şu attan aşağı atlayıp kaçsam yeridir," dedi. "Hızla ortadan kaybolurum."

Chaol "Evet," dedi, "omurgana saplanan üç okla ortadan kayboluverirsin."

"Ne hoş bir sohbet."

Ahalinin beyaz taştan geniş meydanları çevreleyen

ağaçların arasına toplandığı pazar yerine girdiler. Kala-balığın gerisinde kalan dükkân vitrinleri zar zor seçilse de dükkânları bir bir geride bırakırlarken Celaena'nın içini büyük bir açlık kapladı. Her vitrinde pırıldayan mücevherlerin ve çiçek buketleri gibi bir arada duran geniş kenarlı şapkaların arkasında gururla dikilen elbiseler ve tunikler sergileniyordu. En tepede cam şato yükseliyordu; en yüksekteki kuleleri görebilmek için Celaena'nın başını geriye atması gerekti. Neden böyle uzun ve külfetli bir yolu seçmişlerdi? Etrafta böyle tören alayı gibi dolaşmalarına gerçekten gerek var mıydı? Avery boyunca uzanan meydana saptıklarında onları binaların arasındaki bir boşluktan güve kanatları gibi açılan yelkenler karşıladı. Gemiler rıhtımda demirlenmiş bekliyordu; birbirine dolaşmış halatlar ve ağlar arasında bağrıışan denizciler kraliyet alayını fark edemeyecek kadar meşguldü. Bir kırbacın sesini işitmesiyle Celaena başını çevirdi.

Köleler yalpalayarak bir ticaret gemisinin borda iskelesinden aşağı yürüyorlardı. Fethedilmiş farklı uluslardan kölelerin her birinin yüzünde Celaena'nın daha önce pek çok kez gördüğü o şaşkın ve öfkeli ifade vardı. Kölelerin çoğu savaş esirleri, toplu katliamlardan ve Adarlan'ın sonu gelmez ordularının elinden sağ kurtulan asilerdi. Muhtemelen bir kısmı da büyü yaparken yakalanan veya büyüyle uğraşmakla suçlanan kişilerdi. Geri kalansa yanlış zamanda yanlış yerde bulunan alelade insanlardı. Celaena rıhtımlarda ter içinde yük taşıyan, güneş şemsiyeleri tutup su dağıtan, gözleri –asla karşılarına değil de– yere veya göğe bakan sayısız zincirli kölenin olduğunu fark etti.

İçinden atından atlayıp yanlarına koşmak ve basitçe prensin maiyetinin bir parçası olmadığını; oraya getirilmelerinde, zincire vurulmalarında, aç bırakılıp dövülmelerinde bir parmağı olmadığını; bir zamanlar kendisinin de onların aileleri ve dostlarının yanında çalışıp işkence çektiğini; her şeyi mahveden şu canavarlara benzemediğini haykırmak geldi. Onlar için bir şeyler *yaptığını*, iki yıl kadar önce Korsan Lord'un elinden yaklaşık iki yüz köle kurtardığını haykırmak istedi. Fakat bu kadarı bile yetersizdi.

Bir anda şehir ondan uzaklaşmış, kendisinden kopmuştu. İnsanlar hâlâ el sallıyor ve eğiliyor, tezahürat yapıp gülüyor, atların önüne çiçek ve türlü zerzevat atıyorlardı. Celaena nefes almakta zorlandı.

Daha kendisini hazırlayamadan şatonun demir ve cam kapısı görüldü. Oymalı kapının açılmasıyla kemerli geçidin altında uzanan kaldırım taşlarıyla kaplı patikanın iki yanına bir düzine asker dizildi. Mızraklarını dikmiş, dikdörtgen kalkanlar taşıyan askerlerin bronz miğferlerinin altındaki gözleri karanlıktı. Hepsinin üzerinde kırmızı pelerinler vardı. Kararmış olsalar da bakır ve deriden yapılmış zırhların işçiliği maharetliydi.

Kemerin ötesinde, iki yanında altın ve gümüş rengi ağaçlar dizili olan bir yokuş vardı. Yolun sınırlarını belirleyen çitlerin arasında cam fener direkleri yükseliyordu. İlkinden farklı olarak pırıltılı camdan yapılmış, ikinci bir kemerin altından geçtiklerinde şato önlerinde yükseldi.

Açık avluda atından inen Chaol iç çekti. Bir çift el Celaena'yı eyerinden alıp titreyen bacaklarının üzerinde durmasına yardım etti. Her yerde camın ışıltısı vardı. Bir

el omzunu kavrarken seyis yamakları sessizce ama çabukça atını alıp götürdüler.

Chaol, Celaena'yı yanına çekti ve veliaht prens ikisine doğru yaklaşırken pelerinini sıkıca tuttu. Dorian yuvasına bakarak "Altı yüz oda, askerler ve hizmetçilere ait konutlar, üç bahçe, bir oyun parkı ve iki yanda ahırlar," dedi. "Bu kadar büyük bir alana kim, neden gerek duysun ki?"

Celaena prensin aniden gözüne sevimli görünmesiyle az da olsa gülümseyebildi. "Geceleri ölümle aranızda sadece cam bir duvarla nasıl uyuyabiliyorsunuz, anlamıyorum." Başını yukarı kaldırırsa da gözlerini hemen yere odakladı. Yükseklik korkusu olmasa da o kadar yüksekte kendisini sadece camın koruduğu düşüncesiyle midesi kenetlendi.

Dorian "O zaman sen de benim gibisin," deyip kıkırdadı. "O zaman sana taş şatoda bir süit verdiğim için tanrılara şükürler olsun. Tedirgin olmanı hiç istemem."

Celaena ona öfkeyle bakmanın pek de akıllıca bir karar olmayacağına hükmederek bakışlarını devasa şato kapılarına çevirdi. Bulanık, kırmızı camdan kapılar gözüne kendisine doğru esneyen bir devin ağzı gibi göründü. Fakat iç kısımların taş olduğunu görünce cam şatonun eski binanın üzerine kondurulduğunu fark etti. Ne saçma bir fikirdi bu: Camdan bir şato.

Dorian "Eh..." diye söze girdi. "Biraz kilo almışsın ve tenine az çok renk gelmiş. Evime hoş geldin, Celaena Sardothien." Prens başını bir ayaklarını geri atıp eğilen birkaç asilzadeye doğru salladı. "Yarışma yarın başlıyor. Yüzbaşı Westfall seni süitine götürecekt."

Celaena omuzlarını silkip rakiplerine ait bir işaret aradı. Fakat henüz kimse gelmemiş gibiydi.

Prens, kendisine hürmetlerini gösteren bir başka saraylı grubuna doğru başını salladı ve tekrar konuşmaya başladığında ne suikastçıya ne de Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na baktı. Gözlerini oldukça güzel bir kadının bedeninde gezdirip "Babamla görüşmeliyim," dedi. Dorian'ın göz kırptığı kadın bir yandan yürümeye devam ederek yüzünü dantel bir yelpazenin arkasına gizledi. Dorian, Chaol'a başını salladı. "Sizinle gece görüşürüz." Celaena'ya tek bir söz etmeden saraya giden basamaklardan çıktı; kırmızı pelerini rüzgârda uçuşuyordu.

Veliaht prens sözünde durmuştu. Süiti taş şatonun bir kanadındaydı ve tahmin ettiğinden çok daha genişti. Süitin içinde banyo olan bir yatak odası, soyunma odası, küçük bir yemek odası ve bir müzik ve oyun odası vardı. Her oda altın rengi ve kırmızı eşyalarla bezenmişti, kanepelerin ve rahat koltukların zevkli bir şekilde serpiştirildiği yatak odasında bir duvarı boydan boya kaplayan bir halı asılıydı. Balkon bahçelerden birindeki bir çeşmeye bakıyordu ve bu hangi bahçeyse –aşağıda nöbet tuttuklarını fark ettiği muhafızlara rağmen– son derece güzeldi.

Chaol yanından ayrıldığında Celaena kendisini yatak odasına kapatmak için kapının kapanma sesini beklemedi. Chaol ona kısaca süitini tanıtırken pencereleri –on iki– çıkışları –bir– ve kapısının önünde, balkonun altında nöbet tutan muhafızları –dokuz– saymıştı. Hepsinde birer kılıç, bıçak ve arbalet olan muhafızlar yüzbaşı yanlarından geçerken tetikte görünseler de Celaena arbalet-

lerin saatler boyunca taşınacak kadar hafif olmadığını biliyordu.

Celaena mermer duvara yaslanarak yatak odası penceresine doğru gitti ve pencereden aşağı baktı. Muhafızların çoktan arbaletlerini sırtlarına taktıklarına şüphe yoktu. Silahı ellerine alıp içine ok yerleştirmeleri değerli saniyeler alır, bu sürede Celaena kılıçlarını ellerinden aldığı muhafızların boğazını kesip bahçelerde izini kaybettirebilirdi. Bahçeyi incelemek için pencerenin başında iyice dikilip gülümsedi. Bahçenin uzak sınırı bir oyun parkının ağaçlarında son buluyordu. Şato hakkında, güney yakasında olduğunu ve oyun parkından geçerse taş bir duvara ve ötesindeki Avery Nehri'ne varacağını bilecek kadar bilgisi vardı.

Celaena giysi dolabının kapısını, şifonyerinin ve makyaj masasının çekmecelerini açıp kapadı. Elbette içlerinde hiçbir silah, hatta bir şömine masası bile olmasa da şifonyer çekmecesinin arkasında unutulmuş birkaç kemik saç tokası ve kocaman soyunma odasındaki bir dikiş sepetinde ip buldu. İğne yoktu. İçinde hiç elbise olmayan soyunma odasının halıyla kaplı zemininde diz çöktü ve göz ucuyla arkasındaki kapıyı kollayarak tokaları başlarını kopartıp iple birbirlerine bağladı. İşi bitince nesneyi yüzüne yaklaştırıp kaşlarını çattı.

Eh, bıçağın yerini tutmasa da bu şekilde bir araya getirildiklerinde kırık tokaların sivri uçları can yakabilirdi. Bir parmağıyla uçları yokladı ve kırık kemiklerden birinin nasırlı cildine batmasıyla irkildi. Evet, bu yeni silahı bir muhafızın boynuna batırırsa can yakacağından şüphe yoktu. Bu da ona bir muhafızı silahlarını alana dek etkisiz hale getirecek kadar süre sağlardı.

Celaena esneyerek yatak odasına döndü ve eğreti silahını yatağın üzerindeki yarım kubbenin kıvrımları arasına tıkiştirmek için döşeğe çıktı. Silahı gizleyince bir kez daha odaya bakındı. Ebatlarda –duvarların boyunda– bir tuhaflik varmış gibi dursa da emin olamıyordu. Yine de yatağın üzerinde bir şeyler gizleyebileceğı birçok boşluk vardı. Fark edilmeden başka neler gizleyebilirdi? Muhtemelen Chaol kafile şatoya varmadan önce odayı kontrol ettirmişti. Biri var mı diye kulağını yatak odasının kapısına dayadı. Süitinde kimsenin olmadığından emin olunca giriş salonuna girip oradan oyun odasına geçti. Uzak duvardaki bilardo sopasını ve yeşil keçeyle kaplı masanın üzerinde kümelenmiş ağır, renkli topları fark edip sırttı. Chaol sandığı kadar zeki değildi.

Sonunda bilardo malzemelerini bıraktı. Hepsinin ortadan kaybolması şüphe çekebilirdi. Yine de kaçması gerekirse kolayca sopaya ulaşabilir veya ağır toplarla muhafızları bayıltabilirdi. Bitkin halde yatak odasına dönüp sonunda kendisini geniş yatağa bıraktı. Döşek çok yumuşak olduğundan bedeni birkaç santim gömüldü. Yatak üç kişinin birbirlerinden rahatsız olmadan uyuyabilecekleri kadar genişti de. Yan yatıp kıvrılan Celaena'nın gözkapakları giderek ağırlaştı.

Bir hizmetçi terzinin Celaena'ya saray ahalisine uygun giysiler hazırlamak için geldiğini duyurana dek bir saat kadar uyudu. Terzi ölçüler alıp Celaena'nın sağına soluna iğneler yerleştirirken ve ona farklı kumaşlar ve renkler sunarken bir saat daha geçti. Celaena kendisine gösterilen kumaşların çoğundan hiç hoşlanmadı. Birkaçı ilgisini çekse de terziye kendisine yakıştırdığı giyim tarz-

larını tavsiye etmeye çalıştığında adam, ona umursamaz bir tavırla elini sallayarak ve dudak bükerek karşılık verdi. Celaena'nın içinden inci başlı iğnelerinden birini terzi-nin gözüne saplamak geçti.

Neredeyse Endovier'daki kadar kirli olduğu hissine kapılan Celaena banyo yaptı. Kendisine nazikçe yardımcı olan hizmetçilere minnettardı. Yaralarının çoğu kabuk bağlamış veya beyaz birer çizgiye dönüşmüş olsa da sırtındaki yaraların çoğu duruyordu. İki saat kadar süren özenli bir bakımın ardından –saçları düzeltilmiş, tırnaklarına biçim verilmiş, ellerindeki ve ayaklarındaki nasırlar kazınmıştı– Celaena soyunma odasındaki aynaya bakıp sırtıttı.

Sadece başkentte hizmetçiler bu kadar iyi bir iş çıkarabilirdi. Göz alıcı görünüyordu. Büsbütün göz alıcı. Üzerinde etekli; uzun, beyaz yenlerinde orkide moru çizgiler ve benekler olan bir elbise vardı. Çivit mavisi korsenin kenarında altın rengi, ince bir çizgi vardı. Omuzlarından aşağı buz beyazı bir pelerin dökülüyordu. Parlak mor bir kurdeleyle bağlanan saçlarının dalgaları serbestçe salınıyordu. Fakat tam olarak neden orada olduğunu anımsamasıyla gülümsemesi silindi.

Kralın yaveri olmak için. Oysa bu haliyle daha çok kralın finosu gibi görünüyordu.

Yaşlıca bir kadın sesinin “Güzel,” demesiyle Celaena üzerine dolanan ağır kumaşlarla döndü. Korsesi –o aptal, kahrolası şey– kaburgalarını soluğunu kesecek kadar çok sıkıyordu. İşte tam da *bu yüzden* tunikleri ve pantolonları tercih ediyordu.

Karşısında, kraliyet ailesi hizmetçilerinden olduğunu

belli eden, kobalt mavisi ve şeftali rengi elbisesi üzerine güzelce oturan irice bir kadın vardı. Yüzü biraz kırıksıklı olsa da yanakları al, kanlı canlı bir kadındı. Eğildi. Ayağa kalkarken “Philippa Spindlehead,” dedi. “Sizin özel hizmetçinizim. Siz de...”

Celaena hissizce “Celaena Sardothien,” dedi.

Philippa’nın gözleri kocaman açıldı. “Bunu kendinize saklayın hanımefendi,” diye fısıldadı. “Bir ben biliyorum. Sanırım bir de muhafızlar.”

Celaena “Peki insanlar başımda onca muhafız olması hakkında ne diyorlar?” diye sordu.

Philippa öfkeli bakışlarına aldırış etmediği suikastçının giysisinin katlanan kısımlarını düzelterip, gerekli yerlerini kabarttı. “Ha, diğer... *yaverlerin* de odalarının dışında muhafızlar var. Ya da insanlar sizin prensin asil hanım dostlarından biri olduğunuzu düşünürler.”

“*Biri mi?*”

Philippa gözlerini elbiseden ayırmadan gülümsedi. “Ekselanslarının bayağı büyük bir kalbi vardır.”

Celaena buna pek de şaşmamıştı. “Kadınların gözdesi demek.”

“Ekselansları hakkında konuşmak bana düşmez. Siz de sözlerinize dikkat etmelisiniz.”

“Ne istersem yaparım ben.” Celaena hizmetkârının kırışmış yüzüne baktı. Neden ona öyle yumuşak bir kadın göndermişlerdi? Onu göz açıp kapayana dek tepelerdi.

“O zaman kendini tekrar o madenlerde bulursun, cici şey.” Philippa elini beline attı. “Ha, sakın kaşlarını çatma, öyle bakarken güzel yüzün çirkinleşiyor!” Yanağından makas almak için uzandığı Celaena kaçıldı.

“Deli misin sen? Ben bir suikastçiyım, bir saray budalası değil!”

Philippa dilini şaklattı. “Yine de bir kadınsın ve benim sorumluluğum altında olduğun sürece bir kadın gibi davranacaksın da, yoksa Wyrđ’e kadar yolun var!”

Celaena kaşlarını kaldırıp “Epey cüretkârsın,” dedi. “Umarım saray hanımlarının yanında da böyle davranmıyorsundur.”

“Ha... Sana refakat etmek için seçilmemin elbet bir nedeni var.”

“Mesleğimin gereklerinden haberin yok, değil mi?”

“Saygısızlık etmek istemem ama kellemin yerde yuvarlanması olasılığının yanında bu tür ayrıntılar önemsiz kalıyor.” Hizmetçi arkasını dönüp odadan çıkmaya hazırlanırken Celaena’nın üst dudağı kıvrıldı. Philippa omzunun üzerinden “Yüzünü asma öyle,” diye seslendi. “O küçük burnun kırış kırış oluyor.”

Hizmetçi kadın süitten çıkarken Celaena’nın tek yapabildiği arkasından aval aval bakmak oldu.

Adarlan Veliaht Prensi gözlerini kırpmadan babasına bakarak onun konuşmasını bekliyordu. Cam tahtındaki Adarlan Kralı da prene bakıyordu. Bazen Dorian babasına ne kadar az benzediğini unutuyordu. Tıknaz bedeni ve yuvarlak, keskin bakışlı yüzüyle babasına çeken küçük kardeşi Hollin’di. Uzun boylu, atletik ve zarif Dorian ise babasına hiç mi hiç benzemiyordu. Bir de safir rengi gözleri vardı; annesinin gözleri bile bu renk değildi. Kimse gözlerini kimden aldığını bilmiyordu.

Babası “Getirdin mi onu?” diye sordu. Sert sesine çar-

pışan kalkanların ve vızıldayan okların sesleri işlemişti. Bu, belki de Dorian'ın babasından bekleyebileceği en sıcak karşılamaydı.

Dorian elinden geldiğince sakın bir sesle “Buradayken bir tehlike yaratmayacak veya sorun çıkarmayacaktır,” dedi. Sardothien’i seçmekle bir kumar oynamış, babasının hoşgörüsünü zorlamıştı. Buna değip değmeyeceğini görecekti.

Kral “Öldürdüğü budalalardan farksız düşünüyorsunuz,” dedi. Dorian doğruldu. “Kendisinden başka kimseye sadık değildir ve hiç tereddüt etmeden kalbine bıçağı saplar.”

“Tam da bu yüzden düzenlediğin yarışmayı kazanabilecek biri.” Babası yanıt vermedi. Kalbi hızlanan Dorian konuşmayı sürdürdü: “Düşünüyorum da belki bu yarışma boşa düzenlenecek bile olabilir.”

“Böyle konuşmanın nedeni bolca altın kaybetmekten korkman.” Keşke babası onun bir yaver bulmaya girişmesinin tek nedeninin altın kazanmak değil, aynı zamanda dışarı çıkmak, *ondan* elinden geldiğince uzun süre uzak kalmak olduğunu bilseydi.

Dorian öfkesini bastırarak Endovier’dan gelirken yolda tasarladığı sözleri anımsamaya çalıştı. “Vazifelerini yerine getireceğini garanti ederim; onu eğitmemize bile gerek yok. Size daha önce söylemiştim; bu yarışmayı düzenlemek bile aptalca.”

“Lafına dikkat etmezsen antrenmanlarında kullansın diye onun eline seni veririm.”

“Ya sonra? Tahta Hollin’i mi geçirirsin?”

Babası ona “Beni sınama Dorian,” diye meydan oku-

du. “Şu... *kızın* kazanabileceğini düşünebilirsin ama Dük Perrington’ın himayesinde Cain’in olduğunu unutma. Onun gibi bir yaver bulsan daha iyi ederdin, savaş alanında kan ve demirle bilenmiş bir adam o. Gerçek bir yaver.”

Dorian ellerini ceplerine soktu. “*Yaverlerimizin* hep suçlular olduğu düşünülüşünde bu unvan sana biraz gülünç gelmiyor mu?”

Babası tahtından doğrulup parmağıyla konsey salonunun üzerine boyanmış haritaya işaret etti. “Ben bu kıtanın fatihyim ve yakında *tüm* Erilea’nın hükümdarı olacağım. Beni sorgulamayazsın.”

Küstahlık ve başkaldırı arasındaki sınırı –bu korumaya çok ama çok dikkat ettiği bir sınırdı– aşmaya ne kadar yaklaştığını fark eden Dorian mırıltıyla özürlerini sıralamaya başladı.

Babası “Wendlyn’le savaştayız,” dedi. “Her yerde düşmanlarım var. Sadece ikinci bir şansı elde ettiği için değil, kendisine zenginlik ve isminin getirdiği güç de bahşedildiğinden minnetle işlerimi yürütecek daha iyi kimi bulabilirim ki?” Kral gülümserken Dorian yanıt vermedi. Babası kendisini süzdüğünde Dorian istifini bozmamaya çalıştı. “Perrington bana yolculuk boyunca senin uslu durduğunu söyledi.”

“Perrington bekçi köpekliğini yaparken aksi söz konusu olamazdı.”

“Bir köylü kadının kapıyı yumruklayıp sen kalbini kırdın diye ağıt yakmasına tahammül edemem.” Dorian’ın yüzü kızarsa da gözlerini babasınıninkilerden ayırmadı. “İmparatorluğumu kurmak için az emek vermedim; gayrimeşru varislerle işleri karıştırmazsın. Doğru düzgün

bir kadınla evlen ve bana bir veya iki erkek torun verdikten sonra istediğin gibi oynas. Kral olduğunda yaptıklarının bedelini anlarsın.”

“Kral olduğumda soya dair zayıf iddiaları bahane ederek Terrasen üzerinde hak iddia etmeyeceğim.” Chaol, Dorian’ı babasıyla konuşurken sözlerine dikkat etmesi için uyarmış olsa da babası onunla bu şekilde, karşısında şımarık bir budala varmış gibi konuştuğunda...

“Terrasen’e özerklik teklif etsen bile o asiler kelleni bir mızrağa takıp Orynth’in kapıları önünde sergilerler.”

“Şansım varsa kellemi gayrimeşru varislerimin yanına dikerler.”

Kral ona zehirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ağzından bal damlayan oğlum benim.” Dorian tekrar konuşana dek bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

“Belki de Wendlyn donanmasının savunma ağını aşmakta zorlanmamız güçlü bir tanrıyı oynamayı bırakman gerektiğinin bir işaretidir.”

“Oynamak mı?” Gülümseyen kralın çarpık dişlerinden şöminenin sarı ışığı yansıyor. “Oyun oynamıyorum ben. Ne de tüm bunlar bir oyun.” Dorian’ın omuzları kasatı kesildi. “Güzel olabilir ama yine de o bir cadı. Ondan uzak durman gerek, anladın mı?”

“Kimden? Suikastçıdan mı?”

“Her ne kadar hamisi olsan da o tehlikeli biri, evlat. İsteddiği tek, bir tek şey var ve sakın ola ona ulaşmak için seni kullanmayacağını sanma. Onunla flört edersen istenmeyen olaylar yaşayabilirsin. Onunla da, benimle de.”

“Ya onunla yakınlaşmaya tenezzül edersem ne yaparsın, baba? Beni de madenlere mi atarsın?”

Daha Dorian ne olduğunu anlayamadan babası üzerine yürüdü. Kralın elinin Dorian'ın yanağına inmesiyle prens sendeledi ama hızla dengesini topladı. Zonklayan yüzü öyle acıyordu ki gözleri yaşarmasın diye kendisini tuttu. Kral "Oğlum olsan da olmasan da," diye homurdandı, "Hâlâ kralınım. Bana itaat edeceksin Dorian Havillard. Yoksa bedelini ödersin. Sorguna daha fazla katlanmayacağım."

Orada kalırsa başına daha fazla dert açacağını bilen Adarlan Veliaht Prensi sessizce diz çöküp babasından ayrılırken gözleri güç bela bastırdığı öfkeyle parlıyordu.

8. BÖLÜM

Celaena mermer koridorda yürürken elbisesi arkasında mor ve beyaz bir dalga oluşturunuyordu. Bir eli kılıcının kabzası üzerindeki kartalda olan Chaol da hızlı adımlarla onun yanında yürüyordu.

“Bu koridorun sonunda ilginç bir şey var mı?”

“Başka ne görmeyi arzu ederdin? Şimdiden üç bahçenin hepsini, balo salonlarını, tarihi odaları ve taş şatodan görülebilecek en güzel manzaraları gördük. Cam şatoya gitmeyeceksen görececek başka hiçbir şey kalmadı.”

Celaena kollarını kavuşturdu. Çok sıkıldığını bahane ederek Chaol’u kendisini gezdirmeye ikna etmişti. Fakat bu gezintinin her anını odasından kaçmanın yollarını planlamakla geçirmiş ve bir düzine kaçış yol belirlemişti. Yaşlı şatonun çoğu koridoru ve merdiven boşluğu hiçbir yere çıkmadığından kaçış için biraz kafa yorması gerekecekti. Fakat yarışma ertesi gün başlayacakken başka ne yapabilirdi ki? Hem olası bir felakete hazırlanmak için daha iyi bir yol mu vardı?

Chaol “Cam ilaveye neden girmek istemediğini anlamı-

yorum,” diye ekledi. “İçinin hiçbir farkı yoktur. Biri sana hatırlatmadıkça veya pencereden dışarı bakmadıkça farkı anlamazsın bile.”

“Sadece bir ahmak camdan yapılmış bir evde gezinir.”

“Çelik ve taş kadar sağlamdır.”

“Evet, ta ki fazlaca ağır biri içeri girip yıkılana dek.”

“Bunun olması imkânsız.”

Cam döşemelerinin üzerinde dikildiğini düşününce kusacak gibi oldu. “Gezebileceğimiz bir hayvanat bahçesi ya da kütüphane yok mu?” Bir dizi kapalı kapının yanından geçtiler. Kulaklarına hararetli konuşmalar ve tellerine nazikçe dokunulan bir arpın sesi geldi. “Orada ne var?”

“Kraliçenin süiti.” Chaol, Celaena’yı kolundan tutup koridorda sürükledi.

“Kraliçe Georgina’nın mı?” Chaol ona ne tür bir bilgi verdiğinin farkında mıydı? Belki de samimiyetle Celaena’nın bir tehdit olmadığını düşünüyordu. Celaena öfkesini gizledi.

“Evet, Kraliçe Georgina Havilliard.”

“Genç prens evde mi?”

“Hollin mi? Okulda o.”

“O da ağabeyi kadar yakışıklı mı?” Celaena sırtırtırken Chaol gerildi.

On yaşındaki prensin tam bir şımarık olduğunu bilmeyen yoktu. Celaena yakalanışından birkaç ay önce patlak veren skandalı anımsıyordu. Yulaf lapasının yanık olduğunu görünce Hollin Havilliard hizmetkârlarından birini öyle kötü dövmüştü ki olayı örtbas etmek mümkün olmamıştı. Hizmetçi kadının ailesine para ödenmiş, genç

prens de dağlardaki okula gönderilmişti. Tabii ki bunları herkes bilirdi. Kraliçe Georgina bir ay boyunca insan içine çıkmayı reddetmişti.

Chaol “Hollin soyuna yaraşır biri olacak,” diye homurdandı. Celaena yaylana yaylana yürümeye başladı ve kraliçenin süitini ağır ağır arkalarında bıraktılar. Birkaç dakika sessiz kalmalarının ardından yakınlarından bir patlama sesi geldi. Ardından bunu ikinci bir ses izledi.

Celaena “Bu korkunç gürültü de ne?” diye sordu. Yüzbaşı onu bir dizi cam kapıdan geçirip bir bahçeye çıkardı ve orada eliyle yukarıya işaret etti.

Saat savaş naraları atmayı kesince bronz gözlerinin içi gülen Chaol “Saat kulesi,” dedi. Celaena daha önce böyle çalan çanlar duymamıştı.

Bahçede kapkara taştan bir kule yükseliyordu. Saatin dört yüzünde kanatlarını uçmak için açmış, sessizce alttan geçenlere kükreyen ikişer yaratık heykeli vardı. Celaena “Ne korkunç bir yapı,” diye fısıldadı. Rakamlar saatin beyaz yüzü üzerinde savaş boyaları gibi duruyordu ve saatin kolları sedef yüzeyi biçiyordu.

Chaol ona “Çocukken yakınına gitmeye korkardım,” itirafında bulundu.

“Bu tür bir şeyi bir bahçede değil, ancak Wyrd’in Kapıları’nda görürsün. Kaç yıllık bu?”

“Kral saat kulesini Dorian doğduğunda inşa ettirmiş.”

“Bu kral mı?” Chaol başını salladı. “Neden böyle berbat bir şeyi diktirmiş ki?”

Chaol, Celaena’nın sorusunu umursamadan arkasını dönüp “Haydi,” dedi. “Gidelim.”

Celaena saati bir saniye daha inceledi. Heykellerden

biri kalın, sivri tırnaklı parmağını ona doğrultmuştu. Yaratığın çenesinin açıldığına yemin edebilirdi. Chaol'u takip edecekken taş kaplı bir patika fark etti. "Bu nedir?"

Chaol durdu. "Ne nedir?"

Celaena parmağıyla yerdeki taşın üzerine kazınan şekli gösterdi. Bu, ortasında çevresinin sınırlarını aşan dikey bir çizgi olan bir çemberdi. Çizginin kancayı andıran iki ucundan biri aşağıyı, diğeri yukarıyı gösteriyordu. "Patikadaki şu işaret de ne?"

Chaol yürüyüp Celaena'nın arkasına geçti. "Hiçbir fikrim yok."

Celaena yaratık heykelini bir kez daha inceledi. "Heykel o işareti gösteriyor. Sembolün anlamı ne?"

Chaol "Anlamı vaktimi boşa harcadığın," dedi. "Muhtemelen dekoratif bir güneş saati falandır."

"Bunun gibi başka şekiller var mı?"

"Ararsan bulacağına eminim." Celaena, Chaol'un kendisini çekiştirip bahçeden çıkarıp saat kulesinin gölgesinden şatonun mermer koridorlarına götürmesine itiraz etmedi. Ne kadar uğraşsa, ne kadar uzaklaşsa da heykelin patlak gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu.

Birlikte bağırışların, un bulutlarının ve harıl harıl yanan ateşlerin hüküm sürdüğü mutfak odalarına ulaştılar. Odaları geride bıraktıklarında ayak sesleri hariç, çıt çıkmayan uzun bir koridora vardılar. Celaena aninde durdu. "*Bu da,*" nefes aldı, "nesi?" Parmağıyla altı metrelik meşe kapıları gösterirken taş duvarın iki yanından uzanan ejderhalara kocaman gözlerle bakıyordu. Bu dört ayaklı ejderlerin, kraliyet armasındaki iki ayak üzerinde duran ejderler gibi kötücül bir görünüşleri yoktu.

“Kütüphane.” Bu sözcük Celaena’nın zihninde bir yıldırım gibi çakmıştı.

“Kütüp...” Celaena pençe şeklindeki demir kapı tokmaklarına baktı. “İçeri...girebilir miyiz?”

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı yıpranmış meşeye abanıp çekingence kapıları açarken sırtındaki kaslar hareketlendi. Güneşin aydınlattığı koridora kıyasla, önlerinde uzanan iç mekân ürkütücü ölçüde karanlıktı. Fakat Celaena içeri adım attığında karşısına kollu şamdanlar, siyah ve beyaz mermer zemin döşemeleri, kırmızı kadife sandalyeleri olan büyük maun masalar, ağır ağır yanan bir ateş, asmakatlar, köprüler, merdivenler, tırabzanlar ve kitaplar—çok ama çok sayıda kitap—çıktı.

Tamamen deriden ve kâğıttan yapılmış bir şehre girmişti. Celaena bir elini kalbinin üzerine koydu. Kaçış yollarının canı cehennemeydi. “Hiç bu kadar çok... Burada kaç cilt var?”

Chaol omuz silkti. “Birileri kitapları son kez sayma zahmetine girdiğinde, sayı bir milyondur. Fakat bu iki yüz yıl önceydi. Efsaneler için yerin altına, yeraltı mezarları ve tünellerine kurulmuş ikinci bir kütüphane ayrıldığı düşünüldüğünde bence sayı daha da yüksektir.”

“Bir milyondan fazla mı? Bir milyon *kitap* demek?..” İçi kıpır kıpır olan Celaena’nın yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bu kitapların yarısını okumaya ömrüm yetmez!”

“Kitap okumayı sever misin?”

Celaena bir kaşını yukarı kaldırdı. “Sen sevmez misin?” Bir yanıt beklemeden kuyruğu yeri süpüren elbiseyle kütüphanenin daha da içlerine ilerledi. Raflardan birine yaklaşıp kitap isimlerine baktı. Kitaplardan hiçbirini

ona tanıdık gelmedi.

Sırıtarak zemin katta oradan oraya koşuşturup elini tozlu kitapların üzerinde gezdirdi. Chaol ona “Suikastçıların okumayı sevdiğini bilmezdim,” dedi. Celaena o an ölecek olsa mutluluk içinde ölürdü. “Terrasen’li olduğunu söylemiştin; Büyük Orynth Kütüphanesi’ni ziyaret ettin mi hiç? O kütüphanenin bundan iki katı daha büyük olduğunu ve bir zamanlar dünyadaki tüm bilgileri topladığını söylüyorlar.”

Celaena başını incelemeye koyulduğu kitap yığınınından kaldırıp “Evet,” dedi. “Ben çok küçükken öyleydi. Fakat benim kütüphaneyi keşfetmeme izin yoktu, âlimler değerli elyazmalarına zarar verebileceğimden çekiniyorlardı.” O zamandan beri Büyük Kütüphane’ye hiç uğramamış olan Celaena, Adarlan Kralı büyüü yasakladığında kim bilir o paha biçilmez elyazmalarının kaçının imha edildiğini düşündü. Chaol’un “bir zamanlar” deyişindeki hafif hüznü tondan kaybın büyük olduğunu çıkardı. Bir yanı o âlimlerin paha biçilmez kitapların bir kısmını kurtarmış olmalarını, Adarlan Kralı’nın işgali sırasında kraliyet ailesi katledilirken o eski kafalı, yaşlı adamların iki bin yılın birikimi olan fikirleri ve bilgiyi gizleyecek kadar sağduyulu hareket etmiş olduklarını ümit ediyordu.

İçinde bir yerlerde bir cansız bir boşluk açıldığını hissetti. Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak “Neden insanların kimse yok burada?” diye sordu.

“Muhafızların kütüphanede bir faydası olmaz.” Ah, ne de yanılıyordu! Kütüphaneler fikirlerle –tüm silahların belki de en tehlikelisi ve güçlüsüyle– doluydu.

Celaena “Ben asil akranlarını kastetmiştim,” dedi.

Chaol, bir eli hâlâ kılıcında, masalardan birine yaslandı. En azından içlerinden biri kütüphanede yalnız olduklarını anımsamıştı. “Üzgünüm ama okumak biraz demode.”

“Eh, daha iyi ya, bana okuyacak daha çok kitap kalır.”

“Okumak mı? Bunlar krala ait.”

“Burası bir kütüphane, değil mi?”

“Burası kralın mülkü ve sen asilzade değilsin. Kraldan veya prensten izin alman gerek.”

“İkisinin de birkaç kitabın kaybolduğunu fark etmeyeceğinden fazlasıyla eminim.”

Chaol iç geçirdi. “Geç oldu. Karnım acıktı.”

Celaena ona “Yani?” diye karşılık verdi. Chaol homurdanıp onu kütüphaneden dışarı sürükledi.

İkisinden başka kimsenin olmadığı, Celaena’nın kaçış yolları ve nasıl kendisi için silahlar hazırlayabileceğine kafa yormakla geçirdiği akşam yemeğinin ardından Celaena odasında dört döndü. Rakipleri nerede tutuluyordu? İstedikleri takdirde onlara kitaplara ulaşma imkânı tanınıyor muydu?

Kendisini bir koltuğa bıraktı. Yorgundu ama daha güneş tam olarak batmamıştı bile. Kitap okumak yerine piyanoyla uğraşabilirdi. Fakat... Piyano çalmayalı epey zaman olmuştu ve acemi çalışına tahammül edebileceğinden emin değildi. Bir parmağını elbisesinin üzerinde ki parlak mor, ipek beneklerden birinde gezdirdi. Onca kitap dururken onları okuyacak kimse yoktu.

Aklına bir fikrin gelmesiyle ayaklandı ve masaya geçip önüne bir parşömen kâğıdı aldı. Yüzbaşı Westfall protokol konusunda ısrarcıysa onun bu isteğini fazlasıyla ye-

rine getirecekti. Cam kalemi bir mürekkep kabına sokup kâğıdın üzerine getirdi.

Elinde bir kalem tutmak ne de tuhaf bir histi! Harfleri önce havaya yazdı. Yazı yazmayı unutmuş olması imkânsızdı. Kalem kâğıda dokunduğunda parmakları aksakça hareket etse de önce adını, sonra da alfabadeki tüm harfleri art arda üç kez yazdı. Harfler kargacık burçakçık olsa da yazı yazabiliyordu işte. Bir başka yaprak alıp yazmaya başladı.

Ekselansları,

Kütüphanenizin bir kütüphane değil, sadece sizin ve saygıdeğer babanızın keyfini sürebileceğiniz kişisel bir koleksiyon olduğu dikkatimi çekti. Bir milyon küsur kitabınız gereğince kullanılmıyor görüldüğünden, kitapların hak ettikleri ilgiyi görmeleri adına bana içlerinden birkaçını ödünç vermeniz için size yalvarıyorum. Yanımda bana yarenlik edecek biri ve oyalanabileceğim hiçbir şey olmadığı düşünüldüğünde, sizin mertebenizde bir kişi için bu, benim gibi aşağı ve sefil bir biçareye bahşedilecek küçük bir lütuf olacaktır.

*Saygılarımla,
Celaena Sardothien*

Celaena şöyle bir göz gezdirdikten sonra notu bulabilirdiği en eli yüzü düzgün hizmetkâra teslim edip ona notu derhal veliaht prense ulaştırma talimatı verdi. Kadın yarım saat sonra kucağında bir kitap yığınıyla döndüğünde, Celaena deri ciltlerin üzerine iliştirilmiş notu çekip güldü.

Açık Sözlü Suikastçım,

Sana kişisel kütüphanemden, kısa süre önce okuyup büyük bir keyif aldığım yedi kitabı gönderiyorum. Tabii ki şato kütüphanesinde istediğin kadar kitabı okumakta özgürsün ama sana üzerinde tartışabilelim diye öncelikle bunları okumanı emrediyorum. Sıkıcı olmadıklarını garanti ediyorum. Zira sayfalar dolusu safsata ve şatafatlı sözünü okuyacak yapıda biri değilim. Öte yandan, sen abartılı eserlerden ve kendisini yere göğe sığdıramayan yazarlardan hoşlanıyor olabilirsin.

*En içten duygularımla,
Dorian Havilliard*

Celaena bir kez daha güldü ve kitapları kadının kucağından alıp verdiği zahmet için ona teşekkür etti. Yatak odasına girip topuğunun arkasıyla kapıyı kapattı ve yatağa atlayıp kitapları kan kırmızı yüzeye saçtı. Kitapların isimleri ona yabancı gelse de yazarlardan biri tanıdıktı. Gözüne en ilginç görüneni seçtikten sonra sırt üstü dönüp okumaya başladı.

Celaena ertesi sabah saat kulesinin o berbat gümbürtüsüyle uyandı. Yarı uyanık halde çanın vuruşlarını saydı. Öğlen olmuştu. Yattığı yerde doğruldu. Chaol neredeydi? Daha da önemlisi yarışma ne âlemdeydi? Yarışmanın o gün başlaması gerekmiyor muydu?

Yataktan atlayıp süitinin odalarında gezinirken Chaol'u bir eli kılıcında, koltuklardan birinde oturur halde bulacağını umuyordu. Chaol orada değildi. Başını koridora çıkarmasıyla muhafızlar ellerini silahlarını attılar. Hızlı adımlarla balkona gittiğinde beş muhafızın arbalet-

lerinin tıkırtılar eşliğinde kendisine çevrildiğimi işitti ve ellerini beline atıp gözlerini sonbahar gününe dikti.

Bahçedeki ağaçlar sarı ve kahverengiydi; yapraklarının yarısı solup yere dökülmüştü. Öte yandan, hava yaz gibi sıcaktı. Celaena korkuluğa oturup arbaletlerini kendisine doğrultmuş olan muhafızlara el salladı. Rifthold'un daha ilerilerinde gemilerin yelkenlerini, yük arabalarını ve sokaklarda ilerleyen insan kalabalığını seçebiliyordu. Şehrin yeşil çatıları güneşin altında zümrüt rengi pırıltılar saçıyordu. Bir kez daha balkonun altındaki muhafızlara baktı. Adamlar da aynı şekilde gözlerini ona diktiler. Muhafızların arbaletlerini ağır ağır aşağı indirmesiyle Celaena sıırttı. Ağır kitaplardan birkaçıyla onları bayıltabilirdi.

Bahçede bir sesin yayılması üzerine muhafızlardan bazıları sesin kaynağına doğru baktılar. Sohbeta dalmış üç kadın yakınlardaki bir çalılığın gerisinden çıktı.

Celaena'nın bir önceki gün kulak kabarttığı sohbetlerin çoğu sıkıcı olduğundan yaklaşan kadınların konuşmalarından da pek ümitli değildi. Kadınların hepsinin üzerinde güzel elbiseler olsa da ortalarındaki –kuzguni saçlı– kadının elbisesi bir başkaydı. Kırmızı eteği bir çadır ebadındaydı ve korsesi öyle sıkı bağlanmıştı ki Celaena kadının belinin altı santimden kalın olmaması gerektiğini düşündü. Diğer kadınlar soluk mavi giymiş sarışınlardı ve tıpatıp elbiselerinden nedime oldukları anlaşılıyordu. Kadınlar yakındaki çeşmenin başında durunca, Celaena eşikten uzaklaştı.

Balkonun gerisinden baksa da kırmızılar içindeki kadının bir elini eteğinin üzerinde gezdirdiğini seçebiliyordu. Kadın sesini Rifthold'daki herkese duyurmak ister-

mişçesine, yüksek sesle “Beyaz elbisemi giymeliydim,” dedi. “Dorian beyaz rengi seviyor.” Eteğinin kıvrımlarından birini düzeltti. “Fakat bahse varım herkes beyaz giymiştir.”

Sarışınlardan biri “Gidip üzerimizi değişelim mi mi leydi?” diye sordu.

Kadın “Hayır,” diye çıkıştı. “Bu elbise iyi. Eski püskü olsa da.”

Diğer sarışın “Fakat...” diye lafa karışsa da hanımının başının kendisine dönmesiyle suspus oldu. Celaena bir kez daha korkuluğa yaklaşıp üzerinden baktı. Elbise hiç de eski değildi.

“Dorian’ın benden özel bir gösteri istemesi çok da vakit almaz.” Celaena artık balkonun kenarından aşağı eğiliyordu. Muhafızlar üç kıza baksa da onların amacı bambaşka idi. “Perrington’ın yaptığı kurun bu duruma etkisi olmasından endişe etsem de beni Rifthold’a çağırdığı için *bayılıyorum* o adama. Annem mezarında ters dönüyordur!” Kısa bir an duraksayıp ekledi: “Kim olduğunu merak ediyorum”

“Annenizin mi, mileydi?”

“Prensin Rifthold’a getirdiği kızın. Duyduğuma göre onu bulmak için bütün Erilea’yı dolaşmış ve kız şehre Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nın atı üzerinde girmiş. Hakında duyduklarım bundan ibaret. İsmi bile bilmiyorum.” Suikatçı, hanımlarının peşinden yürüyen iki kadının birbirlerine attıkları bıkkın bakışlardan bu konunun muhtemelen sık sık açıldığını anladı. Kadın sesli düşünmüş gibi “Dertlenmeme gerek yok,” dedi. “Prensin fahişesi hiç de iyi karşılanmayacak.”

Prensin nesi?

Nedimeler balkonun altında durup gözlerini muhafızlara doğru kırıştırdılar. Kadın şakaklarını ovuşturup “Pipom lazım bana,” diye mırıldandı. “Başımın ağrıyacağını hissediyorum.” Celaena’nın kaşları yukarı kalktı. Kadın “Ne olursa olsun...” diyerek uzaklaştı. “Arkamı kol lamam gerek. Hatta...”

ŞANGIR!

Kadınlar çığlık atarken muhafızlar dönüp arbaletlerini yukarı doğrulttular. Celaena göğre bakarak korkuluklardan uzaklaşıp balkon kapısının gölgesine doğru geriledi. Saksı bu kez hedefini şaşırmıştı. Bu kez.

Kadın öyle okkalı küfürler savurdu ki Celaena gülmek için bir eliyle ağzını kapattı. Hizmetçiler mırıldanarak kadının eteğindeki ve süet ayakkabılarındaki çamuru sildiler. Kadın “Sessiz olun!” diye tısladı. Muhafızlar akıllıca davranarak sahnenin kendilerini ne denli eğlendirdiğini belli etmediler. Prensin fahişesi süitine dönerken, kadın, hizmetçilerine kendisine bulabildikleri en güzel elbiseyi giydirmeleri emrini verip oradan uzaklaştı.

9. BÖLÜM

Celaena yüzünde bir gülümsemeyle gül ağacından yapılmış aynanın önünde dikiliyordu. Elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Giysinin boyun çizgisinden aşağı köpük beyazı bir dantel uzanıyor, göğsünün üzerinden inip elbisesinin yeşil ipekten deniziyle birleşiyordu. Kırmızı bir kuşak belini sarıyor, baş aşağı bir doruk gibi duran korseyi alttaki eteğin kocaman kabartısından ayırıyordu. Elbisenin her yanı açık yeşil boncukların helezonları ve sarmaşıklarıyla süslenmişti ve kemik rengi dikişler kaburgaları boyunca uzanıyordu. Korsesinin içine tıktırdığı tokadan bozma hançer insafsızca göğsüne batıyordu. Kıvrılıp tutturulan saçlarına dokunmak için ellerini kaldırdı.

Güzelce giyinmiş haliyle ne yapacağını bilmiyordu. Özellikle de yarışma başlamadan önce üzerini değiştirmesi gerektiği düşünülürken. Fakat...

Kapı aralığından yere sürtünen eteklerin hışırtısının gelmesiyle Celaena gözlerini kaldırıp baktığı aynada arkasında Philippa'nın dikildiğini fark etti. Suikastçı

kasılmamaya çalışsa da bunu hiç beceremedi. Philippa ona doğru dönüp “Olduğun kişi olman ne üzücü,” dedi. “Pekâlâ, lordlardan birinin aklını çelip seninle evlenmeye ikna edebilirdin. Hatta cazibeni yeterince kullansan ekselanslarını bile.” Celaena’nın elbisesinin yeşil kıvrımlarını düzelttikten sonra, eğilip suikastçının yakut kırmızı terliklerini sildi.

“Eh, dedikodulardan da öyle anlaşılıyor zaten. Bir kızın dediğine göre veliaht prens beni buraya cilveleşmek için getirmiş. Ben tüm asillerin şu aptal yarışmadan haberdar olduğunu sanıyordum.”

Philippa doğruldu. “Dedikodular ne derse desin, bir haftaya kalmaz hepsi unutulur. Bekle yeter. Prens hoşuna giden yeni bir kadın bulunca asiller de senin hakkında konuşmayı bırakırlar.” Philippa dağınık bir bukleyi düzeltmeye uğraşırken Celaena doğruldu. “Ha, bu dediğime de alınma, cici şey. Güzel hanımlar sık sık veliaht prense yakıştırılır. Onun âşığı zannedilecek kadar güzel olduğun için gurur duymalısın.”

“Öyle zannedilmemeyi yeğlerim.”

“Eminim suikastçı olarak görülmekten iyidir.”

Celaena, Philippa’ya bakıp güldü.

Philippa başını iki yana salladı. “Gülümsediğinde yüzün çok daha güzel oluyor. Hatta genç bir kız gibi. Şu hep yüzünde olan somurtuştan çok daha iyi.”

Celaena “Evet,” dedi, “haklı olabilirsin.” Leylak rengi sedire kuruldu.

Philippa “Of!” diye bağırdı. “Kumaşı kırıştırıcaksın.”

“Fakat bu ayakkabılar ayağımı vuruyor.” Celaena acınası bir ifade takınarak somurttu. “Niyetin beni bütün

gün ayakta tutmak olamaz, değil mi? Yemeklerde bile mi?”

“Sadece biri bana gelip senin ne kadar güzel görüldüğünü söyleyene dek.”

“Hizmetçim olduğunu kimse bilmiyor ki.”

“Ha, prensin Rifthold’a getirdiği âşığının hizmetine verildiğimi biliyorlar.”

Celaena dudağını ısırdı. Asıl kimliğinin bilinmemesi *gerçekten* iyi miydi? Acaba rakipleri bu konuda ne düşünürlerdiler? Belki de kendisine bir tunik ve pantolon giydirilmesi daha iyi olurdu.

Philippa, yanağına kaşıntı veren bir bukleyi çekmeye yeltenen Celaena’nın elini itti. “Saçını bozacaksın.”

Celaena’nın süütünün kapısı hızla açıldı ve suikastçinin kulağına tanıdık bir homurdanma ve sert ayak sesleri geldi. Aynadan soluk soluğa kapı aralığında beliren Chaol’u izledi. Philippa reverans yaptı.

Chaol “Sen...” diye söze girse de Celaena’nın yüzünü ona çevirmesiyle sustu. Gözleri Celaena’nın bedeni üzerinde gezerken çatık kaşları gevşedi. Başını yukarı kaldırıp bir şey diyecekmiş gibi ağzını açsa da başını iki yana sallayıp somurtmakla yetindi. “Yukarıya. Şimdi.”

Celaena gözlerini kısarak reverans yaptı. “Rica etsem nereye gittiğimizi söyler misin?”

“Of, bana karşı yapmacık olma.” Chaol onu kolundan tutup odadan çıkardı.

Philippa “Yüzbaşı Westfall!” diye çıkıştı. “Ayağı elbisesine takılacak. Hiç olmazsa müsaade et de eteğini tutsun.”

Gerçekten de elbisesinin üzerine bastı; ayakkabıları bileklerini fena acıtıyordu. Fakat Chaol onu koridorda

sürüklerken şikâyet ettiğini duyamayacaktı. Kapısının dışındaki muhafızlara gülümsedi. Göz göze geldiği muhafızların yüzlerinden kendisini beğendiklerini okumasıyla gülümsemesi sırtısa dönüştü. Yüzbaşı, Celaena'nın kolunu acıtacak kadar sıktı. "Acele et," dedi. "Geç kalmamız gerek."

"Bana küçük bir uyarıda bulunsaydın daha erken giyinirdim ve beni çekelemek zorunda kalmazdın!" Kaburgalarını ezen korseyle zorla nefes alıyordu. Uzun bir merdivenden aceleyle çıkarlarken, Celaena, bozulmasını diye elini saçına götürdü.

"Aklım başka yerdeydi; neyse ki güzelce giymişsin ama ben kralın huzuruna çıkarken bu kadar... süslü bir şey giymemeni tercih ederdim."

"Kral mı?" Celaena henüz yemek yemediği için şükretti.

"Evet, kral. Onu görmeyeceğini mi sanıyordun? Veliht prens sana yarışmanın bugün başlayacağını söylemişti. Bu toplantı yarışmanın başladığını resmiyete dökcek."

Kolları ağırlaşan Celaena ayaklarının ağrısını ve ezilen kaburgalarını unuttu. Bahçede, tuhaf ve alışagelmelik kulenin çınlaması saat başını duyurdu. Merdivenleri çıkıp telaşla uzun bir koridordan geçtiler. Celaena soluk vermekte zorlanıyordu.

Midesi bulanan Celaena koridorun iki yanındaki pencerelerden dışarı baktı. Toprak aşağıda, epey aşağıda kalmıştı. Cam bölümdeydiler. Orada olmak istemiyordu. Cam şatoda olamazdı. "Neden beni daha önce haberdar etmedin?"

"Çünkü seninle şimdi görüşmeyi uygun gördü. Bunu

bu akşam söyledi. Neyse ki diğer yaverler bizden daha geç gelecek.”

Celaena bayılacak gibi oldu. *Kral*.

Chaol omzunun üzerinden “İçeri girdiğinde benim durduğum yerde dur. İyice eğil,” dedi. “Başını kaldırdığında iyice dik tut. Kralın gözünün içine bak ve yanıt verirken lafının sonunda ‘Majesteleri’ demeyi unutma ve *sakin*, ne olursa olsun ona karşılık verme. Onu memnun etmezsen seni astırır.”

Celaena’nın sol şakağının çevresine berbat bir baş ağrısı oturdu. Etrafındaki her şey parlak ve kırılıyordu. Çok yüksekleydiler, tehlikeli ölçüde yüksek... Chaol bir köşenin başında durdu. “Yüzün soluk.”

Celaena derin derin nefes alıp verirken Chaol’un yüzüne odaklanmakta zorlanıyordu. Korselerden nefret ediyordu. Kraldan nefret ediyordu. Cam şatolardan nefret ediyordu.

Yakalanışını ve hüküm giyişini takip eden günler hummaya tutulan birinin rüyası gibi geçmiş olsa da mahkemesini eksiksiz bir şekilde gözünün önüne getirebiliyordu: Duvarların koyu renkli ahşabı, oturduğu sandalyenin pürüzsüzlüğü, yakalandığında aldığı yaraların ağrısı ve bedenine, ruhuna çöken o berbat sessizlik. Gözlerini krala dikmişti, sadece bir kez. Bu kadarı bile pervasızca davranmasına, kendisini kraldan uzaklaştıracak her türlü cezaya –hatta çabuk bir ölüme– hevesli kılmaya yetmişti. Akli hep bu dileğinde olduğundan kral cezasını duyurduğunda onu güçbela duymuştu. Kral onu nereye sürüyordu?

“Celaena.” Yanakları yanan Celaena gözlerini kırptı.

Chaol'un yüzü yumuşamıştı. "O sadece bir insan. Fakat ona unvanının gerektirdiği saygıyı göstermelisin." Chaol hızını kesip tekrar onunla yan yana yürümeye başladı. "Bu toplantının amacı sana ve diğer yaverlere neden burada olduğunuzu, ne yapacağınızı ve sonunda neler kazanacağınızı hatırlatmak. Mahkemeye çıkmıyorsun. Bugün kimse seni sınamayacak." Uzun bir koridora girdiler, öteki uçtaki cam kapıların önünde nöbet tutan dört muhafızı dikkatle inceledi. "Celaena." Chaol muhafızlara bir iki metre kala durdu. Kahverengi gözleri parlıyordu.

"Evet?" Celaena'nın kalbi yatıştı.

Kapılar açılıp içeri girdiklerinde Chaol'un ağzından sadece "Bugün ęok güzel olmuşsun," sözleri ęıktı. Kalabalık odaya girmeleriyle Celaena ęenesini kaldırdı.

10. BÖLÜM

Gözüne ilk çarpan zemin oldu. Kırmızı mermer zeminin beyaz damarları güneş ışığında parlıyordu; opak cam kapıların gıcırtyla kapanmasıyla pırıltı kayboldu. Dört yanda avizeler ve meşaleler sarkıyordu. Celaena'nın gözleri geniş, kalabalık odanın bir o köşesine, bir diğer köşesine kaydı. Penceresiz odada gökten başka bir yeri görmeyen camdan bir duvar vardı. Arkasındaki kapı hariç kaçabileceği bir çıkış yoktu.

Sol tarafındaki şömine duvarın büyük bölümünü kaplıyordu. Chaol onu odanın içlerine doğru götürürken Celaena şömineye bakmamaya çalıştı. Devasa ve korkunç şömine kükreyen, azı dişlerini çıkarmış bir ağız şeklindeydi. Alevin yeşile kaçan renginin ürpertici bir yanı vardı.

Yüzbaşı tahtın önündeki açık alanda durunca Celaena da onunla birlikte durdu. Chaol çevrelerini saran meşum şekilleri fark etmiyor gibi görünüyor, eğer fark ediyorsa da bunu hiç belli etmiyordu. Celaena önüne bakıp odayı dolduran kalabalığı inceledi. Tüm gözlerin üzerinde oldu-

ğunu bildiğinden kaskatı kesilen Celaena yerlere kadar eğilince etekleri hışırdadı. Chaol'un ayağa kalkması için elini sırtına koyduğu Celaena bacaklarında güç kalmadığını hissetti. Yüzbaşı onu odanın ortasından Dorian Havilliard'ın yanına götürdü. Kirden ve üç hafta süren zorlu yolculuğun izlerinden arınmasının prensin üzerinde fark edilebilir bir etkisi olmuştu. Dorian kırmızı ve altın rengi bir ceket giymiş, taranmış saçları parlıyordu. Celaena'yı güzel giysiler içinde görmesiyle yüzüne bir hayret ifadesi oturdu. Fakat yüzünü babasına çevirdiğinde bu ifadenin yerini buruk bir gülümseme aldı. Celaena ellerinin titremesine engel olmaya o kadar odaklanmamış olsa prensin gülümsemesine aynı şekilde karşılık verebilirdi.

Sonunda kral konuştu. "Nihayet hepiniz lütfedip geldiğinize göre belki de başlayabiliriz."

Celaena bu kalın ve hırıltılı sesi daha önce de duymuştu. Kralın sesi sanki kemiklerini kırılıp ufalamış, ona uzun zaman önce geçirdiği müthiş soğuk bir kışı bir kez daha hissettirmişti. Gözlerini ancak kralın göğsüne kadar doğrultmaya cesaret edebildi. Kralın göğsü geniş olsa da çok kaslı değildi ve kızıl-siyah bir tunikle sıkıca sarılmıştı. Beyaz kürkten bir pelerin omuzlarından sarkıyordu ve yan tarafında kınında duran bir kılıç vardı. Kılıcın kabzasının üzerinde ağzını açmış, çığlık atan kanatlı bir ejderha vardı. O kılıcın önüne çıkan kimse ertesi günü görememişti. O kılıcı tanıyordu. Adı Nothung'tı.

"Hepiniz ülkenize hizmet etmek üzere Erilea'nın dört bir yanından buraya getirildiniz."

Celaena rakiplerini asillerden ayırmakta hiç güçlük

çekmedi. Yaşlı ve kırışık yüzlü asilzadelerin hepsinin üzerinde güzel giysiler ve süslü kılıçlar vardı. Her birinin yanında kimi uzun ince, kimi iri yarı, kimi sıradan bir fiziğe sahip birer adam; bu adamların etrafında da gözünü dört açmış en az üç muhafız duruyordu. Adamların çoğu yere sermek için iki darbe indirmesini gerektirecek kadar iri olsa da rakiplerinin –çoğunda yara izi ve çiçekbozuğu olan, bir kısmı da doğuştan gudubet– yüzlerini süzdüğünde gözlerinde hiç zekâ pırıltısı göremedi. Zekâlarından değil, kaslarından dolayı oraya getirilmişlerdi. Üçü zincirlenmişlerdi. Gerçekten o kadar tehlikeliler miydi?

Adamlardan birkaçı ona bakınca Celaena onların bakışlarına karşılık verdi. Acaba onu yarışmacı mı yoksa bir saray leydisi mi sanıyorlardı? Rakiplerinin çoğunun dikkati hemen üzerine çevrilivermişti. Dişlerini sıktı. Elbise bir hata olmuştu. Chaol neden ona bu toplantıdan *dün* bahsetmemişti?

Eli yüzü düzgün, siyah saçlı bir adam ona doğru bakınca, Celaena adamın gri gözleri üzerine dikildiğinde hiç renk vermemeye çalıştı. Uzun ince bir adam başını ona doğru eğdi. Celaena onu şöyle bir süzüp adamın ağırlığını sol ayağına verişinden gözlerini diğer rakiplere çevirdiğinde onlarda ilk hangi özelliğe dikkat ettiğine kadar çeşitli özelliklerini zihnine kaydetti.

İçlerinden biri, Duke Perrington'ın yanında dikilen adam, kocamandı, kas ve çelikten yapılmış gibi duruyor, kolsuz zırhıyla adaleli bedenini sergilemek için özel bir çaba sarf ediyordu. Adamın kolları bir atın kafatasını ezebilecek kadar güçlü görünüyordu. Öyle çirkin de

değildi. Aslen bronz yüzü epey hoştu. Fakat tavrının ve Celaena'ya çevrilen simsiyah gözlerinin çirkin bir yanı vardı. İri, beyaz dişleri pırıldadı.

Kral söze girdi. "Hepiniz de yaverim, düşmanlarla kaynayan bir dünyada sağ kılıcım olmak için mücadele edeceksiniz."

Celaena'nın içinde bir utanç kıvılcımı parladı. "Yaver" dedikleri allanıp pullanan bir katilden öte neydi ki? Kral için çalışmayı midesi kaldırabilecek miydi? Yutkundu. Bunu kaldırması gerekiyordu. Başka bir seçeneği yoktu.

"Önümüzdeki on üç hafta boyunca evimde kalıp birbiriyle rekabet edeceksiniz. Her gün antrenman yapacak ve hafta da bir kez sınanacaksınız. Bu sınavda içinizden biri elenecek." Celaena bir hesap yaptı. Yirmi dört adam ve sadece on üç hafta vardı. Kral onun kafasındaki soruyu sezmişçesine "Bu sınavlar gibi eğitiminiz de kolay olmayacak," dedi. "Bazılarınız bu süreçte öleceksiniz. Gerek duyduğumuz takdirde ek eleme sınavları düzenleyeceğiz. Geride kalırsanız, başarısız olursanız, beni tatmin edemezseniz geldiğiniz karanlık deliğe geri tıklılacaksınız. Yulemas'tan sonraki hafta kalan dört kişi yaver unvanı kazanmak için kapışacaklar. O zamana dek, her ne kadar maiyetim, yakın dostlarım ve danışmanlarıımın bir tür yarışmaya tutuştuklarını biliyor olsa da..." İri, yara izli elini sallayıp odadakilere işaret etti ve "Siz yaptığınızı gizli tutacaksınız," diye ekledi. "Herhangi bir yanlışınızda sizi giriş kapılarında kazığa oturturum."

Celaena'nın gözü kazara kralın yüzüne kayınca onunla göz göze geldi. Kral sırttı. Celaena'nın kalbi geri kaçıp göğüs kafesinin parmaklıklarına yapıştı.

Katil.

Kralın darağacında sallanması gerekirdi. Celaena'dan çok daha fazla kişiyi –ölümü hak etmeyen, savunmasız insanları– öldürmüştü. Kültürleri, paha biçilmez bilgileri, bir zamanlar aydınlık ve iyi olan her şeyi büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Aslında halkının ona başkaldırması gerekirdi. Erilea az sayıdaki asinin cesaret ettiği gibi isyan etmeliydi. Celaena gözlerini kraldan ayırmamak için çabaladı. Geri adım atamazdı.

Gözleri hâlâ Celaena'nın üzerinde olan kral “Anlaşıldı mı?” diye sordu.

Salladığı başı Celaena'ya ağır geldi. Yulemas'a kadar rakiplerini yenmesi gerekiyordu. Haftada bir, belki daha fazla sınav olacaktı.

Kral odaya “Konuşun!” diye seslendiğinde Celaena ürkek görünmemeye çalıştı. Kral “Bu fırsat için bana minnettar değil misiniz? Bana şükranınızı ve sadakatinizi sunmak istemiyor musunuz?”

Celaena başını öne eğip ayaklarına baktı. “Teşekkürler, Majesteleri. Size çok minnettarım,” diye mırıldandığında sesi diğer yaverlerinkine karıştı.

Kral elini Nothung'ın kabzasına attı. “Bu ilginç bir on üç hafta olacak.” Kralın dikkatinin hâlâ üzerinde olduğunu hisseden Celaena dişlerini sıktı. “İçinizden unvanı kazanmaya layık olduğunu ispatlayıp yaverim olacak kişinin zenginliği ve ihtişamı ebedi olacak.”

Celaena'nın özgürlüğüne kavuşmasına sadece on üç hafta vardı.

“Önümüzdeki hafta bazı işlerim için yola çıkacağım. Yulemas'a dek dönmeyeceğim. Fakat sorun çıkardığınız

veya birtakım *kazalar* yaşandığı kulağıma gelirse uzak-tayım diye idam emirlerinizi veremeyeceğimi düşünmeyin.” Yaverler bir kez daha başlarını salladı.

Babasının yanında duran Dorian “Bittiyse, ne yazık ki gitmem gerek,” diye araya girdi. Celaena başını kaldırıp babasının sözünü kesme münasebetsizliğini göstermesine şaştığı Dorian’a baktı. Dorian babasının önünde eğilip çıt çıkarmayan konsey üyelerine başını salladı. Kral oğlunu eliyle kışkırlarken ona bakmaya bile tenezzül etmedi. Dorian odadan çıkmadan önce Chaol’a göz kırptı.

Kral yaverlere ve onların hamilerine dönüp soru sormalarının kendilerine darağacına seyahat etmekten başka bir şey kazandırmayacağını ima eden bir ses tonuyla “Başka soru yoksa çekilebilirsiniz,” dedi. “Buraya beni, imparatorluğumu onurlandırmak için geldiğinizi unutmayın. Şimdi defolun, hepiniz.”

Yarışmacıların ve biraz laflayıp yaverlerini kıyaslamak için oyalanan hamilerin oluşturduğu kalabalıktan hızla uzaklaşan Celaena ve Chaol koridorda yürürken hiç konuşmadılar. Kraldan uzaklaştıkça Celaena’nın içini sıcak bir ferahlık kapladı. Ancak bir köşeyi dönmeleriyle Chaol derin bir nefes verdi ve elini Celaena’nın sırtından çekti.

Chaol “Eh, bir kez olsun çeneni kaplı tutabildin,” dedi.

Neşeli bir ses “Fakat başını sallarken ve eğilirken ne de inandırıcıydı!” diye seslendi. Ses sırtını duvara yaslayan Dorian’a aitti.

Chaol “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Dorian duvardan ayrıлып “Ne oldu ki? Tabii ki sizi bekliyordum,” dedi.

Chaol “Bu akşam yemeği birlikte yiyecektik,” dedi.

Dorian çapkınca göz kırparak “Ben yaverimle konuşuyordum,” dedi. Aklına Dorian’ın  atoya geldikleri gün gördüğü saray hanımına nasıl gülümsediği gelen Celaena gözlerini ileriye dikti.     yürürken veliaht prens Chaol’un yanına geçip kendisini güvenceye aldı. “Babamın aksiliği için özür dilerim.” Celaena koridorun ilerisine, Dorian’ın önünde diz çöken hizmetçilere baktı. Prens onları görmezden geldi.

“Wyrd adına!” Dorian güldü. “Seni şimdiden iyice eğitmi !”

Dirseğiyle Chaol’u d rtt . “İkinizin küstahça bana aldırı  etmemenize bakılırsa pekâlâ kız kardeşin olabilir mi ! Her ne kadar birbirinize benzemeseniz de. Bu kadar güzel birini *senin* kız kardeşin olarak düşünmek g .”

Celaena dudaklarına yayılan gülümsemeyi tutamadı. O da, prens de katı, acımasız babaların elinde b y m  lerdi. Tabii Celaena söz konusu olduğunda ortada bir baba değil, baba figürü vardı. Arobynn asla Celaena’nın kaybettiği babanın yerini doldurmamış, zaten doldurmayaya da alı mamı tı. Fakat en azından Arobynn’in hem gaddar hem de sevecen biri olmak için kendince nedenleri vardı. Peki, Adarlan Kralı oğlunu kendisinin bir kopyasına d n   mesine nasıl göz yummu tu?

Dorian “İ te!” dedi. “Bir tepki, onu ne elendirebildiğim için tanrılara   k rler olsun.” Dorian arkalarında kimse- nin olmadığından emin olmak için geriye baktı ve sesini alçalttı. “Sanırım Chaol toplantıdan önce sana planımızdan bahsetmemi , hepimiz için riskli bir plan.”

“Ne planı?” Celaena  ğle ışığında pırıltısını seyrettiği

eteğinin üzerindeki boncuklarda parmağını gezdirdi.

“Kimliğinle ilgili plan. Bu konuda ağzını sıkı tutmalısın; rakiplerin Adarlan Suikastçısı hakkında bildikleri bazı şeyleri sana karşı kullanabilirler.”

Onu lütfedip uyarmaları haftalar almış olsa da böylesi hiç uyarmamalarından iyiydi.

“Peki acımasız bir katil değilsem tam olarak kimim ben?”

Dorian “Şatodaki herkes ismini Lillian Gordania olarak bilecek,” dedi. “Annen ölmüş ve baban Bellhaven’lı zengin bir tacir. Fakat karanlık bir sırrın var: Geceleleri mücevher hırsızlığı yapıyorsun. Seninle bu yaz ben Bellhaven’da tatil yaparken beni soymaya çalıştığında tanıştık ve sendeki potansiyeli gördüm. Fakat baban geceleri eğlenmek için yaptıklarını öğrenince seni şehrin cazibesinden koparıp Endovier yakınlarındaki bir kasabaya gönderdi. Seni bulup yaverim olarak getirmek için oraya gittim. Kalan boşlukları kendin de doldurabilirsin.”

Celaena kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Bir *mücevher hırsızı* demek?”

Chaol homurdansa da Dorian konuşmasını sürdürdü. “Oldukça hoş, sence de öyle değil mi?” Yanıt alamayınca prens “Evim hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Celaena hissizce “Gerçekten çok hoş,” dedi.

“Gerçekten çok hoş mu? Belki de yaverimi daha da büyük bir süite geçirmeliyim.”

“Sizi memnun edecekse.”

Dorian kıkırdadı. “Yarışmanın çalımını eksiltmediğini gördüğüme memnun oldum. Cain’i nasıl buldun?”

Celaena onun kimden bahsettiğini anlamıştı. “Belki

de Perrington onu neyle besliyorsa bana da aynısından vermelisiniz.” Dorian bakışlarını üzerinden çekmeyince Celaena gözlerini devirdi. “Onun cüssesinde adaralar genellikle çok da hızlı ve atik olmaz. Beni bir yumrukta yere devirebilir ama beni yakalamak için çevik olmalı.” Chaol’a hızlı bir bakış atıp ondan iddiasına karşı çıkmasını beklese de yanıt Dorian’dan geldi.

“Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Ya diğerleri? Sana rakip olabilecek birileri var mı? Bazı yaverlerin şöhretleri epey ürkütücü.”

“Hepsi de acınası halde.” Bu bir yalandı.

Prensın gülümsemesi daha da yayvanlaştı. “Eminim güzel bir kadın tarafından dize getirilmeyi ummuyorlardır.”

Tüm bunlar onun için bir oyundu, değil mi? Daha Celaena bunu ona sormadan yarı yolda biri üçüne doğru reverans yaptı. “Ekselansları! Bu ne sürpriz!” Ses yüksek perdeden çıkmış olsa da tereddütsüz ve hesaplıydı. Konuşan bahçede gördüğü kadındı. Üzerinde farklı giysiler vardı. Şimdi beyaz ve altın rengi bir elbise giymişti. Celaena kendisini giysiye büyük bir hayranlık duymaktan alamadı. Kadının bu denli alımlı olması hiç de adil değildi.

Celaena bu karşılaşmanın *hiç de* sürpriz olmadığından adı gibi emindi. Muhtemelen kadın bir süredir orada bekliyordu.

Dorian “Leydi Kaltain,” derken bedeni gerildi.

Kaltain sırtını Celaena’ya çevirip “Majestelerinin yanından geliyorum,” dedi. Suikastçı, saraylıların görgü kurallarını biraz olsun umursasa kendisine yapılan ka-

balığa gücenebilirdi. “Majesteleri siz ekselanslarını görmek istiyorlar. Majestelerine siz ekselanslarının bir toplantıda olduğunuzu, dolayısıyla da...”

Dorian “Leydi Kaltain,” diyerek kadının sözünü kesti. “Sizi dostumla tanıştırmadığım için kusuruma bakmayın.” Celaena genç kadının tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirdi. “İzin verin sizi Leydi Lillian Gordaina’yla tanıştırayım. Leydi Lillian, Leydi Kaltain Rompier.”

Celaena yürüyüp gitme arzusunu dizginleyip reverans yaptı; her adımda saraya has saçma sapan nezaket kurallarıyla uğraşacaksa Endovier’a dönmeyi yeğlerdi. Kaltain eğilirken elbisesindeki altın rengi çizgiler günışığında parıltıydı.

“Leydi Lillian Bellhaven’dan. Daha dün geldi.”

Kadın koyu renkli, düzeltilmiş kaşlarının altından Celaena’yı dikkatle inceledi. “Peki bizimle ne kadar kalacaksınız?”

Dorian iç çekip “Sadece birkaç yıl,” dedi.

“Sadece mi? Demek öyle, ekselansları! Ne tuhaf! Bu çok uzun bir süre!” Celaena, Kaltain’in incecik belini inceledi. Beli gerçekten de o kadar ince miydi? Korsesinin içinde nasıl nefes alabiliyordu?

İki adamın bakıştıklarını gördü. Bakışlarında bıkkınlık, hiddet ve tenezzül vardı. Dorian abartılı bir tavırla “Leydi Lillian ve Yüzbaşı Westfall yakın dostlar,” dedi. Chaol’un kızarması Celaena’yı keyiflendirdi. “Sizi temin ederim, bu süre onlara kısa gelecektir.”

Kaltain cilveli bir edayla “Ya size, ekselansları?” diye sordu. Sesinin derinlerinde bir ima gizliydi.

Celaena'nın içindeki haylazlık zembereğinden boşanacakken Dorian yanıt verdi. Parlak mavi gözlerini Celaena'ya çeviren prens ağır ağır konuşarak "Kanımca burada geçireceği süre Leydi Lillian ve benim açımdan zor bir dönem olacak. Belki benim açımdan daha da fazla."

Kaltain dikkatini Celaena'ya çevirdi. "Bu elbiseyi de nereden buldunuz?" diye mırladı. "Fevkalade."

Dorian umursamazca tırnaklarıyla oynayarak "Onun için ben diktirdim," dedi.

Suikastçı ve prens bakıştılar. Mavi gözleri aynı niyeti yansıtıyordu. Hiç olmazsa ortak bir düşmanları vardı. "Üzerinde *gerçekten* fevkalade duruyor, değil mi?"

Kaltain'in dudakları bir an büzülse de hemen ardından yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle fevkalade. Fakat böylesi soluk bir yeşil soluk tenli kadınların üzerinde cazibesini yitiriyor."

"Leydi Lillian'ın soluk cildi babası için bir gurur kaynağıydı. Bu onu oldukça sıra dışı gösteriyor." Dorian kulaklarına inanmadığını beli etmemeye çalışan ancak bunu beceremeyen Chaol'a baktı. "Sizce de öyle değil mi, Yüzbaşı Westfall?"

Chaol "Ne öyle değil mi?" diye sordu.

"Leydi Lillian'ımız ne kadar *sıra dışı*, değil mi?"

Celaena aldığı haşarıca keyfi kıkırtısının ardına gizleyerek "Teessüf ederim, ekselansları!" diye çıkıştı. "Leydi Kaltain'in hoş hatlarının yanında sıradan kalıyorum ben."

Kaltain başını iki yana sallasa da konuşurken Dorian'a baktı. "Çok incesiniz."

Dorian ağırlığını diğer ayağına verdi. "Eh, yeterince

oyalandım. Annemin huzuruna çıkmam gerekiyor.” Dorian önce Kaltain’e, sonra da Chaol’a doğru eğildi. Sonunda Celaena’ya döndü ve suikastçının elini tutup dudaklarına götürdü. Celaena onun bu hareketini kaşlarını yukarı kaldırarak izledi. Prensın dudaklarının cildinin üzerindeki yumuşak ve pürüzsüz dokunuşunu hissetti. Öpücük kolundan yukarı çizgi halinde yükselip yanaklarını kızartan bir alev gönderdi. Celaena geri kaçmamak veya onu tokatlamamak için kendisini zor tuttu. Prens cazibeli bir gülümsemeyle “Tekrar görüşene dek hoşça kalın Leydi Lillian,” dedi. Kaltain’in yüzünü görmek Celaena’nın epey hoşuna gidecek olsa da reverans yapan kadının yüzünü seçemedi. Dorian elleri cebinde ısıklık çalarak uzaklaşırken Chaol “Bizim de yola koyulmamız gerek,” dedi. “Sizi götürmemizi istediğiniz bir yer var mı?” Bu samimi-yetsiz bir teklifti.

Yüzü asılan Kaltain “Hayır,” dedi. Celaena’yı her suikastçının gurur duyacağı bir merakla süzerek “Ekse-lansları Dük Perrington’la buluşacağım. Umarım yine görüşürüz, Leydi Lillian,” diye ekledi. “Siz ve ben dost olmalıyız.”

Celaena “Tabii,” dedi. Kaltain yanlarından geçti, elbisesinin etekleri havada süzülüyordu. Yürümeye devam ettiler ve yeniden konuşmak için ayak sesleri işitilmez olana dek beklediler. Chaol “Hoşuna gitti, değil mi?” diye homurdandı.

“Hem de nasıl.” Celaena önce eliyle hafifçe sıvazladığı Chaol’un koluna girdi. “Artık benden hoşlanıyormuş gibi yapman gerek, yoksa plan suya düşer.”

“Anlaşılan espri anlayışın veliaht prensle aynı.”

“Belki onunla çok yakın iki dost oluruz, sen de çürümeye terk edilirsin.”

“Dorian daha iyi ailelerden gelen, daha güzel hanımlara düşkündür.” Celaena başını hızla çevirip ona baktı. Chaol gülümsedi. “Ne de kibirlisin.”

Celaena ona öfkeyle baktı. “Öyle kadınlardan nefret ederim. Erkeklerin ilgisine öyle muhtaçtırlar ki kendi cinslerine ihanet edip zarar verebilirler. Bir de kalkmış erkeklerin beyinleriyle düşünemediklerini söylüyoruz! En azından onlar bu konularda daha açık sözlüler.”

Chaol “Babasının bir kral kadar zengin olduğu söylüyor,” dedi. “Sanırım Perrington’ın ona bu kadar tutkun olmasının nedeni de bu. Leydi Kaltain buraya çoğu köylü kulübesinden daha büyük bir tahtırevanla geldi; evinden buraya onun üzerinde taşınmış. Oradan burası yaklaşık otuz iki kilometre.”

“Ne israf.”

“Hizmetkârlarına acıyorum.”

“Ben babasına acıyorum!” İkisi kıkırdarken Chaol koltuğunun altında duran Celaena’nın kolunu biraz daha yukarı kaldırdı. Durduklarında Celaena süitinin önünde bekleyen nöbetçilere başını salladı ve yüzünü Chaol’a çevirdi. “Öğle yemeği yiyecek misin? Açlıktan ölüyorum.”

Muhafızlara bakmasıyla Chaol’un yüzündeki gülümseme silindi. “Yapmam gereken önemli işlerim var. Krala yolculuğunda eşlik edecek bir bölük asker hazırlamak gibi.”

Celaena kapıyı açarken gözlerini Chaol’dan ayırmadı. Bir kez daha yüzü gülen Chaol’un yanağındaki küçük çil yukarı doğru hareketlendi.

Celaena “Ne?” diye sordu. Sütinden gelen nefis bir kokuyu almasıyla midesi guruldadı.

Chaol başını iki yana salladı. Gülerek “Adarlan Sui-katçısı...” dedi ve koridorda yürümeye koyuldu. Omzunun üzerinden “Dinlenmen gerek,” diye seslendi. “Yarın yarışma *gerçekten* başlıyor ve söylediğin kadar inanılmaz becerilerin olsa da mümkün olduğunca iyi bir uyku çekmelisin.”

Gözlerini devirip kapıyı sertçe kapasa da Celaena yemeğini yerken mırıltılar çıkardığını fark edecekti.

11. BÖLÜM

Bir el böğrünü dürttüğünde Celaena'ya gözlerini az önce kapatmış gibi geldi. Perdeler sabah güneşini odaya buyur etmek için açılırken homurdanarak titredi.

“Kalk.” Başında dikilenin Chaol olması onu hiç de şaşırtmadı.

Celaena'nın altında debelenip başının üzerine çektiği örtüleri Chaol tutup yere fırlattı. Geceliği uyluklarına dolanmış olan Celaena titredi.

Dizlerini göğsüne doğru çekip “Soğuk,” diye inledi. Diğer yaverleri mağlup etmek için yalnızca birkaç ay olmasını önemsemiyordu. *Uykuya* ihtiyacı vardı. Keşke prens onu Endovier'dan daha önce getirseydi de gücünü yeniden toplamak için *biraz* vakti olsaydı; ne zamandır yarışmadan haberdardı acaba?

“Kalk.” Chaol, Celaena'nın başının altındaki yastığı hızla çekti. “Şu an vaktimi boşa harcıyorsun.” Celaena'nın bedeninin ne kadarının açıkta olduğunu fark etse de bunu belli etmemiştir.

Celaena homurdanarak yatağın ucuna süründü ve

yere dokunmak için elini aşağı sallandırdı. “Terliklerimi getir,” diye mırıldandı, “zemin buz gibi.”

Chaol söylense de Celaena ayağa dikilirken onu umursamadı. Yalpalayarak ve düşmüş omuzlarla yemek odasına yürüdü. Orada kendisini bekleyen eksiksiz bir kahvaltı buldu. “Yemeğini ye. Yarışma bir saate başlayacak.”

Gerginliğini Chaol’dan saklayan Celaena abartıyla iç geçirdi ve kocaman bir hayvan zarafetiyle kendisini sandalyelerden birine bıraktı. Masaya bakındı. Yine bıçak yoktu. Çatalını bir sosis parçasına batırdı.

Chaol kapı aralığından “Neden bu kadar yorgunsun acaba?” diye sordu.

Nar suyunun kalanını diken Celaena ağzını bir peçeteye sildi. “Dörde kadar kitap okudum,” dedi. “Prens-ciğine bir mektup yazıp ondan kütüphanedeki kitapları ödünç almak için izin istedim. Dileğimi yerine getirdi ve *kişisel* kütüphanesinden bana okumamı emrettiği yedi kitap gönderdi.”

Chaol inanmaz bir edayla başını iki yana salladı. “Veliaht Prens’e mektup yazmak senin haddine değil.”

Celaena ona yapmacık bir sırıtışla karşılık verip jambondan bir ısırık aldı. “İstese mektubu görmezlikten gelirdi. Hem ben onun *yaveriyim*. Herkes kendisini bana senin kadar kötü davranmak zorunda hissetmiyor.”

“Sen bir suikastçısın.”

“Bir mücevher hırsızıyım desem bana karşı daha nazik mi davranacaksın?” Celaena umursamazca elini salladı. “Buna yanıt verme.” Bir kaşık yulaf lapasını ağzına götürdü ve tadını yavan bulduğu gri bulamacın içine dört tepcek oluşturacak şekilde kahverengi şeker boca etti.

Yarışmacılar gerçekten esaslı rakipler olacaklar mıydı? Endişelenmektense dikkatini Chaol'un siyah giysilerine verdi. "Hiç normal giysiler giymez misin?"

Chaol sadece "Acele et," dedi. Yarışma onları bekliyordu.

Birden açlığı kesiliveren Celaena yulaf lapası kâsesini itti. "O zaman giyinsem iyi olur." Philippa'ya seslenmek için başını çevirse de duraksadı. "Bugünkü turnuvada ne tür faaliyetler beklemeliyim? Bunu bilirim uygun şekilde giyinebilirim."

"Bilmiyorum. Oraya gidene kadar hiçbir ayrıntı vermiyorlar." Celaena yatak odasına doğru giderken yüzbaşı ayağa kalktı ve parmaklarıyla kılıcının kabzasını dövdükten sonra bir hizmetçiye seslendi. Celaena'nın arkasında duran Chaol hizmetçi kızla konuşmaya başladı. "Ona pantolon ve gömlek giydirin, bolca bir şeyler. Süslü püslü, dekolte kıyafetler olmasın. Bir de pelerin getirin." Kız soyunma odasına girip gözden kayboldu. Celaena kızın peşinden gitti ve üzerindeki teklifsizce çıkartıp iç çamaşırlarıyla kaldı. Chaol'un yanaklarının kızardığını ve başını çevirdiğini görmek epey hoşuna gitti.

Birkaç dakika sonra, yüzbaşının peşinden aceleyle giriş salonuna giden Celaena'nın yüzü asıktı. "Komik görünüyorum! Bu pantolonlar acayip ve bu gömlek berbat."

"Mızırdanmayı kes. Kimse giysilerini umursamıyor." Chaol'un koridora giden kapıyı ardına kadar açmasıyla muhafızlar hemen esas duruşa geçti. "Ayrıca, barakalarda giysilerini çıkabilirsin. Seni iç çamaşırlarıyla görmenin herkesi heyecanlandıracağına eminim." Celaena içinden okkalı bir küfür geçirip yeşil kadife pelerini üzerine dolayıp onu izledi.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı sabah ayazıyla üşüyerek şa-

toda hızla ilerledi. Çok geçmeden barakalara vardılar. Onları farklı zırhlar içinde muhafızlar selamladı. Bir kapı aralığından çok sayıda muhafızın oturmuş kahvaltı yaptıkları geniş bir yemek salonu görünüyordu.

Sonunda Chaol zemin katta bir yerde durdu. Ayak bastıkları bu devasa, dikdörtgen odanın genişliği Büyük Balo Salonu kadar vardı. Bir asmakatı destekleyen sütunlarla çevrili olan odanın zemini siyah-beyaz fayanslarla döşeliydi ve zeminden tavana uzanan, bir duvarı tamamen kaplayan cam kapıların açık pencerelerinden bahçeden esen soğuk rüzgâr incecik perdeleri havalandırıyordu. Geri kalan yirmi üç yaverin çoğu çoktan odaya yayılmış, büyük ihtimalle hamilerinin tuttuğu antrenörlerle talim yapıyorlardı. Muhafızlar herkesi dikkatle gözlüyordu. Kimse dönüp ona bakmadı. Celaena'ya yarım bir gülümsemeyle bakıp asap bozucu bir kesinlikle odanın öte yanındaki bir hedefe oklar atan o az çok yakışıklı, gri gözlü genç adam hariç. Celaena çenesini kaldırıp silahlarla dolu bir rafa baktı. "Benden gündoğumunun bir saat sonrasında gürz kullanmamı mı bekliyorsunuz, değil mi?"

Arkalarındaki kapı aralığında altı muhafız belirdi. Kılıçlarını hazır tutan muhafızlar sayıları düzineleri bulan, odadaki diğer muhafızlara katıldı. Chaol sessizce "Aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan tepene binerler," dedi.

"Ben sadece bir mücevher hırsızıyım, unuttun mu?" Celaena silah rafına yaklaştı. Onca silahı öyle açıkta tutmak ne de aptalcaydı. Kılıçlar, eğri kılıçlar, baltalar, yaylar, kargılar, av hançerleri, bıçaklar, sopalar... Celaena genellikle hançerin kendisine sağladığı gizliliği ter-

cih etse de oradaki tüm silahlara aşınaydı. Antrenman odasına bakınırken hoşnutsuzluğunu gizledi. Anlaşılan rakiplerinin çoğu da bu silahlara aşınaydı. Rakiplerini incelerken yan tarafında bir hareketlilik fark etti.

Cain iki muhafız ve muhtemelen antrenörü olan yara izli, irikıyım bir adamla salona girdi. Kalın dudakları bir sırtışla aralanmış olan Cain dosdoğru üzerine gelirken Celaena omuzlarını dikleştirdi.

Cain kalın ve hırıltılı sesiyle “Günaydın,” dedi. Kara gözleri bir süre Celaena’nın bedeninde gezindikten sonra bir kez daha yüzünü buldu. “Şimdiye evinin yolunu tutmuşsun-dur sanıyordum.”

Celaena dudaklarını aralamadan ona gülümsedi. “Eğ-lence daha yeni başlıyor, değil mi?” Çok ama çok kolay ola-bilirdi. Celaena için etrafında dönüp Cain’i boynundan kav-raması ve yüzünü yere çarpması *işten bile değildi*. Chaol görüş alanına girene dek Celaena öfkeden titrediğini fark etmemişti bile. Chaol ona yumuşak ama cılız olmayan bir sesle “Hırsını yarışmaya sakla,” dedi.

Celaena “Onu öldüreceğim” diye fısıldadı.

“Hayır, öldürmeyeceksin. Sesini kesmesini istiyorsan onu yen. Kralın ordusundaki bir kabadayıdan başka bir şey değil o. Enerjini ondan nefret etmeye harcama.”

Celaena gözlerini devirdi. “Beni savunmak için araya girdiğin için *çok* teşekkürler.”

“Kendini kurtarmak için bana ihtiyacın yok.”

“Yine de hoş olurdu.”

“Kendi mücadeleni kendin verebilirsin.” Kılıcıyla rafta duran silahlara işaret etti. “Birini seç.” Celaena pelerinin çözüp geriye fırlatırken Chaol’un gözleri kendisini bekle-

yen mücadelenin heyecanıyla parladı. “Abarttığın kadar olup olmadığını görelim bakalım.”

Cain’i sonsuza dek yatacağı isimsiz bir mezara kapatacaktı. Fakat şimdi... Şimdi Chaol’a sözlerini yedirme zamanıydı.

Hepsi özenle yapılmış olan silahlar günışığında parılıyordu. Celaena her silahın yüzbaşının yüzünde nasıl bir zarar bırakabileceğini hesaplayarak seçeneklerini bir bir gözden geçirdi.

Silahların kesici kenarlarında ve kabzalarında parmağını gezdirirken kalbi hızla çarptı. Av hançerleri ve kabzası süslemeli hoş bir ince kılıç arasında kararsız kaldı. O kılıçla Chaol’un kalbini emniyetli bir uzaklıktan sökebilirdi.

Raftan çektiği kılıç ıslık sesi çıkardı. Silahı bir süre ellerinde tarttı. Güzel bir kılıçtı; sağlam, pürüzsüz, hafif. Masasına bir kahvaltı bıçağı bile koymazlarken eline *bu kılıcı* verebiliyorlardı demek? *Chaol’u biraz yormak fena olmaz.*

Chaol pelerinini Celaena’nın pelerininin üzerine attı. Atletik vücudu gömleğinin altında esnedi. Kılıcını çekti. “Gardını al!” Celaena savunma pozisyonu alan Chaol’a boş gözlerle baktı.

Kim olduğunu sanıyorsun sen? Ne tür bir insan “Gardını al” der ki?

Kılıcı elinden sarkan Celaena sadece Chaol’un duyabileceği kadar alçak bir sesle “Bana önce temel hareketleri göstermeyecek misin?” diye sordu. Kabzayı okşadı. Parmakları silahın soğuk yüzeyini sardı. “Bir yıl Endovier’da kaldığımı biliyorsun. Bildiklerimi unutmuş olmam işten bile değil.”

“Madenlerin senin çalıştığın bölgesindeki ölümlerin çokluğuna bakılırsa bir şeyleri unuttuğundan şüpheliyim.”

Gülümseyişi yabani bir hal alan Celaena “Kazma kullanmıştım,” dedi. “Tek yapmam gereken karşımdakinin kafasını kırmak veya kazmayı karnına indirmektir.” Neyse ki yaverlerin hiçbiri onlara kulak kesilmemişti.

“Öyle zarafetten yoksun bir mücadeleyi silahşorluğa denk tutuyorsan... senin dövüş tarzın nedir Yüzbaşı Westfall?” Celaena boştaki elini kalbinin üzerine koyup sözlerini vurgulamak için gözlerini kapadı.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı bir homurtuyla ileri atıldı.

Fakat Celaena bir süredir bu anı bekliyordu ve Chaol’un çizmeleri zemine sürttüğünde hızla gözlerini açtı. Kolunu çevirip kılıcını darbeyi bloke edecek bir pozisyona getirdi ve çelik çeliğe çarparken bacaklarını çarpışmanın etkisine hazırladı. Çıkan tuhaf ses bir şekilde darbenin etkisinden daha rahatsız ediciydi. Fakat Celaena yüzbaşı tekrar hücum ettiğinde bunun üzerine pek düşünmedi. Kılıcıyla Chaol’un hamlesini kolayca savuşturdu. Sarsıntıların etkisiyle rehavetten sıyrılan kolları ağrısa da kılıcıyla Chaol’un kılıcını durdurup hamleleri savuşturmaya devam etti.

Kılıç dövüşü dans gibiydi, belli adımlar izlenmezse sarpa sarıyordu. Ritmi bir kez tutturduğunda her şeyi anımsayıverdi. Diğer yarışmacılar gölgelerin arasında ve günışığının altında gözden kayboldu.

Celaena’nın savunma pozisyonu almaya zorladığı Chaol onun hamlesini bloke ederken dişlerinin arasından “Fena değil,” dedi. Celaena’nın bacakları yanıyordu. Chaol “Hiç fena değil,” diye mırıldandı. Chaol da oldukça iyiydi, işin

aslı iyiden daha iyiydi. Fakat Celaena'nın bunu ona söylemek gibi bir niyeti yoktu.

İki kılıç bir çınlamayla buluştu. İkisi kılıçlarıyla birbirlerini itti. Chaol daha güçlüydü ve Celaena kılıcını onunkine bastırmak için sarf ettiği çabayla inledi. Fakat Chaol ne kadar güçlü olsa da hızlı değildi.

Celaena geri kaçıp bir yanıltma hamlesine girişti; ayakları bir kuş zarafetiyle zeminde geziniyor, bedeni esneyip bükülüyordu. Savunmasız yakalan Chaol'un ancak Celaena'nın kılıç darbesini savuşturacak kadar zamanı oldu. Cüssesi kaçışını zorlaştırmıştı.

Celaena ileri atıldı. Kolu tekrar tekrar inerken dönüp duran Celaena kılıcının Chaol'unkine çarptığında omzunda hissettiği tatlı ağrı ona keyif veriyordu. Hızlı hareket ediyordu. Bir tapınak ayini dansçısı, Kızıl Çöl'deki bir yılan, bir dağın yamacından aşağı dökülen su gibi hızlı.

Chaol onun hızına ayak uyduruyor, Celaena da pozisyon üstünlüğünü kendisinde tutarak onun ilerlemesine göz yumuyordu. Chaol yüzü hedef alan bir darbeye Celaena'yı gafil avlamaya çalışsa da öfkelenen suikastçi dirseğiyle hamleyi karşıladı ve yüzbaşının yumruğuna indirdiği darbeye kolunun yönünü aşağıya çevirdi.

Chaol soluk soluğa "Benimle dövüşürken unutmaman gereken bir şey var Sardothien," dedi. Güneş kızıl kahverengi gözlerinden yansıyor.

Yüzbaşının yeni hamlesini karşılamak için ileri atılan Celaena "Hım?" diye hırıldadı.

"Ben kaybetmem." Chaol'un sırtıarak baktığı Celaena daha ne olup bittiğini anlamadan bir şey ayaklarını yerdten kesti ve...

Düşüş Celaena'nın midasını bulandırdı. Omurgası mermere çarparken ince kılıcı elinden fırladı. Chaol kılıcını onun kalbine doğrultup "Ben kazandım," diye mırıldandı.

Celaena dirsekleri üzerinde doğruldu. "Bana çelme takmak zorunda kaldın. Buna pek de kazanmak denemez."

"Kalbine bir kılıç doğrulttum."

Çarpışan silahların şakırtısı ve zorlukla alınan nefeslerin sesi havayı kaplıyordu. Celaena gözlerini hâlâ hepsi antrenmanlarıyla meşgul olan diğer yaverlere çevirdi. Cain hariç hepsi. Cain ona yayvan bir sırtışıla bakarken Celaena ona dişlerini gösterdi.

Chaol "Yeteneğin var," dedi, "ama bazı hamlelerin disiplinden yoksun."

Celaena gözlerini Cain'den ayırıp öfkeyle Chaol'un yüzüne baktı ve "Bu daha önce kimseyi öldürmeme engel olmadı," diye söylendi.

Chaol onun öfkesine kıkırdarak karşılık verdi ve kılıcıyla, ayağa kalkmasına izin verdiği Celaena'ya silahların olduğu rafı gösterdi. "Başka bir silah seç. İlginç bir şey olsun. Beni terletecek bir şey, lütfen."

Celaena ince kılıcını yerden alıp "Diri diri derini yüzüp göz kürelerini ayağımın altında ezdiğimde epey terleyeceksin," diye mırıldandı.

"İşte aradığımız ruh bu."

İnce kılıcı basbayağı fırlatarak yerine bıraktıktan sonra hiç tereddüt etmeden av bıçaklarını eline aldı.

Eski dostlarım benim.

Celaena'nın yüzüne muzır bir gülümseme yayıldı.

12. BÖLÜM

Tam da Celaena bıçaklarıyla yüzbaşının üzerine atılmaya hazırlanırken biri yere mızrağını vurarak odadakilerin dikkatlerini üzerine çevirmelerini istedi. Celaena yüzünü sese doğru çevirince asma katın altında dikilen tıknaz, seyrek saçlı adamı gördü.

Adam bir kez daha “Dikkatinizi bana verin, *hemen*,” diye seslendi. Celaena, Chaol’a baktı. Yüzbaşı başını sallayıp bıçakları elinden aldı ve ikisi adamın etrafını saran diğer yirmi üç yarışmacıya katıldı. “Ben Silah Ustası Theodus Brullo, bu yarışmanın yargıcayım. Elbette siz zavallıların nihai yargıcı kralımız ama her gün onun yaveri olmaya layık olup olmadığınıza ben karar vereceğim.”

Brullo kılıcının kabzasını sıvazlarken Celaena kendisini kabzanın topundaki ustalıkla işlenmiş altına hayran olmaktan alamadı. “Otuz yıl boyunca burada silah ustası olarak çalıştım. Ondan önce de bu şatoda yirmi beş yılım geçti. Birçok lordu ve şövalyeyi eğittim; Adarlan’ın yaveri olmaya aday birçoklarını da. Beni etkilemeniz *çok* zor olacak.”

Celaena'nın yanında dikilen Chaol omuzlarını geriye atmıştı. Celaena'nın aklına Chaol'u eğitenin Brullo olabileceği geldi. Chaol'u eğiten o ise, yüzbaşının kendisiyle kolayca başa çıktığı düşünülürken Brullo'nun unvanının hakkını veren biri olduğu belliydi. Celaena rakiplerini görünüşlerine göre değerlendirmemesi gerektiğini herkesten iyi bilirdi.

Ellerini sırtının gerisine atan Brullo "Kral size zaten bu yarışmayla ilgili bilmeniz gereken her şeyi söyledi," dedi. "Fakat sizin birbirinizle tanışmaya can attığınızı biliyorum." Kısa ve kalın parmağını Cain'e doğrulttu. "Sen. İsmi, mesleğin ne ve nereden geliyorsun? Yanıt verirken de dürüst ol. Hiçbirinizin fırıncı ve şamdan ustası olmadığınızı biliyorum."

Cain'in asap bozucu sırtışı geri döndü. "Cain, kralın ordusunda askerim. Beyaz Diş Dağları'ndan geliyorum." Oradan geldiğine şüphe yoktu. Celaena o bölgenin yerli halkının gaddarlığına dair öyküler duymuş, birkaçını yakından gördüğünde gözlerindeki sertliği fark etmişti. Çoğu Adarlan'a başkaldırmış, böylece çoğunun sonu ölüm olmuştu. Dağlı memleketlileri şu halini görseler acaba ne derlerdi? Dişlerini gıcırdattı; ya Terrasen'liler *Celaena'nın* şu halini görseler ne derlerdi?

Öte yandan, bunları ya bilmeyen ya da önemsemiyor görünen Brullo, Cain'e başını sallamadan hemen yanındaki adama işaret etti. Birden Celaena'nın Brullo'ya kanı ısındı. "Ya sen?"

Seyrek, sarı saçlı, uzun ince bir adam çevresindekiler göz gezdirip sırttı. "Xavier Forul. Melisande'nin Hırsızlar Kralı." Hırsızlar Kralı demek! *Şu* adam mı? Tabii

sırım gibi olmasının evlere girmesine faydası dokunuyor olabilir. Belki de blöf yapmıyordu.

Yirmi üç yarışmacı sırayla kendilerini tanıttı. Grupta altı deneyimli asker daha vardı. Hepsi de uygunsuz davranışlardan ötürü ordudan atılmıştı. Adarlan ordusunun gaddarlığıyla nam saldığı düşünöldüğünde bu davranışlar cidden uygunsuz olmalıydı. Üç hırsız daha vardı. Bunlardan biri de zamanında tesadüfen adını işittiğı, bütün sabah kendisine gülücükler saçan, koyu saçlı, gri gözlü Nox Owen'dı. Ayrıca her an birilerini canlı canlı kaynar kazana atabilecek gibi duran üç paralı asker ve zincire vurulmuş iki katil vardı.

İsminden de anlaşılacağı üzere, Göz Yiyen Bill Chastain kurbanlarının gözlerini yiyordu. Açık kahverengi saçları, bronz teni ve ortalama boyuyla şaşırtıcı derecede sıradan gözükse de Celaena Chastain'in üzerinde yaralar olan ağzına bakmamak için kendini bir hayli zorlaması gerekti. Diğer katil tapınak rahibelerine işkence etmek ve onları doğramak için kullandığı silahtan ötürü üç yıl boyunca Tırpan ismiyle anılmış olan Ned Clement'ti. İki adamın idam edilmemiş olması bir mucize olsa da Celaena katillerin bronzlaşmış ciltlerine bakınca yakalanmalarının ardından geçen yılları Endovier'in güneydeki kardeş kampı olan Calaculla'da güneş altında çalışarak geçirmiş olabileceklerini tahmin etti.

Sırada uzaklarda bir yerde yaşayan bir savaş lordunun suç ortakları olduğu anlaşılan, bedenleri yaralar içinde iki sessiz adam ve beş suikastçı vardı.

Celaena suikastçılardan dördünün ismini hemen unuttu. Bu dördünün içinde tıfıl, mağrur bir oğlan; dev

gibi bir kabadayı; bücür, kibirli bir adam ve bıçaklara yatkınlığı olduğunu iddia eden kargaburunlu bir ahmak vardı. Bu dördü Suikastçılar Loncası'ndan bile değildi. Zaten Arobynn Hamel onları asla loncaya kabul etmezdi. Üyelik yıllar süren bir eğitim ve etkileyiciden de öte bir performans gerektiriyordu. Bu dördü yetenekli olabilirdi ama Arobynn'in yandaşlarına kattığı incelikten yoksundular. Gözünü bunlardan ayırmaması gerekiyordu. Fakat hiç olmazsa Kızıl Çöl'ün rüzgârların süpürdüğü kum tepeliklerini mesken edinen Sessiz Suikastçılar'dan değildiler. O suikastçılar Celaena'ya ciddi rakipler olurlar, ona bir nebze zorluk çıkarabilirlerdi. Yakıcı bir yazda onlarla üç ay eğitim yapmıştı ve o amansız egzersizleri aklına getirdiğinde bile kasları hâlâ ağrıyordu.

Kendisine Mezar diyen son suikastçı ise Celaena'nın duraksamasına neden oldu. Zayıf ve kısa boylu bu adamın insanların görünce bakışlarını kaçırdıkları türden kötücül bir yüzü vardı. Odaya zincirlenmiş halde girmiş ve kelepçeleri ancak başındaki muhafızların –tam beş muhafız– onu sertçe uyarmasının ardından çıkarılmıştı. Muhafızlar hâlâ onun yanından uzaklaşmıyor, gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyorlardı. Mezar kendisini tanıtırken kaypakça gülümseyerek kahverengi dişlerini gösterdi. Mezar'ın gözlerini üzerinde gezdirmesi Celaena'nın tiksintisini daha da arttırdı. Kurbanları kadın olduğunda o tür bir suikastçı onları öldürmekle yetinmezdi. Celaena adamın aç bakışlarına rağmen yüzünü çevirmemek için kendisini zorladı.

Brullo'nun “Ya sen?” diye sormasıyla Celaena'nın düşünceleri dağıldı.

Celaena çenesini yukarı kaldırıp “Lillian Gordaina,” dedi. “Bellhaven’lı mücevher hırsız.”

Adamların bazılarının kıs kıs gülmesiyle dişlerini sıktı. Gerçek adını bilseler, bu “mücevher hırsızının” bıçak kullanmadan derilerini yüzebileceğini bilseler öyle gülemezlerdi.

Brullo elini umursamaz bir edayla sallayıp “Tamam,” dedi. “Silahlarınızı bırakıp soluklanmak için beş dakikanız var. Sonra ne kadar formda olduğunuzu görmek için zorunlu bir koşuya çıkacağız. İçinizden parkuru tamamlayamayanlar eve veya içlerinde çürürken hamileriniz tarafından keşfedildiğiniz o hapishanelere döneceksiniz. İlk sınavınız beş gün sonra gerçekleşecek; daha erken yapmadığımız için şükredin.”

Bu sözlerin ardından herkes dağılırken yaverler antrenörlerine en tehlikeli gördükleri rakiplerinin ismini fısıldadılar. Büyük olasılıkla Cain’in veya Mezar’ın adını veriyorlardı. Şüphesiz Bellhaven’lı bir mücevher hırsızını tehdit olarak görmezlerdi. Celaena’nın yanından ayrılmayan Chaol uzaklaşan yaverleri izledi. Celaena sekiz yılını adını duyurmakla, bir yılını da Endovier’da ter dökmekle *böyle* umursanmamak için geçirmemişti. “Eğer bir daha mücevher hırsız olduğumu söylemem gerekirse...”

Chaol kaşlarını kaldırdı. “Ne yaparsın?”

“Fenharrow’daki küçük bir şehirden, kimsenin tanımadığı bir hırsızmış gibi davranmanın ne kadar onur kırıcı olduğunu biliyor musun?”

Chaol yere bakıp bir süre sustu. “*Bu kadar* mı kibirlisin?” Celaena’nın öfkesine rağmen Chaol konuşmaya devam etti. “Seninle bugün burada antrenman yapmamız

aptalcaydı. Bu kadar başarılı olabileceğini fark etmediğini itiraf etmeliyim. Neyse ki kimse bizi fark etmedi. Peki bunu *neden* fark etmediklerini biliyor musun Lillian?” Chaol sesini alçaltarak ona doğru bir adım attı. “Çünkü güzel, küçük bir kızsın. Çünkü Fenharrow’un küçük bir şehrinden, kimsenin tanımadığı bir mücevher hırsızısın. Çevrene bir bak.” Chaol vücudunu hafifçe diğer yaverlere doğru çevirdi. “Sana bakan var mı? Kimse seni gözleriyle tartıyor mu? Hayır. Çünkü esaslı bir rakip görüntüsü vermiyorsun. Çünkü *sen* onlar için peşlerine düştükleri özgürlük veya servetin önünde bir engel değilsin.”

“Kesinlikle! Bu da onur kırıcı!”

“Bu zekice, sadece zekice. Sen de bu yarışma boyunca göze batmayacaksın. Sivrilmeyecek; o hırsızları, askerleri ve isimsiz suikastçıları ezerek mağlup etmeyeceksin. Orta yolu tutturacaksın ki kimsenin dikkatini çekmeyeceksin. Çünkü sen onlar için bir tehdit değilsin. Çünkü senin eninde sonunda eleneceğini düşünecekler ve dikkatlerini Cain gibi daha iri, daha güçlü ve hızlı yaverlere odaklayacaklar.”

Chaol sözlerini “Fakat tek tek hepsinin hakkından geleceksin,” diye sürdürdü. “Ve son düelloya kalanlar sabah uyanıp karşılarında rakip olarak *seni* bulduklarında ve *sen* onları yendiğinde yüzlerindeki ifade onurunun kırılmasına ve görmediğin ilgiye degecek.” Elini odadan çıkarmak istediği Celaena’ya uzattı. “Peki, *buna* ne diyorsun, Lillian Gordaina?”

Celaena yumuşak bir sesle “Başımın çaresine bakabilirim,” deyip Chaol’un elini tuttu. “Fakat oldukça zeki olduğunu söylemeliyim Yüzbaşı. Planın öyle zekice ki bu

gece kraliçeden çalmayı tasarladığım mücevherlerden birini sana verebilirim.”

Chaol kıkırdadı ve koşu yarışının yapılacağı yere gitmek üzere birlikte dışarı çıktılar.

Ciğerlerinin yanmasına ve bacaklarının kurşun gibi ağırlaşmasına rağmen Celaena koşmaya devam etti ve yaverlerin ortasındaki konumunu korudu. Brullo, Chaol ve diğer antrenörler –yanlarında üç düzine muhafızla– at sırtında takip ettikleri yaverlerle birlikte oyun parkını turluyorlardı. İçlerinde Mezar, Ned ve Bill’in olduğu bazı yaverlerin ayaklarına uzun zincirler vurulmuştu. Celaena, Chaol’un kendisini zincire vurmamış olmasının bir ayrıcalık olduğunu düşündü. Fakat Cain’in grubun başını çekmesi ve diğerlerine yaklaşık on metre fark atmış olması onu şaşırtmıştı. Cain nasıl bu kadar hızlı olabiliyordu?

Yaprakların çıtırtısı ve derin soluma sesleri sonbahar havasını doldururken Celaena gözlerini önünde ilerleyen hırsızın ıslak ve parlayan saçından ayırmıyordu. Bir adımın ardından diğeri; bir nefes içeri, bir nefes dışarı. Nefes al. Kendisine nefes almayı sürdürmeyi hatırlatması gerekiyordu.

İlerisinde, Cain bir köşeyi dönüp kuzeye, gerisingeri şatoya yöneldi. Diğerleri bir kuş sürüsü gibi onu takip etti. Bir adımın ardından diğeri, yavaşlamak yok. Bırak hepsi Cain’i izlesin, ona karşı planlar kursun. Onlardan iyi olduğunu ispatlamak için yarışı kazanmaya ihtiyacı yoktu. Kralın herhangi bir onayı olmadan da onlardan iyiydi! Soluğu kesilip dizleri titrese de sırtını dik tuttu.

Koşu yakında bitecekti. Yakında.

Düşen olup olmadığını görmek için arkasına bakmaya cesaret edemiyordu bile. Chaol'un ona grubun ortasından ayrılmamasını hatırlatan bakışlarını üzerinde hissediyordu. En azından Chaol'un ona karşı biraz da olsa inancı vardı.

Ağaçların iki yana ayrılmasıyla oyun parkı ve ahırlar arasındaki alan göründü. Yolun sonu. Celaena'nın başı döndü. Azıcık nefesi kalmış olsa böğrüne saplanan ağrıya küfredebilirdi. Ortada kalması gerekiyordu. Ortada.

Cain ağaçlığın içinden çıkıp muzaffer bir edayla kollarını havaya kaldırdı. Antrenörünün tezahüratı eşliğinde gevşemek için hızını kesen Cain birkaç metre daha koştu. Celaena'nın buna karşı tek tepkisi ayaklarını hareket ettirmeyi sürdürmek oldu. Sadece birkaç metresi kalmıştı. Açık alanın ışığı yaklaştıkça daha da parlaklaşıyordu. Celaena'nın gözlerinin önünde yıldızlar çakıyor, görüşü bulanıyordu. Ortada kalması gerekiyordu. Arobynn Hamel'la yıllarca yaptıkları antrenmanlar ona kolay pes etmenin tehlikelerini öğretmişti.

Bir süre sonra ağaçların arasına girdi, açıklık alanda çevresini çimler ve mavi gök sarıverdi. Önünde ilerleyen adamlar yavaşlayıp durdular. Dizlerinin üzerine çökme için tüm gücüyle direnerek bacaklarını giderek yavaşlatıp yürüyüş temposuna geçti ve gözlerinin önünde yıldızlar patlarken art arda nefesler aldı.

Atını dizginleyip ilk dönenlerin kimler olduğuna bakan Brullo "Güzel," dedi. "Su için. Sırada başka talimlerimiz var."

Celaena gözünün önünde uçuşan beneklerin arasın-

dan Chaol'un atını durdurduğunu seçti. Ayakları istem-sizce önce Chaol'un yanına sonra da onun gerisinde kalan ormana doğru hareketlendi. Chaol "Nereye?" diye sordu.

Celaena elinden geldiğince kafası dağınık görünmeye çalışarak "Oralarda yüzüğümü düşürmüşüm," diye yalan söyledi. "Bana azıcık süre ver de bulayım şunu." Chaol'un onay vermesini beklemeden konuşmasına kulak misafiri olan yaverlerin alayları ve gülüşleri arasında ağaçların arasına girdi. Yaklaşan çatırtılardan bir başka yaverin ağaçların arasından çıkmak üzere olduğunu anladı. Tö-kezleyerek çalılarının arasına adım atmasıyla gözleri ka-raran ve başı dönen Celaena yalpaladı. Daha dizlerinin üzerine çökmeden kustu. Midesinin içinde hiçbir şey kal-mayana dek kusmaya devam etti. Gruptan kopan yaver yanından geçip gitti. Celaena titreyen bacakları üzerinde yakınındaki bir ağaca tutunup doğruldu. Yolun karşı ya-nında Yüzbaşı Westfall'u dudaklarını büzmüş kendisine bakar halde buldu.

Celaena bileğinin tersiyle ağzını sildi ve ağaçların ara-sından çıkarken Chaol'a tek kelime etmedi.

13. BÖLÜM

Brullo yarışmacıları yemek için serbest bıraktığında öğle vakti gelmişti ve Celaena'nın aç olduğunu söylemek bile abes kaçırdı. Etleri ve ekmeği boğazından aşağı tıkan Celaena yemeğini yarılamışken yemek salonunun kapısı açıldı. Dolu ağzıyla "Burada ne işin var?" diye sordu.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı masada yerini alıp "Ne mi?" diye sordu. Giysilerini değiştirip banyo yapmıştı. Chaol bir somon tabağını önüne çekip içindekileri kendi tabağına boca etti. Celaena burnunu buruşturup yüzünü ekşitirken yüzbaşı "Somon sevmiyor musun yoksa?" diye sordu.

"Balıktan nefret ederim. Balık yiyeceğime ölürüm."

Chaol bir ısırık alıp "Buna şaşırdım," dedi.

"Neden?"

"Balık gibi kokuyorsun da ondan."

Celaena, Chaol'a ağzının içindeki ekmek ve biftek topunu gösterdi. Yüzbaşı başını iki yana salladı. "İyi dövüşüyor olabilirsin ama tavırların utanç verici."

Celaena o günkü kusma meselesini açmasını beklese de

Chaol sustu. “İstedim mi bir leydi gibi davranıp konuşabilirim.”

“O zaman bunu yapmaya başlamanı tavsiye ederim.” Chaol bir süre duraksayıp “Geçici özgürlüğünden keyif alıyor musun bari?” diye sordu.

“Bu bir iğneleme mi yoksa dürüstçe bir soru mu?”

Balıktan bir lokma aldı. “Hangisini tercih edersen.”

Pencereden görülen öğle göğü hafifçe soluk olsa da hoştu.

“Çoğu açıdan oldukça hoş geçiyor. Özellikle de beni bu-
raya kilitlediğinde okuyacak kitaplarım olduğu için. Ta-
bii bunu anlayacağını sanmıyorum.”

“Aksine. Kitap okumaya sen ve Dorian kadar vaktim
olmasa da bu kitapları sizin kadar sevmediğim anlamına
gelmiyor.”

Celaena elmasından bir ısırık aldı. Mayhoş elma ağ-
zında şekerli, balı andıran bir tat bıraktı.

“Ya? Peki ne tür kitapları seviyorsun?” Chaol birkaç
isim sayarken Celaena gözlerini kırpmıştı. “Eh, bunlar
güzel seçimler. Yani çoğu. Başka neler var?” Nasılsa soh-
bete dalmışlar, bir saat geçip gitmişti. Saatin biri vurma-
sıyla Chaol ayağa kalktı.

“Öğleden sonrayı dilediğin gibi geçirebilirsin.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Kollarımı ve ciğerlerimi dinlendirmeye.”

“Umarım bir dahaki görüşmemize kadar nitelikli bir
şeyler okursun.

Chaol odadan çıkarken havayı kokladı. “Umarım bir
dahaki görüşmemize kadar *sen de* bir banyo yaparsın.”

Celaena iç çekerek banyo küvetini getirmeleri için hiz-

metçilerine seslendi. Onu balkonda kitap okuyarak geçireceği bir ikindi bekliyordu.

Ertesi günün şafağında, Celaena'nın yatak odasının kapısı açıldı ve tanıdık sinsi bir yürüyüş odada yankılandı. Chaol Westfall suikastçının kapı kirişinden aşağı sarkıtığı bedenini tekrar tekrar yukarı çekerek çenesini ahşap çubuğa deşdirdiğini görünce olduğu yerde kalakaldı. Celaena'nın atleti terden sıırılsıklam olmuştu ve solgun cildinden aşağı oluk oluk ter akıyordu.

Egzersize başlayalı bir saat kadar olmuştu. Bir kez daha ağırlığını kaldırırken kolları titredi.

Yarışmacıların arasında vasat bir performansı varmış gibi davransa da bu durum vasat egzersizler yapmasını gerektirmiyordu. Her tekrarda bedeni durması için yalvarsa da. Zaten *o kadar da* formsuz değildi. Ne de olsa madenlerde kullandığı kazma epey ağırdı. Hırsı bir gün öncesindeki yarışta rakiplerinin kendisini geçmesinden de ileri gelmiyordu. Onlara karşı zaten avantajlı konumdaydı. Tek ihtiyacı olan bu avantajını biraz daha pekiştirmekti.

Soluk soluğa, dişlerinin arasından Chaol'a gülümserken egzersizine hiç ara vermedi. Chaol'un kendisine gülümseyerek karşılık vermesine şaşırdı.

O öğleden sonra feci bir sağanak başlayınca Chaol, Celaena'nın diğer yaverlerin yanında yaptığı antrenmanın ardından kendisiyle şatoda gezinmesine izin verdi. Yüzbaşı ağzını fazla açmasa da Celaena süitinden çıkabildiği için memnundu. Üzerinde yeni elbiselerinden

biri vardı. Leylak rengi bu hoş elbisenin üzerinde soluk pembe danteller ve inci boncuklar vardı. Bir köşeden döndüklerinde az kalsın Kaltain Rompier’la çarpışacaklardı. Suikastçı surat edecekken yanındakini görünce Kaltain’i unuttu. Kaltain’e bir Eyllwe kadını eşlik ediyordu.

Kadın alımlı, güzel ve atletikti. Hatları mükemmel ve zarifti. Bol, beyaz elbisesi kremsi kahverengi cildiyle kontrast oluşturunuyordu ve üç zincirli bir altın kolye boynunun ve göğsünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Bileklerinde fildişi ve altın bilezikler parlayan kadının sandaletli ayaklarında da benzer halhaller vardı. Başına üzerinden altınlar ve mücevherlerin sarktığı ince bir taç oturtulmuştu. Yanında tepeden tırnağa silahlı, kıvrık uçlu Eyllwe hançerleri ve kılıçlar taşıyan, Chaol ve Celaena’yı dikkatle ve şüpheyle gözleyen iki erkek muhafız vardı.

Eyllwe kızı bir prensesi.

Kaltain “Yüzbaşı Chaol!” deyip reverans yaptı. Yanındaki, üzerinde konsey üyelerine has kırmızı ve siyah giysi olan kısa boylu adam ikilinin karşısında eğildi.

Eyllwe prensesi dimdik ayakta dururken Celaena’yı ve refakatçisini süzen kahverengi gözleri temkinliydi. Celaena’nın küçük bir gülümsemeyle karşılık verdiği prenses ona doğru yaklaşırken muhafızları hafifçe gerildi. Prenses içten bir zarafetle hareket ediyordu.

Kaltain kıza güzel yüzündeki hoşnutsuzluğu gizlemeyi pek de beceremeden baktı. “Karşınızda Ekselansları Eyllwe Prensesi Nehemia Ytger.”

Chaol yerlere kadar eğildi. Prenses çenesini belli belirsiz oynatarak başını salladı. Celaena bu isme aşinaydı.

Endovier'daki Eyllwe'li kölelerin Nehemia'nın güzelliği ve cesaretiyle övündüklerini sıkça duyardı. Onları içinde bulundukları zor durumdan kurtaracak olan Eyllwe'nin Işığ! Nehemia. Günün birinde tahta çıktığında yurdunu işgal eden Adarlan Kralı için bir tehdit oluşturabilecek olan Nehemia. Eyllwe'de gizlenen asi gruplara gizlice istihbarat ve erzak ulaştırdığını kölelerin fısıltıyla anlatıkları Nehemia. Peki prensesin orada ne işi vardı?

Kaltain canlı bir sesle "Bu da Leydi Lillian," diye ekledi.

Celaena yere devrilmemeye çalışarak elinden geldiğince eğilerek reverans yaptı. "Rifthold'a hoş geldiniz ekse-lansları."

Prensес Nehemia ağır ağır gülümserken diğerleri şaşkınlık içinde bakıyordu. Kızaran konsey üyesi kaşındaki teri sildi. Nehemia'yı neden veliaht prensle hatta Perrington'la göndermemişlerdi? Neden prensesi Kaltain Rompier gezdiriyordu?

Prensес alçak bir sesle "Teşekkür ederim," diye yanıt verdi.

Celaena Eyllwe dilinde "Uzun bir yolculuk yapmışsınızdır," diye ekledi. "Bugün mü geldiniz ekselansları?"

Muhafızları şaşırp birbirlerine bakarken Nehemia kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Kuzeylilerden çok azı Eyllwe dilini bilirdi. "Evet, kraliçe de bana etrafı gezdirmeleri için *bunu* göndermiş..." Nehemia başıyla Kaltain'i işaret etti ve "Bir de şu durmadan terleyen solucan gibi adamı," diye ekledi.

Prensес gözlerini kısıp alnını bir mendille silen ufak tefek konsey üyesine baktı. Adam belki de Nehemia'nın

ne tür bir tehdit olduğunu biliyordu; peki ne demeye prensesi şatoya getirmişlerdi?

Celaena gülmemeye çalışarak dilini dişlerinde gezdirdi. “Biraz gergin görünüyor.” Konuyu değiştirmese gerçekten gülecekti. “Şatoyu nasıl buldunuz?”

Nehemia taşın gerisindeki cam bölmeleri görebiliyormuş gibi tavana bakıp “Gördüğüm en aptalca şey,” dedi. “Kumdan bir kalede olmayı yeğlerdim.”

Chaol inanmaz gözlerle ikisini izliyordu.

Kaltain “Korkarım söylediklerinizin tek kelimesini anlamadım,” diye araya girdi. Celaena gözlerini devirmemek için kendisini tuttu. Kaltain’in orada olduğunu unutmuştu.

Prenses “Biz...” diye söze girdi ve bir süre aklındaki sözcüğün ortak dildeki karşılığını düşündükten sonra “Hava ile konuşuyoruz,” diye ekledi.

Kaltain sertçe “Hava *hakkında* konuşuyoruz,” diye onu düzeltti.

Celaena hiç düşünmeksizin “Lafını bil,” diye çıkıştı.

Kaltain ona küçük, hırçın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bizim gibi davranmayı öğrenecekse söylediklerinin ahmakça görülmemesi için onu düzeltmem gerekiyor.”

Prenses oraya onların davranış kurallarını öğrenmeye mi yoksa büsbütün başka bir şey için mi gelmişti? Prensesin ve muhafızların yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

Chaol öne çıkıp “Ekselansları,” dedi. Chaol, Nehemia ve Celaena’nın arasına girmek için incelikli bir hamleyle öne çıktı. “Şatoyu mu geziyordunuz?”

Nehemia bir süre Chaol’un sözlerine kafa yorduktan sonra kaşlarını kaldırıp yüzbaşının söylediklerini çe-

virmesini beklermiş gibi Celaena'ya baktı. Celaena'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Konsey üyesinin o kadar çok terlemesine şaşmamalıydı. Nehemia azımsanamayacak bir güç yayıyordu. Celaena hiç zorlanmadan Chaol'un sorusunu çevirdi.

Nehemia "Bu delice yapıya şato denebilirse," diye yanıt verdi.

Celaena, Chaol'a döndü. "Evet diyor."

Kaltian yapmacıklı bir tatlılıkla "Onca sözcüğün tek bir kelimeye karşılık geldiğini hiç görmemiştim," dedi. Celaena tırnaklarını avucuna gömdü.

Saçını yolacağım.

Chaol, Nehemia'ya doğru bir adım daha atarak Celaena'nın Kaltain'e ulaşmasını iyiden iyiye imkânsız hale getirdi. Zeki adamdı şu Chaol. Bir elini göğsünün üzerine koydu. "Ekselansları, ben Kraliyet Muhafızları Yüzbaşısı'yım. İzin verin, size ben eşlik edeyim."

Celaena bir kez daha çeviri yaptı ve prenses başını salladı. Düz bir sesle Celaena'ya "Şu kadından kurtulun," deyip elini Kaltain'e doğru salladı. "Mizacından hazzetmedim."

Celaena ılık saçan bir gülümsemeyle Kaltain'e "Çekilebilirsiniz," dedi. "Refakatiniz prensesi yormuş."

Kaltain itiraz edecek oldu. "Fakat kraliçe..."

Chaol "Ekselansları ne isterse o yapılacaktır," diye araya girdi. Yüzbaşının yüzünde bir protokol maskesi olsa da Celaena onun gözlerinde durumdan büyük bir keyif aldığını belli eden bir ışıltı yakaladığına yemin edebilirdi. Celaena'nın içinden Chaol'a sarılmak geldi. Prens ve konsey üyesi kendilerine katılırken, Celaena başını

sallayarak Kaltain'e veda etmeye bile tenezzül etmedi. Birlikte koridorda ilerleyerek burnundan soluyan leydiyi arkalarında bıraktılar.

Prenses, Celaena'ya Eyllwe dilinde "Tüm asil kadınlarınız böyle midir?" diye sordu.

"Kaltain gibi mi? Ne yazık ki, ekselansları."

Nehemia suikastçıyı süzerken, Celaena az önce kendisinin prensesle ilgili gözlemlediği tüm özelliklere –giysilerine, yürüyüşüne, duruşuna– şimdi prensesin dikkat kesildiğini biliyordu. "Fakat siz, siz onlar gibi değilsiniz. Eyllwe dilini nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsunuz?"

"Ben..." Celaena bir yalan uydurmaya çalıştı. "Yıllarca bu dili inceledim."

"Konuşmanızda köylülerin tonlamaları var. Kitaplar da öğretiliyor mu bu?"

"Tanıdığım bir Eyllwe kadını öğretmişti bana."

"Köleniz miydi?" Prensesin sesi sertleşirken Chaol'un gözleri ikisine kaydı.

Celaena alelacele "Hayır," dedi. "Köle edinmeye karşıyım ben."

Geride, Endovier'da bıraktığı onca köleyi, ölene dek acı çekmekle lanetlenmiş tüm o insanları anımsamasıyla Celaena'nın midesinde bir şeyler kıpırdandı. O Endovier'dan ayrıldı diye Endovier yok olmamıştı. Nehemia'nın sesi bu kez yumuşaktı. "O halde siz saraylı dostlarınıza hiç benzemiyorsunuz."

İkisinin dikkatlerini önlerindeki koridora çevirmeleyle Celaena prensese ancak başını sallayarak karşılık verebildi. Hizmetçiler hızla yanlarından geçiyor, prensesi ve muhafızları görünce şaşkınlıktan gözlerini kocaman

açıyorlardı. Kısa bir sessizliğin ardından Celaena omuzlarını dikleştirdi. “Mahzuru yoksa Rifthold’a gelme nedinizi sorabilir miyim?” dedikten sonra “Ekselansları,” diye ekledi.

“Bana o şekilde hitap etmek zorunda değilsin.” Prenses bileğindeki altın bileziklerle oynadı. “Babam Eyllwe Kralı’nın isteği üzerine, Eyllwe’ye ve halkıma daha iyi hizmet edebilmek için dilinizi ve adetlerinizi öğrenmek için geldim.”

Nehemia hakkında işittiklerine bakılırsa Celaena konunun bundan ibaret olduğunu sanmıyordu. Fakat “Rifthold’da ne kadar kalacaksınız?” diye sorarken nazikçe gülümsedi.

“Babam beni çağırana dek.” Prenses bilezikleriyle oynamayı bırakıp pencereleri döven yağmura baktı. “Şansım varsa en fazla bahara kadar burada kalırım. Tabii babam Adarlan’lı bir adamın bana iyi bir eş olacağına hükmetmezse. O zaman o sorun çözülene dek burada kalırım.” Celaena prensesin gözlerindeki öfkeyi görünce babasının seçtiği adama, artık her kimse, bir parça acıdı.

Sonra zihninde bir düşünce belirmesiyle, Celaena başını yana eğdi. “Kiminle evlenecektiniz? Prens Dorian’la mı?” Fazla meraklı ve münasebetsiz bir soru olmuştu bu. Ağzından çıkmasıyla sorduğuna pişman olması bir oldu. Fakat Nehemia sadece dilini şaklattı. “O yakışıklı oğlanla mı? Bana öyle çok sırttı ki. Bir taraftan da mecliste ki diğer kadınlara nasıl göz kırptığını görmeliydin. Ben *benim*, yalnızca benim yatağımı ısıtacak bir koca istiyorum.” Prenses suikastçıya yan yan bakıp bir kez daha onu tepeden tırnağa inceledi. Celaena prensesin gözlerini

ellerindeki birkaç yara izinde gezdirdiğini fark etti. “Nerelisin Lillian?”

Celaena ellerini elbisesinin kıvrımlarının arasına gizledi. “Bellhaven. Fenharrow’da bir şehir. Bir balıkçı limanı. Kokusu berbattır.” Bu yalan da değildi. Ne zaman görev icabı Bellhaven’a gitse rıhtımlara çok yaklaştığında balık kokusu yüzünden öğürürdü.

Prences kıkırdadı. “Rifthold berbat kokuyor. Çok da insan var. En azından Banjali’de yakıcı bir güneş var ve babamın ırmak kenarındaki sarayı yeni açan nilüfer çiçekleri gibi kokuyor.”

Sohbetin dışında kalmaktan bıktığı her halinden belli olan Chaol yanı başlarında boğazını temizledi. Celaena ona bakıp sıırttı. Ortak dilde “Bu kadar da somurtkan olma,” dedi. “Prencesi hoş tutmamız gerek.”

Chaol inik kaşlarıyla “Nispet yapmayı bırak,” dedi. Elini kılıcının kabzasına atmasıyla Nehemia’nın muhafızları ona biraz daha yaklaştı. Chaol Muhafız Kıtası Yüzbaşısı olsa da Celaena’nın bir tehdit olarak görmeleri halinde Nehemia’nın muhafızlarının Chaol’u öldüreceklerinden hiç şüphesi yoktu. “Tek yaptığımız onu kralın konseyine geri götürmek olacak. Nasıl olup da Kaltain’in prensese rehberlik etmesine göz yumduklarını soracağım onlara.”

Nehemia, Eyllwe dilinde araya girdi. “Avlanır mısınız?”

“Ben mi?” Prencenin başını sallayarak karşılık verdiği Celaena dönerek “Ha... şey, hayır,” dedikten sonra tekrar Eyllwe diline döndü. “Ben daha çok kitap okumayı severim.”

Nehemia yağmur damlalarıyla kaplanmış pencere-lerden birine baktı. “Kitaplarımızın çoğu beş yıl önce, Adarlan ülkemize girdiğinde yakıldı. Büyüyle ilgili olup

olmamaları bile dikkate alınmadı.” Chaol ve konsey üyesi ikisinin konuşmalarını anlamasa da *büyük* sözcüğünü telaffuz ederken sesi kısılmıştı. “Tüm kütüphaneleri yakıp geçtiler; müzeleri ve üniversiteleri de...”

Celaena’nın göğsünü tanıdık bir sızı kapladı. “Bunların yaşandığı tek ülke Eyllwe değildi.”

Nehemia’nın gözlerinde soğuk ve acı bir pırıltı belirdi. “Artık çoğu kitabı Adarlan’dan getiriyoruz. Zar zor anladığım bir dilde yazılmış kitaplar. Buradayken öğrenmem gereken bir şey de bu. Öyle çok şey var ki!” Prensesin ayağını yere vurmasıyla mücevherleri şıngırdadı. “Bir de şu ayakkabılardan nefret ediyorum! Şu sefil elbiseden de! Giydiğimden beri kumaşı tenimi kaşındırıyor!” Nehemia, Celaena’nın gösterişli elbisesine baktı.

“O kocaman şeyi giymeye nasıl tahammül edebiliyorsun?”

Celaena elbisesinin eteklerini tuttu. “Doğrusu kaburgalarımı kırıyor.”

Nehemia “En azından azap çeken tek ben değilmişim,” dedi.

Chaol bir kapının önünde bekleyen altı nöbetçiye kadınlara ve prensesin muhafızlarına göz kulak olmalarını söyledi. Nehemia “O ne yapıyor?” diye sordu.

“Sizi konseye emanet ediyor ve Kaltain’in bir daha size rehberlik yapmaması için onlarla konuşuyor.”

Nehemia’nın omuzları hafifçe çöktü. “Daha bir gündür buradayım ve şimdiden gitmek istiyorum.” Burnundan uzunca bir nefes verdikten sonra ordan Eyllwe’yi görebilecekmiş gibi bir kez daha pencereye döndü. Aniden Celaena’nın elini tutup sıktı. Ellерinin nasırlı olma-

sı Celaena'yı şaşırttı; ellerinin bir kılıcın ya da hançerin kabzasını tutacak kısımları tamamen nasır kaplamıştı. Celaena'nın gözleri prensesinkilerle buluşunca Nehemia onun elini bıraktı.

Belki de Eyllwe asileriyle işbirliği yaptığına dair söylentiler doğrudur.

“Ben buradayken bana arkadaşlık eder misin Leydi Lillian?”

Celaena şaşırdığı bu teklif karşısında kendisiyle gurur duymaktan alıkoymadı.

“Elbette. Ne zaman müsait olursam memnuniyetle size refakat ederim.”

“Refakatçilerim var zaten. Ben konuşacak birini istiyorum.”

Celaena yüzündeki sevinç ifadesini bastıramadı. Chaol bir kez daha koridora girip prensesin önünde eğildi. Celaena yüzbaşının söylediklerini tercüme etti: “Konsey sizi görmek istiyor.”

Nehemia alçak sesle homurdansa da Celaena'ya dönmeyen önce Chaol'a teşekkür etti. Gözleri parlayarak “Tanıştığımıza memnun oldum Leydi Lillian,” dedi.

“Huzur üzerine olsun.”

Suikastçı prensesin ardından bakıp “Sizin de,” diye mırıldandı.

Celaena'nın asla fazla arkadaşı olmamıştı ve olanlar da çoğu zaman onu hayal kırıklığına uğratmışlardı. Bazen de bu hayal kırıklığı Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçileri'yle yaşadığı tecrübeye olduğu gibi yıkıcı sonuçlar da getirebiliyordu. O olayın ardından bir daha kızlara güvenmeye yemin etmişti; özellikle de sürekli plan yapan, güce

tapan, hırslı, amaçlarına erişmek için *her şeyi* yapmaya hazır kızlarla.

Fakat kapı Eyllwe prensesinin elbisesinin fildişi renkli kuyruğunun üzerine kapandığında Celaena yanılmış olabileceğini düşündü.

Chaol Westfall öğle yemeği yiyen, gözü bir tabaktan diğerine kayan suikastçıyı izledi. Celaena süitine girer girmez elbisesini üzerinden çıkarmış, üzerine rahatça oturan turuncu ve mavi bir giysi giymişti.

Ağzı yiyeceklerle dolu Celaena “Bugün feci sessizsin,” dedi. Yemeyi hiç bırakmayacaktı? Tanıdığı herkesten daha çok yiyordu, kendi muhafızlarından da. Her öğünde her yemekten bir tabaktan fazla yiyordu. “Prenses Nehemia seni etkiledi mi?” Celaena lokmalarını çiğnerken söyledikleri zar zor anlaşıyordu.

“O dik başlı kız mı?” Celaena gözlerini kısarken Chaol sözlerinden pişman olmuştu bile. Bir nutuk yoldaydı ve yüzbaşı hiç de bilgiçlik çekecek halde değildi. Aklında daha önemli konular vardı. O sabah yola çıkmadan önce kral, Chaol’un ona yolculuğu esnasında yanına almasını tavsiye ettiği muhafızların *hiçbirini* yanına almamış, ne nereye gittiğini söylemiş ne de kendisine refakat etme teklifini kabul etmişti.

Üstelik kraliyet tazılarının birkaçı ortadan kaybolmuş, hayvanlardan geriye sadece yarısı yenmiş leşler kalmıştı. *İşte bu* kaygı vericiydi; böylesi korkunç bir şeyi kim yapabilirdi?

Celaena “Dik başlı kızların nesi kötü?” diye bastırdı. “Ağızlarını sadece emirler yağdırmak ve dedikodu etmek

için açan tahta kafalı ahmaklar olmamalarının dışında?”

“Ben belli tip kadınlardan hoşlanıyorum.”

Celaena’nın gözlerini kırıştırdığına bakılırsa doğru yanıtı vermişti. “Peki ne tip kadınlarmış bunlar?”

“Kibirli suikastçılar değil mesela.”

Celaena suratını astı. “Suikastçı olmadığımı varsayalım, o zaman benden hoşlanır mıydın?”

“Hayır.”

“*Leydi Kaltain*’i mi tercih ederdin?”

“Aptal olma.” Chaol’un ona karşı kötü davranması gayet kolaydı ama iyi davranmakta da hiç zorlanmaz olmuştu. Yüzbaşı ekmeğinden bir ısırık aldı. Celaena başını yana yatırıp onu izledi. Chaol bazen onun kendisine kedinin fareye baktığı gibi baktığı hissine kapılıyordu. Merak ettiği tek şey bu kedinin üzerine ne zaman atlayacağıydı. Celaena omuz silkip elmasından bir ısırık aldı. Onda genç kızlara has bir hava da vardı. Of, Chaol onun çelişkili hallerine tahammül edemiyordu.

“Dik dik bakıyorsun yüzbaşı.”

Chaol neredeyse özür dileyecek olsa da durdu. Kibirli, kaba, küstah bir suikastçıydı o. Ayların su gibi akmasını, bir an önce Celaena’nın yaver ilan edilmesini ve yıllar sürecektir hizmeti biter bitmez de çekip gitmesini diledi. Onu Endovier’dan getirdiğinden beri doğru dürüst uyuyamaz olmuştu.

Chaol “Dişlerinde yemek kalmış,” dedi. Celaena sivri bir çiviyle artığı dişlerinin arasından çıkartıp başını pencereye çevirdi. Yağmur camdan aşağı akıyordu. Celaena yağmura mı yoksa daha ötesine mi bakıyordu?

Chaol kadehinden bir yudum aldı. Celaena kibrine

rağmen zeki, nispeten iyi yürekli ve epey çekiciydi. Peki karanlık yanı neredeydi? O yanı kendisini gösterirse de onu zindana atıp şu gülünç yarışmayı iptal etseydi ne çıkardı? Celaena'nın içinde müthiş, ölümcül bir şeyler gizliydi ve bu Chaol'un hoşuna gitmiyordu. Vakti gelince hazır olacaktı, zaman geldiğinde beklemede olacaktı. Tek soru hangisinin hayatta kalacağıydı.

14. BÖLÜM

Sonraki dört gün boyunca, Celaena odasında eline geçirebildiği her şeyi –sandalyeleri, kapı aralıklarını, hatta bilardo masasını ve ıstakaları– kullanarak antrenman yapmak için şafaktan önce uyandı. Şafak civarında, Chaol kahvaltı için geliyordu. Sonrasında oyun parkında koşuyorlar, Chaol onun temposuna ayak uyduruyordu. Sonbahar iyiden iyiye kendini belli ediyordu, rüzgârda kuru yaprak ve kar kokusu vardı. Celaena elleri dizlerinde iki büküm olduğunda ve kahvaltısını kustuğunda Chaol hiç ses etmiyor, onun her geçen gün soluklanmak için durmadan daha da uzun mesafeleri koşması ile ilgili hiçbir yorum yapmıyordu.

Koşularını bitirmelerinin ardından rakiplerinin gözlemlerinden uzakta, özel bir odada antrenman yapıyorlardı. Ta ki Celaena yere yıkılıp açlıktan ve yorgunluktan öldüğünü haykırana dek. Bıçaklar derslerde Celaena'nın gözdesi olsa da, can dostu tahta sopa oldu. Bu da gayet doğaldı; böylece Chaol'a rahatça ve kolunu koparmadan darbeler indirebiliyordu. Celaena, Prenses Nehemia'yı ilk

görüşmelerinden sonra ne görmüş ne de ondan bir haber alabilmişti. Hizmetçilerin prenses hakkında dedikodu ettiğine bile rastlamamıştı.

Chaol her öğle yemeğinde onun yanına geliyor, sonra da Brullo'nun ihtiyatlı bakışları altında birkaç saat daha antrenman yapmak üzere diğer yayerlere katılıyordu. Eğitimlerinin çoğunun amacı gerçekten *silah kullanabildiklerinden* emin olmaktı. Elbette tüm bu zaman boyunca Celaena performansı ile sivrilmemek için çaba sarf ediyor, Brullo'dan azar işitmeyeceği ama ondan Cain gibi övgüler almayacağı bir iş çıkarıyordu.

Cain; Celaena ondan nasıl da nefret ediyordu! Brullo, Cain'e basbayağı tapıyor, diğer yaverler bile onun yanından geçerken başlarını sallayarak saygılarını gösteriyorlardı. Kimse durup *Celaena'nın* ne denli formda olduğunu söylemiyordu. Acaba Arobynn Hamel'ın ilgisi hep onun üzerindeyken Suikastçılar Hisarı'ndaki diğer suikastçılar da aynı şeyleri mi hissediyorlardı? Fakat orada, Cain yakınlarındayken; sataşarak, sırtarak onun tek bir hata yapmasını beklerken odaklanmakta zorlanıyordu. Neyse ki ilk eleme sınavında dikkatini dağıtmayacaktı. Brullo yarışmacıların ne konuda sınanacaklarına dair tek bir ipucu vermediği gibi Chaol'un da sınava dair tek bir fikri yoktu.

Celaena ilk sınavdan önce, daha antrenman salonuna adımını atmadan önce bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. O sabah Chaol kahvaltı için yanına gelmemiş, muhafızlarını gönderip onu süitinden aldırması ve tek başına egzersiz yapması için antrenman salonuna götürmüştü. Chaol öğle yemeğinde de ortalarda görünmedi. Celaena salona götürüldüğünde aklı sorularla doluydu.

Yanında Chaol olmayan Celaena bir sütunun yanında dolanıp etrafları muhafızlarla ve antrenörleriyle çevrili yarışmacıların içeri doluşmasını izledi. Brullo da orada değildi; bir tuhaflık daha. Ayrıca o gün antrenman salonundaki muhafızların sayısı hayli fazlaydı.

Nox Owen, şu genç hırsız Celaena'nın gerisinden "Sen-ce neler oluyor?" diye sordu. Nox'un antrenmanlar sırasında bir şekilde yeteneklerini ispatlamasıyla yarışmacıların çoğu ona yanaşmak istese de o hâlâ yalnız kalmayı yeğliyordu.

Celaena "Yüzbaşı Westfall bugün beni çalıştırmaya gelmedi," dedi. Bu itirafta bulunmasının ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki?

Nox elini uzattı. "Nox Owen."

Celaena "Kim olduğunu biliyorum," dese de uzanan eli sıkıldı. Sertçe tokalaşan Nox'un eli nasırlı ve yara bere içindeydi. Pek çok mücadeleden geçtiği belliydi.

"Güzel. Son günlerde o koca ahmak gösteriş yaptıkça kendimi görünmezmişim gibi hissetmeye başlamıştım." Nox çenesiyle iri pazısını incelemekle meşgul olan Cain'e işaret etti. Geniş, siyah, halka şeklinde, yanardöner bir taş Cain'in parmağında ışıldıyordu. Antrenmanda bunu takması tuhaftı. Nox "Verin'i gördün mü? Kusacak gibi bir hali var," diye ekledi. Eliyle Celaena'nın tepelemek istediği düşük çeneli hırsıza işaret etti. Normalde Verin, Cain'in yanında olur diğer yaverlere sataşırdı. Fakat o gün yüzü solmuş Verin, gözlerini fal taşı gibi açmış pencerenin kenarında dikiliyordu.

İkisinin gerisinden çekingen bir ses "Onun Cain'le konuştuğunu işittim," dedi. Sese doğru baktıklarında sui-

kastçılarının en genci olan Pelor'un yakınlarında dikildiğini gördüler. Celaena bir keresinde yarım gününü Pelor'u izlemekle geçirmişti. Kendisi vasat bir savaşçı görünümü vermek için rol yaparken, Pelor'un esaslı bir eğitimden geçmesi gerekiyordu.

Ne suikastçı ama. Daha sesi kalınlaşmamış bile. Nasıl olup da buraya gelmiş?

"Ne dedi?" Nox ellerini ceplerine soktu. Giysileri diğer yarışmacılarınkiler kadar pejmürde değildi; Celaena onun adını işittiğine göre Perranth'da iyi bir hırsız olmaydı.

Pelor'un çilli yüzü bir nebze soldu.

"Bill Chastain, hani şu Göz Yiyen, bu sabah ölü bulunmuş."

Yaverlerden biri ölmüş müydü? Hem de kötü şöhretli bir katil. Celaena "Nasıl?" diye sordu.

Pelor yutkundu. "Verin manzaranın pek de iç açıcı olmadığını söyledi. Sanki biri onun içini açmış. Buraya gelirken cesedin yanından geçmiş." Nox sessizce küfrederken Celaena diğer yaverleri inceledi. Grup suspus olurken kümelenen yaverler aralarında fısıldaştılar. Verin'in öyküsü hızla yayılıyordu.

Pelor "Verin, Chastain'in bedeninin *lime lime* olduğunu söyledi," dedi.

Celaena'nın omurgasından aşağı bir ürperti yürüse de başını iki yana sallamakla yetindi; tam o sırada bir muhafız içeri girip Brullo'nun o gün yarışmacıların antrenman salonunu özgürce kullanarak istedikleri antrenmanı yapmaları emrini verdiğini duyurdu. Zihninde oluşan görüntüden uzaklaşma arzusu içindeki Celaena, Nox

ve Pelor’la vedalaşmadan silah rafına gitti ve bıçaklarla dolu bir kemer aldı.

Nox ok hedeflerinin yakınında duran Celaena’ya katılıp bıçaklarını hedefe doğru fırlatmaya başladı. İkinci halkayı vursa da merkeze biraz olsun yaklaşamadı. Bıçak kullanmaktaki başarısı okçuluğunun yanına bile yaklaşmıyordu.

Celaena kemerinden bir hançer çıkardı. Yaverlerden birini öyle hunharca öldüren kim olabilirdi? Dahası, ceset salonda bulunduyorsa nasıl olmuş da bu cinayet işleyenin yanına kar kalmıştı? Şato muhafız kaynıyordu. Bir yaver ölmüştü, ilk sınavlarına bir gün kala gelen bu ölüm, yeni ölümleri mi getirecekti?

Celaena’nın dikkati hedefin merkezindeki küçük, siyah noktaya odaklandı. Kolunu yukarı kaldırırken nefesini tuttu ve bileğini gevşetti. Diğer yaverlerin sesleri giderek silikleşti. Hedefin ortasının siyahlığı daha da belirginleşirken nefesini verip hançeri fırlattı. Hançer kayan, çelikten bir yıldız gibi parıldadı. Hedefi on ikiden vurduğunda Celaena gaddarca sırıttı.

Yanında dikilen Nox hançerinin karşısındaki hedefin üçüncü halkasına isabet etmesiyle okkalı bir küfür savurdu; şatonun bir yerlerinde yatan parçalanmış cesede rağmen Celaena’nın yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi.

Celaena bir hançer daha fırlattı ama Verin, Cain’le talim yaptığı ringden ona seslenince duraksadı. “Sirk numaraları kralın yaverine fayda getirmez.” Celaena gözlemini ona çevirse de hedefe göre ayarladığı pozisyonunu hiç bozmadı. “Sırtüstü yatıp bir kadına faydası dokunacak numaralar öğrensen daha iyi olur. Arzu edersen bu gece

sana birkaç numara öğretebilirim.” Verin ve onun hemen ardından Cain gülmeye başladılar. Celaena hançerlerden birinin kabzasını elini acıtacak kadar sert sıktı.

Nox “Onlara kulak asma,” diye mırıldandı. Bir hançer daha fırlattı ve bir kez daha hedefin ortasını ıskaladı. “Yatak odalarına çırilçıplak bir kadın girse bile ne yapacaklarını bilmezler.” Celaena hançerini fırlattı. Hançer çınlayarak hedefin tam merkezine sapladığı hançerin hemen yanına, ikisinin arasına ancak bir saç teli sığacak şekilde saplandı.

Nox’un siyah kaşlarının kalkmasıyla gri gözleri iyice belirginleşti. Yaşı yirmi beşten fazla olamazdı. “Nişancı-lığın etkileyici.”

Celaena “Bir kıza göre mi?” diye ona meydan okudu.

Nox “Hayır,” deyip bir hançer daha fırlattı. “Herkese göre.” Hançer bir kez daha hedefi şaştı. Nox hedefin yanına gitti ve altı hançeri de çekip kınlarına yerleştirdikten sonra atış çizgisine geri döndü. Celaena boğazını temizledi.

Nox’a, diğer yaverlerin duymayacakları kadar alçak bir sesle “Pozisyonun yanlış,” dedi. “Bileğini de yanlış bir şekilde kaldırıyorsun.”

Nox kolunu indirdi. Celaena pozisyon aldı. “Bacaklar böyle duracak,” dedi. Nox kısa bir an onu inceledikten sonra bacaklarını onun gibi yerleştirdi. “Dizlerini hafifçe bük. Omuzlar geride; bileğini gevşet. Atarken nefes ver.” Celaena, Nox’a uygun duruşu gösterdi ve fırlattığı hançer hedefi buldu.

Nox takdir dolu bir sesle “Bir kez daha göster,” dedi.

Celaena söyleneni yaptı ve bir kez daha hedefi vurdu.

Ardından sol eliyle bir hançer fırlattı ve silah bir başka hançerin kabzasına saplandığında bir zafer haykırışı çıkarmamak için kendisini tuttu.

Nox kolunu yukarı kaldırırken hedefe odaklandı. Hançeri daha da yukarı kaldırıp sessizce gülerek “Eh, az önce beni rezil ettin,” dedi.

Celaena “Bileğini daha da gevşet,” diye yanıt verdi. “Her şey bilek hareketine bakıyor.”

Nox söyleneni yaparak uzun bir nefes verdi ve hançerini fırlattı. Hançer hedefi on ikiden vurmasa da ortadaki çembere yakın bir noktaya saplandı. Nox kaşlarını kaldırdı. “Biraz daha iyi.”

Nox hançerleri iki hedeften söküp Celaena’ya ait olanları geri verirken suikastçı ona “Birazcık,” dedi. Celaena hançerleri kemerindeki kınlarına koydu. “Perranth’den-sin, değil mi?” Celaena, Terrasen’in en büyük ikinci şehri olan Perranth’e hiç gitmemiş olsa da memleketinin adını andığında hâlâ içini korku ve suçluluk sarıyordu. Kraliyet ailesi katledileli, Adarlan Kralı ülkeyi işgal edeli, Terrasen başını öne eğip sessizce kıyametini karşılayalı on yıl olmuştu. Bu konuyu açmamalıydı; aslen neden açtığını da bilmiyordu.

Nox başını sallayınca Celaena yüzüne kibar bir ilgi ifadesi verdi. Nox “Aslında bu Perranth’ten ilk çıkışım,” dedi. “Sen Bellhaven’lı olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Celaena “Babam bir tacir,” yalanını söyledi.

“Peki kızının hayatını mücevher çalarak kazanmasına ne diyor?”

Celaena ona gülümseyerek karşılık verdi ve hedefe bir bıçak fırlattı. “Kesin olan bir şey varsa o da beni bir süre

eve davet etmeyecek.”

“Neyse, emin ellerdesin. Antrenörün bulabileceğinin en iyisi. Sizi şafakta koşarken gördüm. Benimkine içki şişesini bırakıp derslerin dışında da talim yapmama izin vermesi için yalvarmam gerekecek.” Başını, duvara yaslanmış, pelerinin kapüşonu başını örten antrenörüne doğru eğdi. “Uyuyor, yine.”

Celaena yeni bir bıçak fırlatıp “Muhafız Kıtası Yüzbaşısı bazen tam bir baş belası oluyor,” dedi. “Fakat haklısın, o en iyisi.”

Nox bir süre sustuktan sonra “Bundan sonra derslerde çift olabilir miyiz?” diye sordu.

“Neden?” Elini yeni bir hançer almak için atan Celaena bir kez daha kemerindekilerin hepsini fırlatmış olduğunu fark etti.

Nox bir hançer daha fırlattı ve bu kez hedefi on ikiden vurdu. “Çünkü bu lanet yarışmada favorim sensin.”

Celaena hafifçe gülümsedi. “Umarım yarınki sınavda elenmezsin.” Salonda gözlerini gezdirip ertesi gün kendilerini bekleyen mücadeleye dair bir ipucu arasa da olağandışı bir şeye rastlamadı. Rakipleri –Cain ve Verin hariç– genel olarak sessizdiler ve çoğunun yüzü kireç gibiydi. Celaena “Ve umalım da ikimizin de sonu Göz Yiyen gibi olmasın,” diye ekledi. Bunu içtenlikle söylemişti.

Chaol “Okumaktan başka bir şey yapmaz mısın sen?” dedi. Chaol yanına oturunca Celaena balkondaki sandalyesinden kalktı. İkinci güneşi yüzünü ısıtıyor, sonbaharın son dingin esintileri serbestçe salınan saçlarının arasından süzülüyordu.

Celaena dilini dışarı çıkardı. “Senin Göz Yiyen’in katilini arıyor olman gerekmiyor mu?” Artık Chaol öğle yemeğinden sonra Celaena’nın sütine hiç uğramıyordu.

Yüzbaşının gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. Tam Celaena ağzını açacakken “Bu konu seni hiç ilgilendirmez. Bu konuda benden bilgi koparmaya da çalışma,” dedi. Celaena’nın kucağındaki kitaba işaret etti. “Öğle yemeğinde *Rüzgâr ve Yağmur*’u okuduğunu gördüm ve sana kitap hakkında ne düşündüğünü sormayı unuttum.”

O sabah bir yaverin cesedi bulunmuşken gerçekten bir kitap üzerine konuşmak mı istiyordu? Celaena kahverengi cildi kucağında tutup “Biraz ağır,” itirafında bulundu. Yanıt alamayınca da “Burada olmanın asıl nedeni ne?” diye sordu.

“Zor bir gün geçirdim.”

Celaena dizinin ağrıyan bölgesini ovuşturdu. “Bill öldürüldüğü için mi?”

Chaol “Prens beni üç saat süren bir konsey toplantısına sürüklediği için,” derken çenesindeki bir kas gerildi.

“Ekselanslarıyla arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleyiz.”

“Ne zamandır arkadaşsınız?”

Chaol duraksarken, Celaena yüzbaşının anlatacaklarını suikastçının kendisine karşı nasıl kullanabileceğini kestirmeye çalıştığını, ona gerçeği söylemesinin ne gibi riskleri olabileceğini tarttığını biliyordu. Tam Celaena ona çıkışacakken Chaol “Çocukluğumuzdan beri,” yanıtını verdi. “Şatoda ikimizden başka yaşıtımız yoktu; en azından bizim kadar yüksek mertebeli olup da yaşıtımız olan kimse yoktu. Derslere birlikte girer, beraber oyun

oyunar ve beraber talim yapardık. Fakat on üç yaşına geldiğimde babam ailemi Anielle'daki evimize götürdü.”

“Gümüş Göl’ün kıyısına kurulu şehir mi?” Chaol’un ailesinin Anielle’de hüküm sürdüğü nedense Celaena’nın aklına yatıyordu. Anielle’in sakinleri doğuştan savaşçıydılar ve nesiller boyunca Beyaz Diş Dağları’ndan kalabalıklar halinde gelen vahşilere karşı topraklarını korumuşlardı. Neyse ki geçen on yılda savaşçıların işi biraz daha kolaylaşmıştı; Beyaz Diş Dağı insanları Adarlan’ın fetih orduları karşısında diz çöken ilk halklardan biriydi ve asileri nadiren köle olarak ele geçirilirdi. Celaena, Adarlan’a esir düşmektense önce karılarını ve çocuklarını sonra da kendilerini öldüren dağ adamları hakkında öyküler işitmişti. Chaol’un bir savaşta yüzlerce adamın –Cain gibi cüsseli adamların– üzerine yürüdüğünü hayal eden Celaena’nın karnına bir ağrı girdi.

Chaol böğründe asılı av bıçağıyla oynayarak “Evet,” dedi. “Babam gibi ben de Kraliyet Konseyi’ne alındım; benim halkımın arasında vakit geçirmemi ve öğrenmemi... yani diğer konsey üyelerinin öğrendiği her şeyi öğrenmemi istedi. Bana kralın ordusu hazır dağlardayken dağ adamlarıyla savaşmaktansa siyasete yönelebileceğimizi söyledi.” Altın rengi gözleri uzaklara daldı. “Fakat Rifthold’u özledim.”

“Sen de kaçtın demek?” Celaena, Chaol’un bu kadarını anlatmaya hevesli olmasına hayret etti. Endovier’dan yaptıkları yolculuk boyunca ona hiçbir şey anlatmaya yanaşmayan aynı Chaol muydu?

“Kaçmak mı?” Chaol kıkırdadı. “Hayır. Dorian, Brullo’nun yardımıyla Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nı beni

çırak olarak almaya ikna etti. Babam karşı çıktı. Ben de Anielle Lordu unvanımı kardeşime bırakıp ertesi gün babamın yanından ayrıldım.”

Yüzbaşının sessizliği söyleyemediklerini sezdiriyordu. İtiraz edenin babası olmadığını. Ya annesi? Chaol uzun bir nefes verdi. “Ya sen?”

Celaena kollarını kavuşturdu. “Hakkımda hiçbir şey bilmek istemediğini sanıyordum.”

Göğün turuncu renge bürünmesini izleyen Chaol’un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Senin ane-baban kızlarının Adarlan Suikastçısı olmasını nasıl karşıladılar?”

Celaena “Anne-babam öldü,” dedi. “Ben sekiz yaşındayken öldüler.”

“Demek sen...”

Celaena’nın kalbi göğsünde deli gibi çarptı. “Terrasen’de doğdum. Sonra suikastçı oldum ardından Endovier’a gittim. Şimdi de buradayım. Hepsi bu.”

Sessizlik çöktü; ardından Chaol “Sağ elindeki o yara nasıl oldu?” diye sordu. Celaena bileğinin hemen üzerinde, elinin üzerinde kalan; sivri dişleri andıran çizgiye bakmaya bile gerek duymadı. Parmaklarını oynattı.

“Ben on iki yaşındayken, Arobynn Hamel kılıç dövüşünde sol elimin sağ elimin yanından bile geçmediğine hükmetti. Bu yüzden bana bir seçenek tanıdı: Sağ elimi ya o kıracaktı ya da bunu kendim yapacaktım.” Körleştiren acının hatırası eline dalga dalga yayıldı. “O gece elimi bir kapı çerçevesine koyup kapıyla ezdim. Elimiyardığım gibi iki kemiği kırdım. İyileşmesi aylar aldı; sadece sol elimi kullanabildiğim onca ay.” Chaol’a kötücül

bir gülümsemeyle baktı. “Eminim Brullo sana bunu asla yaptırmamıştır.”

Chaol sessizce “Hayır,” dedi. “Yaptırmadı.” Boğazını temizleyip ayağa kalktı. “İlk sınav yarın. Hazır mısınız?”

Celaena yalan söyledi. “Elbette.”

Chaol olduğu yerde kısa bir süre daha dikilip onu süzdü. “Yarın sabah görüşürüz,” deyip gitti. Gidişinin ardından bastıran sessizlikte Celaena öyküsünü; hayatında saptığı, ikisini çok farklı ama çok da benzer kılan yollar üzerine düşündü. Kollarını göğsüne sararken soğuk bir rüzgâr elbisesinin eteklerini havalandırıp geriye savurdu.

15. BÖLÜM

Celaena asla itiraf etmeyecek olsa da ilk sınavında kendisini neyin beklediği sorusu onu endişelendiriyordu. Geçen beş gün boyunca süren onca eğitimin, farklı silahları ve teknikleri denemesinin ardından bedeni ağırlar içindeydi. Gururuna yediremediğinden itiraf etmeyecek de olsa, kolları ve bacaklarındaki zonklayan ağrıyı gizlemesi neredeyse imkânsızdı. Celaena Chaol'la devasa antrenman odasına girdiğinde, suikastçı rakiplerini süzdü ve kendisini neyin beklediği hakkında hiçbir fikri olmayan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Tepelerinde yükselen siyah bir perde odayı bir uçtan diğerine ikiye bölüyor, kalan yarısını görmelerini engelliyordu. Celaena perdenin ötesinde her ne varsa o şeyin içlerinden birinin kaderini tayin edeceğini fark etmişti.

Alışageldik şamatanın yerini sadece hışırtıların işitildiği bir sessizlik almıştı, yarışmacılar ortalıkta dolanmak yerine antrenörlerinin yanında bekliyorlardı. Celaena her zamanki gibi Chaol'a yakın durduğundan ikisi için herhangi bir farklılık söz konusu değildi. Sıra dışı olan asma-

kattan siyah-beyaz, kareli döşemelerle kaplı zemine bakan hamilerdi. Gözleri veliaht prensin gözleriyle buluşunca Celaena'nın boğazı düğümlendi. Kitapların yanında gönderdiği not hariç, kralla karşılaştığı günden beri prensi ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Prens, Celaena'ya sırıtırken safir rengi gözleri sabah ışığında parıldadı. Celaena ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verip hızla başını çevirdi.

Yaralı eli kılıcında olan Brullo perdenin yanında duruyordu; Celaena sahneyi inceledi. Biri yanına geldi. Yanında biten kişi daha konuşmadan, Celaena onun kim olduğunu anladı. "Sence de epey dramatik, değil mi?"

Celaena, Nox'a yan yan baktı. Yanında duran Chaol gerilirken Celaena onun hırsız dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Hiç şüphesiz, yüzbaşının aklında suikastçinin Nox'la birlikte kraliyet ailesinin tüm üyelerinin katledileceği bir kaçış planı tasarlayıp tasarlamadığı sorusu vardı.

O an salonda çok az kişinin konuştuğunu bilen Celaena ona sessizce "Beş günlük saçma sapan bir eğitimden sonra biraz heyecan yaşayacağım için memnunum," dedi.

Nox sessizce güldü. "Sence ne olacak?"

Celaena dikkatini perdeye odaklamış halde omuz silketti. Yarışmacılar yavaş yavaş toplanıyorlardı ve kısa süre sonra saat sınavın başlangıç vakti olan dokuzu vuracaktı. Celaena perdenin gerisinde ne olduğunu bilse bile Nox'a kesinlikle yardımcı olmazdı. "Ümit edelim de orada çıplak elle haklamamız gereken insan yiyen kurtlar olsun." Şimdi Celaena yüzünde yarım bir gülümsemeyle dosdoğru Nox'un yüzüne bakıyordu. "Eğlenceli olmaz mıydı?"

Chaol manidar bir şekilde boğazını temizledi. Şimdi konuşma zamanı değildi. Celaena ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu. Nox'a "Sana iyi şanslar," deyip peşinde Chaol'la perdeye doğru yürüdü. Yeterince uzaklaştıklarında sessizce "Perdenin gerisinde ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu. Chaol başını iki yana salladı.

Celaena kalçalarına kadar inen kalın deri kemeri düzeltilti. Birden çok silahın ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmış bir kemerdi bu. Kemerin hafifliği ona o an sadece kaybettiklerini –ve kazanması gerekenleri– hatırlatıyordu. Dün Göz Yiyen'in ölmesi bir açıdan iyi de olmuştu: Rekabet edilecek adamlardan biri eksilmişti.

Gözlerini yukarıya, Dorian'a dikti. Belki perdenin gerisinde ne olduğunu asma tavandaki yerinden o görebiliyordu. Neden birazcık hile yapmasına yardımcı olmuyordu ki? Dikkatini diğer hamilere –güzel giysiler içindeki asilzadelere– çevirdi ve Perrigton'ı görünce dişlerini gıcırdattı. Kaslı kollarını esneten Cain'i izleyen Perrington'ın yüzünde bir sırıtsı vardı. Yoksa o Cain'e perdenin gerisinde ne olduğunu çoktan söylemiş miydi?

Brullo boğazını temizledi. Yarışmacılara "Dikkatini zi bana verin, *şimdi!*" diye seslendi. O perdenin ortasına doğru yürürken bütün yarışmacılar sakın görünmeye çalıştı. "İlk sınavınızın vakti geldi." Yüzünde perdenin gerisindeki her neyse yaverlere dünyayı dar edecekmiş gibi yayvan bir gülümseme belirdi.

"Majestelerin buyurduğu gibi bugün biriniz elenecek, içinizden birinin yaverliğe *layık olmadığı* ortaya çıkacak."

Lafı uzatma! Çenesi sıkıca kenetli Celaena içinden böyle geçirirken Brullo onun düşüncelerini okumuş gibi par-

maklarını şaklattı ve duvarın yanında dikilen bir muhafız perdeyi geri çekti. Perde santim santim açıldı. Ta ki...

Celaena gülmemek için kendisini tuttu. Okçuluk mu? Bir *okçuluk* yarışması demek?

Brullo “Kurallar basit,” dedi. Gerisinde salonda farklı uzaklıklarda noktalara yerleştirilmiş beş hedef vardı. “Beş atış yapma hakkınız var. Hedef başına bir atış. En kötü nişancı eve gider.”

Bazı yarışmacılar gibi mırıldanmaya başlasa da Celaena bunu sırf gülmemek için yapıyordu. Ne yazık ki Cain muzaffer sırtışını gizlemekte beis görmüyordu. Ölü bulunan yaver o olsa ne çıkardı sanki?

Brullo’nun “Sırayla ok atacaksınız,” demesiyle arkasındaki iki asker içinde yaylar ve okla dolu kılıflar olan bir el arabası getirdiler. “Düzeninizi belirlemek için masada bir sıra oluşturun. Sınav başlıyor.”

Celaena diğerlerinin benzer yaylar ve oklarla dolu uzun masaya akın edeceklerini düşünse de anlaşılan yirmi iki yarışmacının hiçbirinin eve gitmekte acelesi yoktu. Yavaş yavaş şekillenen sıraya doğru hareketlendiğinde Chaol onu omzundan kavrayıp “Gösteriş yapma,” uyarısında bulundu.

Celaena tatlı tatlı gülümseyip Chaol’un parmaklarından kurtuldu. “Yapmamaya çalışırım,” diye mırılarak sıraya dahil oldu.

Uçları köreltilmiş de olsa onlara ok vermeleri büyük bir güven denemesiydi. Kör bir ucu da olsa ok pekâlâ Celaena’yı Perrington’ın –veya istediği takdirde Dorian’ın– boğazını delmekten alıkoyamazdı.

Bu hoş bir düşünce olsa da Celaena dikkatini yarışmacılardan ayırmadı. Yirmi iki yaver ve her birinin yapacağı beş atış olduğundan sınav fazlasıyla uzun sürdü. Chaol'un onu kenara çekmesi sayesinde Celaena sıranın gerisinde kalmıştı; en arkada olmasa bile sondan üçüncüydü. Cain dahil, kendisinden önce atış yapan herkesi görebilecek kadar gerideydi.

Diğer yarışmacılar hiç de fena bir iş çıkarmamışlardı. Devasa, daire şeklinde hedefler beş renkli halkadan oluşuyordu; ortadaki çember sarıyla, hedefin merkezi ise küçük, siyah bir noktayla işaretlenmişti. Bir öncekinin daha da gerisine yerleştirilen her yeni hedef daha da küçülüyordu. Oda son derece uzun olduğundan da son hedef yaklaşık altmış metre uzaktaydı.

Celaena parmaklarını porsukağacından yapılmış yayının pürüzsüz kavisinde gezdirdi. Okçuluk Arobynn'in ona öğrettiği ilk becerilerden biri, her suikastçının eğitiminin temel unsuruydu. Suikastçılardan ikisi zorlanmadan yaptıkları, gösterişli atışlarla bunu ispatladı. Hedefi on ikiden vurmamış olmamalarına ve hedef uzaklaştıkça atışlarının daha başarısız olmasına karşın ustaları her kimse işlerini iyi biliyorlardı.

Tıfıl suikastçı Pelor henüz bir uzun yaya hâkim olacak güçte değildi ve atış yapmakta bile güçlük çekiyordu. Atışlarını bitirdiğinde gözleri öfkeyle parıldadı; yaverlerin alaycı gülüşleri salonu kaplarken içlerinde en çok kahkaha atan Cain'di.

Brullo'nun yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Sana nasıl yay kullanılacağını *kimse* öğretmedi mi evlat?"

Pelor başını kaldırıp Silah Ustası'na şaşırtıcı bir perva-

sızlıkla baktı. “Zehirler konusunda daha becerikliyimdir.”

“Zehirler!” Brullo ellerini yukarı kaldırdı. “Kral bir *yaver* istiyor ama sen çayırdaki bir ineği vurmaktan acizsin!” Silah Ustası eliyle Pelor’u kışkıışladı. Diğer *yaver*ler bir kez daha gülerken Celaena da onlara gülümseyerek eşlik etmek istese de vicdanı buna el vermedi.

Pelor sarsıntılı bir nefes aldı; omuzları gevşedi ve atışlarını bitiren diğer yarışmacıların yanına gitti. Elenirse onu nereye götüreceklerdi? Hapishaneye mi, yoksa bir başka cehennemin dibine mi? Celaena kendisini oğlan için üzülmekten alıkoyamıyordu. Atışları *o kadar da* kötü değildi.

Aslen Celaena’yı en çok şaşırtan yakın üç hedefi on ikiden, son iki hedefi ise içten ikinci halkanın sınırından vuran Nox oldu. Belki de onu bir müttefik olarak kabul *etmeliydi*. Diğer yarışmacıların salonun gerisine doğru yürüyen Nox’a bakışlarından onların da aynı şekilde düşündükleri belli oluyordu.

Celaena itici suikastçı Mezar’ın performansını ise fena bulmamıştı. Dört hedefi on ikiden vururken son atışı da en içteki halkanın sınırından vurmuştu. Fakat sonra Cain odanın arka tarafına çizilen beyaz çizgiye adım attı. Porsukağacı yayını çekti, parmağında parıldayan siyah yüzüğüyle atışını yaptı.

Saniyeler süren aralıklarla tekrar tekrar atış yaptı.

Aniden sessizliğe bürünen salonda son atışının çınlaması sustuğunda Celaena’nın midesi altüst oldu. Beş hedefi de on ikiden vurmuştu.

Celaena’nın tek tesellisi okların hiçbirinin hedeflerin mutlak merkezine isabet etmemesiydi. Her ne kadar biri noktanın epey yakınına saplansa da.

Nedense sıra hızlı ilerlemeye başladı. Celaena'nın tek yapabildiği Cain'i düşünmektir. Perrington, Cain'e teza-hürat yapıyor, Brullo onu alkışlıyor, tüm övgülere ve ilgi-ye o mazhar oluyordu; bir kas dağı olduğundan da değildi, bunu gerçekten hak ettiği içindi.

Bir anda Celaena kendisini beyaz çizginin üzerinde, kar-sısındaki salonun müthiş uzunluğuna bakar halde buldu. Adamlardan bazıları –sessizce de olsa– kıkırdarken Celaena onlara hiç aldırmadan başını kaldırdı, bir ok almak için omzundan geriye uzandı ve oku yayına yerleştirdi.

Birkaç gün önce biraz ok talimi yapmışlar, Celaena talimde mükemmel bir iş çıkarmıştı. Başka bir deyişle, mükemmel ancak dikkatleri üzerine çekmeyecek bir performans sergilemişti. Salondaki en uzak hedeften daha ilerideki canlı hedefleri öldürdüğü olmuştur. Üstelik bun-lar temiz atışlardı. Gırtlaktan.

Yutkunmaya çalışsa da ağzı kuruydu.

Ben Adarlan Suikastçısı Celaena Sardothien'im. Bu adamlar kim olduğumu bilseler gülmeyi keserlerdi. Ben Celaena Sardothien'im. Ben kazanacağım. Korkmayacağım.

Yayını çekti, hassaslaşmış kasları harcadığı eforla ağrıdı. Gözleri ilk hedefe odaklanırken algılarını sese, harekete, kendi nefesinin sesi dışında her şeye kapattı. Sakince nefes aldı. Nefesi verirken oku yaydan gönderdi. Tam on ikiden.

Midesindeki gerginlik yatışırken burnundan nefes vererek iç geçirdi. Hedefi ortasındaki küçük, siyah noktadan vurmamış olsa da zaten ona nişan almamıştı.

Bazı adamlar gülmeyi kesse de onlara bir kez daha al-dırış etmeden çektiği yeni oku ikinci hedefe gönderdi. En

içteki halkanın kenarına nişan alıp ölümcül bir kesinlikle vurdu. İstese oklardan bir çember oluşturabilirdi. Tabii yeterli sayıda oku olsaydı.

Üçüncü hedefi de kenara nişan alıp oku çemberin içine isabet ettirerek on ikiden vurdu. Dördüncü hedefte de aynıısını yapsa da bu kez ortadaki halkanın karşı kenarına nişan aldı. Ok nişan aldığı noktayla buluştu.

Elini son oka attığında yarışmacılardan birinin, kızıl saçlı paralı asker Renault'nun alaycı gülüşünü işitti. Yayını ahşabı inletecek kadar sıkıca kavradı ve son atışı için gerdi.

Hedefi ancak bulanık bir renk olarak seçebiliyordu; çok gerideki hedefin ortası geniş odada bir kum tanesi gibi küçüktü. Bulunduğu yerden merkezdeki küçük noktayı –Cain'in bile vuramadığı o noktayı– göremiyordu. Yayı daha da geren Celaena'nın kolu verdiği çabayla titredi. Atışını yaptı.

Ok hedefi tam ortadan vurup siyah noktayı parçaladı. Diğerleri gülmeyi kesti.

Celaena çizgiden uzaklaşıp yayını el arabasına geri atarken kimseden çıt çıkmadı. Chaol sadece ona kaşlarını çatarak tepki verirken –açıkçası Celaena'nın pek de göze batmadığı söylenemezdi– Dorian gülümsüyordu. Celaena iç çekerek yarışmanın bitmesini bekleyen rakiplerinin yanına gitti ve hepsinden uzak bir yere geçti.

Atışları bizzat Bruno tarafından kıyaslandı ve ordu-dan askerlerden biri –Pelor dışında bir asker– elendi. Fakat yarışmada hiçbir şekilde kaybedenler arasında olmasa da Celaena aslen hiçbir şey kazanmamış olduğu hissine –hiç mi hiç– katlanamıyordu.

16. BÖLÜM

Sakince nefes almak için çabalasa da Celaena oyun par-kında Chaol’la koşarken nefes nefese kalmıştı. Chaol yorgun düşse de bunu belli etmiyordu. Bitkinliğinin tek belirtisi ter içinde parlayan yüzü ve beyaz gömleğindeki ıslaklıktı.

Bir tepeye doğru koştular; tepenin zirvesi sabah sisiyle kaplanmıştı. Daha yokuşu görmesiyle dizlerinin bağı çö-züldü ve midesindekiler boğazına geldi. Celaena, Chaol’un dikkatini çekmek için sesli bir inilti çıkardı ve durup kol-larını bir ağacın gövdesine sardı. Titreyerek nefes aldı ve kusarken ağaca sıkıca tutundu. Gözlerinden akan yaşların sıcaklığından nefret etse de öğürerek bir kez daha kusma-ya başladığından gözyaşlarını silemedi. Chaol yanı başında dikiliyor, onu izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Cela-ena alnını koluna yaslayıp sakince nefes almaya ve bede-nindeki gerginliği atmaya çalıştı. İlk sınavın üzerinden üç, Rifthold’a gelişinin üzerinden on gün geçmişti ve hâlâ formda değildi. Sonraki elemeye dört gün kalmıştı ve eğiti-mi her zamanki gibi devam etse de normalden daha erken

uyanmaya başlamıştı. Cain'e, Renault'ya veya bir başkasına mağlup olmayacaktı.

Chaol "Bitti mi?" diye sordu. Celaena başını kaldırıp solgun yüzüyle ona öfkeli bir bakış atsa da etrafındaki her şey dönerken oluşan girdap onu da aşağı çekti. Tekrar öğürdü. Chaol "Yola çıkmadan önce yemek yememeni söylemiştim sana," dedi.

"Gıcıklığın bitti mi?"

"Ya senin kusman?"

Celaena "Şimdilik," diye çıkıştı. "Belki de bir dahaki sefere bu kadar kibar davranmayıp üzerine kusarım."

Chaol yarım bir gülümsemeyle "Beni yakalayabilirsen," dedi.

Celaena'nın içinden Chaol'un suratına bir yumruk indirip gülümsemesini silmek gelse de dizleri titredi ve ellerini yine ağaca yaslayıp yeniden öğürmeyi bekledi. Gözünün kenarıyla Chaol'un ıslak, beyaz fanilasına yapışmış sırtına baktığını fark etti. Ayağa kalktı. "Yara izlerime bakmak hoşuna gidiyor mu?"

Chaol bir süre alt dudaklarını emdi. "Bunlar ne zaman oldu?" Celaena yüzbaşının bu sorusuyla sırtından aşağı inen üç geniş çizgiyi kastettiğini anlamıştı.

Ona "Sence ne zaman?" diye sordu. Chaol yanıt veremeyince Celaena tepelerindeki yapraklara baktı. Bir sabah esintisi yaprakları titretti ve bir kaçını tutundukları, iskeleti andıran dallardan kopardı.

"Şu üçü Endovier'daki ilk günümden kalma."

"Bunları hak etmek için ne yaptın?"

"Hak etmek mi?" Celaena sesli bir kahkaha attı. "Kimse bir hayvan gibi kamçılanmayı hak etmez." Chaol ağzını

açacak olsa da Celaena onun konuşmasına fırsat vermedi. “Endovier’a vardığımda beni kampın ortasına sürükleyip kırbaç direklerine bağladılar. Yirmi bir kırbaç.” Kül renge gök Endovier’ın kasvetine bürünüp rüzgârın tıslaması kölelerin iniltilerine dönüşürken Celaena gözlerini adamakıllı seçemediği Chaol’a dikti. “Bu, diğer kölelerle arkadaşlık kurmadan önce olmuştu ve ilk geceyi sabaha canlı çıkıp çıkamayacağımı, sırtımın iltihaplanıp iltihaplanmayacağını veya daha ben ne olup bittiğini anlamadan kan kaybından ölüp ölmeyeceğimi düşünerek geçirmiştin.”

“Sana kimse yardım etmedi mi?”

“Ancak sabah olduğunda. Sabah diğerleriyle kahvaltı sırasında beklerken genç bir kadın bana gizlice bir teneke merhem verdi. Ona asla teşekkür edemedim. O günün akşamında dört gözetmen tecavüz edip öldürdüler onu.” Gözleri dolan Celaena yumruklarını sıktı. “Kaçmaya çalıştığım gün ona yaptıklarının öcünü almak için madenin o gözetmenlere ait bölümüne gittim.” Damarlarında soğuk bir sıvının yürüdüğünü hissetti. “İşlerini bitirmek kolay oldu.”

Chaol sert ama alçak bir sesle “Fakat sen de Endovier’da bir kadındın,” dedi. “Bugüne dek kimse...” Cümlesini bitiremedi.

Celaena ona yüzüne ağır ağır yayılan, acı bir gülümsemeyle baktı. “Benden korkuyorlardı. Neredeyse duvara dokunacağım o günün ardından da hiçbiri yakınımaya gelmeye cesaret edemedi. Fakat bir muhafız benimle fazlaca haşır neşir olmaya çalışırsa... Eh, o zaman o muhafız, aklıma eserse gözümü karartacağımı diğerlerine hatırlatan yeni bir örnek oluyordu.”

Rüzgâr ikisinin etrafında dolanıp Celaena'nın örgüsünden birkaç tutamı savurdu. Celaena'nın diğer şüphesini, yani Arobynn'in güvende olsun diye Endovier'daki muhafızlarına rüşvet vermiş olabileceğine dair şüphesini dillendirmesine gerek yoktu. "Hepimiz bir şekilde hayatta kalıyoruz işte."

Celaena kendisine başını sallayarak karşılık veren Chaol'un yüzündeki yumuşaklığa pek de anlam veremedi. Ona kısa bir süre bakıp günün ilk ışıklarının ulaşmaya başladığı tepeden yukarı koşmaya başladı.

Ertesi gün, öğleden sonra yaverler kendilerine farklı silahlar ve Celaena'nın yıllar önce öğrendiği ve bir daha dinlemeye ihtiyaç duymadığı başka saçmalıklara dair nutuk atan Brullo'nun etrafında toplandılar. Celaena tam ayakta uyuyup uyuyamayacağını düşünürken yan tarafında, balkon kapılarının olduğu yerde ani bir hareketlenme fark etti. O tarafa dönmesiyle iriyarı yaverlerden birinin –ordudan atılan askerlerden biri– yakınında duran muhafızın üzerine çullanıp onu yere yıktığını fark etti. Başı bir çatırtıyla mermere çarpan muhafız hemen kendinden geçti. Adam bahçeye ulaşip kaçmak için kapıya doğru koşarken Celaena –ve diğer yaverlerin hiçbiri– yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Fakat Chaol ve adamları o kadar hızlı harekete geçtiler ki kaçan yaver daha cam kapıya dokunamadan bir ok boğazını delip geçti.

Sessizlik çökerken muhafızların yarısı elleri kılıçlarında yaverlerin etrafını çevirirken içlerinde Chaol'un da olduğu geri kalan muhafızlar ölü yaverin ve baygın

muhafızın yanına koştular. Asmakattaki okçuların gerdikleri yayların iniltisi duyuldu. Celaena ve yanı başında dikilen Nox yerlerinden kıpırdamadılar. Tek bir yanlış hareketlerinde işkillenen bir muhafız Celaena'yı öldürebilirdi. Cain bile sessizce nefes alıp veriyordu.

Celaena yaverlerin, muhafızların ve onların silahlarının oluşturduğu duvarın arasından Chaol'un bilinçsiz yatan muhafızın yanında diz çöktüğünü seçti. Kimse eli cam kapıya doğru uzanmış olan, yüzüstü yatan yavere dokunmuyordu. Adamın adı Sven'di. Fakat Celaena adamın neden ordudan atıldığını bilmiyordu.

Nox "Gökteki tanrılar," diye mırıldandı. Bu sözleri öyle sessiz söylemişti ki dudakları neredeyse kıpırdamamıştı. "Onu öylece... öldürüverdiler." Celaena'nın içinden ona çenesini kapamasını söylemek geçse de Nox'a çıkışmanın riskli olabileceğini düşündü. Yaverlerden bazıları aralarında mırıldanıyor ama kimse adım atmaya bile cesaret edemiyordu. "Kaçmamıza izin vermeyecekleri konusunda ciddi olduklarını bilsem de..." Nox küfrederken Celaena ona yan yan baktı. "Hamim bana dokunulmazlık verdi. Beni bulduğunda yarışmayı kazanmasam da hapse gitmeyeceğimi söyledi." Celaena adamın onunla değil, daha çok kendi kendine konuştuğunu fark etti. Ondan bir yanıt gelmeyince de Nox sesini kesti. Celaena uzunca bir süre gözlerini ölen yavere dikti.

Sven'i bu riski almaya iten ne olmuştu? Ve neden o an, orada yapmıştı bunu? İkinci sınavlarına hâlâ üç gün vardı; bu anı bu kadar özel kılan neydi? Endovier'da çıldırıp muhafızlara saldırdığında aklında özgürlük yoktu. Hiçbir zaman kaçmaya yeltenmemişti.

Kapılardan sızan günışığının altında yaverin dört bir yana saçılan kanı buzlu camı andırıyordu.

Belki de Sven kazanma şansı olmadığını fark etmiş ve geldiği yere dönmektense bu tür bir ölümü yeğlemişti. Kaçmak istese karanlığı, yarışmayla ilgili herkesten uzak olacağı saatleri beklerdi. Celaena, Sven'in bir mesaj vermek istediğini anlıyordu. Bunu anlıyordu çünkü kendisi de Endovier'daki o duvara dokunacak kadar yaklaşmıştı.

Adarlan hürriyetlerini ellerinden alabilir, hayatlarını mahvedebilir, onları dövebilir, kırbaçlayabilir, saçma sapan yarışmalara itebilirdi. Fakat suçlu olsalar da olmasalar da insandılar. Ona kalan tek seçenek kralın oyununu oynamaktansa ölmekti.

Gözleri hâlâ Sven'in uzanmış, durmadan ulaşılmaz bir ufka işaret ettiği elinde olan Celaena ölen yaver için sessizce dua edip ona iyi dileklerini sundu.

17. BÖLÜM

Gözkapakları ağırlaşan Dorian Havilliard tahtına külçe gibi yığılmadan oturmaya çalıştı. Havayı dolduran müzik ve konuşmalar uykusunu getiriyordu. Annesi ne diye taht odasına gelsin diye ısrar ediyordu ki? Haftada bir gerçekleşen ikinci ziyaretleri bile ona çok geliyordu. Yine de orada olmayı Chaol'un son birkaç gün üzerinde araştırmalar yaptığı Göz Yiyen'in cesedini incelemeye yeğlerdi. Bu konu için başka bir zaman endişe edebilirdi; bir soruna dönüştüğü takdirde. Fakat konuyla Chaol ilgilendiğinden herhangi bir sorun çıkmazdı. Muhtemelen Göz Yiyen bir sarhoş kavgasının kurbanı olmuştu.

Bir de o gün öğleden sonra kaçmaya çalışan yaver konusu vardı. Dorian o ana tanıklık etmenin nasıl bir tecrübe olduğunu ve Chaol'un uğraşmak zorunda kaldığı; yaralı askeri, yaverini yitiren hamiyi ve ölen adamın kendisini kapsayan çetrefilli sorunu düşünerek ürperdi. Bu yarışmaya ev sahipliği etmeye karar verdiğinde babasının aklında ne vardı acaba?

Dorian kendi tahtının yanındaki bir başka tahtta oturan annesine baktı.

Annesinin yarışmadan haberdar olmadığına şüphe yoktu. Muhtemelen çatısının altında ne tür suçluların tutulduğunu bilse dehşete kapılırdı. Yüzünde biraz kırışıklık ve pudra çatlakları olsa da annesi hâlâ güzeldi ve kumral saçlarında sadece birkaç gümüşü tel vardı. O gün metrelerce orman yeşili kumaşa, uçuşan altın rengi boyun bağlarına ve omuz atkılarına sarınan tacının üzerinde Dorian'a annesinin başında bir çadır olduğu izlenimini veren pırıltılı bir duvak vardı.

Karşlarındaki asilzadeler taht odasının zemininde çalım yaparak geziniyor, dedikodu ediyor, entrikalar çevirip birbirlerini baştan çıkarıyorlardı. Bir orkestra köşede menüetler çalıyor ve hizmetçiler kendilerine has bir dansla meşgul olan asillerin arasından geçip tabakları, kupaları bir doldurup bir boşaltıyor, çatal bıçak takımlarını yeniliyorlardı.

Dorian kendisini bir süs eşyası gibi hissediyordu. Üzerinde elbette annesinin seçtiği kendisine o sabah gönderilen bir giysi vardı: Mavi ve beyaz çizgili omuzlarından fırlayan gülünç derecede kabarık, beyaz yenleri olan; koyu maviye kaçan, yeşil bir yelek. Kestane rengi süet çizimleri erkeksi gurunu yansıtmak için *fazla* yeni olsa da hiç olmazsa pantolonu açık griydi.

“Dorian canım. Yüzün asık.” Dorian, Kraliçe Georgina'ya özür maiyetinde bir sırıtışla karşılık verdi. “Hollin'den bir mektup aldım. Size sevgilerini iletiyor.”

“Önemli bir şey söylemiş mi?”

“Sadece okuldan nefret ettiğini ve eve dönmek istediğini.”

“Bunu her mektubunda söylüyor.”

Adarlan Kraliçesi iç geçirdi. “Baban engel olmasa eve getirtirdim onu.”

“Okulda kalması kendisi için daha iyi.” Dorian için Hollin ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi.

Georgina oğlunu süzdü. “Sen daha iyi bir terbiye aldın. Eğitimlerine asla itaatsizlik etmedin. Vah zavallı Hollin’im. Ben ölünce kim ilgilenir onunla, sen ilgilenir misin?”

“Ölünce mi? Anne siz henüz...”

“Yaşımı biliyorum.” Yüzüklerle kaplı elini salladı. “İşte tam da bu yüzden evlenmen gerek. Hem de kısa zamanda.”

“Evlenmek mi?” Dorian dişlerini gıcırdattı. “Kiminle evleneceğim?”

“Dorian, sen veliaht prensisin. Yaşın da on dokuz oldu bile. Kral olup da geride bir veliaht bırakmadan öl de tah-tı Hollin mi alsın? İstedğin bu mu?” Dorian yanıt vermedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Kısa bir sessizliğin ardından kraliçe “Sana iyi bir eş olabilecek birçok genç kadın var. Yine de o kızın bir prenses olması yeğdir.”

Dorian sertçe “Hiç prenses kalmadı ki,” dedi.

“Prensес Nehemia hariç.” Kraliçe gülüp elini Dorian’ın elinin üzerine koydu. “Ha, merak eme. Seni *onunla* evlenmeye zorlamayacağım. Babanın o kızın hâlâ unvanını taşımasına izin verdiğine şaşıyorum. O bildiğini okuyan, kibirli kız yok mu? Kendisine gönderdiğim elbiseyi giymediğini biliyor musun?”

Dorian annesinin dillendirmediği önyargısından tiksinti duysa da ihtiyatlı bir tavırla “Eminim prenses bunu yaptıysa bir nedeni vardır,” dedi. “Onunla bir kez konuş-

tum ama epey...neşeli bir hali vardı.”

“O halde belki de onunla *evlenmelisin*.” Annesi, Dorian bir yanıt veremedenden bir kez daha güldü.

Dorian ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hâlâ Eyllwe Kralı’nın kızını Adarlan adetlerini öğrenmesi için yanlarına gönderme talebine babasının nasıl olup da onay verdiğine şaşıyordu. Nehemia’nın büyükelçi olarak mükemmel bir seçim olduğu kesinlikle söylenemezdi. Me-sele onun Eyllwe asilerine destek vermesi ve Calaculla’daki çalışma kampını kapattırmak için çaba göstermesi de değildi. Dorian, Endovier’da yaşanan dehşeti ve orada Celaena Sardothien’in bedeninin maruz kaldığı işkenceleri gördükten sonra onu bunları yaptığı için suçlayamazdı. Fakat babası nedensiz yere hiçbir şey yapmazdı. Ayrıca Nehemia’yla aralarında geçen kısa sohbeti düşündüğünde prensesin de şatoya gelmek için kendince sebepleri olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Annesi sözlerini “Leydi Kaltain’in Dük Perrington’la anlaşıyor olması ne yazık,” diye sürdürdü. “Öyle güzel bir kız ki, çok da kibar. Belki kız kardeşi vardır.”

Dorian tiksintisini belli etmeden kollarını kavuşturdu. Kaltain taht odasının uzak ucunda dikiliyordu ve Dorian kadının gözlerinin sürekli üzerinde olduğunun gayet farkındaydı. Oturuş pozisyonunu değiştirdi. Uzun süre oturmaktan kuyruksokumu ağrımişti.

Kraliçe “Ya Elise?” diye sordu ve lavanta rengi elbiseler içindeki sarışın, genç kadına işaret etti. “Çok güzel. Yeri geldi mi gayet şen şakrak da olabiliyor.”

Bunu kaçınıcı duyuyuşum.

Dorian “Elise beni sıkıyor,” dedi.

“Ah Dorian.” Kraliçe elini kalbinin üzerine koydu. “Bana *aşk* evliliği yapmak niyetinde olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Aşk başarılı bir evliliği garanti etmez.”

Dorian *gerçekten* sıkılmıştı. O kadınlardan, onlara eşlik ediyormuş gibi görünen kavalyelerinden, her şeyden.

Endovier’a yaptığı yolculuğun sıkıntısını hafifleteceğini, ardından eve dönmekten memnun olacağını ummuş olsa da evi ayrıldığı günden farksız bulmuştu.

Hâlâ aynı leydiler ona yalvaran gözlerle bakıyor, aynı hizmetçi kızlar ona göz kırpmıyor ve aynı konsey üyeleri gelecekte yasalaşması muhtemel öneriler olan kâğıt parçalarını yanlarına ümit dolu notlar ilâştirerek kapısının altından atıyorlardı. Bir de babası vardı... Babası hep fetihle meşguldü ve tüm kıtalarda Adarlan bayrağı dalgalanana dek durmaya niyeti yoktu. Sözde yaverler üzerine bahse girmek bile ıstırap verici bir sıkıntıya dönüşmüştü. Sonunda Cain ve Celaena’nın karşı karşıya geleceği belliydi ve o zamana dek... Diğer yaverlere vakit harcamaya bile değmezdi.

“Yüzünü yine astın. Canını sıkkan bir şey mi var bir tanem? Rosamund’dan haber alıyor musun? Vah zavallı evladım, o kadın kalbini nasıl da kırdı!” Kraliçe başını iki yana salladı. “Tabii bunun üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti.” Dorian yanıt vermedi. Rosamund’u ya da kendisini tercih ettiği, kaba saba yeni kocasını aklına getirmek istemiyordu.

Bazı asiller bir iç içe girip bir birbirlerinden uzaklaşarak dans etmeye başladılar. Çoğu Dorian’ın yaşlarında olsa da nedense prens onlarla arasında büyük bir uzaklık olduğunu hissediyordu. Onlardan ne daha yaşlı ne de daha zeki olduğunu hissediyordu. Hissettiği şey... Hissettiği...

İçinde sanki şatonun dışındaki dünyayı kasten görmezden gelen bu insanların neşesine uymayan bir şey olduğunu hissediyordu. Mesele unvanının ötesindeydi. Ergenlik döneminin başlarında onların arkadaşlığından keyif almış olsa da onlardan hep bir adım ileride olacağı belli olmuştu. En kötüsü ise onların Dorian'ın farklı olduğunu –ya da kendisini farklı hissettiğini– fark etmemeleriydi. Chaol da olmasa kendisini çok yalnız hissedirdi.

Annesi fildişi rengi parmaklarını nedimelerine doğru şaklatıp “Eh,” dedi, “Babanın seni epey meşgul ettiğinden eminim ama azıcık vakit ayırıp da beni ve krallığının kaderini düşündüğünde şuna bir göz at.” Annesinin nedimesi reverans yaparak Dorian'a katlanıp üzerine kraliçenin kan kırmızı mührü vurulmuş bir kâğıt parçası uzattı. Dorian kâğıdı yırtarak açtı ve uzun isim listesini gördüğünde karnına bir ağrı girdi. Listedekilerin hepsi asil ailelerden gelen, evlenecek yaşa gelmiş leydilerdi.

Dorian kâğıdı yırtıp atmamak için kendisini zor tutarak “Bu nedir?” diye sordu.

Kraliçe ona muzaffer bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Gelin adaylarının bir listesi. Hepsi de tacı almaya uygun. Ayrıca hepsi de, bana söylendiği kadarıyla, veliaht verebilecek kızlar.”

Dorian isim listesini yeleğinin cebine tıktırdı. İçindeki huzursuzluk dinmek bilmiyordu. “Bunu düşüneceğim,” deyip kraliçenin yanıt vermesini beklemeden üstü kapalı podyumdan aşağı indi. Göz açıp kapayınca kadar beş genç kadın başına üşüşüp ona kendileriyle dans edip edemeyeceğini, halini hatırını ve Samhuinn balosuna katılıp katılmayacağını sordu. Prens onların bitmek bilmeyen

konuşmalarına boş gözlerle karşılık verdi. İsimleri neydi?

Dorian kapıya giden yolu bulmak için kadınların mücevherlerle kaplı başlarının üzerinden bakındı. Orada biraz daha kalırsa boğulacaktı. Nezaket olsun diye onlarla vedalaşan veliaht prens taht odasındaki cümbüşten uzaklaşırken gelin adayları listesi sanki giysilerinde bir delik açıp derisini yakıyordu.

Dorian ellerini ceplerine sokup şatonun koridorlarında hızla ilerledi. Köpek evleri boştu; belli ki köpekler parkura çıkarılmıştı. Doğum gerçekleşmeden yavruların durumu anlaşılmayacak olsa da gebe tazılardan birini incelemek istemişti. Eniklerin safkan olacağını ümit etse de annelerinin ağıldan kaçmak gibi bir huyu vardı. En hızlı tazısı olmasına rağmen Dorian onun içindeki serkeşliği bir türlü bastıramamıştı.

Prensin nereye gittiğini bildiği de yoktu; sadece yürümek istiyordu. Nereye olursa.

Yeleğinin en üst düğmesini gevşetti. Açık bir kapıdan kılıç şakırtıları geldiğini işitince duraksadı. Kapının gerisinde yaverlerin antrenman odası vardı ve o saate kadar antrenmanın bitmiş olması gerekse de...

İşte oradaydı.

Elinde çelik bir uzantı olmanın ötesine geçen kılıcıyla bir aralarına dalıp bir uzaklaştığı üç muhafızla çarpışan kızın altın rengi saçları parıldıyordu. Etraflarında eğilip döndüğü muhafızların karşısında bir an olsun duraksamıyordu.

Birinin sol taraflarında alkış tutmasıyla dört düellocu soluk soluğa mücadelelerine ara verdi. Dorian gözlerini sesin kaynağına çeviren suikastçının yüzüne bir gülümseme yayıldığını gördü. Elmacık kemikleri terle parıldı-

yor, mavi gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Evet, gerçekten güzeldi. Fakat...

Prenses Nehemia alkış tutarak dövüşçülere yaklaştı. Üzerinde her zamanki beyaz elbisesi değil, koyu renkli bir tunik ve bol bir pantolon olan prenses üzerinde ayrıntılı süslemeler olan ahşap bir sopayı eline aldı.

Prenses, suikastçının omzunu sıkıp kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Dorian etrafına bakındı. Chaol, Bruno nerelerdeydiler? Adarlan Suikastçısı'nın Eyllwe Prensesi'nin yanında ne işi vardı? Üstelik elinde bir kılıçla! Bu duruma göz yumulamazdı; özellikle de yaverlerden birinin önceki günkü kaçma girişiminden sonra.

Dorian prensese gülerek önünde eğildi. Nehemia ona başını hafifçe sallamakla yetindi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Dorian, Celaena'nın elini tuttu. Prens metal ve ter kokmasına aldırmandan suikastçının elini öptü ve gözlerini onun yüzüne çevirdi. Prens dudakları cildine temas ederken "Leydi Lillian," diye mırıldandı.

Celaena elini prensin elinden çekmeye çalışarak "Ek-selansları" dedi. Fakat Dorian suikastçının nasırlı eline sıkıca yapışmıştı.

Prens, Celaena'nın rızasını almadan onu prenesten uzaklaştırırken "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Diğerlerinin kendilerini duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında da "Chaol nerede?" diye ekledi.

Celaena kollarını kavuşturdu.

"İnsan sevgili yaveriyle böyle mi konuşur?"

Dorian kaşlarını çattı. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Fakat bahse girecek olsam, şansımı Göz Yiyen'in parçalanmış bedenini incelemekle veya Sven'in ce-

sedini ortadan kaldırmakla meşgul olduğundan yana kullanırdım. Ayrıca, Brullo bana işimiz bittikten sonra burada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Biliyorsun ya, yarın yeni bir sınava gireceğim.”

Elbette ki biliyordu. “Prenses Nehemia neden burada?”

“Beni istetmiş, Philippa da burada olduğumu söyleyince bana katılmak için ısrar etmiş. Anlaşılan bir kadın elinde bir kılıç yokken bundan öteye gidemiyor.” Celaena dudağını ısırıldı.

“Bu kadar konuşkan olduğunu bilmiyordum.”

“Eh, belki de vakit ayırıp benimle konuşsan öyle olduğumu görürdün.”

Dorian homurdansa da oltaya düşmüştü, ne yazık ki. “Seninle ne zaman konuşacaktım ki?”

“Endovier’dan buraya birlikte geldiğimizi *hatırlıyorsun*, değil mi? Bir de haftalardır burada olduğumu.”

Prens “Sana o kitapları göndermiştim,” diye karşılık verdi.

“Peki bana onları okuyup okumadığımı sordun mu?”

Bu kız kiminle konuştuğunu unutmuş muydu yoksa? “Seninle buraya gelmemizin ardından bir kez konuşmuştum.”

Celaena omuz silkip sırtını dönmeye yeltendi. Öfkeleyen ama biraz da meraklanan Dorian onu kolundan kavradı. Prens eline bakarken Celaena’nın turkuaz gözleri pırıldadı; bakışlarının yüzüne çevirdiği Dorian’ın ise kalbi hızlandı. Evet, Celaena terli olmasına terliydi ama güzeldi de.

“Benden korkmuyor musun?” Celaena prensin kılıç kemerine baktı. “Yoksa sen de kılıç kullanmada Yüzbaşı Westfall kadar usta mısın?”

Dorian suikastçının kolunu biraz daha sıkarak ona doğru yaklaştı ve kulağına “Ondan daha iyiyimdir,” diye fısıldadı. İşte! Celaena kızarıp gözlerini kısmıştı bile.

Celaena “Eh...” diye söze girse de söyleyecekleri için doğru zaman değildi. Dorian kazanmıştı. Celaena kollarını kavuşturdu. “Çok hoş, ekselansları.”

Dorian abartılı bir şekilde Celaena’nın önünde eğildi. “Elimden geleni yapıyorum. Fakat burada, Prenses Nehemia’yla kalamazsın.”

“Nedenmiş o? Sence onu öldürür müyüm? Bu şatoda boşboğaz bir ahmak olmayan tek kişiyi neden öldüreyim ki?” Celaena prense onun da şatonun geri kalan çoğunluğuna dahil olduğunu ima eden bir bakış attı. “Zaten daha elimi kaldırmadan muhafızları *beni* öldürür.”

“Bu duruma göz yumulamaz. O buraya adetlerimizi öğrenmeye geldi; kılıç talimi yapmaya değil.”

“O bir prenses. Ne isterse yapabilir.”

“Ve sanırım ona silah kullanmayı *sen* öğreteceksin, öyle mi?”

Celaena başını dikti. “Belki de benden *birazcık* korkuyorsundur.”

“Süitine kadar ona eşlik edeceğim.”

Celaena, prens geçsin diye abartılı bir jest yaptı. “Wyrđ yardımcın olsun.”

Dorian parmaklarını siyah saçlarında gezdirip elleri belinde ikisini bekleyen prensese yaklaştı. Dorian, Nehemia’nın kişisel muhafızının yanına gidip “Ekselansları...” dedi. “Korkarım sizi süitimize geri götürmeliyim.”

Prenses bir kaşını yukarı kaldırıp omzunun üzerinden geriye baktı. Celaena’nın adamlarını paylayan prensesle

Eyllwe dilinde konuşmaya başlaması Dorian'ın canını sıktı. Prenses ona bakıp tıslayarak bir şeyler söyledi. Dorian, Eyllwe dilini yarım yamalak biliyordu ama prenses onun anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu. Neyse ki suikastçı onun söylediklerini çevirdi.

Celaena "Minderlerine ve dansına geri dönüp bizi rahat bırakabileceğini söylüyor," dedi.

Dorian elinden geldiğince ciddi görünmeye çalıştı. "Söyle ona, kılıç talimi yapması kabul edilemez."

Celaena'nın Eyllwe dilinde söylediklerine prenses umursamaz bir tavırla elini sallayarak karşılık verdi ve yanlarından uzun adımlarla geçip talim sahasına adım attı.

Dorian "Ne dedi?" diye sordu.

"Ona ilk partneri olmaya gönüllü olduğunu söyledim," dedi. "Eh? Prensesi gücendirmek istemezsin herhalde."

"Prensesle talim yapmayacağım."

"Benimle yapmayı mı tercih edersin?"

Dorian düz bir sesle "Belki de süitinde özel bir ders yaparız" dedi. "Bu gece."

"Bekliyor olacağım." Celaena saçını parmağına doladı.

Prenses sopasını Dorian'ı ürküten bir güç ve şaşmazlıkla çevirdi. Düşünüp feci pataklanmak istemediğine hükmeden Dorian silah rafına gidip iki ahşap kılıç seçti. Nehemia'ya "Temel kılıç dövüşüne ne dersiniz?" diye sordu. Prensesin başını sallayarak sopasını muhafızlarından birine verip kendisine uzattığı talim kılıcını almasıyla rahat bir nefes aldı. Celaena *onu* gülünç duruma düşüremeyecekti!

Dorian prensese "Su şekilde duracaksınız," deyip savunma pozisyonu aldı.

18. BÖLÜM

Adarlan Veliaht Prensi, Eyllwe Prensesi'ne eskrimin temel adımlarını gösterirken Celaena gülümsedi. Dorian'ın çekici bir adam olduğunu düşündü. Kibirle karışık bir çekicilikti bu. Fakat onun unvanını taşıyan biri çok ama çok daha kötü durumda olabilirdi. Dorian'ın kendisini nasıl da utandırıp yüzünün kızarmasına neden olduğunu düşününce huzursuz oldu. Aslen Dorian öyle çekiciydi ki Celaena onun ne denli çekici olduğunu *düşünmemek* için kendisini zorluyor, hâlâ evlenmemiş olmasına da şaşıyordu.

İçinden onu öpmek geliyordu.

Yutkundu. Elbette daha önce öpüştüğü olmuştu. Sam'le öpüşmüştü, hem de öpüşmeye yabancı olmayacak kadar sıkça. Fakat birlikte büyüdüğü suikastçıyı gömeli bir yıldan fazla olmuştu. Bir başkasını öpme düşüncesi bir zamanlar midesini bulandırmış olsa da Dorian'ı görürnce...

Prenses ileri atılıp kılıcını Dorian'ın bileğine indirdi. Celaena gülmemek için kendini tuttu. Dorian yüzünü buruşturarak ağrıyan eklemine ovuştursa da prensesin aldığı haince keyfi görüp ona gülümsedi.

Bu kadar yakışıklı olduğu için lanet olsun ona!

Celaena duvara yaslandı ve biri kolunu acıtacak kadar sert sıkmasa izlediği dersin tadını çıkaracaktı.

“*Nedir* bu?” Kolundan çekilip duvardan ayrılan Celaena karşısında Chaol’u buldu.

“Ne nedir?”

“Dorian onunla *ne* yapıyor?”

Celaena omuz silkti. “Talim olabilir mi?”

“Peki *neden* talim yapıyorlar?”

“Prens ona nasıl dövüşüleceğini öğretmeye gönüllü olduğu için olabilir mi?”

Chaol, Celaena’yı resmen itip ikilinin yanına gitti. Prens ve prensesin dövüşü kesmesinin ardından Chaol, Dorian’ı bir kenara çekti. Bir süre aceleyle – ve öfkeyle– konuştuktan sonra Chaol, Celaena’nın yanına döndü. “Muhafızlar seni süitine götürecek.”

“Ne?” Celaena balkondaki sohbetlerini anımsayıp kaşlarını çattı. Belli ki bundan böyle oturup birbirlerine öyküler anlatmayacaklardı. “Sınav yarın ve benim antrenman yapmam gerek!”

“Bence bugün yeteri kadar çalıştın. Neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Brullo’yla dersin iki saat önce bitti. Biraz dinlen yoksa yarına hiç halin kalmayacak. Bir de *hayır*, yarınki sınav hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu yüzden boşuna sorma.”

Celaena “Bu çok saçma!” diye bağırırsa da Chaol’un çimdiklemesiyle sustu. Nehemia, Celaena’ya doğru endişeyle baksa da suikastçı eliyle ona veliaht prensle derslerine devam etmelerini işaret etti. “Dediğin hiçbir şeyi *yapmayacağım*, seni baş belası ahmak!”

“Cidden buna neden müsaade edemeyeceğimizi göremeyecek kadar kör müsün?”

“Müsaade edememek’ ha, benden korkuyorsunuz, hepsi bu!”

“Kendini o kadar da büyük görme.”

Celaena “Sence Endovier’a dönmeyi *istiyor muyum?*” diye tısladı. “Sence kaçacak olursam hayatımın geri kalanında peşime düşeceğinizi bilmiyor muyum? Sence ikimiz sabahları koşarken *neden* kustuğumu bilmiyor muyum? Vücudum bir *enkaz*. Fırsat buldukça vaktimi burada geçirmem *gerek* ve bu yüzden beni cezalandırmamalısın!”

“Bir suçlunun zihninin nasıl çalıştığını biliyormuşum gibi davranmayacağım.”

Celaena ellerini havaya kaldırdı. “Bak, açıkçası kendimi suçlu hissediyordum. *Biraz* olsa da. Şimdi ise neden kendimi suçlu hissetmem gerektiğini anımsamıyorum. Oturup durmaktan, odama kapatılıp çıldıracak kadar sıkılmaktan nefret ediyorum; Brullo, Cain’e övgüler düzerken benden geri planda kalmamı istemenden nefret ediyorum ve halime bak; sıkıcı, fark edilmeyen, ortalama bir tip olup çıktım. Bana neyi *yapamayacağımın* söylenmesinden nefret ediyorum. En çok da *senden* nefret ediyorum!”

Chaol ayağını yere vurdu. “Bitti mi?”

Chaol’un yüzünde hiç şefkat yoktu. Celaena dilini şaklatıp oradan uzaklaşırken yumrukları Chaol’un dişlerini boğazından aşağı göndermenin özlemi içindeydi.

19. BÖLÜM

Büyük salondaki şöminenin başındaki bir sandalyede oturan Kaltain, kürsüsünde oturan Kraliçe Georgina'yla sohbet eden Duke Perrington'ı izliyordu. Dorian'ın bir saat kadar önce alelacele gitmesi onu üzmüştü; prensle konuşmaya fırsatı bile olmamıştı. Sabahın büyük bir bölümünü onunla görüşmek için giyinip kuşanmakla geçirdiğinden bu durum daha da üzücü bir hal almıştı. Kuzguni saçı güzelce başına sarılmıştı ve yaldızlı pudralar süren yüzü altın rengi pırıltılarla kaplıydı. Pembe ve sarı elbisesinin korsesinin kaburgalarını ezmesine ve boynundaki incilerin ve elmasların boğazını sıkmasına rağmen başını dik tutuyordu. Dorian gitmişti ve Perrington'ın gelişi beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Dük taht odasını nadiren ziyaret ederdi; herhalde önemli bir mesele vardı.

Kaltain ateşin başındaki sandalyesinden doğrulup kraliçeye doğru eğildi ve kapılara yöneldi. Perrington'ın yoluna çıktığında dük duraksadı ve gözleri Kaltain'de kaçma isteği uyandıracak bir açlıkla parladı. Dük yerlere kadar eğildi. "Mileydi."

“Dük hazretleri.” Kaltain gülümseyip içindeki tiksinti-yi derinlere doğru itti.

Perrington, salondan çıkarmak için kolunu uzattığı Kaltain’e “Umarım iyisinizdir,” dedi. Leydi Kaltain kendisine uzatılan kola girip gülümsedi. Dük şişmanca bir adam olsa da Kaltain’in elinin altındaki kolun kasları sertti.

“Çok iyiyim, sağ olun. Ya siz? Sizi günlerdir görmüyordum! Taht odasını ziyaret etmeniz ne hoş bir sürpriz.” Perrington sararmış dişleriyle Kaltain’e gülümsedi. “Ben de sizi özledim, mileydi.” Dükün kıllı ve etli parmakları pürüzsüz cildini okşarken Kaltain yüzünü buruşturmayaya çalışarak başını ona doğru eğdi. “Umarım Majestelerinin sağlığı yerindedir; sohbetiniz hoşça geçti mi?”

Of, meraklı sorular sormak tehlikeliydi; özellikle de Kaltain dükün teveccühüyle şatoda bulunduğu için. Onunla geçen bahar tanışması Kaltain için şanslı bir tesadüf olmuştu. Dükü kendisini saraya davet ettirmek –bunu büyük ölçüde babasının evinden çıkıp başında velisi olmadığında dükü neler beklediğini ima ederek yapmıştı– pek de güç olmamıştı. Fakat buraya geliş nedeni sadece saray hayatının hazlarını yaşamak değildi. Hayır, en büyük meblağı teklif eden adamla evlenmeyi bekleyen önemsiz bir leydi olmaktan, ufak tefek politik hesaplardan ve kolayca güdülen ahmaklardan bıkmıştı.

Perrington, Leydi Kaltain’e odasına kadar eşlik ederken “Aslen Majesteleri gayet iyiler,” dedi. Kaltain’in mi-desi biraz kasıldı. Dük onunla birlikte olmak istediğini saklamasa da onu yatağa itmemişti. Henüz. Fakat söz konusu Perrington gibi istediğini hep elde eden bir adam olduğunda kendisini o yılın başlarında verdiği muğlak

sözü tutmaktan kurtaracak bir yol bulmak için fazla zamanı yoktu. Dük “Fakat,” diye devam etti, “evlenecek yaşa gelmiş oğlu zihnini meşgul ediyor.”

Kaltain yüzüne donuk bir ifade verdi. Sakin. Heyecansız. “Yakın zamanda nişan haberleri bekleyebilir miyiz?” Bir başka tehlikeli soru. Dük “Kesinlikle bekliyorum,” diye homurdanırken kızıl saçlarının altındaki yüzü karardı. Yanağı boyunca uzanan, zikzaklı yara izi iyice belirginleşti. “Majesteleri şimdiden uygun adayların bir listesini yapmış...” Dük kiminle konuştuğunu hatırlayarak susarken Kaltain ona gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.

Kaltain “Ah, çok üzgünüm,” diye mırladı. “Niyetim burnumu kraliyet ailesinin işlerine sokmak değildi.” Dükün kolunu sıvazlayan Kaltain’in kalbi küt küt atıyordu. Dorian’a uygun gelinlerin bir listesi mi verilmişti? Listede kimler vardı? Ve bunu nasıl... Hayır, bu konuyu sonra düşünecekti. Şimdilik kendisiyle tacın arasında kimlerin durduğunu öğrenmeliydi.

Siyah gözleri parıldayan Perrington “Özür dileyecek bir şey yok,” dedi.

“Gel, bana son günlerde neler yaptığını anlat.”

Kaltain dükle şatonun cam bölümüne uzanan, bir yanı pencerelerle kaplı merdiven boşluğundan aşağı inerken kayıtsızca “Mühim şeyler değil. Fakat çok ilgi çekici bir kadınla tanıştım,” dedi. “Dorian’ın bir arkadaşı; adı Leydi Lillian’mış.”

Dük fark edilir şekilde kaskatı kesildi.

“Onunla tanıştın mı?”

“Ya, evet. Oldukça iyi biri.” Yalanı ağzından çıkıver-

mişti. “Bugün onunla konuştuğumda bana veliaht prensin kendisinden ne kadar hoşlandığını söyledi. Umarım o da kraliçenin listesinde.” Kaltain, Lillian hakkında bilgi edinmek istese de *bu tür* bir bilgiye ulaşabileceği hiç aklına gelmezdi.

“Leydi Lillian mı? Tabii ki listede yok.”

Bir yandan düğ giderek kızarıp öfkelenirken Kaltain konunun üzerine gitmeye devam etti. “Vah zavallı. Kainımca buna kırılabilir. Bu konuları merak etmek haddime değil ama daha bir saat önce Dorian’dan duyduğuma göre...”

“Duyduğuna göre, ne?” Perrington’ın kendisine değil de Lillian’a, karşılaşacak kadar talihli olduğu o yeni silaha öfkelenmesi Kaltain’i heyecanlandırmıştı.

“Prens ona epey bağlanmış. Muhtemelen ona âşık.”

“Bu saçmalık.”

“Gerçek bu!”

Kaltain suratını asarak başını iki yana salladı. “Ne trajik.”

“Aptalca...” Düğ Kaltain’in odasına giden koridorun başında durdu. Öfke dilini iyice çözmüştü. “Aptalca, delice ve imkânsız.”

“İmkânsız mı?”

“Bir gün nedenini anlatırım.” Perrington yönünü vaksitsizce çalan bir saate doğru çevirdi. “Bir konsey toplantım var.” Kaltain’in kulağına fısıldayacak kadar eğildi. Kadın teninde düğün sıcak ve ıslak nefesini hissetti.

“Belki de bu gece görüşürüz?” Perrington elini Kaltain’in belinden aşağı gezdirdikten sonra uzaklaştı. Kaltain bir süre onun ardından baktıktan sonra düğün

gözden kaybolmasıyla sarsılarak iç geçirdi. Yine de düğünü Dorian'a yaklaştıracaklardı...

Kaltain'ın rakibinin kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Fakat öncelikle prensi Lillian'ın pençesinden kurtarmalıydı. Liste de olsa da olmasa da bir tehditti o.

Düğün gerçekten ondan görüldüğü kadar nefret ediyorsa Lillian'ı Dorian'ın yakasından düşürme vakti geldiğinde güçlü müttefikleri olacak demektir.

Büyük Salon'da yemek yemeye giderlerken Dorian ve Chaol pek konuşmadılar. Prenses Nehemia başında muhafızlarıyla sağ salim süitine ulaştırılmıştı. Kısa sürede, Celaena'nın prensesle kılıç talimi yapmasının aptalca olduğuna fakat ölen yaverinin üzerinde incelemeler yapmakla uğraşsa da Chaol'un suikastçının yanında bulunmamasının affedilemez olduğuna hükmedilmişti.

Chaol soğuk bir sesle "Sardothien'la epey samimi görünüyordun," dedi.

Dorian ona "Kıskandık mı yoksa?" diye takıldı.

"Ben daha çok emniyetin için endişeleniyorum. Tamam, güzel bir kadın ve zekası seni etkilemiş olabilir ama yine de o bir *suikastçi* Dorian."

"Sanki konuşan sen değilsin de babam."

"Aklın yolu birdir. Ondan uzak dur, yaverin olsa da olmasa da."

"Bana emir verme."

"Emniyetin için yapıyorum bunu."

"Beni neden öldürsün ki? Bence şımartılmak hoşuna gidiyor onun. Hâlâ kaçmaya veya birini öldürmeye kalkmadıysa, neden şimdi bunu yapsın?" Dostunun omzunu

sıvazladı. “Fazla endişeleniyorsun.”

“Endişelenmek mesleğimin gereği.”

“O zaman saçların yirmi beşine basmadan beyazlar ve o zaman Sardothien kesinlikle âşık *olmaz* sana.”

“Neler saçmalıyorsun sen?”

“Eh, tutup kaçacak *olursa* –ki bunu *yapmayacak*– kalbini kırmış olur. Onu zindana atmak, bir av gibi peşine düşmek veya öldürmek zorunda kalırsın.”

“Dorian, ondan hoşlanmıyorum ben.”

Dostunun öfkesinin giderek arttığını hisseden Dorian konuyu değiştirdi. “Şu ölen yaver, Göz Yiyen, o mesele ne oldu? Onu kimin, neden öldürdüğüne dair bir fikrin var mı?”

Chaol’un gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. “Son birkaç günde cesedi tekrar tekrar inceledim. Ceset tamamen parçalanmıştı.” Chaol’un yanaklarındaki kan çekildi. “İç organlar dışarı çıkarılmış ve ortadan kaldırılmış; hatta beyin bile... yerinde değildi. Babana bu konuda bir mesaj yolladım ama bu arada araştırmalarımı sürdüreceğim.”

Dorian “Bahse girerim sebep bir sarhoş kavgasıdır,” dese de kendisi de birçok kavgaya karışan prens hiçbirinde birinin iç organlarının çıkarıldığına şahit olmamıştı. Dorian’ın zihninin bir köşesinde bir korku tohumu yeşerdi. “Babam muhtemelen Göz Yiyen’in öldüğüne memnun olacaktır.”

“Umarım öyle olur.”

Dorian sırtıp bir elini yüzbaşının omuzlarına attı. “Konuyla sen ilgilendiğin için yarına çözüleceğinden eminim,” deyip arkadaşını yemek salonuna götürdü.

20. BÖLÜM

Celaena kitabını kapatıp iç çekti. Ne berbat bir sondu o öyle. Sandalyeden kalkıp nereye gittiğini bilmez halde yatak odasından çıktı. Kendisini o öğleden sonra Nehemia'yla kılıç talimi yaparken yakalayan Chaol'dan özür dilemek istese de Chaol'un tavrı... Süütünin odalarında volta attı. Chaol'un dünyanın en ünlü suçlusuna bekçilik etmekten daha önemli işleri olmalıydı, değil mi? Celaena acımasızca davranmaktan hazzetmese de... Chaol bunu pekâlâ hak etmemiş miydi?

Kusma meselesini açarak kendisini aptal durumuna düşürmüştü. Ayrıca Chaol'a bir sürü çirkin söz söylemişti. Chaol ona güveniyor muydu yoksa ondan nefret mi ediyordu? Celaena ellerine baktı ve parmaklarının kırmızılığını görünce ellerini çok sıktığını fark etti. Endovier'in en çekinilen mahkûmundan *şu* toy budalaya nasıl dönmüştü?

Endişe edecek daha önemli sorunları vardı; yarınki sınav gibi. Bir de *şu* ölü yaver. Celaena süütünin tüm kapılarını açıldıklarında epey bir gürültü çıkaracak şekilde

ayarlamıştı. Biri odasına girecek olursa harekete geçmek için epey bir vakti olacaktı. Ayrıca aşırıldığı bazı dikiş iş-nelerini bir kalıp sabuna saplayıp eğreti, minyatür bir topuz yapmıştı. Katil yaver kanına susamışsa bu tür bir silah hiç yoktan iyiydi. Ellerini beline koydu ve huzursuzluğunu üzerinden atıp müzik ve oyun odasına girdi. Tek başına bilardo veya kâğıt oynayamayacak olsa da...

Celaena'nun gözü piyanoya takıldı. Eskiden piyano çalardı. Enstrüman çalmayı; müziği; müziğin insanı üzme, neşelendirme, her şeyi mümkün ve destansı gösterme gücü ne de hoşuna giderdi.

Uyuyan bir insana yaklaşır gibi itinayla geniş enstrümanın yanına gitti. Ahşap oturağı kendisine çekerken çıkan gürültüyü işitmesiyle yüzünü buruşturdu. Ağır kapağı kaldırıp denemek için pedallara sonra da aralıklı dişlere benzeyen, pürüzsüz, fildişi tuşlara bastı.

Bir zamanlar piyanoyu iyi –hem de çok iyi– çalardı. Arobynn Hamel bir araya geldiklerinde ona hep piyano çaldırırdı.

Acaba madenlerden çıktığından Arobynn'in haberi var mıydı? Haberi varsa onu kurtarmaya çalışıyor muydu? Hâlâ kendisine *kimin* ihanet etmiş olabileceği sorusuyla yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Yakalanmasının gerisinde bir sis perdesi vardı. İki hafta içinde Sam'i ve özgürlüğünü kaybetmiş; o aynı bulanık günlerde kendisinden bir parçayı da yitirmişti.

Sam. O bu olanlar karşında ne yapardı? Yakalandığında hayatta olsa daha kral mahkûmiyet kararını çıkaramadan onu kraliyet zindanlarından kurtarırdı. Fakat Sam de kendisi gibi ihanete uğramıştı ve bazen yokluğu

onu öyle sarsıyordu ki, nefes alıp vermeyi bile unutuyordu. Pes bir notaya bastı. Kalın, titreşen nota hüznün ve öfke doluydu.

Tek eliyle tiz notalara basarak dikkatlice basit bir melodi çalmaya başladı. Yankılar –parça parça hatıralar– zihninin derinlerinden kopup geldi. Süiti öyle sessizdi ki müzik istenmeyen bir misafir gibi kalıyordu. Sağ elinin parmaklarını oynatıp bemollere ve diyezlelere bastı. Geçmişte Arobynn kendisine başka bir parça çalsın diye bağırana dek durmadan çaldığı bir parçaydı bu. Bir akor, ardından bir başka akor çalıp sağ eliyle akorlara birkaç beyaz tuş ekledi, pedala bir kez bastı ve kendisinden geçti.

Notalar parmaklarından akıyordu; sesler başta kararlı çıkmasa da Celaena müziğin duygusuna kapıldıkça daha kendinden emin çalmaya başladı. Çaldığı parça hüznünlü olsa da içini temiz ve taze hislerle dolduruyordu. Ellерinin çalmayı unutmamış olmasına; bir yıl süren karanlığın ve köleliğin ardından zihninin bir yerlerinde müziğin canlı kalıp nefes aldığına şaşmıştı. Bir de notaların arasında bir yerde Sam'i bulmasına. Bir parçadan diğerine geçip dile getiremediklerini müzikle dillendirirken, eski yaraları deşerken ve sesler kendisini bağışlanmaya ve kurtuluşa erıştırirken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti.

Kapı çerçevesine yaslanan Dorian kelimenin tam anlamıyla olduğu yere mihlanmıştı. Celaena bir süredir sırtı ona dönük piyano çalıyordu. Dorian onun kendisini ne zaman fark edeceğini ve çalmayı ne zaman bırakacağını merak ediyordu. Ona kalsa Celaena'nın piyanosunu son-

suza dek dinlerdi. Oraya sivri dilli bir suikastçıyı utan-
dırmak için gelmiş ama karşısında sırlarını bir piyanoya
döken genç bir kadın bulmuştu.

Dorian duvardan uzaklaştı. Suikast alanındaki onca
deneyimine karşın yanına oturana dek Celaena prensi
fark etmedi.

“Çok güzel çalı...”

Celaena’nın parmaklarının tuşlar üzerinde tökezle-
mesiyle berbat bir *DONK* sesi çıktı. Suikastçı, Dorian’ı
ancak bilardo sopalarına giden yolu yarılادığında fark
etti.

Prens, Celaena’nın gözlerinin yaşlı olduğuna yemin
edebilirdi. “Burada ne arıyorsun?” Celaena kapıya doğru
baktı. Aklında bilardo sopalarını ona karşı kullanmak
mı vardı yoksa?

Dorian hemen gülümseyip “Chaol yanımda değil,”
dedi. “Tabii merak ettiğin buysa. Böldüğüm için özür di-
lerim.” Celaena kızarıırken prens onun huzursuzluğuna
şaştı. Adarlan Suikastçısı için fazla insancıl bir tepkiydi
bu. Belki de onu utandırmaya yönelik planını hâlâ hayata
geçirebilirdi. “Fakat öyle güzel çalışıyordun ki ben...”

“Sorun değil.” Celaena sandalyelerden birine doğru
yürüdü. Dorian onun önünde dikilip yolunu kesti. Celae-
na ortalama bir boydaydı. Dorian ona tepeden baktı. Evet
boyu pek de uzun değildi ama kıvrımları baştan çıkarı-
cıydı. Celaena bir kez daha “Burada ne arıyorsun?” diye
sordu.

Dorian çapkınca gülümsedi. “Bu gece buluşacaktık.
Unuttun mu?”

“Şaka yaptığımı sanmıştım.”

“Ben Adarlan’ın veliaht prensiyim.” Dorian ateşin başındaki bir koltuğa gömüldü. “Asla şaka yapmam.”

“Buraya gelmene izin var mı?”

“İzin mi? Bir kez daha söyleyeyim: Ben prensim. Ne istersem yaparım.”

“Evet ama ben de Adarlan Suikastçısı’yım.”

Celaena bilardo sopasını kapıp onunla kendisini şişleyebilecek olsa da Dorian yılmayacaktı. “Piyano çalışına bakılırsa sen bundan çok daha fazlasısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dorian, Celaena’nın tuhaf, güzle gözlerine kapılmaya gayret ederek “Böyle piyano çalan bir insan bir suçludan *ibaret* olamaz,” dedi. Ardından ona “Anlaşılan bir ruhun var,” diye takıldı.

“Tabii ki ruhum var. Herkesin ruhu vardır.”

Celaena’nın yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Onu bu kadar mı tedirgin etmişti? Prens sırtmamak için kendini tuttu. Epey eğleniyordu. “Kitapları nasıl buldun?”

Celaena alçak sesle “Çok hoş kitaplardı,” dedi. “Aslen harikaydılar.”

“Sevindim.” Gözleri buluşunca Celaena sandalyenin arkasına geçti. Hani neredeyse Dorian suikastçının o değil de *kendisi* olduğu hissine kapılacaktı! “Eğitimin nasıl geçiyor? Rakiplerinin arasında seni huzursuz eden var mı?”

Celaena “Mükemmel gidiyor,” yanıtını verse de ağzının kenarları aşağı doğru büküldü. “Ve hayır. Kimsenin kimseyi huzursuz edeceğini sanmıyorum.” Neden sonra Dorian Celaena’nın kaçmaya çalışırken öldürülen yarışmacı-

dan bahsettiğini fark etti. Celaena alt dudaklarını ısırды ve kısa bir an sustuktan sonra “Sven’in öldürölmesini Chaol mu emretti?” diye sordu.

Dorian “Hayır,” dedi. “Kaçmaya yeltenen herkesin öldürölmesi emrini babam vermişti. Sonra nedeninden emin olmasa da “Chaol’un ne olursa olsun o emri vereceğini sanmam,” diye ekledi. Fakat en azından Celaena’nın gözlerindeki huzursuz edici donukluk eksilmişti. Celaena bir şey söylemeyince Dorian elinden geldiğince rahat bir tavır takınarak “Konu açılmışken, Chaol’la aranız nasıl?” diye sordu. Elbette bu tamamen masum bir soruydu.

Celaena omuz silkince Dorian onun bu jestini daha da irdelemeye çalışmadı. Suikastçı “İyi. Sanırım benden nefret ediyor ama konumu düşünölduğünde bu beni şaşırtmıyor,” dedi.

“Senden nefret ettiğini de nereden çıkarıyorsun?” Nendense prens bunu inkâr etmekte zorlanıyordu.

“Çünkü ben bir suikastçıyım, o da Muhafız Kıtası Yüzbaşısı; kralın yaver adayıyla ilgilenmek zorunda kalması onun için alçaltıcı bir durum.”

“Aranızdaki ilişkinin böyle olmamasını ister miydin?” Prens ona uyuşuk bir gülümsemeyle baktı. Bu sorusu pek de masum değildi.

Celaena ağır adımlarla sandalyenin etrafında dönüp kendisine doğru yaklaşırken Dorian’ın kalbi duracak gibi oldu. “Eh, nefret edilmeyi kim ister? Benden nefret edilmesindenise görünmez olmayı yeğlerim. Fakat ne fark eder ki?” Sözleri ikna edici olmamıştı.

“Yalnız mısınız?” Soru Dorian’ın ağzından öylece, düşünmeden çıkıvermişti.

“Yalnız mı?” Celaena başını iki yana salladı ve tüm o tatlı sözlerin ardından sonunda oturdu. Dorian ona doğru uzanıp saçlarının görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını görme arzusuyla mücadele etti. “Hayır. Kendi başıma ayaklarımın üzerinde gayet iyi durabilirim. Tabii okumam için uygun kitaplar sağlandığında.”

Dorian henüz haftalar önce Celaena’nın nerede olduğunu –ve orada ne tür bir yalnızlık hissetmiş olabileceğini– düşünmemeye çalışarak ateşe baktı. Endovier’da hiç kitap yoktu. “Yine de insanın hep kendisine arkadaşlık etmesi pek de hoş olmasa gerek.”

“Sen olsan ne yapardın?” Celaena güldü. “*Sevgililerinden* biri olarak görünmeyi istemezdim.”

“Bunun nesi kötü?”

“Zaten suikastçı olarak adım çıkmışken bir de yatağımı seninle paylaşıyorum zannedilip adımın çıkmasını pek de istemiyorum.” Dorian öksürse de Celaena konuşmasını sürdürdü. “Bana bunun *nedenini* açıklar mısın yoksa sözde muhabbetim karşılığında mücevherler ve incik boncuk almadığımı sana hatırlatmalı mıyım?”

Dorian homurdandı. “Bir suikastçıyla ahlak tartışmasına girmeyeceğim. *Para* için insanları öldürüyorsun.”

Bakışları sertleşen Celaena kapıyı gösterdi. “Artık gidebilirsin.”

“Beni *kovuyor musun?*” Dorian gülsün mü bağıırıp çağırırsın mı bilemiyordu.

“Chaol’u çağırıp bu konudaki fikrini alayım mı?” Celaena galip çıktığının bilinci içinde kollarını kavuşturdu. Belki tıpkı Dorian’ın onu kızdırmayı eğlenceli bulduğu gibi Celaena da onu kızdırmanın eğlenceli yanını fark etmişti.

“Gerçekleri söylüyorum diye niye odandan kovulmam gerekiyor? Az önce bana zampara olduğumu, hatta daha fazlasını söyledin.” Dorian çok uzun zamandan beri bu kadar eğlenmemiştir. “Bana hayatından, piyanoyu bu kadar ustaca çalmayı nereden öğrendiğinden bahset. Bu arada, şu parçanın adı neydi? Çok hüznüydü; aklında gizli aşkın mı vardı?” Dorian ona göz kırptı.

“Egzersiz yapıyordum.” Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Ve evet,” diye çıkıştı, “aklımda olan aynen oydu.”

Dorian onun peşinden giderek “Bu gece epey sivri dillisin” dedi. Celaena’ya otuz santim kala dursa da aralarındaki mesafe onda tuhaf bir mahremiyet duygusu uyandırdı. Özellikle de ona “Bugün öğleden sonraki konuşkanlığından eser kalmamış” diye mırırlarken.

“Bön bön bakılacak tuhaf bir eşya değilim ben!” Celaena, Dorian’a yaklaştı. “Bir karnaval ucubesi değilim ve *beni* tatmin edemediğin bir takım arzuların ve heyecanların için kullanamayacaksın! Şüphesiz yaverin olarak beni seçmenin nedeni de buydu.”

Ağzı hayretle açılan ve bir adım gerileyen Dorian ancak “Ne?” sorusunu sorabildi.

Celaena hızla onun yanından geçip kendisini koltuğa bıraktı. Hiç olmazsa odadan gitmemiştir. “Cidden bu gece neden buraya geldiğini fark etmeyeceğimi mi sandın? Üstelik bana okumam için macera özlemiyle yanıp tutuşan bir hayalperestten öyküsünü anlatan *Bir Kahramanın Tacı* kitabını vermişken?”

Dorian “Seni bir macera olarak görmüyorum,” diye mırıldandı.

“Ya? Yoksa şato sana büyük heyecanlar sunuyor da

Adarlan Suikastçısı'nın varlığı sana sıradan bir durummuş gibi mi geliyor? Hayatı bir taht odasının dört duvarı arasında geçen genç bir prensi heyecanlandıracak hiçbir şey yok mu? Peki o zaman bu yarışmanın anlamı ne? Ben zaten şimdiden babanın hizmetindeyim. Bir de oğlunun soytarısı olmayacağım."

Kızarma sırası Dorian'a gelmişti. Daha önce kimsenin onu böyle azarladığı olmuş muydu? Belki anne-babası ve eğitimcileri ama kesinlikle genç bir kadın bunu yapmamıştı. "Kiminle konuştuğunun farkında mısın sen?"

Celaena, gözleri tırnaklarında, sözcüklerin üzerine basarak "Sevgili prensim," dedi, "süitimde yalnızsınız. Koridor kapısı da epey uzakta. Ne istersem söyleyebilirim."

Dorian kahkahalara boğuldu. Celaena doğruldu ve başını yana yatırıp onu izledi. Yanakları kıpkırmızı olduğundan mavi gözleri daha da parlak görünüyordu. Suikastçi olmasa Dorian'ın içinden ona neler yapmak geldiğini biliyor muydu acaba? Sonunda prens riski –babasının ve Chaol'un gazabıyla ve her şeye boş verip aklından geçenleri yaparsa başına gelebileceklerle yüzleşme riskini– alıp alamayacağını düşünmekten vazgeçip "Gidiyorum," dedi. "Fakat döneceğim. Yakında."

Celaena alaylı bir tonla "Bundan eminim," dedi.

"İyi geceler Sardothien." Dorian, Celaena'nın odasına bakıp sırtıttı. "Gitmeden önce bir soruma cevap ver: Şu gizemli âşışın... şatodan biri değil, yanılıyor muyum?"

Celaena'nın gözündeki ışışın hemen köreliverdiğini görünce Dorian yanlış bir söz söylediğini fark etti. Celaena ona soğuk bir sesle "İyi geceler," dedi.

Dorian başını iki yana salladı. “Niyetim seni...”

Celaena’nın tek yaptığı eliyle onu kışkırtıp gözlerini ateşe dikmek oldu. Artık orada istenmediğini anlayan Dorian kapıya doğru yürürken her adımını bir anda sessizliğe gömülen odada çınılıyordu. Celaena soğuk bir sesle yanıt verdiğinde neredeyse eşige varmıştı. “Adı Sam’di.”

Celaena’nın gözleri hâlâ ateşin üzerindeydi. ‘Adı Sam’di’ demişti... “Ona ne oldu?”

Celaena yüzünde hüznü bir gülümsemeyle Dorian’a baktı. “Öldü.”

Dorian ancak “Ne zaman?” diyebilirdi. Bunu bilse ona asla öyle takılmaz, asla kötü bir söz söylemezdi...

Yanıt verirken suikastçının sesi boğuldu. “On üç ay önce.”

Celaena’nın yüzünde beliren acı ifadesi öyle sahici ve sonsuzdu ki Dorian onun acısını kendi içinde hissetti. Prens “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Celaena omuz silkti. O özür diledi diye suikastçının gözlerinde hâlâ gördüğü, şömine ateşinin karşısında alabildiğine parlayan kederi azalacağını mı sanıyordu? Celaena “Ben de,” diye fısıldayıp yüzünü tekrar ateşe çevirdi.

Bu kez onun konuşmaktan gerçekten vazgeçtiğini hissederek Dorian boğazını temizledi. “Yarınki sınavda iyi şanslar.” Prens odadan çıkarken Celaena tek kelime etmedi.

Dorian ne annesinin gelin adayları listesini yakarken, ne gece boyu kitap okurken, ne de sonunda uyuyakaldığında Celaena’nın çaldığı yürek burkan müziği zihninden atabildi.

21. BÖLÜM

Celaena şatonun taş duvarında sallanıyordu. Katran bu-
laşmış el ve ayaklarını devasa taşların arasındaki çat-
laklara sokarken bacakları titriyordu. Brullo şatonun
duvarlarına tırmanan kalan on dokuz yaverine bağırıyor
fakat yirmi metre aşağıdan seslendiği için rüzgâr sesini
boğuyordu. Yaverlerden biri sınava katılmamıştı, muha-
fızları bile onun nereye gittiğini bilmiyorlardı. Belki de
kaçmayı başarmıştı. Bu aptallığın daniskası sınava gir-
mektense kaçma riskini almak daha iyi olabilirdi. Cela-
ena dişlerini gıcırdattı ve elini yukarı kaldırıp kendisini
otuz santim daha yukarı çekti.

Yedi metre yukarısında ve toplam on metre ötesinde
bu delice yarışın hedefi duruyordu: Altın renkli bir bay-
rak. Sınav basitti: Şatoya tırmanıp otuz metre yükseklik-
te dalgalanan bayrağı almak. Bayrağı kapıp aşağı indi-
ren ilk kişinin sırtı sıvazlanacak, hedeflenen noktaya son
varan kişiye çıktığı pislik çukuruna geri gönderilecekti.

Hâlâ kimsenin düşmemiş olması şaşırtıcıydı. Muhte-
melen bunun nedeni bayrağa giden yolun nispeten kolay,

büyük bölümünün balkonlar, pencere pervazları ve kafes işleriyle kaplı olmasıydı. Celaena ağrıyan parmaklarıyla yarım metre daha yukarı tırmandı. Zamanında Arobynn yükseklerle alışsın diye onu Suikastçılar Hisarı'nın surlarında dikilmeye zorlamış olsa da o an aşağı bakmak hiç de iyi bir fikir değildi. Soluk soluğa bir başka pencere çıkıntısına tutunup kendisini yukarı çekti. Çıkıntının üzerinde diz çökebileceği kadar geniş olmasını fırsat bilerek kısa bir süre durup diğer yarışmacılara baktı.

Cain'in başı çektiğine ve bayrağa giden en rahat yolu seçtiğine şüphe yoktu. Onu Mezar ve Verin izliyordu. İkisinin hemen ardından da Nox ve onu çok da aşağıdan izlemeyen genç suikastçı Pelor vardı. Pelor'un gerisinde öyle çok yarışmacı vardı ki bunların tırmanma teçhizatı birbirlerine takılıp duruyordu. Tüm yarışmacılara tırmanışta kullanmaları için bir nesne –ip, çiviler, özel çizmele– seçme hakkı tanınmıştı ve elbette Cain hiç düşünmeden ipi tercih etmişti.

Celaena ise yanına küçük bir katran tenekesi almıştı. Diz çöktüğü pencere pervazında yeniden doğrulduğunda yapış yapış olmuş, simsiyah elleri ve ayakları taş duvarı kolayca kavradı. Teneke kutuyu kemerine bağlamak için biraz ip kullanmıştı ve pervazın gölgesinden çıkarken avuçlarına biraz daha katran sürdü. Aşağısında kalan biri korkuyla haykırdığında Celaena aşağıya bakma isteğini bastırdı. Diğerlerine göre daha zor bir yol seçmiş olsa da böylesi kolay yolu izleyerek diğer yarışmacılarla cembelleşmekten iyiydi. Mezar veya Verin'in yanından tırmanıp duvardan aşağı itilme riskini göze alamazdı.

Elleri taşa yapışan Celaena kendisini yukarı çektiğin-

de tiz bir ıglık ve çarpma sesi işitti. Sesleri sessizlik ve seyircilerin bağıırışları izledi. Yarışmacılardan biri düşüp ölmüştü. Celaena aşağı bakınca kendisine Tırpan adını takan ve suçlarının cezası olarak yıllarca Calaculla kamplarında çalışan Ned Clement'in cesedini gördü. Ürperdi. Göz Yiyen'in öldürölmesi yaverlerin çoğunu susturmuş olsa da anlaşılan hamiler bu sınavın birkaç adamın daha canına mal olabileceğı gerçeğini pek de umursamıyorlardı.

Celaena uyluklarını demirine yapıştırdığı bir su borusuna tırmanmaya başladı. Cain uzun ipini öfkeyle bakan bir yaratık heykelinin boynuna dolayıp sallandı ve duvarda yatay olarak geniş bir mesafe kat edip bayrağın beş metre aşağısında kalan bir balkonun ucuna indi. Hayal kırıklığını bastırmaya çalışan Celaena su borusunu takip ederek daha yukarılara ıktı.

Diğer yarışmacılar Cain'in izlediğı yolda sürünmeye devam ettiler. Birkaç bağıırış daha oldu ve Celaena bir süre aşağı baktı ve ipini Cain'in yaptığı gibi heykelin boynuna dolayamayan Mezar'ın tırmanış yolunu tıkadığını gördü. Verin, Mezar'ı yana itip geride bıraktı ve kendi ipini kolayca doladı. Şimdi Mezar'ın arkasında olan Nox da aynısını yapmaya yeltendiğinde Mezar ona küfretmeye başladı. Nox durdu ve elleriyle ona sakın olmasını işaret eden bir hareket yaptı. Sırıtan Celaena kararmış ayaklarını boruyu sabitleyen dengeleyici bir tuğlanın üzerine koydu. Kısa sürede bayrakla aynı hizaya gelecekti. Sonrasında bayrakla arasında sadece on metrelik çıplak taşlar kalacaktı.

Celaena ayak parmaklarını metal yüzeye yapıştırdığı borunun üzerindeki tırmanışını sürdürdü. Borunun beş

metre kadar aşağısında paralı askerlerden biri bir yaratık heykelinin boynuzlarına yapışmış, ipini heykelin boynuna dolamaya hazırlanıyordu. Anlaşılan bir heykel kümesinin arasından geçip kestirmeden gitmek istiyordu. Oradan iple iki buçuk metre uzaktaki bir sahanlığa sallanıp Mezar ve Nox'un tartışmakla meşgul oldukları diğer yaratık heykellerine ulaşacaktı. Adamın su borusuna tırmanmaya çalışarak Celaena'ya rahatsızlık vermesi söz konusu olamazdı. Böylece saçları rüzgârda bir o yana bir bu yana uçuşan Celaena santim santim yukarı tırmanışını sürdürdü.

Tam o anda Nox'un bağırıldığını işitti ve o tarafa baktığında Mezar'ın Nox'u yan yana sırtında durdukları bir heykelin üzerinden ittiğini gördü. Nox geniş bir açıyla yana savruldu ve hemen aşağısında kalan şato duvarına çarpmasıyla beline bağlı ip gerildi. Nox elleri ve ayaklarını sürttüğü taşa tutunacak bir yer ararken donup kalan Celaena'nın nefesi kesildi. Fakat Mezar bununla yetinmedi. Çizmesini düzeltirmiş gibi yaparak eğildiğinde Celaena günışığında parlayan küçük bir hançeri fark etti. Başındaki muhafızlara sezdirmeden silahı yanına alabilmesi başlı başına bir maharetti. Celaena'nın Nox'u uyaran haykırışı rüzgâra takılırken Mezar, Nox'un ipini heykele bağlandığı yerden kesmeye başladı. İkisinin yakınlarındaki yaverlerden hiçbiri kılını kıpırdatmazken Pelor bir an duraksayıp Mezar'ın etrafından geçti. Nox ölürse bir rakipleri eksilirdi; müdahale ederlerse de sınavı geçemeyebilirlerdi. Celaena tırmanmaya devam etmesi gerektiğini bilse de bir şey onu bulunduğu yere mıhlamıştı. Nox taş duvarda tutunacak bir delik bulamadığı gibi yakınında sarılacağı bir çıkıntı veya heykel olmadığını

dan gideceği tek yön aşağıydı. İp koptuğunda düşecekti. Halatın iplikleri Mezar'ın hançerinin altında teker teker sökülürken titreşimleri fark eden Nox başını kaldırıp korku içinde suikastçıya baktı. Düşerse hayatta kalması imkânsızdı. Mezar'ın hançeri ipe birkaç kez daha sürtündüğünde ip tamamen kopacaktı.

İp gıcırdadı. Celaena harekete geçti.

Su borusundan aşağı kayarken metalin kesmesiyle ayaklarının ve ellerinin derisi açılrsa da acıya aldırış etmedi. Gürültüyle aşağısındaki yaratık heykelinin başına inip boynuzlarını kavradığında aynı heykelin üzerinde duran paralı askerin ancak önündeki duvara yaslanacak kadar vakti oldu. Paralı asker tırmanış ipinin bir ucunu heykelin boynuna bağlamıştı; Celaena da ipi tutup diğer ucunu kendi bileğine bağladı. İp yeterince uzun ve sağlamdı. Celaena'nın üzerinde dikildiği heykelin yanında tüneyen diğer dört heykel ona koşabileceği kadar bir alan sağlıyordu. Suikastçı, paralı askeri "Bu ipe dokunursan bağırsaklarını deşerim," diye uyardı ve kendisini hazırladı.

Nox, Mezar'a bağırırken Celaena cesaretini toplayıp hırsızın sallandığı yere baktı. Halat çatırdayarak koparken Nox'un korku ve öfke içinde haykırmasıyla Celaena yerinden fırladı ve dört heykelin sırtları üzerinde koşup kendisini boşluğa bıraktı.

22. BÖLÜM

Rüzgârdan gözleri kurusa da Celaena dikkatini uzattığı el-
lerinin epey uzağında, hızla aşağı düşen Nox'dan ayırmadı.

Aşağıdaki insanlar bağılıyor, cam şatodan yansıyan
ışık Celaena'nın gözlerini kamaştırıyordu. Fakat gri göz-
leri kocaman açılmış, kollarını kanatlara çevirebilecek-
miş gibi sallayan Nox işte orada, parmaklarından bir el
mesafesi uzaktaydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kollarını Nox'un beline
sardı ve ona öyle hızlı çarptı ki nefesi kesildi. Birlikte,
giderek yaklaşan zemine doğru bir taş gibi indiler.

Nox ipe tutunsa da bu bile ip gerildiğinde Celaena'nın
göğsünde oluşan acı verici etkiyi hafifletmedi. Celaena
kalan tüm gücüyle tutunduğu Nox'un kollarından sıyrıl-
maması için dua etti. Halat ikisini duvara doğru gönder-
di. Celaena başını eğip yaklaşan taşlardan kaçırma-
yı son anda düşünebildi ve çarpmanın etkisi böğrüne ve omzu-
na yayıldı. Kendi kollarına ve tıkanan nefesine odaklana-
rak Nox'a sıkıca tutunmaya devam etti. Duvarın önünde
öylece sallanıyor, soluk soluğa on metre aşağılarındaki
zemine bakıyorlardı. Halat ağırlıklarına dayanmıştı.

Güçlükle nefes alan Nox ‐Lillian,‑ dedi. Yüzünü Celaena’nın sa ına gömdü. ‐Gökteki tanrılar adına.‑ Fakat a a ılarından tezah ratların gelmesiyle sözleri bo uldu. Celaena’nın kolları ve bacakları şiddetle titredi inden Nox’a tutunmaya odaklanmakta zorlanıyordu; bir taraftan da durmadan midesi bulanıyordu.

Fakat hâlâ sınavdaydılar ve rekabet etmeleri bekleniyordu. Celaena yukarı doğru baktı. Yaverlerin hepsi onun h rsız kurtarışını görmek için durmuştu. Onların çok ama çok tepelerinde t nemi  olan biri hariç.

Celaena bayrağı yırtıp zaferini haykıran Cain’e  a kınılıkla baktı. Cain herkes görsün diye bayrağı salladı ında tezahüratlar arttı. Celaena   kelendi.

Kolay yolu se se kazanır, Cain’in yarı zamanında hedefe varırdı. Fakat Chaol ona zaten yarışı ortalarda bir yerde bitirmesini söylemişti. Ayrıca seçtiği yol daha etkileyici ve becerilerini daha iyi gösterebileceği bir performans sergilemesini sa lamı tı. Tek yapması gereken sıçrayıp sallanmak olan Cain ise amatörce bir tırmanış sergilemi ti. Üstelik kolay yoldan tırmanıp yarışı kazanırsa, Nox’u kurtaramayacaktı.

Di lerini sıktı. Oraya vaktinde ulaşabilecek miydi? Belki de Nox halatı alabilir, o da duvara çıplak elle tırmanırdı. İkincilikten beteri yoktu. Fakat daha o bunları düşünürken Verin, Mezar, Pelor ve Renault hedefe giden son yarım metreyi de çıkıp bayra a dokunduktan sonra a a ı inmeye koyuldular.

Brullo ‐Lillian. Nox. Acele edin,‑ diye seslenince Celaena başını e ip silah ustasına baktı.

Ka larını çatıp ayaklarını ta taki çatlaklar üzerinde

gezdirerek basabileceği bir boşluk aradı. Ayak parmaklarını geçirebileceği bir yarık bulduğunda yüzülmüş ve yer yer kanayan derisinde batıcı bir acı hissetti. Büyük bir dikkatle kendisini yukarı çekti.

Celaena gibi ayağını sokacak bir delik ararken bacakları suikastçınıninkilere çarpan Nox “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Celaena ona “Sorun değil,” dedi. Titreyen, uyuşmuş halde yeniden duvara tırmanmaya başlayıp Nox’u kendi yolunu bulsun diye geride bıraktı. Yaptığı aptalcaydı. Onu kurtarmakla aptallık etmişti. Ne yaptığını sanıyordu?

Chaol bardağındaki suyu yudumlayarak “Neşelen,” dedi. “On sekizinci olmak o kadar da kötü değil. En azından Nox’u geçtin.”

Celaena hiçbir şey demeden tabağındaki havuçlarla oynadı. Katranı ağrıyan elleri ve ayaklarından çıkarmak için iki kez banyo yapıp bir kalıp sabunun tamamını kullanması gerekmiş, Philippa yarım saat boyunca yaralarını temizleyip sarmıştı. Titremesi geçmiş olsa da Ned Clement’in çılgılığı ve yere düştüğünde çıkardığı ses hâlâ Celaena’nın kulaklarındaydı. Daha o sınavın sonuna gelmeden Ned’in cesedini ortadan kaldırmışlardı. Onun ölümü Nox’u elenmekten kurtarmıştı. Mezar, yaptıklarından dolayı azar bile işitmemişti. Kurationsız rekabete karşı hiçbir kural yoktu.

Chaol “Tam da planladığımız gibi gidiyorsun,” diye ekledi. “Yine de kahramanca kurtuluşunun pek de göze batmadığını söyleyemem.”

Celaena ona öfkeli bir bakış attı. “Eh, yine de yarışı kaybettim işte.” Dorian onu Nox’u kurtardığı için tebrik

etmiş, hırsız ona defalarca kez sarılıp teşekkür etmiş olsa da Chaol sınavın sonunda ona kaşlarını çatmıştı. Anlaşılan bir mücevher hırsızının repertuvarında gözü pek kurtarma girişimlerine yer yoktu.

Chaol'un öğlen güneşi vuran kahverengi gözleri altın renginde parlıyordu. "Kaybederken bile zarafet göstermek eğitiminin bir parçası değil miydi?"

Celaena hırçın bir sesle "Hayır," dedi. "Arobynn bana ikinciliğin kaybedenlerin birincisine verilen hoş bir unvan olduğunu söylerdi."

Chaol bardağını bırakıp "Arobynn Hamel mı?" diye sordu. "Suikastçılar Kralı?"

Celaena pencereye ve gerisinde az çok seçilen, ışıltılar içinde uzanan Rifthold'a baktı. Arobynn'le aynı şehirde olduklarını, ona yakın olduğunu düşünmek tuhaf bir his-ti. "Onun benim ustam olduğunu biliyorsun, değil mi?" Arobynn güvenliğini ve yarışmadaki konumunu tehlikeye atarak Nox'u kurtardığını görse onu kırbaçlardı.

"Seni bizzat mı eğitti?"

"Önce beni o eğitti, sonra da Erilea'nın dört bir yanından eğitimciler getirtti. Güney kıtasındaki pirinç tarlalarından dövüş ustaları, Bogdano Ormanı'ndan zehir uzmanları... Bir keresinde beni Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçileri'nin yanına göndermişti. Hiçbir bedel onun için çok yüksek değildi." Celaena parmağıyla bornozunun üzerindeki ince iplikle oynayarak "Ya da benim için," diye ekledi. "On dördüme basana dek benden tüm bunların bedelini ödememin beklendiğini söylemedi bana."

"Seni eğitip sonra da bunun bedelini mi ödetti?"

Omuz silkse de Celaena öfkesini gizlemekte zorlanı-

yordu. “Fahişeler de aynı yoldan geçer: Genç yaşta genelevlere götürülürler; eğitimlerine, bakımlarına ve giysilerine giden her kuruşu geri ödeyene dek orada tutulurlar.”

Chaol’un ağzından “Bu alçakça,” sözleri döküldü. Yüzbaşının sesindeki öfke –ilk kez kendisine yönelmeyen öfke– Celaena’yı şaşırttı. “Borcunu ödedin mi?”

Celaena’nın yüzüne, gözlerine aksetmeyen soğuk bir gülümseme yayıldı. “Hem de son kuruşuna kadar. O da gidip hepsini harcadı. Beş yüz bin altın sikkeden fazla para. Üç saatte uçup gitti.” Chaol oturduğu yerden kalktı. Celaena bu hatırayı öyle derinlere gömmüştü ki artık ona acı vermiyordu. Chaol başka sorular soramadan konuyu değiştirmek için ona “Hâlâ özür dilemedin,” dedi.

“Özür mü? Niçin?”

“Dün ben Nehemia’yla talim yaparken söylediğin o korkunç şeyler için.”

Oltaya düşen Chaol gözlerini kıstı. “Gerçeği söyledim diye özür dileyecek değilim.”

“Gerçek mi? Çatlak bir suçluymuşum gibi davrandın bana!”

“*Sen de bana benim kadar kimseden nefret etmediğini söyledin.*”

“Gayet de ciddiym.” Ancak Celaena yavaş yavaş gülümsemeye başladı ve çok geçmeden hisleri yüzüne yansıdı. Chaol ona doğru bir parça ekmek fırlatınca ekmeği havada tutup ona geri fırlattı. Chaol ekmeği zorlanmadan yakaladı. Büsbütün sırtıtmaya başlayan Celaena “Gerzek,” dedi.

Chaol da sırtarak ona “Çatlak suçlu,” diye karşılık verdi.

“Senden gerçekten nefret ediyorum.”

Chaol “En azından ben hiçbir yarışmada on sekizinci olmadım,” dedi. Celaena burun deliklerinin öfkeyle genişlediğini fark etti ve Chaol kafasına fırlatılan elmadan son anda eğilerek kaçabildi.

Hemen sonra Philippa yeni haberlerle geldi. Sınava katılmayan yaver bir hizmetçi odasının merdiven boşluğunda feci şekilde dövülüp parçalanmış halde bulunmuştu.

Son cinayetin gölgesi sonraki iki haftaya ve o iki haftada gerçekleşen sınavlara vurdu. Celaena iki sınavdan da –gizlenme ve iz sürme– dikkatleri üzerine fazla çekmeden ve kimsenin canını kurtarmak için kendisini tehlikeye atmadan geçmişti. Neyse ki başka yaverler öldürülmemişti. Fakat Chaol’un iki cinayeti talihsiz olaylar olarak görmesine karşın Celaena sürekli arkasını kollamadan rahat edemiyordu.

Her geçen gün koşuda giderek iyileşiyor, daha uzak mesafeleri daha hızlı kat ediyor, antrenmanları esnasında kendisine sataşan Cain’i öldürmemek için bir şekilde kendisini tutuyordu. Lütfedip bir daha odasına gelmeyen veliaht prensi artık sadece sınavlarda görüyor, prens sınavlarda ona sırtıtp göz kırpmıyor, bu jestleri de gülünç bir şekilde Celaena’nın içini ürpertip ısıtıyordu.

Fakat endişe edecek daha önemli meseleleri vardı. Son düelloya dokuz hafta kalmıştı ve Nox’un da içlerinde olduğu bir grup yarışmacı çok iyi bir iş çıkardığı için son dördün içinde yer almak düşüncesi gözünde giderek daha değerli bir hal alıyordu. Cain’in finale kalacağı kesindi. Fakat diğer üç finalist kimler olacaktı? Celaena başarılı olacağından hep çok emin olmuştu. Fakat kendisine karşı dürüst olduğunda artık eskisi kadar emin olamıyordu.

23. BÖLÜM

Celaena yere baktı. O keskin, gri kayaları; ayağının altında nasıl çıtırtılar çıkardıklarını, yağmurdan sonra nasıl koktuklarını, üzerlerine atıldığında derisine nasıl da saplanabileceklerini biliyordu. Kayalar kilometrelerce uzanıyor, azıdişlerini andıran, zikzaklı dağlara doğru yükseliyordu. Üzerinde onu dondurucu rüzgârın derisine batan nefesinden koruyacak kadar çok giysi yoktu. Kirli paçavralara dokunurken midesindekiler ağzına geldi. Neler olmuştu böyle?

Kendi etrafında dönerek Endovier denen ıssızlığa bakarken kelepçeleri şakırdadı.

Başarısız olmuş, Endovier'a geri gönderilmişti. Kaçma şansı yoktu. Özgürlüğün tadını almış, ona epey yaklaşmış ama şimdi...

Sırtından aşağı büyük bir acı inen Celaena çılgın atarken kırbacın şaklamasını belli belirsiz işitti. Yere yığılmasıyla taşlar derisi yüzülmüş dizlerine saplandı.

Biri "Ayağa kalk," diye bağırırdı.

Yaşlar Celaena'nın gözlerini yakarken bir kez daha

havaya kalkan kırbacın ışıĝı duyuldu. Bu kez canlı çıkmayacak, acıdan ölecekti.

İnen kırbaç kemiğine kadar ulaştı. Darbenin dalgası tüm vücuduna yayılırken çevresindeki her şey duyduğu acıyla yerle bir oldu ve bedeni bir mezara, ölü bir...

Celaena'nın gözleri açıldı. Soluk soluĝa kalmıştı.

Yanındaki birinin "Galiba..." demesiyle irkildi.

Neredeydi?

Chaol "Bir rüya gördün," dedi.

Celaena gözlerini ona dikti ve elini saçlarına götürüp odaya bakındı. Rifthold. Rifthold'daydı. Cam şatoda, hayır, onun altında kalan taş şatoda.

Terliyordu ve sırtındaki ter kanmış gibi onu rahatsız ediyordu. Başının döndüğünü hissetti, midesinde bir azalıp bir artan bir bulantı vardı. Pencerelele kapalı olsa da tuhaf bir şekilde gül kokan bir hava cereyanı yüzünü yaladı.

Muhafız Kıtası Yüzbaşı bir kez daha "Celaena. Rüya gördün," dedi. "Çıĝlıklar atıyordun." Celaena'ya kararsız bir gülümsemeyle baktı. "Biri seni öldürüyor sandım."

Celaena sırtına dokunmak için elini geriye atıp geceliğinin altına soktu. Eskiden kalma üç kabarıklık ve birkaç küçük yara eline gelse de başka bir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Kırbaçlanıyordum." Rüwayı zihninden atmak ister gibi başını iki yana salladı. "Burada ne arıyorsun? Daha şafak sökmemiş." Celaena hafifçe kızarak ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Bugün Samhuinn. O yüzden bugünkü çalışmamızı iptal ettim ama gelip ibadete katılıp katılmayacağını

sormak istedim.”

“Bugün ne? Bugün Samhuinn mi? Neden kimse bana söylemedi? Bu gece ziyafet var mı?” Aklı günleri şaşıracık kadar mı yarışmadaydı?

Chaol kaşlarını çattı. “Tabii ama sen davetli değilsin.”

“Elbette. Peki sen bu tekinsiz gecede ruh çağırmayı mı yoksa dostlarınla birlikte şenlik ateşi yakmayı mı planlıyorsun?”

“Ben o tür batıl saçmalıklarla uğraşmam.”

Celaena bir elini havaya kaldırıp “Dikkatli ol, inançsız dostum!” dedi. “Bugün tanrılar ve ölümler dünyaya hiç olmadıkları kadar yakın dururlar, söylediğin her kötü sesi işitebilirler!”

Chaol gözlerini devirdi. “Kışın gelişinin kutlandığı saçma bir bayram bu. Şenlik ateşlerinin tek faydası da geride kalan külün tarlalara serpilmesi.”

“Küller tanrılar tarlaları korusun diye sunulan bir armağan.”

“Küller tarlaların verimini arttırmanın bir yolu.”

Celaena üzerinden yatak örtülerini kaldırdı. “Sana göre öyle,” deyip ayağa kalktı. Terden sıırılsıklam olmuş geceliğini düzeltti. Ter kokuyordu.

Chaol gülerek onun peşinden gitti. “Batıl inançları olan biri olduğunu bilmezdim. *Bu durum* kariyerinle nasıl örtüşüyor?”

Celaena banyoya doğru yürürken omzunun üzerinden hemen ardından gelen Chaol’a öfkeli bir bakış attı. Eşikte durup “Bana eşlik mi edeceksin?” demesiyle hatasını anlayan Chaol kaskatı kesildi. Yüzbaşı karşılık olarak kapıyı sertçe kapadı.

Saçından yere sular damlayan Celaena banyodan çıktığında Chaol'un yemek odasında beklediğini gördü. "Sana kahvaltı vermiyorlar mı yoksa?" O gün Samhuinn olduğundan Celaena sabah idmanını yapmasa da olurdu.

"Bana hâlâ bir yanıt vermedin."

"Neye yanıt verecektim?" Celaena masanın diğer ucuna geçip kaşığıyla bir kaseenin içine yulaf lapası doldurmaya başladı. Tek ihtiyacı bir tepeleme kaşık –hayır üç tepeleme kaşık– şeker, biraz sıcak krema ve...

"Tapınağa gidecek misin?"

"Tapınağa gitmeme izin var da ziyafete gitmeme mi yok?" Bir kaşık dolusu yulaf lapasını ağzına götürdü.

"Kimse ibadet hakkından mahrum bırakılmamalı..."

"Ya ziyafet?.."

"Ziyafet bir sefahat gösterisi."

"Ha, anladım." Bir kaşık yulaf daha yuttu. Ah, yulaf lapasını ne de *seviyordu*!

"Yani? Geliyor musun? Gelecek sen gecikmeden çıkmanız gerek."

Celaena ağzında lokmasıyla "Hayır," dedi.

"Madem bu kadar batıl inançlısın, o zaman ibadete katılmamakla tanrıların gazabını üzerine çekme riskini almış olmuyor musun? Ben bir suikastçının ölümler gününe daha ilgili olacağını sanıyordum."

Celaena yemeğine ara vermenden yüzüne delice bir ifade verdi. "Ben kendimce ibadet ediyorum. Belki bir iki de kurban veririm."

Chaol doğrulup eliyle kılıcının kabzasını sıvazladı. "Ben gidince kendine dikkat et. Öyle çok da süslü püslü elbiseler giyme. Brullo bayrama rağmen bugün öğleden

sonra antrenman yapacağını söyledi. Yarın sınavın var.”

Celaena “Yine mi? Daha geçen gün sınav olmamış mıydı?” diye inledi. Son sınavda at üstünde cirit atılmıştı ve bileğinde bir yer hâlâ acıyordu.

Fakat Chaol daha fazla konuşmadı ve süit sessizleşti. Celaena unutmaya çalışsa da kırbacın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

İbadet sonunda bittiği için minnettar olan Dorian Haviliard yalnız başına şatonun arazisinde yürüdü. Din ona ne inandırıcı geliyor ne de onu etkiliyordu. Hal böyleyken koltuk sırasında yerini alıp saatlerce dua üzerine dua mırıldanınca şiddetli bir temiz hava alma ihtiyacı hissetmişti. Bir de yalnız kalma ihtiyacı.

Sıktığı dişlerinin arasından iç çekerek şakağındaki bir noktayı ovuşturdu ve bahçede ilerledi. Bir grup asil kadının yanından geçtiğinde hepsi de reverans yapıp yelpazelerinin ardında kıkırdadı. Dorian onlara hafifçe başını sallayıp yanlarından geçip gitti. Annesi seremoniyi ona gelin adaylarını göstermek için bir fırsat olarak görüyordu. Dorian ibadet boyunca avazı çıktığıınca bağırma-
mak için kendisini zor tutmuştu.

Dorian çalıdan çitin köşesini döndüğünde az kalsın mavi-yeşil kadifelere bürünmüş bir figürle çarpışacaktı. Figürün üzerindeki giysi bir dağ gölünü, bir çeşit müceveri andıran rengindeydi ve en az yüz yıl öncesine özgü bir tarzdaydı. Bakışları kadının yüzüne kayan Dorian gülümsedi.

Prens eğilerek “Merhaba Leydi Lillian,” dedikten sonra beraberindekilere döndü. “Prenses Nehemia, Yüzbaşı

Westfall.” Dorian bir kez daha suikastçının elbisesini inceledi. Bir nehrin akan sularını andıran kumaş kıvrımları oldukça çekici görünüyordu. “Renkli bir görüntünüz var.” Celaena’nın kaşları çatıldı.

Chaol “Leydi Lillian giyinirken hizmetkârları ibadet etmekteydi,” dedi. “Giyecek başka bir şey bulamadı.” Elbette; korselerin içine girmek için ikinci birinin yardımı gerekiyordu ve elbiseler kopça ve bağlardan oluşan birer labirentti.

Celaena “Özürlerimi kabul edin prens hazretleri,” dedi. Gözleri parlak, öfkeliydi ve yanağına bir kızarıklık oturmuştu. “Giysilerim zevkinize uymadığı için *gerçekten* üzgünüm.”

Prens, Celaena’nın ayaklarına bakıp “Yo, yo,” dedi. Ayaklarında kırmızı –kışın açan çalı meyveleri gibi kırmızı– ayakkabılar vardı. “Çok hoş görünüyorsunuz. Sadece giysileriniz bu güne uygun değil.” Aslında “bu yüzyıla” demesi daha yerinde kaçardı. Celaena ona kızgın bir bakış attı. Dorian, Nehemia’ya döndü. Eyllwe dilini elinden geldiğince iyi konuşmaya çalışarak “Affedersiniz,” dese de pek etkileyici olamamıştı. “Nasılsınız?”

Prensesin gözleri Dorian’ın Eyllwe diline hâkim olmayışı karşısında aldığı keyifle pırıldasa da başını sallayarak soruyu anladığını belli etti. Kendi dilinde “İyiyim ekselansları,” diye yanıt verdi. Dorian’ın dikkati prensesin yakınlarındaki gölgelerin arasında gizlenen, tetikte bekleyip etrafı gözleyen iki muhafızına kaydı. Prensin içine bir hüznün çöktü.

Dük Perrington Eyllwe’ye daha çok kuvvet göndererek asileri bir daha Adarlan’ın hükmüne meydan okumaya-

cak şekilde ezme fikrini haftalardır kabul ettirmeye çalışıyordu. Daha geçen gün bir plan sunmuştu: Daha fazla asker gönderecek ve asilerin bir misillemeye bulunmaması için de Nehemia'yı ellerinde tutacaklardı.

Dorian rehin almayı beceri listesine dahil etmeye pek de gönüllü olmadığından saatlerce plana karşı çıkmıştı. Fakat bazı konsey üyeleri planı onaylamadıklarını dile getirirler de anlaşılan çoğunluk dükün planının mantıklı olduğunu düşünüyordu. Yine de Dorian onları, babası geri dönene dek fikirlerinden caymaya ikna etmişti. Böylece dükün yandaşlarını ikna etmek için zaman kazanmıştı.

Şimdi prensesin önünde dikilen Dorian gözlerini ondan kaçırdı. Veliht prens olmasaydı hiç düşünmeden onu uyarırdı. Fakat Nehemia şatodan vaktinden önce ayrılırsa dük onu kimin uyardığını anlayıp prensi babasına gammazlardı. Zaten Dorian'ın kralla arası yeterince kötüydü; bir de asi sempatzanı olarak damgalanması aşırı kaçardı.

Dorian kendisini prensese bakmaya ve endişesiz bir ifade takınmaya zorlayarak ona "Bu gece ziyafete katılacak mısınız?" diye sordu.

Nehemia, Celaena'ya baktı. "Siz katılacak mısınız?"

Celaena bunun dert çıkaracağını belli eden bir gülümsemeyle prensese baktı. "Ne yazık ki benim başka planlarım var. Öyle değil mi, ekselansları?" Sesindeki öfkeyi gizlemeye gerek duymamıştı.

Chaol öksürdü ve çalılardaki meyvelere ilgisi bir anda artıverdi.

Dorian tek başına kalmıştı. Düz bir sesle "Beni suçlamayın," dedi. "Rifthold'daki o partiye gelmeniz için yapı-

lan daveti haftalar önce *kabul ettiniz.*” Celaena’nın gözleri alev alev olsa da Dorian geri adım atmayacaktı. Onca insanın gözü üzerindeyken Celaena’yı ziyafete götüremezdi. Bir sürü soru sorulurdu. Zaten kalabalık da olacağından Celaena’yı zapt etmek güç olurdu. Nehemia kaşlarını çatı. “Demek gelmeyeceksiniz?”

Celaena ona “Hayır ama sizin eğleneceğinizden şüphem yok,” deyip Eyllwe diline geçerek bir şeyler daha söyledi. Dorian Eyllwe dilini bildiği kadarıyla onun aşağı yukarı şunları söylediğini anladı: “Ekselansları kadınları nasıl eğlendireceğini iyi bilir.”

Nehemia gülerken Dorian’ın yüzü öfkeli bir ifade aldı. Tanrılar yardım etsin, Celaena ve Nehemia korkunç bir ikili olmuşlardı.

Celaena prensesle kol kola girip Dorian’a “Eh, bizler önemli ve meşgul kişileriz,” dedi. Belki de ikisinin arkadaş olmasına izin vermek korkunç, tehlikeli bir fikirdi. “Dolayısıyla gitmemiz gerekiyor. Size iyi günler ekselansları.” Celaena reverans yaparken kemerindeki kırmızı ve mavi taşlar güneşte parıldadı. Omzunun üzerinden bakıp Dorian’a sırttıktan sonra prensesi bahçenin içlerine doğru götürdü.

Dorian, Chaol’a öfkeyle baktı. “Yardımanın için teşekkürler.”

Yüzbaşı elini prensin omzuna attı. “Sen kötü bir şey mi gördüğünü sanıyorsun. Bir de onları gerçekten iş başında görmelisin.” Bunu söylemesinin ardından uzun adımlarla kadınlara yetişti.

Dorian’ın içinden bağırmak, saçlarını yolmak geliyordu. Önceki gece Celaena’yı görmekten memnun –hatta çok

memnun— kalmıştı. Fakat son birkaç haftadır konsey toplantılarından ve taht odasında asillerle buluşmaktan kafasını kaldıramadığından onu ziyaret edememişti. O gün ziyafet olmasa bir kez daha süitine giderdi. Elbisesi —her ne kadar *gerçekten* modası geçmiş olsa da— hakkında konuştuğunda niyeti onu kızdırmak değildi; ziyafete davet edilmeyişine *o kadar* kızacağını da bilemezdi.

Dorian kaşlarını çatıp köpek evlerinin yolunu tuttu.

Celaena kendi kendine gülümseyerek bir parmağını güzelce budanmış bir çalılığın üzerinde gezdirdi. Elbisesinin güzel olduğunu düşünüyordu. *Gerçekten* renkliydi.

Chaol, Nehemia'ya anlasın diye sözcüklerin üzerine basarak “Hayır, hayır ekselansları” diyordu. “Asker değilim. Muhafızım ben.”

Prences sertçe “İkisi aynı şey,” diye karşılık verdi. Belirgin ve biraz da hantal bir aksanı vardı. Yine de Chaol onu öfkeden tüyleri diken diken olacak kadar anlıyor, bu esnada Celaena neşesini güçlükle dizginleyebiliyordu.

Celaena geçen iki haftada bir yolunu bulup Nehemia'yla sıkça görüşebilmişti. Çoğu zaman kısa yürüyüşler ve akşam yemeklerinde buluşmuşlar ve Nehemia açısından Eyllwe'de büyümenin nasıl bir tecrübe olduğu, prencesin Rifthold hakkında neler düşündüğü ve taht odasında onu yine kimin kızdırdığı gibi konularda konuşmuşlardı. Prences taht odasına gelen hemen herkese gıcık oluyordu ve bunu işitmek Celaena'yı mutlu ediyordu.

Chaol dişlerinin arasından “Muharebelerde savaşmak için eğitim almadım,” diye yanıt verdi.

“Kralınızın emriyle insanları öldürüyorsun.” *Kralınız.*

Nehemia onların diline yeterince hâkim olmasa da bu sözcüğü kullanmasının yaratacağı güçlü etkiyi hesaplayacak kadar zekiydi. Onun değil, sizin *kralınız*. Celaena, Nehemia'nın kral hakkında atıp tutmasını bütün gün dinleyebilecek olsa da bir bahçedeydiler ve başkaları konuşmasını işitebilirdi. Celaena bu düşünceyle ürpererek Nehemia daha fazla konuşmadan araya girdi. Celaena dirseğiyle Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın dürtüp "Bence onunla tartışman yersiz Chaol," dedi. "Belki de unvanını Peter'a vermemeliydin. Geri alman mümkün mü? Böylece epey bir akıl karışıklığını önlemiş olursun."

"Kardeşimin ismini nerden hatırlıyorsun?"

Chaol'un gözündeki pırıltıya pek de anlam veremeyen Celaena omuz silktili. "Bana sen söylemiştin. Neden hatırlamayacakmışım?"

Chaol o gün yakışıklı görünüyordu. Saçlarının altın rengi teniyle buluşması, alnında düşmesi, bukleleri arasından seçilen o küçük boşluklar ona çekici bir görüntü vermişti.

Celaena suratını asıp "Bence ziyafet senin için epey keyifli geçecek, ben yanında olmayacağım ya," dedi.

Chaol güldü. "Kaçıracağın için canın mı sıkılıyor?"

Celaena bağlanmamış saçlarını omuzlarından birinin üzerine attı. "Fakat... Eh, bu bir parti ve partileri sevme-yen yoktur."

"Şenlikten sana incik boncuk getireyim mi?"

"İçlerinde büyükçe bir kızarmış kuzu budu olacaksa, tabii."

Etraflarını saran hava aydınlık ve açıktı. Chaol "Ziyafetin öyle heyecan verici bir yanı yok," dedi. "Herhangi

bir akşam yemeğinden farksız. Kuzu etinin kuru ve sert olacağına seni temin ederim.”

“Arkadaşım olarak ya beni de ziyafete götürmen ya da yanımda kalman gerek.”

Chaol “Arkadaş mı?” dedi.

Celaena’nın yüzü kızardı. “Ah, ‘asık suratlı kavalie’ daha doğru kaçır. Ya da istersen ‘gönülsüz tanıdık’ olsun.” Chaol’un gülümsemesi onu şaşırttı.

Prenses, Celaena’nın elini tuttu. Eyllwe dilinde “Bana sen öğreteceksin!” dedi. “Bana dilinizi daha iyi konuşmayı, şimdikinden daha iyi yazıp okumayı öğret. Böylece eğitmen dedikleri o müthiş sıkıcı adamlara katlanmak zorunda kalmam.”

Teklif karşısında irkilen Celaena ortak dilde “Ben...” diye söze girdi. Bir süredir Nehemia’yı sohbetin dışında bıraktığı için suçluluk duyuyordu ve prensesin iki dile de hâkim olması epey *eğlenceli* sonuçlar getirebilirdi. Fakat Nehemia’yla görüşmek için Chaol’u ikna etmek ciddi bir sorundu. Zira yüzbaşı Celaena uslu durmaz diye hep başlarında nöbet tutmak istiyordu. Derslerde başlarında beklemeye asla yanaşmazdı. Celaena yalan söylemeyi seçerek “Dilimizi size doğru düzgün nasıl öğretebileceğimi bilmiyorum,” dedi.

Nehemia “Saçmalık,” diye karşılık verdi. “Bana öğreteceksin. *Bununla* ne yapıyorsan, o işin bittikte sonra. Her gün akşam yemeğinden önce bir saat.”

Nehemia “hayır” yanıtının bir seçenek olmadığını ima edermiş gibi çenesini yukarı kaldırdı. Celaena yutkundu ve ikisini kalkık kaşlarla izleyen Chaol’a dönüp elinden geldiğince sevimli görünmeye çalıştı. “Benden kedisine her gün akşam yemeğinden önce bir saat ders vermemi istiyor.”

Chaol “Korkarım bu mümkün değil,” dedi. Celaena onun söylediklerini tercüme etti.

Nehemia, Chaol’a çoğu insanı terleten o sert ifadesiyle baktı. “Nedenmiş?” Eyllwe diline dönmüştü. “Bu şatodaki çoğu insandan zeki o.”

Neyse ki Chaol prensesin söylediklerini genel hatlarıyla anlamıştı.

“Bence bu...”

Nehemia ortak dilde araya girdi: “Ben Eyllwe Prensesi değil miyim?”

Chaol “Ekselansları...” diye söze girse de Celaena elini sallayarak onu susturdu. Saat kulesine yaklaşıyorlardı. Kule her zamanki gibi tehditkâr ve siyahtı. Cain de önünde diz çökmüştü. Başı eğikti ve yerdeki bir şeye odaklanmıştı.

Üçünün ayak seslerini işitince Cain başını kaldırdı. Yüzüne yayvan bir gülümseme yerleşti ve ayağa kalktı. Elleri toprak içindeydi ve daha Celaena onu adamakıllı süzüp tuhaf tavrını fark edemededen Chaol’a başını sallayıp kulenin arkasına kaçtı.

Hâlâ Cain’in gözden kaybolduğu yöne doğru bakan Celaena “İğrenç canavar,” diye mırıldandı.

Nehemia ona Eyllwe dilinde “O kim?” diye sordu.

Celaena “Kralın ordusundan bir asker,” dedi, “ama şu ara Dük Perrington’ın hizmetinde.”

Cain’in ardından bakan Nehemia’nın siyah gözleri kıslıdı. “Onda öyle bir şey var ki içimden yüzünü yumruklamak geldi.”

Celaena güldü. “Bunu yapmak isteyen tek kişi olmadığımı sevindim.”

Tekrar yürümeye koyulan Chaol hiçbir şey söylemedi. Celaena ve Nehemia onu izlediler. Saat kulesinin yükseldiği küçük avludan geçerlerken Celaena az önce Cain'in diz çöktüğü noktaya baktı. Cain kaldırım taşının üzerindeki tuhaf işaretin içinde biriken toprağı eşelemiş, bu da işaretin daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmasına neden olmuştu. Celaena taşa çizilmiş işareti göstererek prensese "Sizce bu nedir?" diye sordu. Ayrıca Cain neden işaretin üzerini temizlemişti?

Prensese sembolün Celaena'nın dilindeki karşılığını söyleyerek "Bu bir Wyrđ işareti," dedi.

Celaena'nın kaşları kalktı. İşaret bir çemberin içinde duran bir üçgenden ibaretti. Prensese "Bu işaretleri okuyabiliyor musunuz?" diye sordu. "Bir Wyrđ işareti...Ne tuhaf!

Nehemia hemen "Hayır," dedi. "Bu işaretler uzun zaman önce yok olmuş kadim bir dine ait."

Celaena "Hangi din?" diye sordu. "Bakın, şurada bir tane daha var." Bir metre kadar ötelerindeki bir başka işareti gösterdi. Bu ortasında yukarı doğru kıvrılan sivri bir uç bulunan dik bir çizgiydi.

Nehemia'nın sertçe "Bunlardan uzak dur," demesiyle Celaena irkildi. "Bunların unutulmuş olmasının bir nedeni var."

Chaol "Ne konuşuyorsunuz öyle?" diye sorunca Celaena ona sohbetlerinin konusunu kabaca açıkladı. Konuşması bitince Chaol dudağını büktü ama tek kelime etmedi.

Yürümeye devam ettiler ve Celaena bir başka işaret gördü. Bu tuhaf bir şekildi: İki yanından ters duran iki ok ucunun çıktığı küçük bir elmas. Elmasın üst ve alt uçları uzayıp düz bir çizgi oluşturuyordu ve şeklin mükemmel

bir simetrisi vardı. Bunları saat kulesini inşa ettirdiğinde kral mı oydurmuştu yoksa daha eskiden mi kalmaydılar?

Nehemia'nın alnına baktığı Celaena "Yüzümde kir mi var?" diye sordu.

Kaşları bitişmiş, Celaena'nın alnını inceleyen Nehemia biraz soğuk bir sekse "Hayır," dedi. Prenses birden Celaena'nın gözlerinin içine suikastçıyı bir nebze ürküten bir sertlikle baktı. "Wyrđ işaretleri hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

Saat kulesinin çanının sesi duyuldu. Celaena "Hayır," dedi. "İşaretler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Prenses suçlayıcı olmayan bir ses tonuyla Eyllwe dilinde yumuşakça "Bir şeyler saklıyorsun," dedi. "Sen göründüğünden çok daha fazlasısın Lillian."

Celaena elinden geldiğince kıvançlı bir ifade takınarak "Ben... Eh, umarım pişmiş kelle gibi sırttan bir saraylıdan fazlasıyumdır," dedi. Yüzüne yayvan bir gülümseme kondurup Nehemia'nın öyle tuhaf tuhaf bakmayı bırakıp gözlerini alnından ayırmasını ümit etti. "Bana Eyllwe dilini düzgün konuşmayı öğretebilir misiniz?"

Prenses "Sen şu gülünç dilinizi bana öğretirsen," karşılığını verdiğinde gözlerinde hâlâ ihtiyatlı bir ifade vardı. Nehemia kendisinde ne görmüştü de öyle davranıyordu?

Celaena cılız bir gülümsemeyle "Anlaştık," dedi. "Yalnız *ona* söylemeyin. Yüzbaşı Westfall beni öğleden sonra serbest bırakıyor. Akşam yemeğinin bir saat öncesi mükemmel olur."

Nehemia "O zaman yarın beşte geleceğim," dedi. Prenses gülümsedi ve siyah gözlerinde bir kıvılcımla yeniden yürümeye başladı. Celaena'ya da onun peşi sıra yürümek düştü.

24. BÖLÜM

Celaena ay ışığının zemindeki yansımasına baktı. Işık döşeme taşlarının arasındaki tozlu boşlukları dolduruyor her şeyi maviye çalan bir gümüş rengine çeviriyor, ortaya çıkan görüntü Celaena'ya sonsuza dek sürecek bir anda donakaldığı hissini veriyordu.

Geceden korkmasa da geç saatlerinde pek de huzurlu olmuyordu. Uykuya, geçmişte sinsice yaklaştığı kurbanlarını öldürdüğü, yıldızların pırıl pırıl güzellikleriyle ortaya çıkarak ona kendisini muhteşem bir şekilde küçük ve önemsiz hissettirdiği vakitlerde dalıyordu.

Celaena kaşlarını çattı. Gece yarısı olmuştu ama yarın bir başka sınavları olmasına rağmen uyuyamıyordu. Gözkapakları kitap okuyamayacağı kadar ağırlaşmıştı ve bir kez daha kendisini utandıracak bir karşılaşma yaşamamanın korkusuyla piyanoya elini sürmüyordu. Ziyafeti hayal ederek oyalanmayacağı da kesindi. Soyunmaya üşendiğinden üzerinde hâlâ zümrüt mavisi elbisesi vardı.

Ay ışığının izini sürerken gözleri halıyla kaplı duvara kaydı. Tuhaf ve eski halı iyi muhafaza edilmemişti. Ha-

lıda geniş bir alana aralıklarla yayılan eğilmiş ağaçların arasında gezinen orman hayvanları resmedilmişti. Bir kadın –halıdaki tek insan– ayakta dikiliyordu.

Gerçek ebatlardaki kadının harikulade bir güzelliği vardı. Gümüş saçları olmasına rağmen yüzü gençti ve dökümlü, beyaz elbisesi ay ışığında hareket eder gibiydi; elbise...

Celaena yatağında doğruldu. Duvar halısı hafifçe oynamış mıydı? Pencereye baktığında sıkıca kapatılmış olduğunu gördü. Halı sağa sola değil hafifçe dışa doğru dalgalanıyordu.

Yoksa bu?...

Teni karıncalanan Celaena bir mum yakıp duvara yaklaştı. Halının oynaması durdu. Kumaşın ucuna uzanıp yukarı çektiğinde arkasında sadece taş olduğunu gördü. Fakat...

Celaena halının ağır katlarını geri itip bir sandığın arkasına tutturduğunda altındaki duvar boyunca diğerlerinden farklı, dikey bir oluk fark etti. Ardından onun ancak bir metre ötesinde ikinci bir oluk gördü. Oluklar zeminden yukarı yükseliyordu ve Celaena'nın hemen başının üzerindeki üçüncü bir olukla birleşip...

Bu bir kapıydı!

Celaena omzunu taş parçasına dayadı. Taşın hafifçe yerinden oynamasıyla kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir kez daha yüklenmesiyle elindeki mumun ışığı titredi. Az da olsa hareket eden kapı gıcırdadı. Celaena'nın oflayıp pufalayarak yüklendiği kapı sonunda açıldı.

Önünde karanlık bir geçit uzanıyordu.

Geçidin siyah derinliklerine doğru esen hafif bir

rüzgâr saçlarını yüzünün önüne doğru uçuşturuyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Rüzgâr neden içe doğru esiyordu? Özellikle de halıyı dışa doğru savurmuşken?

Arkasındaki, üzeri o gece artık okuyamayacağı kitaplarla dolu yatağa baktı. Geçide doğru bir adım attı. Mum ışığında geçidin taştan yapılmış olduğunu ve üzerinde kalın bir toz tabakası olduğunu fark etti. Odasına döndü. Keşfe çıkacaksa uygun malzemelere ihtiyacı olacaktı. Bir kılıcı ya da hançeri olmaması ne kötüydü. Celaena mumunu elinden bıraktı. Ona bir de meşale veya en azından fazladan şamdanlar gerekliydi. Karanlığa alışık olsa da ona güvenecek kadar aptal değildi.

Heyecandan titreyerek odasında ilerleyen Celaena, Phil-lippa'nın dikiş sepetinden iki iplik yumağı, üç tebeşir ve hazırladığı eğreti bıçaklardan birini aldı. Yedek olarak aldığı üç şamdanı sıkıca üzerine sardığı pelerininin ceplerine koydu.

Bir kez daha geçidin girişinde dikiliyordu. Geçit son derece karanlıktı ve sanki onu çağırıyordu. Geçidin içine doğru esen rüzgâr tekrar dirildi. Celaena koltuklardan birini kapı aralığına itti; böylece kapı kapanıp onu sonsuza dek oraya hapsedmeyecekti. İpliği koltuğun sırtına art arda beş düğüm atarak bağladı ve yumağı boşta kalan eline aldı. Kaybolursa iplik ona odaya giden yolu gösterecekti. İçeri biri girebilir diye duvar halısını kapıyı örtecek şekilde dikkatlice katladı.

İçine girdiğinde, geçitteki havanın soğuk ama kuru olduğunu fark etti. Her yerde örümcek ağları vardı; pen-
ceresiz geçitte küçük mumunun aydınlatamayacağı ka-

dar derinlere inen uzun bir merdiven vardı. Merdivene adımını atarken gerildi ve kendisini gerisin geri odasına döndürecek tek bir ses için kulak kesildi. Geçit sessizdi; sessiz, ölü ve unutulmuş.

Celaena mumu havaya kaldırdı; pelerini ardında sürünüyor, tozla kaplı zeminde temiz bir iz bırakıyordu. Dakikalar geçerken duvarlarda oymalar veya işaretler var mı diye baksa da hiçbir şey göremedi. Burası sadece hizmetkârların kullandığı, unutulmuş bir geçit miydi? Biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Çok geçmeden merdivenlerin sonu görüldü ve Celaena hepsi de karanlık ve devasa üç kapının önünde durdu. Neredeydi? Onca insanın yaşadığı bir şatoda o tür bir alanın unutulmuş olduğunu düşünmekte zorlansa da...

Zemin tozla kaplıydı. Ortada ayak izi de yoktu.

Bu tür öykülerin sonrasını iyi bilen Celaena mumunu kaldırıp kapıların üzerindeki kemerlere baktı ve şu ya da bu kemerin ötesine geçerse ölümün kaçınılmaz olduğu uyarısında bulunan herhangi bir yazıt aradı.

Elindeki iplik yumağını gözden geçirdi. Yumaktan geriye sadece küçük bir topak kalmıştı. Mumunu yere bırakıp ipin ucuna yeni bir iplik yumağının ucunu bağladı. Belki bir tane daha almalıydı. En azından yanına tebeşir almıştı.

Ortadaki kapıyı seçti, seçiminin tek sebebi kapının daha yakın olmasıydı. Kapıdan geçtiğinde karşısına çıkan merdiven aşağı doğru ilerliyordu; aslında öyle aşağılara iniyordu ki Celaena şatonun altında olabileceğini düşündü. Havanın ısısı düşüp, rutubeti artarken Celaena'nın mumu nemden titremeye başladı.

Şimdi önünde birçok kemerli giriş olsa da Celaena düzgün gitmeyi, o ilerledikçe artan rutubeti izlemeyi seçti. Duvarlardan sular damlıyordu ve yüzyıllar boyunca üzerlerinde ne tür bir mantar türediyse, taş kayganlaşmıştı. Kırmızı kadife ayakkabıları odanın ıslaklığında ona her an yırtılacakmış gibi geliyordu. Duyduğu ses olmasa geri dönmeyi düşünebilirdi.

Akan –ağır ağır akan– suyun sesiydi bu. Aslen o yürüdükçe geçit daha da aydınlanıyordu. Bu, mumun ışığı değil, dış dünyadan gelen yumuşak, beyaz bir ışıktı; ayın ışığı.

Sonu gelen ipliğini yere bıraktı. Artık işaretlenecek başka dönüşler yoktu. Karşısına neyin çıkacağından neredeyse emin olsa da aklındakine inanacak cesareti yoktu. Hızla ilerlerken iki kez ayağı kaydı; kalbi öyle sesli çarpıyordu ki kulak zarlarının patlayacağını sandı. Kemerli bir giriş göründü ve onun ötesinde, daha ötede...

Celaena yan tarafından akan, şatodan dosdoğru dışarı uzanan lağıma baktı. Yayılan kokunun kötü olduğunu söylemek iyimser bir ifade olurdu.

Yan tarafta dikilip hiç şüphesiz denize veya Avery'ye boşalan geniş akıntıyı inceledi. Ne muhafızlar ne de kilitler vardı. Sadece yüzeyin üzerinde duran, çöplerin geçebileceği kadar yükseltilmiş, demir bir parmaklık.

Suyun iki kenarına dörder küçük kayık bağlanmıştı ve bu çıkışa uzanan başka çok sayıda –kimi ahşap, kimi demir– kapı vardı. Muhtemelen bu kral için hazırlanmış bir kaçış yoluydu. Fakat kayıklardan bazılarının yarı çürümüş hallerine bakınca kralın bile böyle bir yolun varlığından haberdar olmayabileceğini düşündü.

Demir parmaklığa doğru yürüyüp ellerini boşluklardan birinin arasına soktu. Gece havası serin olsa da dondurucu bir soğuğu da yoktu. Akıntının hemen ötesinde ağaçların gölgeleri gözüküyordu; şatonun arkasında, denize bakan tarafında olmalıydı...

Acaba dışarıda nöbet tutan muhafızlar var mıydı? Yerde –tavandan kopmuş– bir taş alıp kapının ötesinde kalan suya fırlattı. Ne hareket eden zırhların sesi, ne mırıldanmalar ne de küfürler duyuldu. Celaena parmaklıkların diğer yanına göz gezdirdi. Kayıklar geçsin diye kapıyı kaldıracak bir kol vardı. Celaena mumunu bırakıp pelerinini çıkardı ve ceplerini boşalttı. Elleriyle sıkıca tutunarak kapıya önce bir ayağını, sonra diğerini yerleştirdi.

Kapıyı kaldırmak kolay olacaktı. Kendisini pervasız –pervasız ve dizginlenemez– hissediyordu. O sarayda ne yapıyordu? Neden o –Adarlan Suikastçısı!– en iyi olduğunu ispatlamak için saçma sapan bir yarışmaya katılıyordu? O *zaten* en iyisiydi!

Artık hiç şüphesiz şatodaki herkes sarhoş olmuştu. Daha az yıpranmış kayıklardan birini alıp gecenin içinde kaybolabilirdi. Celaena kapıdan aşağı inmeye başladı. Pelerinine ihtiyacı olacaktı. *Kendisini* uysallaştırabileceklerini düşündükleri için aptallık etmişlerdi! Ayağının kaygan bir parmaklığın üzerinde kaymasıyla küfrederek parmaklıklara tutunan ve dizi kapıya çarpan Celaena bağırılmamak için kendisini zor tuttu. Kapıya sıkıca yapışırken gözlerini kapattı. Aşağısındaki sadece suyd.

Sakinleşip bir kez daha ayaklarını dayayacak bir yer aradı. Ay neredeyse göz kamaştıran bir ışık yaydığından parlak yıldızlar ancak seçiliyordu.

Kolayca kaçabileceğini ve bunu yapmasının aptalca olacağını biliyordu. Kral ne yapar eder onu bulurdu. Ayrıca Chaol gözden düşer ve görevinden alınırdı. Üstelik Prenses Nehemia da etrafında aptal insanlarla yalnız kalırdı ve...

Celaena doğrulup çenesini yukarı kaldırdı. Adi bir suçlu gibi onlardan kaçmayacaktı. Onlarla –kralla– yüzleşecekti ve özgürlüğünü onurlu bir şekilde elde edecekti. Ayrıca bedava yiyeceğin ve eğitimin avantajını bir süre daha çıkarsa fena mı olurdu? Hem bu süre zarfında kaçışı için gerekli malzemeleri toplayabilirdi ki bu da haftalarını alabilirdi. Ne acelesi vardı?

Celaena başladığı yere dönüp pelerinini aldı. Kazanacaktı. Kazandıktan sonra da krala hizmet etmekten kurtulmak isterse... artık kaçış yolu hazırды.

Celaena çok geçmeden kendisini diğer iki kapının önünde buldu. Onlarda başka ne hayal kırıklıkları bulacaktı acaba? Kapılara olan ilgisi söndü. Fakat rüzgârın yeninde başlaması ve sağdaki kemere doğru çok sert esmesiyle Celaena ileri doğru bir adım attı. Mum ışığının öne doğru eğilişini izlerken kolundaki tüyler havalandı ve karanlığın geri kalanından daha da kara görünen bir kısma işaret etti. Kulağına esintinin içinde gizlenen, unutulmuş dillerde fısıltılar geldi. Ürperdi ve –uzak uçtaki kapıya gitmek için– aksi yöne gitmeye karar verdi. Samhuinn'e dair bu fısıltıların peşine takılmak başına dertten başka bir şey getirmezdı.

Esintiye rağmen, geçit ılıktı. Celaena kıvrılan merdivenlerden adım adım yukarı çıktıkça fısıltılar giderek silindi. Daha da yukarı çıktıkça kendi nefesinden ve ayak

seslerinden başka bir ses duymaz oldu. Tepeye ulaştığında artık dönemeçli geçitlerin yerini sonsuza dek uzanmış gibi görünen, düz bir koridor aldı. Ayakları çoktan yorulan Celaena koridorda ilerledi. Bir süre sonra kulağına müzik gelmesiyle şaşırıldı.

Ses büyük şenlikten geliyordu ve ilerisinde altın rengi bir ışık vardı. Işık bir kapıdan veya pencereden sızıyordu.

Köşeyi dönüp çok daha dar bir koridora giden kısa bir merdivenden yukarı çıktı. Aslen tavan öyle alçaktı ki ışığa doğru giderken eğilip paytak paytak yürümesi gerekti. Işık bir kapıdan veya pencereden değil, bronz bir ızgaradan geliyordu.

Celaena ışıktan gözleri kamaşarak epey yüksekte Büyük Salon'daki ziyafete baktı.

Bu tüneller casusluk yapmak için mi yapılmıştı? Gördükleri karşısında kaşları çatıldı. Yüzden fazla insan yemek yiyor, şarkı söylüyor, dans ediyordu... Chaol yaşlı bir adamın yanında oturmuş, sohbet ediyor ve...

Gülüyor muydu o?

Chaol'un mutluluğu karşısında yanakları kızaran Celaena mumunu yere bıraktı. Devasa koridorun diğer ucuna baktı; tavanın hemen altında birkaç ızgara daha olsa da süslemeli metalin ardında kendisine bakan başka kısık gözler göremedi. Celaena bakışlarını dans edenlere çevirdi. Aralarında birkaç yaver vardı. İyi giyimleri kötü dansçılıklarını örtmeye yetmemişti. Celaena'nın talimlerde ve eğitimlerde ortağı olan Nox da dans edenler arasındaydı; belki o nispeten diğerlerinden daha iyi dans etse de Celaena onunla dans eden kadınlara acıdı. Fakat...

Diğer yaverlerin şenliğe katılmasına izin verilmiş, bir

ona mı izin verilmemişti? Izgarayı tutup daha iyi görmek için yüzünü üzerine dayadı. Şüphesiz diğer masalarda oturan başka yaverler de vardı; hatta sivilceli Pelor, Chaol'un yakınlarında oturuyordu! Suikastçı denemeyecek bir oğlan! Dişleri aralandı. Ne *cüretle* onu ziyafete davet etmemişlerdi? Şenliktekiler arasında Cain'i görmeyince göğsündeki sıkışıklık bir nebze azaldı. En azından onu da bir kafese tıkmışlardı.

Yanında sarışın bir budalayla gülerek dans eden veliaht prensi gördü. Celaena'nın içinden kendisini davet etmediği için ondan nefret etmek geliyordu; ne de olsa *onun* yaveriydi! Fakat... ona bakmadan da edemiyordu. İçinde onunla konuşma arzusu olmasa da onu izleme, o alışagelmedik zarafeti ve gözlerindeki, içinde ona Sam'den bahsetme isteği uyandıran şefkati görmek istiyordu. Bir Havilliard olsa da o... Yine de içinde onu öpmek için çok büyük bir arzu duyuyordu.

Dans bitip de veliaht prens sarışın kadının elini öpünce Celaena kaşlarını çattı. Gözlerini izgaradan uzaklaştırdı. Orası koridorun sonuydu. Bakışlarını tekrar ziyafete çevirdiğinde Chaol'un masasından kalkıp Büyük Salon'un çıkışına yöneldiğini gördü. Ya Celaena'nın süitine gidip de onu orada bulamazsa ne olacaktı? Zaten ona ziyafetten bir hediye getireceğine söz vermemiş miydi?

Tırmanmak zorunda kalacağı merdivenleri düşünüp homurdanarak mumunu ve yumağının ucunu eline alıp iplikleri dolayarak aceleyle daha yüksek tavanların verdiği ferahlığa doğru ilerledi. Basamakları ikişer ikişer inerek aşağı doğru koştu.

Kapıların arasından hızla geçip odasına giden mer-

divenlerden yukarı çıktı, ipliği her dolayışında uzaktaki küçük ışık giderek büyüyordu. Chaol onu gizli bir geçitte bulursa zindana attırırdı, hele hele şatonun dışına uzanan bir geçitte bulursa!..

Süitine vardığında ter içindeydi. Koltuğu tekmeledi ve taş kapıyı kapatıp duvar halısıyla üzerini örttükten sonra kendisini yatağa attı.

Saatlerce ziyafetin tadını çıkarmasının ardından Dorian, Celaena'nın süitine girdi. Gecenin ikisinde ne işi olduğundan pek de emin değildi. Şarap başını döndürmüştü ve dans etmekten çok yorulduğu için oturduğu anda uyu-yakalacağından gayet emindi. Celaena'nın süiti sessiz ve karanlıktı. Dorian içeri göz atmak için suikastçının yatak odası kapısını araladı.

Celaena yatakta uyuyor olsa da üzerinde hâlâ o tuhaf elbise vardı. Nedense kırmızı yatak örtüsünün üzerinde boylu boyunca yatarken elbisesi üzerine çok daha iyi oturmuş görünüyordu. Altın rengi saçları iki yanına yayılmıştı ve yanakları pespembeydi.

Yanı başında açık, sayfalarını çevirmesini bekleyen bir kitap vardı. Bir adım daha atarsa onu uyandırabileceğinden endişe eden Dorian kapı aralığında kaldı. Ne suikastçıydı ama. Kılını bile kıpırdatmaya tenezzül etmemişti. Fakat yüzüne bakan ona suikastçı demezdi. Yüz hatlarında saldırganlıktan veya kana susamışlıktan eser yoktu.

Dorian bir şekilde onu tanımıştı. Kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Sohbetlerinde Celaena genellikle sert laflar etse de Dorian onun yanında kendisini rahat,

aklına geleni söyleyebilecekmış gibi hissediyordu. Ona şu Sam denilen kişiden bahsettiğine göre Celaena da benzer hisler içinde olmalıydı. Ve işte Dorian gecenin bir yarısı orada dikiliyordu. Celaena ona kur yapıyordu ama samimi miydi? Bir ayak sesi duydu ve fuayede dikilen Chaol'u gördü.

Yüzbaşı seesizce Dorian'a doğru atılıp onu kolundan kavradı. Arkadaşı onu fuayede sürüklerken Dorian mücadele etmemesinin daha yerinde olacağını fakındaydı. İkisi koridora açılan kapının önünde durdular. Chaol yumuşak bir sesle "Burada ne işin var?" diye fısıldadı.

Dorian sessizce konuşmaya çalışarak ona "Senin burada ne işin var?" diye karşılık verdi. Bu soruyu onun Chaol'a sorması daha mantıklıydı. Chaol ona Celaena'ya yaklaşmasının tehlikeleri hakkında o kadar uyarmışken gecenin bir yarısı orada ne işi vardı?

"Wyrd adına Dorian! O bir *suikastçı*. Lütfen, lütfen bana daha önce buraya gelmediğini söyle." Dorian sırtına engel olamadı. "Senden açıklama bile istemiyorum. Sadece çık git buradan, seni kaygısız budala. Çık." Chaol onu ceketinin yakasından tuttuğunda o kadar çevik olmasa Dorian arkadaşını yumruklayabilirdi. Prens daha ne olduğunu anlamadan koridora doğru itildi ve çıkar çıkmaz kapı arkasından kilitlendi.

Dorian nedense o gece pek de iyi uyumadı.

Chaol Westfall derin bir nefes aldı. Orada ne yapıyordu? Kendisi mantıksızca hareket ederken Adarlan Veliaht Prensi'ne öyle davranmaya hakkı var mıydı? Kapı eşliğinde dikilen Dorian'ı gördüğünde içinde uyanan öfke-

yi anlamadığı gibi o tür bir öfkeyi anlamak da *istemi-yordu*. Kıskançlık değil, onun ötesinde bir şeydi bu. Bir şey dostunu bir başkasına, tanımadığı birine çevirmişti. Celaena'nın bakire olduğu erkeklere yaklaşımından bel-liydi; fakat Dorian bunu biliyor muydu? Muhtemelen bu onu daha da ilginç bulmasına neden oluyordu. İç çekip kapıyı yavaşça açtığında kapının sesli bir gıcırtı çıkart-masıyla irkildi.

Giysileri hâlâ üzerindeydi ve güzel görünmesine kar-şın bu güzellik içinde yatan öldürme potansiyelini mas-kelemiyordu. Bu potansiyel sert çenesinde, kaşlarının ka-visinde, bedeninin mükemmel hareketsizliğinde gizliydi. Celaena, Suikastçılar Kralı'nın çıkarları için bilediği bir kılıçtı. Uyuyan bir hayvan, bir dağ kedisi veya ejderhay-dı. Her yerinde de gücünün işaretleri vardı. Chaol başını iki yana sallayıp yatak odasına girdi.

Ayak sesini işiten Celaena bir gözünü açtı. "Daha sa-bah olmadı," diye homurdanıp yattığı yerde sırtını çevir-di.

"Sana bir hediyem var." Chaol kendisini tam bir aptal gibi hissediyordu ve bir an süitten kaçmayı düşündü.

Celaena bu kez daha anlaşılır bir sesle "Hediye mi?" diye sordu ve gözlerini kırıştırtarak ona doğru döndü.

"Öyle önemli bir şey değil; kutlamada dağıtıyorlardı. Bana elini uzat."

Bu bir yalandı; aşağı yukarı. Getirdiği hediyeyi asil kadınlara dağıtmışlar, Chaol da sepet elden ele dolaşırken içindekilerden bir tane aşırırmıştı. Kadınların çoğu bu tür şeyleri takmaz ya bir kenara atar ya da gözde hizmetçile-rine verirlerdi.

“Ver de bir bakayım.” Celaena bir kolunu hımbılca uzattı.

Chaol ceplerini karıştırıp hediyeı çıkardı. “İşte.” Nesneyi Celaena’nın avucunun içine bıraktı.

Celaena uyuşuk bir halde hediyeı inceledi. “Bir yüzük.” Yüzüğü parmağına taktı. “Ne hoş.” Basit bir yüzük-tü: gümüşten yapılmıştı ve üzerindeki tek süsleme merkezine gömülmüş bir ametistti. Yüzeyi düz ve yuvarlak taş suikastçıya doğru mor bir göz gibi parlıyordu. Gözkapakları düşen Celaena “Teşekkür ederim,” dedi.

“Elbiseni çıkarmamışsın Celaena.” Chaol’un kızaran yüzünün rengi bir türlü açılmıyordu.

“Üzerimi hemen değışirim.” Chaol onun bunu yapmayacağını biliyordu. “Sadece biraz... dinlenmem gerek.”

Hemen ardından Celaena bir eli göğsünün üzerinde, yüzük kalbinin üstünde duran parmağında, uykuya daldı. Yüzbaşı sıkkınca iç çekerek yakınındaki bir kanepeden aldığı battaniyeyi Celaena’nın üzerine örttü. İçinden yüzüğü Celaena’nın parmağından çıkarmak gelse de huzurlu bir hali vardı.

Yüzü hâlâ yanan Chaol boynunu ovdu ve ertesi gün bunları Dorian’a nasıl anlatacağını düşünerek süitten çıktı.

25. BÖLÜM

Celaena rüya görüyordu. Bir kez daha o uzun, gizli geçitte yürüyordu. Elinde ne bir mum ne de yönünü bulmasına yardım edecek bir iplik yumağı vardı. Diğer ikisi karanlık ve tedirgin edici görüldüğünden, sağ taraftaki kapıyı seçti. Bu kapı sıcak ve hoş görünüyordu. Ayrıca kapıdan küf kokusu değil, gül kokusu geliyordu. Geçit defalarca kıvrıldıktan sonra Celaena kendisini dar bir merdivenden aşağı inerken buldu. Sebebini bilmese de taşa sür-tünmekten sakındı. Dik bir açıyla aşağı inen, döndükçe dönen merdivenlerde ilerlerken ne zaman karşısına bir başka kapı veya kemer çıksa gül kokusunu izledi. Tam da yürümekten yorulduğunda bir merdiven boşluğunun aşağısına ulaşıp durdu. Eski, ahşap bir kapının önünde dikildi.

Kapının ortasında kurukafa şeklinde, bronz bir tokmak vardı. Kurukafa gülümser gibiydi. Celaena o berbat esintiyi, birinin çılgılık atmasını veya havanın soğuyup rutubetlenmesini bekledi. Fakat hâlâ sıcaktı ve burnuna güzel kokular geliyordu. Böylece Celaena biraz cesaret

toplayıp tokmağı çevirdi. Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı.

Karanlık, unutulmuş bir oda bulmayı umarken bam-başka bir şeyle karşılaştı. Tavandaki küçük bir delikten bir ay ışığı huzmesi sızıp taş bir levhanın üzerinde uzanan güzel bir mermer heykelin yüzüne düşüyordu. Hayır, bu bir heykel de değildi. Bir lahitti bu. Bir mezardı.

Mezarın taş tavanına kadın figürünün üzerinde uzanan ağaç şekilleri oyulmuştu. Kadının yanına bir erkeği tasvir eden ikinci bir lahit konmuştu. Neden kadının yüzü ay ışığıyla aydınlanırken adamın yüzü karanlıktaydı?

Kısa sakalının ucu dümdüz kesilmiş adam yakışıklıydı; alnı geniş ve parlak, burnu dik ve güçlüydü. Ellerinde kabzası göğsünün üzerinde duran taştan bir kılıç tutuyordu. Celaena'nın nefesi kesildi. Adamın başında bir taç vardı.

Kadının başını da bir taç süslüyordu. Öyle kaba, iri değil; ortasına mavi bir taş –heykeldeki yegâne mücevher– oturtulmuş, sivri tepeli, ince bir taçtı bu. Kadının uzun ve dalgalı saçları başının çevresine dökülüyor ve lahdin kapağının kenarında toplanıyordu; heykel öyle gerçekçiydi ki Celaena kadının gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Ay ışığı yüzüne düşen Celaena uzanıp pürüzsüz, genç yanağa dokunurken eli titredi.

Bir heykelin olması gerektiği gibi soğuk ve sertti. Celaena yüksek sesle “Hangi kraliçesin sen?” diye sorduğunda sesi dingin odada yankılandı. Parmaklarını önce kadının dudaklarında, sonra da alnında gezdirdi. Gözlerini kıstı. Lahdin yüzeyine belli belirsiz, çıplak gözle görülemeyecek bir işaret oyulmuştu. Celaena parmağını tekrar

tekrar işaretin uzantılarında gezdirdi. Elini, ay ışığının iyice ağarttığını düşündüğü işaretin üzerine siper etti. Yanlarından iki ok giren, ortasından dikey bir çizgi inen bir elmas...

Daha önce gördüğü Wyrd işaretiydi bu. Aniden üşüyerek lahitlerden uzaklaştı. Burası yasak bir mekândı.

Ayağı takıldı ve sendelerken zemini fark etti. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Zemin yıldızlarla, gece göğünü taklit eden kabartmalarla kaplıydı. Tavanda ise dünya tasvir edilmişti. Yer ve gök neden tersyüz edilmişti? Duvarlara bakınca eli kalbinin üzerine gitti.

Duvarların üzerine sayısız Wyrd işareti çizilmişti. İşaretlerde sarmallar, halkalar, çizgiler ve kareler iç içe geçmişti. Küçük Wyrd işaretleri bir araya gelip daha büyük işaretleri, onlar da daha büyüklerini oluşturuyor. Anlaşılan bu birleşme odanın tamamında kendisinin anlaması mümkün olmayan nihai bir şekil oluşturuyordu.

Celaena taş tabutlara baktı. Kraliçenin ayakları dibine bir şeyler yazılmıştı. Celaena ağır ağır dişi figüre yaklaştı. Taş harflerle şunlar yazılmıştı:

Ah! Zamanın Akışı!

Sözcükler pek bir anlam ifade etmiyordu. Zamanında önemli hükümdarlar olmaydılar, oldukça eskilerde ama...

Tekrar heykelin baş kısmına gitti. Kraliçenin yüzünün Celaena'ya az önceki gül kokusunu anımsatan huzur verici, tanıdık bir yanı vardı. Fakat uyumsuz, tuhaf bir yan da...

Onları gördüğünde Celaena az kalsın haykıracaktı: Sivri, kavisli kulaklar. Ölümsüz Feylerin kulakları. Fakat bin yıl boyunca hiçbir Fey Havilliard soyundan biri-

leriyle evlenmemiştii; bunu yapan tek kişi de bir melemdi. Bu doğruysa, bu kadın Fey veya yarı-Fey ise o zaman o...

Celaena geri geri sendeleyerek kadından uzaklaştı ve duvara tosladı. Etrafına bir toz tabakası yayıldı.

O zaman bu adam Adarlan'ın ilk kralı Gavin olmalıydı. Yanındaki de Terrasen'in ilk prensesi, Brannon'ın kızı ve Gavin'in eşi ve kraliçesi olan Elena'ydı.

Celaena'nın kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki midesi bulandı. Fakat bir türlü ayaklarını oynatamıyordu. Onca suçun günahıyla lekelenmişken mezara girmemeli, kutsal yerlerde aylaklık etmemeliydi. O zaman huzurlarını kaçırdığı için başına ona azap çektirecek bir şeyler musallat olurdu.

Peki neden mezarları o kadar ihmal edilmişti? O gün neden orada ölüleri anacak kimse yoktu? Kraliçenin başında neden çiçekler yoktu? Elena Galathynius Havilliard neden unutulmuştu?

Odanın uzak duvarında mücevher ve silah yığınları duruyordu.

Altın bir zırhın başında duran bir kılıç diğerlerinden ayrılıyordu. O kılıcı biliyordu. Hazineye doğru gitti. Bu, Gavin'in efsanevi kılıcı; neredeyse kıtayı paramparça eden o şiddetli savaşlarda kullandığı, Karanlığın Lordu Erawan'ı öldürürken elinde olan kılıçtı bu. Bin yıl sonra bile küf tutmamıştı. Büyü yitip gitmiş olsa da anlaşılan kılıcın dövülmesinde kullanılan güç varlığını sürdürmüştü. Celaena kılıcın adını mırıldandı. "Damaris."

Yumuşak bir kadın sesinin "Tarihini biliyorsun," demesiyle Celaena irkildi; bir mızrağa takılıp altın dolu bir sandığın içine düştü. Sesin sahibi güldü. Celaena'nın el-

leri bir hançer, bir şamdan, kullanabileceği herhangi bir nesneyi aradı. Fakat sonra sesin sahibini görüp donakaldı.

Kadın sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Gümüş saçları genç yüzünün çevresinde bir ay ışığı ırmağı gibi akıyordu. Mavi ışıltılar yayan gözleri kristaller gibiydi ve cildi kaymaktaşı kadar beyazdı. Kulaklarının ucu ise hafifçe sivriydi.

Suikastçı “Kimsin sen? Diye sordu. Yanıtı bilse de bir de kulaklarıyla duymak istiyordu.

Elena Havilliard “Kim olduğumu biliyorsun,” dedi.

Kraliçenin yüzüyle lahdin üzerindeki yüz arasında kusursuz bir benzerlik vardı.

Celaena zonklayan sırtına ve bacaklarına rağmen düştüğü sandığın içinde hiç kıpırdamadı. “Hayalet misin sen?”

Kraliçe Elena, Celaena’nın sandıktan çıkmasına yardım ederek “Pek sayılmaz,” dedi.

Eli soğuk ama pekâlâ katıydı da. “Hayatta değilim ama ruhumun buraya musallat olduğu da yok.” Kraliçe gözlerini tavana dikti ve yüzü ciddi bir ifade aldı. “Bu gece buraya gelerek çok şeyi tehlikeye attım.”

Celaena istemediği halde ondan bir adım uzaklaştı. “Tehlikeye mi?”

Kraliçe “Burada uzun süre kalamam, sen de öyle,” dedi. Ne tuhaf rüyaydı bu? “Şu an dikkatleri dağılmış haldeler...” Elena Havilliard kocasının lahdine baktı. Celaena’nın başına bir ağırlı girdi. Gavin Havilliard yuvarıda birilerinin dikkatini mi dağıtıyordu? “Dikkatleri dağıtılması gerekenler kim?”

“Sekiz bekçi; kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

Celaena bir süre ona boş gözlerle baksa da ne kastettiğini anladı. “Saat kulesinin üzerindeki yaratık heykelleri mi?”

Kraliçe başını salladı. “Dünyalarımız arasındaki geçide bekçilik ediyorlar. Biraz vakit kazanabildik, böylece fark edilmeden geçebildim...” Kraliçe Celaena’nın kollarını tuttu. Celaena kraliçenin ellerinin canını yakmasına şaşırdı. “Sana söyleyeceklerimi dinlemen gerek. Hiçbir şey tesadüf değildir. Her şeyin bir amacı vardır. Bu şatoya gelmen kaderindi; tıplı bir suikastçıya dönüşmen ve hayatta kalma becerilerini edinmen gibi.”

Celaena’nın mide bulantısı geri geldi. Gönlünün anımsamak istemediği, unutmak için çok vakit harcadığı o koldan Elena’nın bahsetmeyeceğini ümit etti.

Kraliçe “Bu şatoda şeytani bir şey, yıldızları sarsacak kadar kötü bir şey yaşıyor. Şerri tüm dünyalara aksediyor,” diye ekledi. “Onu durdurman gerek. Dostluklarını, borçlarını ve yeminlerini unut. Geç olmadan, geçitlerden biri bir daha kapatılamayacak şekilde açılmadan onu *yok et*.” Kraliçe bir ses işitmiş gibi başını çevirdi. Gözlerini fal taşı gibi açarak “Ah, vakit yok,” dedi. “Yarışmayı kazanman ve kralın yaveri olman *gerekliyor*. Halkın acısını anlıyorsun sen. Erilea’nın sana Kralın Yaveri olarak ihtiyacı var.”

“Fakat neyi...”

Kraliçenin elleri ceplerine gitti. “Seni burada yakalamamalılar. Yakalanırsan her şey biter. Şunu tak.” Celaena’nın eline soğuk ve metalik bir şey tutuşturdu. “Sana zarar gelmesini önler.” Celaena’yı kapıya doğru

çekti. “Bu gece biri seni buraya yönlendirdi. Fakat bunu ben yapmadım. Senin gibi, birisi beni de buraya çekti. Biri öğrenmeni istiyor; biri görmeni istiyor...” Başı yana devrilirken havaya bir hırlama yayıldı. Kraliçe “Geliyorlar,” diye fısıldadı.

“Fakat anlamıyorum! Ben, ben sandığın kişi değilim!”

Kraliçe Elena ellerini Celaena’nın omuzlarına koyup onu alnından öptü. Aniden gelen bir sükunetle “Cesaret az rastlanan bir meziyettir,” dedi. “Bırak cesaretin sana rehberlik etsin.”

Tuhaf bir uluma duvarları titretip Celaena’nın kanını dondurdu.

Kraliçe, Celaena’yı kapıya doğru itekleyip “*Git,*” dedi. “*Koş!*”

Celaena başka söze gerek bırakmadan yalpalayarak merdivenlerden yukarı çıktı. O kadar hızlı koşuyordu ki nereye gittiğinin farkında bile değildi. Aşağılardan bir çığlık ve hırlamalar gelirken midesi ağzına gelen Celaena aceleyle yukarı doğru ilerledi. Süitinin ışığı görüldü ve ışığa doğru giderken biri aniden onu fark edip ona öfkelenmiş gibi arkasından cılızca haykıldığını duydu.

Celaena kendisini odasına attı ve etraf kararmadan önce gördüğü son şey yatağı oldu.

Celaena’nın gözleri açıldı. Nefes alıp veriyordu; derin derin. Üzerinde de hâlâ elbisesi vardı. Fakat güvendeydi; odasında güvende. Neden öyle tuhaf, sevimsiz rüyaları görmeye bu kadar yatkındı? Bir de niye nefes nefese kalmıştı? *Şatoda gizlenen şeytanı bulup yok edecekti demek!*

Celaena yan döndü. Avucuna batan metal olmasa

memnuniyetle uyurdu da. *Lütfen elimdeki Chaol'un verdiği yüzük olsun.*

Fakat bunun bir yüzük olmadığını biliyordu. Elinde tuttuğu sikke büyüklüğünde bir muska ve onun zarif zinciriydi. Çığlık atma arzusunu bastırdı. İç içe geçmiş metal şeritlerden yapılmış olan muskanın ortasında üst üste binmiş, kesişen iki çember vardı. İki çemberin ortak alanında muskaya göz görünümü veren, küçük, mavi bir taş vardı. Ortasından da boylu boyunca düz bir çizgi geçiyordu. Güzeldi; ayrıca tuhaf ve...

Celaena duvar halısına baktı. Kapı hafifçe aralanmıştı.

Yatağından fırlamasıyla duvara öyle sert çarptı ki omzundan berbat bir çatırtı geldi. Acısına rağmen koşup kapıyı kapattı. Onca olayın üzerine aşağıda her ne varsa onun süitine adım atmasına tahammül edemezdi. Ya da Elena'nın tekrar ortaya çıkmasına.

Soluk soluğa kalan Celaena geri gidip duvar halısını inceledi. Kadının silueti ahşap sandığın gerisinden yükseldi. Celaena sarsılarak onun Elena olduğunu fark etti; tam da kapının olduğu yerde dikiliyordu. Zekice bir yer seçmişti.

Celaena ateşe biraz daha odun attı ve alelacele geceliğini giyip eğreti bıçağı ellerinin arasında, yatağa girdi. Muska bıraktığı yerde duruyordu. "Seni koruyacak..."

Celaena tekrar kapıya baktı. Ne bir çığlık, ne ulumalar; az önce olanlara dair hiçbir işaret yoktu. Yine de...

Celaena aceleyle zinciri boynuna taktı ve bunu yaptığı için kendisine küfretti. Yatak örtülerini çenesine kadar çekip gözlerini kapattı ve onu yakalayıp başını koparta-

cak bir pençe görmemeyi umdu. Gördüğü bir rüya değilse, bir sanrı değilse...

Celaena kolyeyi tuttu. Kralın yaveri olmak, bunu becerebilirdi. Bunu *zaten* yapacaktı. Fakat Elena neyin peşindeydi? Erilea için kralın yaverinin kitlelerin çektiği ıstırabı anlayacak biri olması gerekiyordu. Bu kadarı gayet açıktı. Fakat bunu neden *Elena*'dan duymuştu? Ayrıca bunun aldığı ilk emirle –şatodaki şeytanı yok etmekle– nasıl bir bağlantısı vardı?

Celaena rahatlamak için bir nefes aldı ve yastıklarına daha da sokuldu. Samhuinn'in gizli kapısını açmakla ne büyük bir aptallık etmişti! Öyleyse tüm bu dertleri kendi eliyle mi açmıştı başına? Gözlerini açıp duvar halısına baktı.

“Kötülüğün kaynağını bul...”

Zaten yeterince sorunu yok muydu? Elena'nın ikinci buyruğunu yerine getirecekti ama birincisi... İlk buyruk başına iş açabilirdi. Üstelik istediği zaman şatoda her istediği yere girebildiği de yoktu!

Fakat ortada o tür bir tehdit varsa hayatı tehlikede olan sadece o değildi. Karanlık gücün bir şekilde Cain'i, Perrington'ı, kralı ve Kaltain Rompier'i yok etmesi onu epey mutlu edecek olsa da Nehemia, hatta Chaol ve Dorian'a zarar gelirse...

Celaena titreyerek derin bir soluk aldı. En azından ipucu bulmak için mezara bakabilirdi. Belki Elena'nın amacına dair bir şeyler bulabilirdi. Mezardan hiçbir şey çıkmasa da... eh, en azından şansını denemiş olurdu.

Hayalet rüzgâr gül kokusu yayarak odada esti. Celaena'nın huzursuz bir uykuya dalması epey zaman aldı.

26. BÖLÜM

Yatak odasının kapıları gürültüyle açıldı ve Celaena eline bir şamdan alıp hızla ayaklandı.

Fakat çenesi kenetlenmiş Chaol odaya hışım la dalarken ona dikkat etmedi bile. Celaena homurdanarak yatağına geri yığıldı. Yatak örtülerini üzerine çekip “*Hiç* uyumaz mısın sen?” diye söylendi. “Sabahın körüne kadar kutlama yapmayacak mıydınız?”

Chaol örtüleri kaldırıp elini kılıcına attı ve Celaena’yı dirseğinden tutup yatağından çekti. “Dün gece neredeydin?”

Celaena boğazını düğümleyen korkuyu bastırdı. Chaol’un geçitlerden haberi olması imkânsızdı. Ona gülümsedi. “Buradaydım, tabii ki. Bunu vermek için beni ziyaret ettin ya.” Dirseğini Chaol’un elinden kurtarıp parmaklarını ona yaklaştı rarak ametist yüzüğü gösterdi.

“Bu birkaç dakikamı almıştı. Ya gecenin geri kalanı?”

Chaol önce yüzünü sonra da ellerini ve vücudunun geri kalanını süzerken Celaena ısrarla ondan kaçmadı. Chaol onu öyle süzerken Celaena da ona aynı şekilde karşılık

verdi. Chaol'un siyah tuniği hafif kırışıktı ve en üst düğmesi iliklenmemiştir; ayrıca kısa saçı da taransa iyi olurdu. Konu her neyse, acele olduğu belliydi.

"Neler oluyor? Bu sabah bir sınavımız yok muydu?"

Celaena tırnaklarıyla oynayarak bir yanıt bekledi.

"Sınav iptal edildi. Bu sabah bir yaverin ölüsü bulundu. Xavier, şu Melisande'li hırsız."

Celaena gözlerini önce ona sonra yeniden tırnaklarına çevirdi. "Ve sanırım bunu *benim yaptığımı* düşünüyorsun, öyle mi?"

"Vücudunun yarısı yenmiş olduğundan umarım sen yapmamışsındır."

"Yenmiş mi!" Celaena kaşlarını çatı. Elleriyle ağırlığını dengeleyerek yatağın üzerinde bağdaş kurdu. "Ne korkunç. Belki de Cain yapmıştır; bu tür bir şeyi yapacak kadar vahşi biri o." Celaena'nın midesi sıkıştı. Bir yaver daha öldürülmüştü. Bunun Elena'nın bahsettiği şu kötülükle ilgisi olabilir miydi? Soruşturmanın ortaya çıkardığı üzere Göz Yiyen ve diğer iki yaverin öldürülmeleri tesadüf olmadığı gibi bu insanlar bir sarhoş kavgasının kurbanları da değildi. Hayır, cinayetler planlı bir şekilde işleniyordu.

Chaol burnundan soluyarak iç çekti. "Bir insanın öldürülmesinin mizahi yanını görebilmen ne güzel."

Celaena ona bakıp sırtıttı. "*Cain* en olası aday. Sen Anielle'lisin, Beyaz Diş Dağları'ndakileri herkesten iyi bilmen gerek."

Chaol bir elini kısa saçlarında gezdirdi. "Kimi suçladığına dikkat etmelisin. Cain vahşinin teki olsa da Dük Perrington'ın yaveri."

“Ben de veliaht prensin yaveriyim!” Celaena saçını arkaya savurdu. “Sanırım bu da kimi istersem suçlayabileceğim anlamına geliyor.”

“Lafı dolandırmadan söyle bana: Dün gece neredeydin?”

Celaena doğrulup Chaol’un kızıl kahverengi gözlerine baktı. “Bütün gece *buradaydım*; muhafızlarım da buna şahitlik edebilirler. Yine de kral sorgulanmamı isterse ona sen ve ekselansları prensin de bana kefil olabileceğinizi söyleyebilirim.”

Chaol, Celaena’nın yüzüğüne baktı ve yüzbaşının yanakları hafifçe kızarıırken Celaena gülümsemesini gizledi. Chaol “Eminim bugün seninle dersimizi yapmayacağımızı duymak seni daha da mutlu edecektir,” dedi.

Celaena bu sözlere sırtarak karşılık verdi ve yeniden yatak örtülerinin altına girip yastıklarına sokularak abartılı bir iç çekti. “Hem de ne mutlu oldum.” Örtüleri çenesine kadar çekip Chaol’a bakarak gözlerini kırıştırdı. “Şimdi çık. Bu haberi beş saat daha uyuyarak kutlayacağım.” Bu bir yalan olsa da Chaol kanmıştı.

Celaena yüzbaşının öfkeli bakışlarını görmeden gözlerini kapattı ve onun odadan dışarı çıkışını işittiğinde gülümsedi. Chaol süitinin kapısını çarparak kapatana dek yatağında doğrulmadı.

Yaverin yarısı yenmiş miydi?

Bu olay geçen gece rüyasında –hayır bu bir rüya değildi– gerçekten olmuştu. Her şey gerçekten yaşanıp bitmişti. Bir de tiz çığlıklar atan o yaratıklar vardı... Xavier’i onlardan biri mi öldürmüştü? Fakat onlar mezardaydı; biri fark etmeden şatonun koridorlarında dolaşmaları imkânsızdı.

Muhtemelen bir haşere cesedi başkalarından önce bulmuştu. Çok ama çok aç bir haşere.

Bir kez daha titreyerek yatak örtülerinin altından çıktı. Birkaç eğreti silah daha yapmalı, pencerelerindeki ve kapılarındaki kilitleri güçlendirmeliydi.

Savunmasını hazırlarken bile kendisine, endişe edecek bir şey olmadığı telkininde bulunuyordu. Fakat özgürce hareket edebileceği birkaç saati bile olsa yatak odasının kapısını kilitleyip mezara girerken yanına taşıyabileceği kadar çok savunma aracı aldı.

Celaena kendi kendine söylenerek mezarı arşınladı. Görünürde Elena'nın amaçlarını açıklayabilecek *hiçbir şey* yoktu. Ya da şu gizemli kötülüğün kaynağını belli edecek bir şey. Hiçbir şey.

Sabah olup da mezarın içine bir güneş ışığı huzmesi yansıyınca Celaena'nın kaldırdığı toz zerrelere yağın kar gibi odada dönmeye başladı. Şatonun o kadar aşağısında nasıl ışık olabiliyordu? Celaena tavandaki ızgaranın altında durup oradan sızan ışığa baktı.

Belli ki ızgara deliğinin açıldığı boşluğun kenarları parıldıyordu; kenarlar cilalanmış altınla kaplanmıştı. Güneş ışınlarını o kadar aşağılara kadar yansıttığına göre boşlukta *çok* altın olmalıydı.

Celaena iki lahdin arasına girdi. Uyduruk silahlarının üçünü getirmiş olsa da geçen gece hırlayan ve tiz çığlıklar atan şeye dair hiçbir iz bulamadı. Elena'dan da bir iz yoktu. Celaena, Elena'nın lahdinin yanında durdu. Kraliçenin taş tacının üzerindeki mavi mücevher cılız günışığında yanıp sönüyordu.

Sesli düşünen Celaena “*Bana* bunları ne diye anlattın?” dedi. Sesi karmaşık oymalarla dolu duvarlardan yansıdı. “Bin yıldır ölüsün. Neden şimdi Erilea için endişe ediyorsun?”

Ayrıca neden Dorian, Chaol, Nehemia ya da bir başkasını seçmemiştii?

Celaena parmağını kraliçenin mağrur burnunda gezdirdi. “Seni gören öbür dünyada yapacak daha iyi işlerin olduğunu düşünürdü.” Sırıtmaya çalışsa da sesi arzu etmediği kadar cılız çıkmıştı.

Geri dönmeliydi; yatak odası kapısı kilitli olsa da eninde sonunda biri süitine gelebilirdi. Adarlan’ın ilk kraliçesinin kendisine *çok* önemli bir görev verdiğini söylese tek kişinin bile ona inanacağından epey şüpheliydi. İhanet ve büyü yapmakla suçlanmasa şanslı sayılacağını düşünerek yüzünü astı. Yakalanırsa kesinlikle Endovier’a geri gönderilirdi.

Son bir kez bakındıktan sonra mezardan ayrıldı. Orada işine yarayacak hiçbir şey yoktu. Ayrıca Elena onun kralın yaveri olmasını o kadar istiyorsa tüm vaktini ne olduğunu bilmediği o kötülüğü aramakla geçiremezdi. Açıkçası bunu yapması kazanma ihtimalini düşürebilirdi. Alelacele basamakları çıkan Celaena’nın meşalesi duvarlarda tuhaf gölgeler oluşturdu. Söz konusu kötülük Elena’nın hissettirdiği kadar tehlikeliyse *Celaena* onu nasıl yenebilirdi ki?

Hani şatoda yaşayan kötücül bir şey olduğu düşünce-sin onu *korkuttuğundan* falan da değildi.

Hayır. Sebep kesinlikle bu değildi. Celaena kaşlarını çattı. Kralın yaveri olmaya odaklanacaktı. Sonra da, yarışmayı kazanırsa, şu kötülüğün peşine düşecekti.

Belki.

Bir saat sonra, etrafı muhafızlarla çevrili, başı dik Celaena kütüphaneye giden koridorlarda ilerliyordu. Yanından geçen şövalyelere gülümsüyor, pembe ve beyaz elbisesini inceleyen saray hanımlarına da yapmacık tebessümlerle karşılık veriyordu. Fakat kadınları suçlayamazdı da; elbise muhteşemdi. Elbisenin içinde de o. Hatta süütünin başında bekleyen yakışıklıca muhafız Ress bile ona harika görüldüğünü söylemişti. Doğal olarak onu kütüphaneye kadar kendisine eşlik etmeye ikna etmesi hiç de zor olmamıştı.

Yanından geçen bir asilzade onu görüp kaşlarını kaldırıncı Celaena kibirli bir edayla kendi kendine gülümsedi. Yanına geldiğinde renginin son derece solgun olduğunu fark ettiği adam bir şeyler söylemek için ağzını açacak olsa da Celaena onu umursamadan yoluna devam etti. Bir dönemece geldiklerinde tartışan erkeklerin çıkardığı yaygaranın taşlardaki aksini ışıltısıyla adımlarını hızlandırdı.

Daha da acele eden Celaena köşeyi döndüğünde Ress'in cık cık etmesine aldırmış etmedi. Burnuna gelen kokuyu iyi biliyordu. Kanın keskin, çürüyen etin insanın burnuna batan kokusu.

Fakat karşısındaki gibi bir manzara beklemiyordu. “Yarısı yenmiş” demek Xavier’in ince bedeninden kalanları tasvir etmek için hafif kaçırdı.

Celaena’ya refakat eden muhafızlardan biri sessizce küfrederken Ress yaklaşp elini nazıkçe sırtına koyduğu Celaena’yı yürümeye teşvik etti. Cesedin etrafında toplanan adamların hiçbirisi cinayet mahallinin etrafından geçen, bunu yaparken de cesedi daha yakından inceleyen Celaena’ya bakmadı.

Xavier'in göğüs boşluğu yarılmış, hayati organları çıkarılmıştı. Birileri cesedi bulduktan sonra kaldırıp götürmüş gibi organlardan eser kalmamıştı. Ayrıca Xavier'in derisi yüzülmüş suratı sessiz bir çığlık atar gibi çarpılmıştı.

Ortada tesadüfi bir cinayet yoktu. Xavier'in başının tepesinde bir delik vardı; Celaena deliğin içerisine bakınca beynin de yerinde olmadığını gördü. Duvardaki kan lekelerine bakılırsa biri önce bir şeyler yazmış, sonra da silmiş gibiydi. Yine de yazının bir kısmı bozulmamıştı. Celaena yazıyı gördüğünde şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Wyrđ işaretleri. Üç Wyrđ işareti birleşerek oluşturdukları yay şekli büyük bir ihtimalle bir süre öncesine kadar cesedin etrafını çeviren bir çemberden geriye kalmıştı. Suç mahallindeki kalabalığı gerilerinde bırakırlarken muhafızlardan biri "Kutsal tanrılar" diye mırıldandı.

Chaol'un o sabah o kadar perişan görünmesine şaşmamalıydı! Celaena doğruldu. Chaol bunu onun yaptığını mı düşünmüştü? Aptal. Rakiplerini bir bir haklamaya niyetlense bunu hızlı ve temiz bir şekilde –boğaz keserek, kalbe bıçak sokarak veya bir kadeh zehirli şarapla– yapardı. Gördükleri ise incelikten yoksundu. Ve tuhaf; Wyrđ işaretleri meseleyi hunharca bir cinayetin ötesine taşıyordu. Ayinsel bir cinayet söz konusu olabilirdi.

Karşılarından biri geliyordu. Cesede uzaktan bakan bu adam acımasız suikastçı Mezar'dı. Bir orman gölü gibi karanlık ve durgun gözleri Celaena'nın kilerle buluştu. Celaena, Mezar'ın çürük dişlerine aldırış etmeyerek yüzünü Xavier'den geriye kalanlara çevirdi. Pek de üzgün olmadığını belli eden bir sesle "Çok yazık," dedi.

Mezar yıpranmış ellerini yırtık pırtık ve pis pantolonunun ceplerine sokup kıkırdadı. Hamisi onu doğru düzgün giydirmeye bile tenezzül etmemiş miydi? *Hamisi onu yaveri seçecek kadar iğrenç ve aptal olduğuna göre, belli ki hayır.*

Mezar, Celaena'nın yanından geçerken omuz silkerek "Vah vah," dedi.

Celaena hafifçe başını salladı ve hiç istemese de sustu ve koridordaki yoluna devam etti. Artık onlardan geriye on altı kişi, on altı yaver kalmıştı ve finalde dördü düello yapacaktı. Yarışma giderek zorlaşıyordu. Hangi merhametsiz tanrı Xavier'in hayatını sona erdirmeye karar veriyse ona şükretmeliydi. Fakat nedense bunu yapamıyordu.

Dorian kılıcını salladı. Hamlesi Chol tarafından kolayca savuşturulan prens homurdandı. Haftalardır antrenman yapmadığından kasları ağrıyor, art arda hamleler yaparken nefesi kesiliyordu.

Yana çekilerek Dorian'ın öne doğru tökezlemesine neden olan Chaol "Aylaklığın sonu budur," deyip kıkırdadı. Yüzbaşı ikisinin dövüş becerilerinin denk olduğu zamanları anımsıyordu. Fakat o zamanlar epey eskide kalmıştı. Dorian kılıç dövüşünden hâlâ hoşlanıyor olsa da kitapları tercih eder olmuştu.

Dorian soluk soluğa "Toplantılara katılmam gerekiyor ve okumam gereken önemli şeyler var," dedi.

Chaol onun hamlelerini savuşturup aldatıcı bir hamle yaptıktan sonra kılıcını öyle sert indirdi ki Dorian gerilemek zorunda kaldı. Chaol öfkelenmişti. "Dük

Perrington'la tartışmak için bahanen olan toplantılar.” Dorian kılıcını geniş bir açıyla savurunca Chaol savunmaya geçti. “Ya da gecenin bir yarısı Sardothien’in süiti-ne gelmekle çok meşgulsündür.” Chaol’un alnından terler alıyordu. “*Bu ne zamandır devam ediyor?*”

Chaol’un saldırıya geçmesiyle bacakları ağrıyan Dorian homurdanarak adım adım geriledi. Prens dişlerinin arasından “Sandığın gibi değil,” dedi. “Gecelerimi onun yanında geçirmiyorum. Geçen gece hariç, sadece bir kez ziyaretine gittim ve merak etme, beni pek de sıcak karşılamadı.”

“Hiç olmazsa biriniz sağduyulu.” Chaol her darbesini öyle bir kesinlikle indiriyordu ki Dorian kendisini ona hayran olmaktan alamıyordu. “Çünkü belli ki aklını yitirmişsin sen.”

Dorian “Ya sen?” diye sordu. “Dün gece, hem de bir yaverin öldüğü gece, *senin* onun süitine gitmrn hakkında ne düşündüğümü duymak ister misin?” Dorian bir şaşırtma hamlesi yapsa da Chaol aldanmadı. Tersine öyle hızlı bir darbe indirdi ki Dorian gerilemek zorunda kaldı ve yere yıkılmamak için çabaladı. Dorian, Chaol’un gözlerinde alev alev yanan öfkeye bakıp yüzünü ekşitti. Yeni bir darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırarak “Of, bu ucuz bir denemeydi,” dedi. “Yine de yanıt istiyorum.

“Belki de verecek yanıtlım yoktur. Sen demiştin ya, sandığın gibi değil.”

Chaol’un kahverengi gözleri parıldadı. Fakat daha Dorian konunun üzerine gidemeden dostu bam teline dokunarak konuyu değiştirdi. Chaol sık nefesler arasında ona “Taht odası ne âlemde?” diye sordu. Dorian’ın tüyle-

ri diken diken oldu. O an orada olmasının nedeni buydu. Annesinin başucunda biraz daha oturursa çıldıracaktı. “O kadar mı kötü?”

Dorian onu “Kapa çeneni,” diye tersledi ve kılıcını kılıcına çarptı.

“Bugün sen olmak iyice berbat bir şey olsa gerek. Eminim tüm leydiler onları çatımızın altındaki katilden koruman için sana yalvarıyordu.”

Chaol sırtısa da gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. Şatoda taze bir ceset varken, Chaol’un kılıç talimi için kendisine zaman ayırmaya yanaşması Dorian’ı şaşırtan bir ödün olmuştu; Dorian, Chaol’un konumunu ne denli önemsediyini biliyordu.

Dorian birden durup sırtını dikleştirdi. Chaol’un daha önemli işlerle uğraşması gerekiyordu. İnce kılıcını kınına sokup “Yeter,” dedi. Chaol da hiç geciktirmeden aynısını yaptı.

Sessizce antrenman odasından çıktılar. Sesinden bir şeylerin ters gittiğini bildiği anlaşılan Chaol “Babandan haber var mı?” diye sordu. “Nereye gitti acaba?”

Dorian uzun bir soluk verip nefesini yatıştırdı. “Hayır. Hiçbir fikrim yok. Çocukken de böyle çekip gittiğini anımsıyorum ama yıllardır yapmıyordu bunu. Bence epey iğrenç bir işin peşinde.”

“Söylediklerine dikkat et Dorian.”

“Yoksa ne olur? Beni zindana mı attırırsın?” Dorian ona çıkışmak istemese de gece hiç uyumamıştı ve şu yaverin ölümünün neşesini arttırdığı söylenemezdi. Chaol’un kendisine karşılık vermediğini görünce “Sence biri tüm yaverleri öldürmek mi istiyor?” diye sordu.

“Belki de. Birinin yarışmacıları öldürmek istemesini anlayabilirim ama bunu bu denli gaddar bir şekilde yapmasını... Umarım cinayetler birbirinden bağımsızdır.”

Dorian kanının bir nebze donduğunu hissetti. “Sence Celaena’yı da öldürmeye çalışırlar mı?”

“Süitine daha fazla muhafız diktim.”

“Amacın onu korumak mı içeride tutmak mı?”

Her zaman odalarına gitmek için ayrıldıkları, koridorların kesiştiği noktada durdular. Chaol “Ne fark eder?” diye sordu. “Sanki umurunda. Ben ne dersem diyeyim yine onun yanına gideceksin ve prens olduğun için muhafızlar sana engel olmayacak.” Yüzbaşının sözlerinde mağlup, acı bir ton sezdiğinden Dorian bir an için kendisini kötü hissetti. Celaena’dan *uzak durmalıydı*. Chaol’un başında zaten yeterince dert vardı. Fakat neden sonra aklına annesinin listesi gelince kendisinin başında da yeterince dert olduğunu fark etti.

Süitine yönelmeden önce Chaol’un tek söylediği “Xavier’in cesedini bir daha incelemem gerek. Bu gece akşam yemeğinde görüşürüz,” oldu. Dorian onun ardından baktı. Prens kulesine dönüşü ummadığı kadar uzun sürdü. Süitine giden ahşap kapıyı açıp giysilerini çıkardıktan sonra banyonun yolunu tuttu. Süiti sadece üst katı kaplasa da tüm kule onundu. Odaları sığındığı, herkes-ten uzak bir liman olsa da süiti o gün ona çok boş geldi.

27. BÖLÜM

O gün, akşama doğru Celaena simsiyah saat kulesine baktı. Kule güneşin azalan ışık huzmelerini bir şekilde emiyormuş gibi daha da kararıyordu. Tepesindeki yaratık heykelleri sabit duruyorlardı. Hareket etmemişlerdi. Tek bir parmakları bile kımıldamamıştı. Elena onların bekçiler olduğunu söylemişti. Fakat neye bekçilik ediyorlardı? Elena'yı onlardan uzak duracak kadar korkutuyorlardı. Elena'nın bahsettiği kötülüğün kaynağı heykeller olsa hiç şüphesiz kraliçe bunu ona dosdoğru söylerdi. Zaten Celaena da bir süre o kötülüğü aramayı düşünmüyordu; bununla uğraşması başını derde sokabilirdi. Hatta daha kralın yaveri olamadan bu yüzden ölebilirdi.

Yine de *neden* Elena bu kadar muğlak konuşmak zorundaydı?

Nehemia “Şu çirkin şeylere aklını takmanın sebebi ne?” diye sordu.

Celaena prensese döndü. “Sizce hareket ediyorlar mı?”

Prensese ona ortak dilde “Onlar taş Lillian,” diye karşılık verdi. Eyllwe aksanı biraz olsun azalmıştı.

Celaena gülümseyek “Vay!” dedi. “Bu çok iyiydi! Daha birlikte tek ders yapmamıza rağmen şimdiden beni utan-
dırıyorsunuz!” Ne yazık ki aynı şeyi Celaena’nın Eyllwe
dilindeki ilerlemesi için söylemek mümkün değildi.

Nehemia’nın yüzü parladı. Eyllwe dilinde “Kötü bir gö-
rünüşleri var,” dedi.

Celaena “Ne yazık ki Wyrđ işaretleri daha da kötü gö-
rünümlerini sağlıyor,” dedi.

İşaretlerden biri ayağının altındaydı. Başını çevirip
diğerlerine baktı. Toplam on iki işaret vardı ve etrafında
başka bir yapı olmayan kulenin etrafında geniş bir daire
oluşturuyorlardı. Celaena’nın işaretlerin anlamına dair
hiçbir fikri yoktu. Kulenin etrafındaki işaretler Xavier’in
öldürüldüğü yerdeki üç işarete uymuyordu. Yine de ara-
da bir tür bağlantı olmalıydı. Celaena arkadaşına “Demek
gerçekten bunları okuyabiliyorsunuz, öyle mi?” diye sordu.

Nehemia tersçe “Hayır,” dedi ve gözlerini avluyu çev-
releyen çalılara çevirdi. Ardından “Ve işaretlerin anlam-
larını keşfetmeye çakışmamalısın” diye ekledi. Celaena
pelerinine iyice sarınıp prensesi izledi. Birkaç güne kal-
maz kar yağışı başlayacaktı; karla birlikte Yulemas –ve
hâlâ iki ay ötede olan son düello– yaklaşacaktı. Pelerinin
verdiği sıcaklık hissinin keyfini çıkararak Endovier’da ge-
çirdiği o sert kışı düşündü. Ruhnn Dağları’nın gölgesinde
yaşayanlar için kış amansızdı. Celaena’nın soğuk ısırığına
uğramamış olması bir mucizeydi. Geri dönerse, orada geçi-
receği ikinci kış ölümüne neden olabilirdi.

Nehemia kedisine yaklaşan Celaena’ya “Dertli görü-
nüyorsun,” dedi ve elini koluna attı.

Celaena ona Eyllwe dilinde “İyiyim,” dedi ve hatırı için

gölümsedi. “Kışı sevmiyorum.”

Nehemia göğre bakıp “Ben hiç kar görmedim,” dedi. “Kar ne zaman benim için sıradan bir olaya dönüşecek acaba?”

“Umarım kar yağışı cereyanlı koridorlara, buz gibi sabahlara ve güneşsiz günlere aldırış etmeyeceğiniz kadar uzun bir süre size ilginç gelmeye devam eder.”

Nehemia güldü. “Eve döneceğim zaman sen de benimle Eyllwe’ye gelmeli ve kavurucu yazlarımızdan birini tecrübe edecek kadar yanımda kalmalısın. *O zaman* buz gibi sabahlarınızın ve güneşsiz günlerinizin kıymetini anlarsın.”

Celaena zaten Kızıl Çöl’ün sıcaklığında kavurucu bir yaz geçirmişti ama Nehemia’ya bundan bahsetmesi sadece yanıtlaması güç sorular getirirdi. Bunun yerine “Eyllwe’yi görmeyi çok isterim,” dedi.

Bakışları bir süre Celaena’nın alnında gezinen Nehemia gülümsedi. “Öyleyse göreceksin.”

Celaena’nın gözleri ışıldadı ve başını tepelerinde yükselen şatoyu görebilecek şekilde geriye attı. “Acaba Chaol şu cinayet karmaşasını çözebildi mi?”

“Korumalarım bana adamın... vahşice öldürüldüğünü söylediler.”

Solan güneşin sürekli değişen renklerinin şatoyu altın rengine, kırmızıya ve maviye boyayışını izleyen Celaena “Bu tabir zayıf kaçır,” dedi. Cam şatonun gereksiz gösterişine rağmen bazen oldukça güzel görüldüğünü teslim etmesi gerekiyordu.

“Sen cesedi gördün mü? Muhafızlarımı fazla yaklaştırmadılar.” Celaena hafifçe başını salladı. “Detayları bilmek istemeyeceğinize eminim.”

Nehemia gergin bir gülümsemeyle “Tam tersine,” diye ısrar etti.

Celaena bir kaşını yukarı kaldırdı. “Eh, her yere kan sürülmüştü. Duvarlara, zemine.”

Nehemia “Sürülmüş müydü?” diye sorarken sesi gidecek bir fısıltıya dönmüştü. “Sıçramamış demek?”

“Bence öyle. Sanki biri kanı oralara sürmüş. Şu Wyrđ işaretlerinden birkaç tane vardı. Fakat çoğu silinmişti.” Celaena zihninde cesedin görüntüsünün canlanmasıyla başını iki yana salladı. “Ayrıca adamın hayati organları yerinde yoktu. Üzgünüm, mideniz bulanmış gibi. Ağzımı açmamam gerekirdi.”

“Hayır. Devam et. Başka neler eksikti?”

Celaena bir an duraklayıp “Beyni,” dedi. “Biri başının tepesinde bir delik açmıştı ve beyni alınmıştı. Ayrıca suratının derisi yüzülmüştü.”

Nehemia başını sallayıp önlerinde duran meyvesiz çalıya baktı. Prenses alt dudağını ısırırken Celaena, Nehemia’nın parmaklarının uzun, beyaz elbisesinin kenarlarında bir açılıp bir kapandığını fark etti. Soğuk bir rüzgâr yanlarından esip geçerken Nehemia’nın hoş, ince saç örgülerini havalandırdı. Prensesin saçlarına dolanan altın hafifçe tıkırdadı.

Celaena “Üzgünüm,” dedi. “Bunu yapmamam...”

Arkalarından bir ayak sesi geldi ve daha Celaena arkasına dönmeden bir erkek “Şuna da bakın,” dedi.

Arkalarında kalan saat kulesinin gölgesinde ancak yarısı seçilen Cain’in yanlarına gelmesiyle Celaena tedirgin oldu. Cain’in yanında kıvırcık saçlı, geveze hırsız Verin vardı. Celaena “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Cain'in yüzü alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. Nasılsa daha da irileşmiş gibiydi. Ya da gözleri Celaena'ya oyun oynuyordu. Cain "Bir leydiymişsin gibi davranmak seni leydi yapmaz," dedi. Celaena, Nehemia'ya bir bakış atsa da prensesin gözleri Cain'den ayrılmadı. Gözleri kısık ama dudakları tuhaf bir şekilde gevşekti.

Fakat Cain bu kadarla kalmayacaktı; dikkatini Nehemia'ya çevirdi. Cain'in gergin dudakları arasından parlak, beyaz dişleri seçiliyordu. "Bir taç takıyor olman da seni gerçek bir prenses yapmaz... bundan böyle."

Celaena ona doğru bir adım yaklaştı. "O aptal çeneni kapat yoksa dişlerini boğazından aşağı gönderip ben kapatırım."

Cain'in şiddetli kahkahasını Verin'inki izledi. Hırsız Celaena ve Nehemia'nın arkalarına geçerken Celaena ikisinin kendisiyle orada cidden kavga edip etmeyeceklerini merak ediyordu. "Prensesin finosu ne de çok havlıyor," dedi. "Fakat dişleri var mı acaba?"

Celaena, Nehemia'nın elini omzunda hissetti. Fakat eli silkeledi ve bir adım daha atarak Cain'e nefesini yüzünde hissedecek kadar yaklaştı. Şatonun içinde muhafızlar aylakça dolanıyor, aralarında konuşuyorlardı. Celaena "Dişlerim boynuna gömülünce anlarsın," dedi.

Cain "Neden şimdi olmasın?" diye fısıldadı. Ardından ancak Celaena'nın işitebileceği kadar alçak bir sesle ekledi: "Haydi, vur bana. Bana hedefi on ikiden vurmamak için kendini her tuttuğunda ya da duvarları benim kadar hızlı tırmanmamak için hızını her kestiğinde hissettiğin tüm o öfkeyle vur. Vur bana, *Lillian*. Vur da Endovier'da geçirdiğin o sene sana neler öğretmiş görelim."

Celaena'nın kalp atışları hızlandı. Cain biliyordu. Kim olduğunu, ne yaptığını biliyordu. Dönüp Nehemia'ya bakmaya cesaret edemedi. Tek ümidi prensesin ortak dilinin hâlâ söylenenleri anlamayacak kadar yetersiz olmasıydı. Verin hâlâ arkalarında durmuş ikisini seyrediyordu.

“Hamisi kazanmak için her şeyi yapabilecek bir sen misin sanıyorsun? Sadece prensinin ve yüzbaşının senin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?”

Celaena elini yumruk yaptı. İki darbeye onu yere serip nefes alamaz hâlâ getirirdi. Ardından bir darbe daha indirir ve Verin'i onun yanına gönderirdi.

Nehemia onu elinden tutup ortak dilde “Lillian...” dedi. “Yapacak işlerimiz var. Müsaade edin de gidelim.”

Cain “Doğru,” dedi. “Finoluğunu yap ve onun peşinden git.”

Celaena'nın eli titriyordu. Cain'e vurursa... Ona vurur, oracıkta onunla kavga ederse ve muhafızlar ikisini ayırmaya gelirse Chaol derslerden sonra sütünden ayrılması veya geç saatlere kadar Nox'la antrenman yapması şöyle dursun, bir daha Nehemia'yı görmesine izin vermeyebilirdi. Bu yüzden gülümsedi ve omuzlarını sallayarak neşeli bir sesle: “Bildiklerini kıcına sok Cain.”

Cain ve Verin gülerken Celaena ve elini sıkıca tutan Nehemia uzaklaştılar. Prensесin Celaena'nın elini tutmasının nedeni korkusu veya öfkesi değil, onu anladığını belli etmek... yanında olduğunu göstermekti. Celaena da ona elini daha sıkı tutarak karşılık verdi. Birisi onu kollamayalı epey zaman olmuştu ve içinden bir ses bu duruma alışabileceğini söylüyordu.

Chaol, Dorian'la asmakatın gölgeleri arasında dikilmiş, aşağıya, zeminin ortasında duran antrenman kuklasını yumruklayan suikastçıya bakıyordu. Bir mesaj gönderip ona akşam yemeğinden sonra kendisine birkaç saat antrenman yaptıracağını haber vermiş, Dorian'ı da izlemesi için davet etmişti. Belki de Dorian artık Celaena'nın *neden* kendisi için, herkes için bir tehlike olduğunu anlardı.

Celaena hırıltılar çıkararak art arda yumruklar sallıyordu; sol, sağ, sol, sol, sağ. Bir an olsun durmuyordu. İçinde yanan bir şeyler varmış da atamıyormuş gibiydi.

Prens sessizce "Eskisinden güçlü görünüyor," dedi. "Onu forma sokmakta iyi iş çıkardın." Celaena kuklaya yumruklar ve tekmeler atarken görünmez yumruklardan kaçtı. Kapıdaki muhafızlar heyecansız bir ifadeyle ona bakıyorlardı. "Sence Cain'e karşı şansını var mı?"

Celaena bir bacağına havaya savurup kuklanın başına indirdi. Kukla sallanarak geri geldi. Bu darbe gerçek bir insanı bayıltabilirdi. "Bence düelloda çok öfkelenmez ve sakın olursa bir şansını olabilir. Fakat onun... ele avuca sığmaz bir yapısı var. Aynı zamanda sağı solu da belli değil. Hislerini denetlemeyi öğrenmeli... Özellikle de o çekilmez öfkesini."

Bu doğrudu. Chaol öfkesinin Endovier'dan mı yoksa sadece bir suikastçı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu; nedeni her ne olursa olsun içinde o amansız öfke olduğu sürece Celaena kendisini asla tam anlamıyla dizginleyemezdi.

Nox odaya girip Celaena'nın yanına giderken Dorian sertçe "O da kim?" diye sordu. Durup elinin sargılı boğumlarını ovuşturan Celaena gözlerindeki teri silip Nox'a el salladı.

Chaol “Nox,” dedi. “Perranth’lı bir hırsız. Bakan Joval’ın yaveri.”

Celaena, Nox’un söylediği bir şeye kıkırdadı. Nox da gülüyordu. “Bir arkadaş edindi demek?” diye soran Dorian, Celaena, Nox’a bir hareket gösterirken kaşlarını kaldırdı. “Celaena ona *yardım mı ediyor?*”

“Her gün. Diğerleri çalışmayı bıraksa da ikisi genellikle derslerden sonra antrenmana devam ediyor.”

“Sen de buna izin veriyorsun demek?”

Dorian’ın sesinin tonu Chaol’u öfkelenirse de yüzbaşı renk vermedi. “Buna bir son vermemi istiyorsan, yaparım.”

Dorian ikisini kısa bir süre daha seyretti. “Hayır. Bırak onunla antrenman yapsın. Bu yaverlerin hepsi kabadayı; bir müttefikinin olması iyi olur.”

“Tabii.”

Dorian balkondan ayrılıp gerideki karanlık koridora doğru yürüdü. Chaol gözden kaybolana dek ardında kırmızı pelerini dalgalan prensi izledi ve iç geçirdi. Kıskançlığı görünce tanırdı ve Dorian zeki de olsa hislerini gizlemekte en az Celaena kadar başarısızdı. Belki de prensi getirmesi niyetlendiğinin tersi bir etki yaratmıştı.

Bedeni ayaklarına ağır gelen Chaol prensin peşinden gitti ve Dorian’ın üçünü ciddi bir belaya bulaştırmamasını diledi.

Birkaç gün sonra Celaena ağır bir kitabın buruşuk, sarı sayfalarını çeviriyordu. Baktığı sayısız diğer kitap gibi bu da sayfalar dolusu saçmalıkla doluydu. Yine de Xavier’in öldürüldüğü yerde ve saat kulesinde Wyrd işaretleri oldu-

ğundan bu kitapları incelemeye değerdı. Şu katilin neyin peşinde olduğunu –*neden* ve *nasıl* öldürdüğünü– ne kadar bilirse o kadar iyiydi. Asıl tehdit Elena’nın bahsettiği gizemli, izah edilemez kötölük değıl, *buydu*. Elbette araştırmalarında neredeyse hiçbir şey bulamamıştı. Gözleri ağrıyan suikastçı başını kitaptan kaldırıp iç çekti. Kütüphane kasvetliydi ve Chaol’un çevirdiği sayfaların sesi de olmasa büsbütün sessiz olacaktı.

Chaol okuduğu romanın kapağını kapatıp “İşin bitti mi?” diye sordu. Celaena ona gerçekte kimliğini Cain’in bildiğinden ve Wyrđ işaretleriyle cinayetler arasındaki olası bağlantıdan –henüz– bahsetmemişti. Kütüphanedeyken yarışmaları ve kabadayıları düşünmek zorunda olmuyordu. Orada sessizliğin ve sükunetin keyfini çıkarabiliyordu.

Celaena parmaklarını masaya vurarak “Hayır,” dedi.

“Boş vaktini *gerçekten* böyle mi geçiriyorsun?” Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. “Dua et de bunu kimse duymasın, şöhretin lekelenir. Nox seni bırakıp Cain’in tarafına geçer.” Chaol kendi kendine kıkırdayıp kapadığı kitabı açtı ve sandalyesine yaslandı. Celaena bir süre ona baktı ve ne aradığını, aradığının ne kadar yararına olduğunu bilse Chaol kendisine yine güler miydi diye düşündü.

Celaena sandalyesinde doğruldu ve bacağındaki feci bir morluğu ovaladı. Elbette bu morluğa Chaol’un ahşap sopa-sıyla ona indirdiği kasıtlı bir darbe neden olmuştu. Öfkeli gözlerle yüzbaşıya baksa da Chaol istifini bozmadan kitabını okumaya devam etti.

Chaol derslerde acımasız oluyordu. Celaena’ya yap-

tırmadığı şey yoktu: Onu ellerinin üzerinde yürütüyor, bıçaklarla hokkabazlık yaptırıyordu... Celaena bunlara aşına olsa da bu tür faaliyetler ona rahatsızlık veriyordu. Yine de Chaol'un asabiyeti biraz olsun azalmıştı. Hatta bacağına o kadar sert vurduğu için üzölmüş *gibiydi*. Celaena ondan hoşlanıyor olabileceğini düşündü.

Suikastçının ağır kitabı güröltüyle kapatmasıyla hava toz kalktı. Anlamsız bir kitaptı bu.

Chaol doğrulup "Ne oldu?" diye sordu.

Celaena "Hiçbir şey," diye homurdandı.

Wyrd işaretleri neydi ve nereden çıkmışlardı? Daha da önemlisi neden daha önce bu işaretlere dair hiçbir şey işitmemişti? Elena'nın mezarının üzeri de bu işaretlerle doluydu. Unutulmuş bir zamandan kalma kadim bir din... İşaretlerin *orada* ne işi vardı? Ve cinayet mahallinde! Arada mutlaka bir bağ olmalıydı.

O ana dek yaptığı araştırmada pek bir şey öğrenememişti: Bir kitaba göre Wyrd işaretleri bir alfabeydi. Öte yandan okuduğu son kitaba göre Wyrd işaretlerinde gramer yoktu: Her şey art arda iliştilen sembollerden ibaretti. Çevrelerine konan işaretlere göre de sembollerin iletlediği anlam değışiyordu. Çizmesi son derece zor sembollerdi bunlar; şaşmaz uzunluklar ve açılarla çizilmezlerse büsbütün farklı bir şeye dönüşüyorlardı.

Chaol onu "Dik dik bakmayı ve suratını asmayı kes," diye azarladı. İkisinin Xavier'in öldürölmesinden hiç bahsetmemesinin yanı sıra Celaena artık bu konu hakkında hiçbir şey sormuyordu. "Ne okuyorsun söyle."

Celaena kitabı kollarıyla kapatarak bir kez daha "Hiçbir şey," yanıtını verdi. Fakat Chaol'un kahverengi gözle-

ri daha da kısılnca iç çekti. “Wyrđ işaretleriyle ilgili bir kitap sadece. Hani şu saat kulesinin oradaki güneş saati gibi şeyler yok mu? Konu ilgimi çekince ben de araştırma yapmaya başladım.” Söyledikleri hiç olmazsa yarı yarıya doğruydı.

Celaena, Chaol’un dudak büküp kendisiyle dalga geçmesini beklese de bunlar olmadı. Chaol sadece “Ve?.. Neden hayal kırıklığına uğradın?” dedi.

Celaena somurtarak tavana baktı. “Tek bulabildiğim... aşırı tuhaf kuramlar. Bunların *hiçbirinden* haberim yoktu! *Neden?* Bazı kitaplarda Wyrđ’in Erilea’yı bir arada tutan ve yöneten kuvvet olduğu yazıyor. Hatta sadece Erilea da değil! Sayısız başka dünyayı da...”

Chaol kitabını eline alıp “Ben bunu daha önce duymuştum,” dedi. Bunları söylerken gözlerini Celaena’nın yüzünden ayırmamıştı. “Ben Wyrđ’in hep kader veya alın yazısına karşılık gelen eski bir terim olduğunu düşünürdüm.”

“Ben de öyle. Fakat Wyrđ bir din değil, en azından kıtanın kuzey bölgelerinde ve tanrılarının tanrıçası için gerçekleştirilen ayinlerde yeri yok.”

Chaol kitabı kucığına koydu. “Bunun arkasında bahçedeki şu işaretlere olan takıntından fazlası mı var? *O kadar mı sıkıldın?*”

Emniyetim için endişelendiğimi söylemek daha doğru olurdu!

“Hayır. Evet. İlginç bir konu: Bazı kuramlara göre Ana Tanrıça başka dünyalardan gelen bir ruhmuş ve tesadüfen Wyrđ kapısı diye bir şeyden geçip cisme ve yaşama muhtaç Erilea’yı bulmuş.”

Chaol onu “Bu kulağa biraz kutsallığa saygısızlık gibi geliyor,” diye uyardı. On yıl önce yakılıp, boynu vurulanları gayet iyi anımsayacak bir yaştaydı. Bunca yıkımın emrini veren kralın gölgesinde büyümek nasıl bir tecrübeydi acaba? Kraliyet ailesi katledilirken, kâhinler ve büyü kullananlar canlı canlı yakılırken, dünya karanlığın ve hüznün pençesine düşerken burada yaşamak?

Fakat zihnindekileri boşaltma ihtiyacı duyan, belki dillendirirse bir şekilde tüm parçaların birleşeceğini uman Celaena konuşmaya devam etti. “Tanrıça gelmeden önce hayatın –sonradan ortadan kalkan kadim bir medeniyetin– var olduğuna ve belki de bu medeniyetin şu Wyrd kapısı denen şeyden geçerek kaybolduğuna dair bir fikir var. Harabeler varmış; feylerin elinden çıkmış olamayacak kadar eski harabeler.” Bunlarla yaverlerin öldürülmesi arasında nasıl bir ilişki olduğu sorusu onu aşıyordu. Celaena tam anlamıyla samanlıkta iğne arıyordu.

Chaol ayaklarını yere koyup kitabı masaya bıraktı. “Sana karşı dürüst olabilir miyim?” Chaol tepesinde eğilirken Celaena da ona doğru eğildi. Yüzbaşı “Seni duyan sayıklayan bir kaçık zanneder,” diye fısıldadı.

Celaena tiksinti dolu bir ses çıkarıp öfkeyle arkasına yaslandı. “Dünyamızın tarihiyle *birazcık* ilgilendiğim için kusuruma bakma!”

“Dediğin gibi, bu kuramlar kulağa aşırı tuhaf geliyor.” Chaol yeniden kitabını okumaya döndü ve Celaena’ya bakmadan “Bir kez daha soruyorum: Hayal kırıklığının sebebi ne?”

Celaena gözlerini ovuşturdu. Neredeyse sızlanarak “Çünkü...” dedi. “Çünkü Wyrd işaretlerinin *ne olduğuna*

ve bu işaretlerin onca yer varken neden *bu şatonun* bahçesinde olduğuna dair açık bir yanıt arıyorum.” Kralın emriyle büyü ortadan kaldırılmıştı; peki neden Wyrd işaretlerinin kalmasına izin verilmişti? Bu işaretlerin cina-yet mahallinde oluşunun bir anlamı olmalıydı.

Chaol “Vaktini geçirecek başka bir uğraş bulmalısın,” deyip tekrar kitabına döndü. Genellikle hemen her gün, kütüphanede geçirdiği uzun saatlerde başında muhafızlar beklerdi. Chaol’un orada ne işi vardı. Kalbi heyecandan tekleyen Celaena gülümsedi ve masanın üzerindeki kitaplara baktı.

Topladığı bilgileri tekrar gözden geçirdi. Celaena daha önce haklarında hiçbir şey işitmemiş olsa da Wyrd işaretlerine değinilen yerlerde sıkça bahsi geçen Wyrd kapılarının varlığına dair bir fikir de vardı. Günler önce ilk kez karşılaştığı Wyrd kapıları kavramı ona ilginç görünmüş fakat yığınlarca eski parşömenin üzerinde yaptığı araştırmada, zihin bulandırıcı kuramlardan başka hiçbir şey bulamamıştı.

Geçitler gerçek ama görünmezlerdi. İnsanlar onları göremiyordu ama Wyrd işaretleriyle bu geçitleri çağırıp kullanmak mümkündü. Kimi iyi, kimi kötü farklı diyarlara açılıyorlardı. Öbür taraftan bazı yaratıkların Erilea’ya geçmesi mümkündü. İşte tam da bu yüzden Erilea’da birçok tuhaf ve korkunç yaratık vardı.

Celaena bir başka kitabı çekip sıırttı. Sanki biri zihnini okumuştı. Kalın, siyah kitabın üzerinde kararmış gümüş rengi harflerle *Yürüyen Ölüler* yazıyordu. Neyse ki o kitabı açmadan yüzbaşı başlığı görmemişti. Fakat...

Celaena bu kitabı raflarda görüp ayırdığını anımsa-

miyordu. Kitap neredeyse toprak gibi kokuyordu ve Celaena sayfaları çevirmesiyle burnunu kırıstırdı. Kitaba Wyrđ işaretlerine dair bir ipucu var mı veya Wyrđ kapılarının bahsi geçiyor mu diye hızlıca göz gezdirirken çok daha ilginç bir şey buldu.

Çarpılmış, yarısı çürümüş bir yüz resmi ona sırtıyor, yüzün etleri kemiklerinden sarkıyordu. Havanın soğumasıyla Celaena kollarını ovdu. Bu kitabı nereden bulmuştu? Kitap nasıl olup da yakılmamıştı? Bu kitaplardan *herhangi biri* nasıl olup da dokuz yıl önce çıkarılan büyük yangınlardan kurtulmuştu?

Celaena bir kez daha, neredeyse kasları seğirmiş gibi ürperdi. Canavarın çökük, delice bakan gözleri kötülük doluydu. Sanki ona bakıyordu. Celaena kitabı kapatıp masanın ucuna doğru itti. Kral kütüphanede bu tür kitapların olduğunu bilse hepsini imha ettirirdi. Büyük Orynth Kütüphanesi'nin aksine şatoda bu paha biçilmez kitapları koruyacak alimler yoktu. Chaol okumaya devam ediyordu. Bir homurtu işiten Celaena başını kütüphanenin arkasına doğru çevirdi. Gırtlaktan çıkan hayvani bir sesi bu...

Celaena "Bir ses duydun mu?" diye sordu.

Chaol'dan yanıt olarak "Ne zaman buradan ayrılmak niyetindesin?" geldi.

"Okumaktan yorulunca." Celaena siyah kitabı yeniden önüne çekip ölü yaratığın dehşet verici portresinin olduğu sayfayı geçti ve çeşitli canavarların tariflerini okumak için mumu yakınına çekti.

Ayağının altında bir yerlerden, yakınından, bir sürtme sesi geldi. Sanki biri alt katın tavanına tırnağını sür-

tüyordu. Celaena kitabı hızla kapatıp masadan uzaklaştı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve bir şeyin –bir el, bir kanat veya kocaman açılmış bir ağzın sivri dişlerinin– ortaya çıkıp kendisini yakalamasını beklerken az kalsın yakınındaki masaya çarpacaktı.

Chaol’a “Şunu hissettin mi?” diye sorduğunda yüzbaşı ağır ağır, haylazca gülümsedi. Hançerini çıkartıp mermer zemine sürmesiyle az önceki sesin ve titreşimlerin aynısı çıktı.

Celaena “Lanet olası aptal,” diye hırladı. Masadan iki ağır kitabı aldı ve *Yürüyen Ölümler*’i kasten ardında bırakarak sessizce kütüphaneden çıktı.

28. BÖLÜM

Kaşları çatık Celaena bilardo sopasını beyaz topa nişanladı. Elini masanın keçe yüzeyinde sabitlerken sopa parmakları arasından kolayca kayd. Kolunu acemice sallayıp sopayı ileri götürdü. Çok başarısız bir atış olmuştu.

Celaena küfredip tekrar denedi. Sopayı beyaz topa öyle bir açıyla vurmuştu ki top yana doğru acınası bir dönüş yapmış cılız bir tıkırtıyla renkli toplardan birine çarpmıştı. En azından bir şeyi vurabilmişti. Bu atışı Wyrđ işaretleri hakkındaki araştırmasından daha başarılıydı. Saat onu geçiyordu; antrenmana ve Cain’le Elena’yı düşünmeye biraz ara verme ihtiyacı duyup oyun odasına gelmişti. Müzikle uğraşamayacak kadar bitkindi, tek başına kâğıt oynayamazdı ve eh, bilardo gözüne en uygun uğraş gibi görünmüştü. Oyunu öğrenmesinin o kadar zor olmayacağını umarak sopayı eline almıştı.

Suikastçi masanın çevresinde dönüp tekrar nişan aldı. Iskaladı. Dişlerini sıkıp sopayı dizinde kırmayı düşündü. Fakat henüz bir saattir bilardo oynamaya çalışıyordu. Geceye kadar müthiş bir ilerleme kaydederdi! Ya bu gü-

lünç oyunun ustası alacak ya da masayı şömine odunu yapacaktı. Sonra da Cain'i içine canlı canlı atacaktı.

Celaena sopayla topu öyle sert vurdu ki top masanın gerisine doğru fırlayıp yolu üzerindeki üç renkli topa değdikten sonra üç numaralı topu dosdoğru deliklerden birine gönderdi.

Top deliğin tam kenarında durdu.

Boğazından tiz bir öfke haykırışı kopan Celaena deliğin yanına gitti. Önce topa bağırıp sonra sopayı eline alıp ısırıldı. Kenetlenen dişlerinin arasından hâlâ çığlık atıyordu.

Dorian kapı eşiğinden çıkıp “Dünyanın en büyük suikastçısı için acınası bir durum bu,” dedi.

Celaena ciyaklayarak sopayı ona doğru salladı. Suikastçının üzerinde tunikle pantolon vardı ve saçlarını salmıştı. Prens gülümserken Celaena'nın yüzü koyu kırmızıya döndü. “Bana hakaret edeceksen bunu alıp...” Sopayı havaya kaldırıp cümlesini tamamlayan müstehcen bir hareket yaptı.

Dorian giysisinin kollarını sıyrıp duvardaki raftan bir ıstaka aldı. “İstakayı bir daha ısırılmayı düşünüyor musun? Çünkü düşünüyorsan odaya bir ressam çağıracağım ve sahneyi ölümsüzleştireceğim.”

“Sakın alay etme benimle!”

“Bu kadar ciddi olma.” Dorian beyaz topa nişan aldı ve onu yeşil bir topla çarpıştırdı. Yeşil top deliklerden birine düştü. “Öfkeden çıldırdığında çok eğlenceli oluyorsun.”

Celaena'nın gülmesi prensi hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Celaena “Seni eğlendiriyor,” dedi, “beni

ise deli ediyor.” Suikastçı hareketlendi ve bir atış daha yaptı. Yine ıskaladı.

“İzin ver sana nasıl yapılacağını göstereyim.” Dorian onun yanına gidip elindeki sopayı bırakıp Celaena’nın elini tuttu. Onu yana çekip bulunduğu noktaya geçerken kalbi biraz daha hızlı çarptı. “Başparmağımın ve işaretparmağımın nasıl hep üst sopanın üst ucunu tuttuğunu görüyor musun? Tek yapman gereken...”

Celaena prensi bir kalça darbesiyle yana çekip sopayı elinden aldı. “Sopayı nasıl tutacağımı biliyorum, seni soy-tarı.” Topu vurmaya çalışsa da bir kez daha ıskaladı.

“Bedenini doğru şekilde hareket ettirmiyorsun. Bırak, sana göstereyim.”

Gelmiş geçmiş en eski ve arsız numara da olsa Celaena’nın üzerine abanıp elini onun sopayı tutan elinin üzerine koydu. Ardından Celaena’nın diğer elinin parmaklarını sopanın üzerine yerleştirip nazikçe bileğini kavradı. Yüzünün kızarması Dorian’ı telaşlandırdı. Gözleri Celaena’nın kılere kayd ve onun da yüzünün kendisi kadar olmasa da kızardığını fark edip rahat bir nefes aldı.

“Dokunmayı bırakıp derse geçmezsen gözlerini çıkarır bilardo topu niyetine kullanırım.”

“Bak, tek yapman gereken...” Celaena’ya adım adım yapması gerekenleri göstermesinin ardından Celaena topa düzgün bir şekilde vurdu. Top bir köşeye gidip deliklerden birinden sekti. Dorian ondan ayrılıp sırtıttı. “Gördün mü? Doğru yaparsan işe yarayacak. Tekrar dene.”

Prens kendi sopasını aldı. Celaena homurdansa da pozisyon aldı, sopayı nişanladı ve atışını yaptı. Beyaz top masanın dört yanına çarpıp bir karmaşa yarattı. Fakat

en azından topları çarpıştırabilmişti. Dorian içine topların dizildiği üçgeni eline alıp havaya kaldırdı. “Maça var mısın?”

Durduklarında saat ikiyi vuruyordu. Maç boyunca Dorian odaya çeşitli tatlılar getirtmiş ve Celaena buna ne kadar itiraz etse de kocaman bir çikolatalı keki midesine indirdiği gibi Dorian’ın diliminin yarısını da yemişti.

Dorian her maçı kazansa da Celaena bunu pek de önemsiyordu. Topa ne zaman vursa arsızca caka satıyordu. Kaçırıldığında ise ağzından cehennemin ateşlerinin bile boy ölçüşemeyeceği bir hiddet boşanıyordu.

Küfredmediği ve bağırıp çağırmadığı anlarda her ikisinin de okuduğu kitaplardan bahsediyorlardı. Celaena hiç durmadan konuşuyordu. Dorian’a Celaena yıllardır dilsizmiş de sesini tekrar kaybetmekten korkuyormuş gibi geldi. Korku verici bir zekası vardı. Dorian tarihten veya siyasetten bahsettiğinde –siyasetten hazzetmediğini söylese de– onu anlıyordu ve tiyatro hakkında bile epey söyleyecek lafı vardı. Bir ara Dorian’ın yarışmadan sonra onu bir oyuna götürme sözünü vermesiyle rahatsızlık veren ama kısa süren bir sessizlik çöktü.

Dorian bir koltuğa gömülmüş, bir eliyle başına destek veriyordu. Celaena onun koltuğunun karşısında sere serpe oturmuş, bacaklarını sandalyenin bir kolundan aşağı sarkıtıyordu. Gözleri yarı kapalı, ateşe bakıyordu. Dorian ona “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Celaena “Bilmiyorum” dedi. Başını sandalyenin koluna yasladı. “Sence Xavier ve diğer yaverler kasten mi öldürüldü?”

“Belki de. Fark eder mi?”

“Hayır.” Celaena elini hımbılca salladı. “Boş ver.”

Dorian aklındaki soruları soramadan Celaena uyuya-kaldı.

Celaena’nın geçmişi hakkında daha çok şey bilmek ister-di. Chaol ona sadece Terrasen’li olduğunu ve ailesinin öl-düğünü söylemişti. Dorian’ın onun nasıl bir hayat sürdü-ğüne, nasıl suikastçı olduğuna, piyano çalmayı nereden öğrendiğine dair hiçbir fikri yoktu... Celaena’nın geçmişi bir muammaydı.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Ona hayat öyküsünü öylece anlatacağını umuyordu. Dorian ayağa kalkıp gerindi. Bilardo sopalarını rafa yerleştirip topları düzenledikten sonra uyuklayan suikastçının ya-nına döndü. Nazikçe sarstığı Celaena ona homurdanarak karşılık verdi. “Orada uyumak isteyebilirsin ama sabah her yerin ağrırken pişman olursun.”

Celaena gözlerini hafifçe aralayıp doğruldu ve ayak-larını sürüyerek kapıya gitti. Dorian henüz Celaena kapı aralığından geçmek üzereyken bir şeyleri kırmasın diye koluna girmesinin iyi olacağını düşündü. Elinin değdiği tenin sıcaklığını düşünmemeye çalışarak onu yatak oda-sına götürdü ve yalpalayarak yatağına gidişini ve kendi-sini örtülerin üzerine bırakışını izledi.

Celaena “Kitapların şurada,” diye mırıldanarak ya-tağının kenarındaki yığına işaret etti. Dorian ağır ağır odaya girdi. Gözleri kapalı Celaena hareketsizce yatıyordu. Farklı yerlerde üç mum yanıyordu. Dorian iç çekip mumları söndürdükten sonra Celaena’nın yatağının ke-

narına gitti. Uyuyor muydu?

“İyi geceler Celaena,” dedi. İlk kez ona adıyla sesleniyordu. İsmi dudaklarından öylece dökülüvermişti. Celaena “İyge,” gibi bir şeyler mırıldansa da kıpırdamadı. Boyun çukurunda tuhaf bir kolye parıldıyordu. Nedense daha önce görmüş gibi, kolye Dorian’a tanıdık gelmişti. Son bir kez Celaena’ya baktıktan sonra kitap yığınının kucagina alıp odadan ayrıldı.

Celaena babasının yaveri olur sonra da özgürlüğünü alırsa bir daha aynı kişi olur muydu? Yoksa tüm yaptıkları istediğini elde etmek için bir numaradan mı ibaretti? Fakat onun rol yaptığını kabul edemiyor, rol yaptığını *düşünmek istemiyordu*.

Sessiz ve karanlık şatoda süitine döndü.

29. BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonraki sınavda, Celaena kollarını kavuşturmuş Cain'in Mezar'la mücadelesini izliyordu. Cain, Celaena'nın kim olduğunu biliyordu; demek Celaena'nın mahcup edaları, olmadığı biriymiş gibi davranması ve kendisini geri çekmesi hep boşaydı. Bu yaptıklarıyla ancak Cain'i *eğlendirmişti*.

Kılıçları şakırdayan Cain ve Mezar talim ringinde oradan oraya koşarken Celaena çenesini sıktı. Sınav oldukça basitti: Her birine bir partner veriliyor, iki kişiden düelloda galip gelen elenme endişesinden sıyrılıyordu. Kaybedenler ise Brullo'nun değerlendirmesinden geçecekti. En kötü performansı sergileyen pılısını pırtısını toplayıp gidecekti.

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Mezar, Cain'e karşı iyi dayanıyordu. Her ne kadar Mezar'ın harcadığı eforla dizlerinin nasıl da titrediği Celaena'nın gözünden kaçmamış olsa da. Celaena'nın yanında dikilen Nox, Cain'in indirdiği darbeyle Mezar'ı yalpalayarak geri ittiğini görünce tısladı. Nadiren soluk soluğa kalan Cain'in gülüm-

semesi ma boyunca yüzünden düşmedi. Celaena ellerini yumruk yapıp kaburgalarına bastırđı. eliğın aniden parlamasıyla Cain kılıcını Mezar'ın boğazına dayadı ve yüzü iekbozuğı kaplı suikastçı çürük dişleriyle ona sırtttı. Brullo alkış tutarak “M kemm l Cain,” dedi. Celaena nefes alıp verişini kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Verin, Celaena'nın yanından “Dikkatli ol Cain,” diye seslendi. Kıvrıcık saçlı hırsız ona bakıp sırtttı. Celaena, Verin'le maa çıkacağı söylendiğinde hiç heyecanlanmamıştı. Fakat hiç olmazsa rakibi Nox olmamıştı. “K  khanım seni paralamak istiyor.”

Gri gözleri alev alev yanan Nox “Dikkat et Verin,” dedi.

Verin “Ne dedin?” diye sordu. şimdi diğ r yaverlerin –ve geri kalan herkesin– gözleri üzerlerine çevrilmişti. Yakınlarında dolanan Pelor birkaç adım geriledi. Bunu yapmakla akıllıca davranmıştı. Verin, Nox'a “Onu koruyorsun, öyle mi?” diye sataştı. “Anlaşmanız bu demek? O bacaklarını aralıyor, sen de antrenmanlarda ona göz kulağ oluyorsun?”

Celaena “Kapa eneni, seni lanet domuz,” diye çıkıştı. Chaol ve Dorian yaslandıkları duvardan ayrılp ringe yaklaştılar.

Verin, Celaena'nın yanına gidip “Yoksa ne olur?” dedi. Kaskatı kesilen Nox'un eli kılıcına gitti.

Fakat Celaena'nın geri adım atmaya niyeti yoktu. “Yoksa dilini koparırım.”

Brullo “Yeter!” diye bağırdı. “Hıncınızı ringde çıkarın. Verin. Lillian. Haydi.”

Celaena'ya yılansı bir ifadeyle g l mse yen Verin kılıcını çekip tebeşirle işaretlenmiş çemberin içine girerken

Cain onun sırtını sıvazladı.

Nox'un elini omzuna attığı Celaena göz ucuyla onları dikkatle izleyen Chaol ve Dorian'a baktı. Onlara aldırış etmedi. Bu kadarı yeterdi. Rol yapmaktan ve uysal davranmaktan bıkmıştı. Cain'den de.

Verin başını sallayıp sarı buklelerini gözlerinden uzaklaştırarak kılıcını havaya kaldırdı. "Bakalım neler beceriyorsun."

Celaena yan tarafındaki kılıcını kınından çıkarmadan onun üzerine atıldı. Kılıcını kaldıran Verin'in sırtışı daha da yayvanlaştı.

Verin kılıcını savursa da Celaena'nın hamlesini yapıp yumruğunu koluna indirmesiyle kılıç elinden fırladı. Aynı anda Celaena avucuyla Verin'in sol kolunu da iterek kendisinden uzaklaştırdı. Verin geriye doğru sendelerken Celaena bacağını kaldırdı ve ayağını göğsüne indirdiği Verin'in gözleri kocaman açıldı. Tekmeyle savrulan Verin yere çarptığında bedeninden çıtırtılar geldi. Ringden dışarı kaymasıyla da doğrudan elendi. Salonda çıt çıkmıyordu.

Celaena, Verin'e "Bir daha benimle dalga geçersen bir dahaki sefere aynısını kılıcım ile yaparım," diye bağırırdı. Celaena gözlerini onun üzerinden çevirince Brullo'nun yüzünün kirece döndüğünü fark etti. Yanından azametle geçerken ona "İşte sana bir ders silah ustası..." dedi. "Bana dövülecek *gerçek* erkekler getir. O zaman belki biraz olsun kendimi zorlarım."

Sırıtan Nox'un yanından geçip Cain'in önünde durdu. Başını kaldırıp yüzüne -pisliğin teki olmasa yakışıklı olabilecek o yüze- bakıp tatlı bir nefretle gülümsedi.

Omuzlarını dikleştirip “İşte buradayım,” dedim. “Küçük bir finocuğum.”

Cain’in siyah gözleri parladı. “Tek duyduğum havlamalar.”

Celaena’nın içinden kılıcını çekmek gelse de bunu yapmadı. “Bu yarışmayı kazandığımda yine havlama duyacak mısın, göreceğiz.” Cain tek kelime edemedi. Celaena havuzun kenarına yürüdü.

Bu olanların üzerine sadece Nox konuşmaya cesaret edebildi. Celaena, Chaol’dan azar işitmemesine şaşırılmıştı.

Sınavdan sonra kazasız belasız odasına dönen Celaena, Rifthold’un ötesindeki tepelerden sürüklenen kar tanelerini izledi. Eli kulağında fırtınanın habercisi olan kar taneleri ona doğru akıyordu. Kurşun bir duvarın ardında mahsur kalan ikinci güneş bulutlarda sarıya kaçan gri lekeler bırakıyor, göğe olağandışı bir parlaklık veriyordu. Ufuk çizgisi tepelerin ötesinde kayboluyormuş gibi gerçekküstü bir görüntü oluşmuştu. Celaena camdan bir dünyada çaresiz kalmıştı.

Pencereden ayrılan Celaena, üzerine Kraliçe Elena’nın resmedildiği duvar halısının önünde durdu. Geçmişte sık sık maceralar yaşamanın, kadim büyülerin ve kötü kralların arasında olmanın özlemini duymuştu. Fakat hayallerinin bu şekilde gerçekleşeceğini –özgürlüğü için mücadele edeceğini– bilemezdi. Hep kendisinin yardımına koşacak birinin –sadık bir dost, tek kollu bir asker gibi– hayalini de kurmuştu. Bu kadar... yalnız olacağı aklına gelmezdi.

Keşke Sam yanında olsaydı. O ne yapılması gerektiğini hep bilir, Celaena istese de istemese de onun arkasını

kollardı. Onun yanında olması için her şeyi –dünyadaki her şeyi– verirdi.

Gözleri yanan Celaena elini muskaya attı. Parmağının altındaki metal sıcak, her nasılsa teskin ediciydi. Halıyı bütünüyle incelemek için gerileyip uzaklaştı.

Ortada azametli ve güçlü bir erkek geyik dikiliyor, yan yan Celaena'ya bakıyordu. Bu, Terrasen kraliyet ailesinin, Elena'nın babası Brannon'ın kurduğu krallığın sembolüydü. Elena'ya Adarlan Kraliçesi olsa da Terrasen'e ait olduğunu hatırlatacak bir yadigâr. Celaena gibi; Elena'nın da nereye, ne kadar uzağa giderse gitsin bir parçası hep Terrasen'de kalacaktı.

Celaena rüzgârın uğultusunu dinledi. İç çekerek başını salladı ve yüzünü çevirdi.

Şatodaki kötülüğü bul... Fakat bu dünyadaki yegâne kötülük ona hükmeden insandır.

Şatonun diğer ucunda, Kaltain Rompier taklalar atmayı bırakan bir grup akrobata cılız bir alkış tuttu. Sonunda gösteri sona ermişti. Parlak renkli giysiler içinde oradan oraya sıçrayan köylüleri izleyesi yoktu ama bu tür gösteriler o gün kendisini tahtının yanında oturmaya davet eden Kraliçe Georgina'nın hoşuna gidiyordu. Kraliçenin onu onurlandıran davetine Dük Perrington aracılık etmişti.

Perrington onu arzuluyordu; Kaltain bunun farkındaydı. Biraz uğraşsa Perrington'ın kendisini düşesi yapmaya ikna edebilirdi. Fakat Dorian hâlâ bekârken düşes olmak ona yetmezdi. Son bir haftadır sızlayan başı bu kez zihninde dönüp duran o sözcüklerle zonkluyordu: *Yetmez. Yetmez. Yetmez.* Uykusunda bile ağrı zihnine sızıyor; rüyaları, uyandığında zaman ve mekân mefhumunu kaybe-

deceği kadar gerçekçi kâbuslara dönüştürüyordu.

Akrobatlar toparlanırken Kaltain “Ne harikaydı, Majesteleri,” dedi.

“Evet, epey heyecan verici bir gösteriydi, değil mi?” Gözleri parlayan kraliçe, Kaltain’e gülümsedi. Hemen ardından Kaltain’in başına öyle bir ağırlık girdi ki ellerini yumruk yapıp mandalina rengi elbisesinin kıvrımları arasına gizledi.

Kaltain’in ağzından “Keşke Prens Dorian da onları görebilseydi,” sözleri çıktı. “Ekselansları Prens ilk kez dün bana buraya gelmekten ne denli haz aldığını söylediler.” Söylemekte zorlanmadığı yalan her nasılsa başındaki ağırlığı yatıştırdı.

“Dorian mı dedi bunu?” Kraliçe Georgina kumral kaşlarından birini kaldırdı.

“Bu sizi şaşırttı mı, Majesteleri?”

Kraliçe bir elini göğsüne götürdü. “Ben oğlum bu tür şeylerden hazzetmiyorum sanıyordum.”

Kaltain “”Majesteleri...” diye fısıldadı. “Size bir sır versem kimseye söylemeyeceğinize yemin eder misiniz?”

Kraliçe ona aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi: “Neyi söylemeyeceğime?”

“Şey, prens Dorian bana bir şey söyledi de.”

“Ne dedi?” Kraliçe elini Kaltain’in koluna koydu.

“Taht odasına pek sık gelmemesinin nedeni utangaçlığıymış.”

Kraliçe geri çekilirken gözlerindeki ışık söndü. “Ha, bana bunu yüzlerce kez söyledi. Sizden ilginç bir haber duymayı umuyordum Leydi Kaltain. Mesela hoşuna giden bir kadın bulduğu gibi.”

Kaltain'in yüzü kızarıırken başında amansız bir zonk-lama hissetti. Piposunun özlemini çekse de daha taht oda-sından ayrılmalarına saatler vardı. Ayrıca Georgina'dan önce oradan ayrılması yakışık almazdı.

Kraliçe "Duydum ki," diye mırıldandı, "genç bir leydi varmış ama kim olduğunu bilen yok! Ya da ismi kimseye *tanıdık* gelmiyormuş. Siz onu tanıyor musunuz?"

"Hayır Majesteleri." Kaltain hayal kırıklığını yüzün-den silmek için çabaladı.

"Ne yazık. Ben kimsenin değil de sizin onu tanıyacağı-nızı düşünmüştüm. Siz zeki bir kızsınız Kaltain."

"Teşekkürler Majesteleri. Çok incesiniz."

"Saçma. Ben mükemmel bir insan sarrafıyım; daha taht odasına girdiğiniz ilk anda sizin ne denli sıra dışı biri olduğunuzu anlamıştım. Perrington'ın yiğitliğine an-cak sizin gibi biri yakışır. İlk Dorian'ımla karşılaşmamış olmanız ne üzücü!"

Ağrı kafasının içinde şarkısını söylüyordu. *Yetmez, yetmez.* "İlk ekselanslarıyla karşılaşmış olsaydım bile..." Kaltain kıkırdadı. "Şüphesiz siz Majesteleri birlikteliği-mizi onaylamazdınız. Ben oğlunuzun teveccühüne layık biri değilim."

"Güzelliğiniz ve servetiniz eksik olanları telafi eder."

"Sağ olun Majesteleri." Kaltain'in kalbi küt küt attı.

Kraliçe ona onay verirse... Kraliçe tahtına yerleşip ellerini iki kez çırttığında Kaltain düşünmekte güçlük çekiyordu. Müzik çalmaya başladı. Kaltain müziği duy-muyordu.

Ayakkabılarını ona Perrington vermişti. Artık dans etme sırası ondaydı.

30. BÖLÜM

“Dikkatini *vermiyorsun*.”

Celaena yayı daha da gerip dişlerinin arasından “Veriyorum!” dedi.

Chaol ıssız koridorun diğer ucundaki duvarda asılı uzak bir hedefe işaret edip “O zaman, haydi,” dedi. Bu –o hariç– herkes için insafsızca bir mesafeydi. “Bakalım bunu yapabilecek misin?”

Celaena gözlerini devirip sırtını biraz dikleştirdi. Yay elinde titrerken okun ucunu hafifçe yukarı kaldırdı.

Chaol kollarını kavuşturup “Soldaki duvarı vuracaksın,” dedi.

“Çeneni kapatmazsan seni kafandan vuracağım.” Celaena, Chaol’un gözlerini görmek için başını çevirdi. Chaol’un kaşları kalkarken Celaena gözlerini ondan ayırmadan muzırca bir gülümsemeyle hedefe bakmadan oku bıraktı.

Uçan okun taş koridoru dolduran fısıltısını cılız, tok bir çarpma sesi izledi. Yine de gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Chaol’un gözlerinin altı mordu; Xavier öldü-

ğünden beri geçen üç haftada hiç mi uyumamıştı?

Celaena'nın da iyi uyumadığına şüphe yoktu. Her tı-kırtı onu uyandırıyor ve Chaol hâlâ yaverleri tek tek hedef alanın kim olabileceğini keşfetmemişti. Celaena'yı "kim" sorusundan çok "nasıl" sorusu ilgilendiriyordu. Katil onları *nasıl* seçiyordu? Ortada bir şablon yoktu; yarışma dışında birbirleriyle hiçbir bağı olmayan beş kişi öldürülmüştü. Celaena'nın bir başka suç mahallini görme fırsatı olmamıştı; bunu yapabilse orada da kanla çizilmiş Wyrđ işaretleri olup olmadığına bakabilirdi. Celaena iç geçirerek omuzlarını dikleştirdi. Yayını indirip sessizce "Cain kim olduğumu biliyor," dedi.

Chaol'un yüzü hâlâ ifadesizdi. "Nasıl?"

"Perrington söylemiş ona. Cain de bana söyledi."

"Ne zaman?" Celaena onu hiç o kadar ciddi görmemişti. Yüz ifadesi içinde bir şeylerin gerilmesine neden oldu.

Celaena ona "Birkaç gün önce," diye yalan söyledi. Oysa yüzleşmelerinin üzerinden haftalar geçmişti.

"Nehemia'yla bahçedeyken –meraklanma, yanımda muhafızlarım vardı– yanımıza geldi. Hakkımda her şeyi biliyor, diğer yaverlerle mücadele ederken kasten geri planda kaldığımı da."

"Sana kim olduğunu diğer yaverlerin de bildiğini ima edecek bir söz söyledi mi?"

"Hayır. Diğerlerinin bildiklerini sanmıyorum. Nox'un kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok."

Chaol elini kılıcının kabzasına götürdü. "Sorun çıkmayacak. Sürpriz kartımızı kaybettik, hepsi bu. Yine de düellolarda Cain'i yeneceksin."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "İşe bak, an-

laşılan söylediklerime inanmaya başlıyorsun. Temkinli olsan iyi olur.”

Chaol bir şeyler söylemek için ağzını açsa da köşeden koşan birilerinin ayak seslerinin gelmesiyle duraksadı. İki muhafız kayarak önlerinde durup ikisine selam verdiler. Chaol muhafızlar soluklansınlar diye biraz bekledikten sonra “Evet?” dedi.

Muhafızlardan biri; saçı seyrek, yaşlıca bir adam ikinci kez selam verdikten sonra “Yüzbaşım, sizi çağırıyorlar,” dedi.

Yüzü renk vermese de Chaol omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Endişesini belli eden ağzından aceleyle çıkan “Ne var?” sorusu oldu.

Muhafız “Bir ceset daha bulundu,” diye yanıt verdi. “Hizmet-kârlar kanadında.”

İnce uzun bir genç olan muhafız amansız bir hastalığa yakalanmış gibi solgundu. Celaena “Cesedi mi gördün?” diye sordu. Muhafız başını salladı. “Ne kadar taze?”

Chaol, Celaena’ya sert bir bakış attı. Muhafız “Kanı yarı yarıya kurumuş olduğundan dün gecedan kaldığını düşünüyorlar.

Chaol boş gözlerle bakıyordu. Düşünüyor, ne yapılabileceğini hesaplıyordu. Doğruldu. Celaena’ya “Ne kadar yetenekli olduğunu ispatlamak ister misin?” diye sordu.

Celaena ellerini beline attı. “İspatlamama gerek var mı?”

Chaol eliyle muhafızlara yolu göstermelerini işaret etti. Ardından omzunun üzerinden Celaena’ya benimle gel, dedi. Celaena –yeni bir cesedin varlığına rağmen– hafifçe gülümseyerek onu izledi.

Yola koyulmalarıyla Celaena dönüp hedefe baktı.

Chaol haklıydı. Merkezi on beş santim kadar –sola doğru– ıskalamıştı.

Neyse ki cinayet mahalline vardıklarında birileri düzeni az çok sağlamıştı. Yine de Chaol toplanan muhafızların ve hizmetkârların arasından güçlkle geçebildi. Celaena da onu hemen ardından izliyordu. Kalabalığın diğer ucuna varıp cesedi gördüklerinde Celaena'nın elleri iki yanına düştü. Chaol okkalı bir küfür savurdu.

Celaena ilk nereye bakacağını bilmiyordu. Göğsünün içi boşaltılmış, beyni ve yüzü yerinde olmayan cesede mi, yerde açılan pençe izlerine mi yoksa cesedin iki yanına tebeşirle çizilmiş Wyrđ işaretlerine mi? Kanı dondu. Cinayetlerin bağlantısı artık inkâr edilemezdi.

Kalabalık kendi arasında konuşmayı sürdürürken yüzbaşı cesede yaklaşıp kendisini izleyen muhafızlardan birine döndü. “Kim bu?”

Celaena muhafız yanıt veremden “Verin Ysslych” dedi. Verin'in kıvrıkcık saçlarını nerede görse tanırdı. Yarışma başladığından beri Verin başa güreşiyordu. Onu öldüren her ne ise...

Celaena, Chaol'a “Ne tür bir hayvan bu tür çizikler açar?” diye sorsa da Chaol'un yürüteceği tahminin kendisinininkinden iyi olmayacağından emindi. Pençe izleri en az yarım santim derine iniyordu. Celaena izlerden birinin yanında diz çöküp parmağını çizığın içinde gezdirdi. Taş zeminde tırtıklı olsa da düzgün bir oyuk açılmıştı. Kaşları düğümlenen Celaena diğer pençe izlerini inceledi.

Başını çevirip omzunun üzerinden Chaol'a baktı ve

“Bu pençe izlerinin içinde hiç kan yok,” dedi. Chaol onun yanına eğilince Celaena izlere işaret etti. “İzler temiz.”

“Yani?”

Celaena kollarından aşağı yürüyen ürpertiyle mücadele ederek kaşlarını çattı. “Bunu her ne yaptıysa Verin’in karnını deşmeden önce tırnaklarını bilemiş.”

“Peki *bu* neden önemli?”

Celaena doğrulup koridorun bir o yanına bir diğer yanına baktıktan sonra tekrar çömeldi. “Bunun anlamı bu şeyin ona saldırmadan önce bunu yapacak vakti olduğu.”

“Bunu pusuda beklerken de yapabilirdi.”

Celaena başını iki yana salladı. “Duvardaki meşaleler neredeyse diplerine kadar yanmış. Saldırıdan önce söndüklerine dair hiçbir işaret olmadığı gibi suyla söndürüldüklerine dair bir iz de yok. Verin önceki gece öldüyse o meşaleler öldüğünde hâlâ yanıyordu.”

“Ve?”

“Ve şu koridora bak. En yakın kapı on beş metre ilerde ve en yakın köşe ondan biraz daha uzakta kalıyor. Bu meşaleler olay sırasında yanar haldeyse...”

“O zaman Verin kendisine saldıranın ne olduğunu bu noktaya ulaşmadan çok daha önce görürdü.”

Celaena “Peki öyleyse Verin ona neden yaklaştı?” diye sordu. Soruyu bir başkasından çok kendine sormuştu. “Onu öldüren ya bir hayvan değil de insansa? Ve ya o kişi bu yarattığı çağırmasına yetecek kadar uzun bir süre Verin’i etkisiz hale getirdiyse?” Celaena, Verin’in bacaklarına işaret etti. “Ayak bileklerindeki kesikler düzgün. Kaçmasın diye tendonları bıçakla kesilmiş.” Cesedin yanına gidip yere çizilmiş Wyrđ işaretlerini bozmamaya özen gös-

tererek Verin'in katılaştırmış, soğuk elini kaldırdı. "Tırnaklarına bak." Yutkundü. "Uçları çatlamış ve kırılmış. Celaena, Verin'in tırnaklarının arasındaki kiri kendi tırnağıyla çıkartıp avucunun içine sürdü. "Görüyor musun?" Chaol incelesin diye elini uzattı. "Toz ve taş parçaları." Verin'in kolunu yana çekince alttaki taşın üzerindeki silik çizgiler ortaya çıktı. "Tırnak izleri. Bedenini gerekirse tırnaklarıyla sürükleyecek kadar ümitsizce kaçmak istemiş. O şey pençelerini taşta bileyip sahibi olup bitenleri izlerken, Verin henüz hayattaymış."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Celaena ona kasvetli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Büyük bir belayla karşı karşıya olduğun anlamına geliyor."

Chaol'un yüzü kül rengine dönerken Celaena titreyerek yaverlerin katiliyle Elena'nın bahsettiği gizemli şeytani gücün bir olabileceği fark etti.

Yemek masasında oturan Celaena kitabının sayfalarını çevirdi.

Yok, yok, yok. Verin'in cesedinin yanına çizilen Wyrđ işaretlerine dair herhangi bir ipucu bulabilmek için sırayla her sayfaya göz gezdiriyordu.

Bir Erilea haritası görünce durdu. Haritalar hep ilgisi ni çekmişti; birinin dünyadaki diğer kişilere nazaran tam yerini bilmesinin büyüleyici bir yanı vardı. Parmağını nazikçe doğu kıyısı boyunca gezdirdi. Her şeye güneyde başlamıştı; Eyllwe'nin başkenti Banjali'de, sonra yukarı doğru ilerlemiş ve kavisler çizerek Rifthold'a ulaşmıştı.

Sonra parmağı Meah boyunca ilerleyip önce kuzeye, sonra denizden uzak Orynth'e ve tekrar denize ulaştı, so-

nunda kıtanın en ucuna ve daha ötedeki Kuzey Denizi'nde durdu.

Gözleri Erilea'nın incisi, Terrasen'in başkenti olan ışık ve bilgi şehri Orynth'e takıldı. Doğduğu yere. Celaena kaptı sertçe kapattı.

Odasına bakınan suikastçı uzunca bir nefes verdi. Uyuyabildiği zamanlarda rüyalarına kadim savaşlar, gözleri olan kılıçlar, başının etrafında dönüp duran ve parlak renkleriyle gözlerini kamaştıran Wyrd işaretleri musallat oluyordu. Feylerin ve ölümlü savaşçıların parlayan zırhlarını görebiliyor, kalkanların ve amansız hayvanların çarpıştıklarında çıkardıkları sesleri işitebiliyor, çevresini saran kanın ve çürümüş bedenlerin kokusunu alabiliyordu. Geçtiği yerlerde ceset yığınları bırakıyordu. Adarlan Suikastçısı ürperdi.

Veliaht prensin "Hah, iyi bari. Ben de umarım uyumamıştır diyordum," demesiyle oturduğu yerde sıçrayan Celaena Dorian'ın yaklaştığını gördü. Prens yorgun ve biraz da huzursuz görünüyordu.

Celaena başını iki yana salladı. "Burada ne arıyorsun? Vakit neredeyse gece yarısı ve yarın sınavım var." Celaena, Dorian'ın yanında olmasının kendisini rahatlattığını inkâr edemezdi. Zira anlaşılan katil yaverlere sadece yalnız olduklarında saldırıyordu.

"Edebiyattan tarihe mi geçtin?" Masadaki kitaplarla göz gezdirdi. Kitapların isimlerini okudu: "*Modern Erilea'nın Kısa Tarihi, Semboller ve Güç. Eyllwe Kültürü ve Adetleri*". Prens bir kaşı yukarı kalktı.

"Neyi istersem okurum."

Dorian onun yanına oturdu; bacağı bacağına sürtüyor-

du. “Bunlar arasında bir bağlantı var mı?”

“Hayır.” Bu tam anlamıyla bir yalan değildi; yine de kitaplarda Wyrđ işaretlerine veya onların bir cesedin yanına çizilmesinin ne anlama geldiğine dair *herhangi bir* şey olacağını ummuştı. “Verin’in öldüğünü duymuşsundur.”

Yakışıklı yüzüne karanlık bir ifade oturan Dorian “Tabii,” dedi.

Prensın bacağıının bacağına değmesi kendisini huzursuz etse de içinden bacağıını çekmek gelmiyordu.

“Ve onca yaverin birilerine ait yırtıcı bir hayvan tarafından vahşice katledilmesi seni pek de endişelendirmiyor, ha?”

Dorian gözlerini Celaena’nın kılere dikerek öne doğru eğildi. “Tüm o cinayetler karanlık, ıssız koridorlarda işlendi. Senin başında hep muhafızlar oluyor ve süitin dik katle gözleniyor.”

Celaena ondan biraz uzaklaşıp sertçe “Ben kendim için endişelenmiyorum,” dedi. Bu söylediği kısmen doğrudu. “Ben sadece bu olanların saygıdeğer babanın şanına gölge düşüreceğini düşünüyorum.”

“Ne zamandan beri *saygıdeğer* babamın şöhreti için endişelenir oldun?”

“Oğlunun yaveri olduğumdan beri. Dolayısıyla, ben sırf hayatta kalan son kişi olduğum için bu yarışmadan galip çıkmadan belki de bu cinayetleri çözmek için elindeki diğer imkânları da seferber etmelisindir.”

Prens “Başka bir talebin var mı?” diye sordu. Dudakları, cüretkâr davranışa Celaena’nın dudaklarını sürtebileceği kadar yakındı.

“Aklıma gelirse söylerim.” Gözleri kenetlendi. Celaena’nın yüzüne ağır bir gülümseme yayıldı. Ne tür bir adamdı şu veliaht prens? Öte yandan, her ne kadar kabullenmeye yanaşmasa da yakınında biri olması hoştu. Hatta bu kişi bir Havilliard bile olsa.

Celaena zihninden pençe izlerini ve beyinsiz cesetleri uzaklaştırdı.

“Neden bu kadar perişan haldesin? Kaltain başına mı ekşidi?”

“Kaltain mi? Neyse ki şu aralar öyle bir şey olmadı. Fakat ne feci bir gün oldu! Yavrular beklediğim gibi çıkmadı ve...” Dorain başını ellerinin arasına aldı.

“Yavrular mı?”

“Kancıklarımdan biri bir sürü melez doğurdu. Bir süre öncesine dek farkı anlayamayacağımız kadar küçüktüler. Fakat...Eh, ben safkan olacaklarını umuyordum.”

“Köpeklerden mi kadınlardan mı bahsediyoruz?”

“Hangisini tercih ederdin?” Dorian, Celaena’ya muzipçe gülümsedi.

Celaena “Of, sus,” diye tıslarken Dorian kıkırdadı.

“Peki ben sana *senin* niye bu kadar perişan halde olduğunu sorabilir miyim?” Gülümsemesi soldu. “Chaol seni cesedi görmeye götürdüğünü söyledi; umarım gördüğün manzara seni çok rahatsız etmemiştir.”

“Hayır, etmedi. Sadece pek de iyi uyuyamadım.”

Prens “Ben de,” dedi. Belini doğrulttu. “Benim için piyano çalar mısın? Celaena, Dorian’ın bir anda nasıl böyle bambaşka bir konuya geçtiğine şaşırarak ayağını yere vurdu.”

“Tabii ki hayır.”

“Öyle güzel çalıyordun ki.”

“Birinin gizlice beni seyrettiğini bilsem çalmazdım.”

“Neden piyano çalmak senin için bu kadar mahrem bir konu?” Dorian sandalyesine yaslandı.

“Müziği duymam ve çalmam için... Neyse, boş ver.”

“Hayır, aklındakini söyle bana.”

Celaena kitapları üst üste dizerek “Öyle ilginç bir yanı yok” dedi.

“Anıların mı depresiyor?”

Celaena, Dorian’ın yüzünde bir alaycılık işareti aradı. “Bazen.”

“Ailenle ilgili anılar mı?” Dorian uzanıp Celaena’nın kalan kitapları dizmesine yardım etti.

Celaena aniden ayaklandı. “Öyle aptalca sorular sorma.”

“Üzerime vazife olmayan konulara burnumu soktuyşam, özür dilerim.”

Celaena yanıt vermedi. Zihninin içinde hep kilitli tuttuğu kapı bu soruyla aralanmıştı ve şimdi delicesine kapıyı yeniden kapatmaya çalışıyordu. Dorian’ın yüzünü görmek, onu öyle yakınında görmek... Kapı kapandı ve anahtarı çevirdi.

Dorian az önceki tartışmalarını unutmuş gibi “Sadece senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi.

“Ben bir suikastçıyım.” Celaena’nın kalbi yatıştı. “Bilmen gerekenler bundan ibaret.”

Dorian iç çekerek “Evet,” dedi. “Peki benim daha fazlasını bilmek istememin nesi kötü? Mesela nasıl suikastçı olduğun ve ondan önceki hayatın.”

“İlginç bir yanı yok.”

“Bu bana sıkıcı gelmeyecektir.” Celaena hiçbir şey demedi. “Lütfen, ha? Tek soru ve söz veriyorum ki öyle hassas bir konuda değil.”

Ağzı yana kıvrılan Celaena masaya baktı. Bir sorudan ne zarar gelirdi ki? Hem yanıt vermese de olurdu. “İyi.”

Dorian sırttı. “İyi bir soru bulmak için biraz düşünmeliyim.” Celaena gözlerini devirse de oturdu. Birkaç saniye sonra Dorian “Müziği neden o kadar çok seviyorsun?” diye sordu.

Celaena yüzünü buruşturdu. “Hassas bir konu olmayacak demiştin!”

“*O kadar da* mahrem bir soru mu bu? Senin kitap okumayı neden sevdiğimi sormandan ne farkı var bunun?”

“Hayır, hayır. Bu soru fena değil.” Celaena burnundan uzunca bir nefes verip gözlerini masaya dikti. Ağır ağır konuşarak “Müziği seviyorum,” dedi, “çünkü müziği duyunca ben... kendi içimde kendimi kaybediyorum, tabii bu söylediğimin herhangi bir anlamı varsa. Aynı anda içim hem boş hem de doluymuş gibi bir hisse kapılıyor, çevremdeki dünyayla bütünleşiyorum. Pişano çalarken, ben... bir kez olsun yok etmiyor, var ediyorum.” Celaena dudaklarını ısırdı. “Eskiden şifacı olmak isterdim. Henüz ben... suikastçılığı meslek edinmeden önce, neredeyse anımsayamayacağım kadar küçük olduğum zamanlarda.” Omuz silkti. “Müzik bana o hissi anımsatıyor.” Sessizce güldü. “Daha önce bunları kimseye anlatmamıştım,” dediğinde Dorian’ın gülümsediğini gördü. “Benimle dalga geçme.”

Dorian başını iki yana sallayıp gülümsemesini yüzünden sildi. “Seninle dalga geçmiyorum. Ben sadece...”

“İnsanların içtenlikle konuşmasına mı alışık değilsin?”

“Eh, evet.”

Celaena hafifçe gülümsedi. “Şimdi sıra bende. Sorularda sınır var mı?”

“Hayır.” Dorian ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Benim senin gibi gizlim saklım yok.”

Celaena sorusunu düşünürken yüzünü buruşturdu. “Neden hâlâ evlenmedin?”

“Evlenmek mi? On dokuz yaşımdayım ben!”

“Evet ama sen veliaht prensisin.”

Dorian kollarını kavuşturdu. Celaena onun gömleğinin kumaşı altında kalan kaslarını görmezden gelmeye çalıştı. “Bir başka soru sor.”

“Cevabını duymak istiyorum; evlenmemek için öyle canla başla direndiğine göre sebep ilginç olabilir.”

Prens pencereye ve onun ardında döne döne yağan karlara baktı. Yumuşak bir sesle “Evlenmedim,” dedi, “çünkü benden zihnen ve ruhen daha aşağıda bir kadınla evlenme düşüncesini hazmedemiyorum. Bunun olması ruhumun ölmesi demek olur.”

“Evlilik yasal bir sözleşmedir. Büyüyle bir ilişkisi yoktur. Veliaht prens olarak böyle hayalperestçe fikirleri bir kenara atman gerekirdi. Ya sana bir ittifak uğruna evlenmen emredilirse? Romantik ideallerin yüzünden bir savaş mı başlatacaksın?”

“O tür bir şey değil bu.”

“Ya? Baban sana imparatorluğunu kuvvetlendirmek için prensesin biriyle evlenmeni emretmez demek?”

“Babam bunu ordusuyla yapıyor zaten.”

“Bir yandan sorunsuzca başka bir kadını sevebilirsin. Evlilik başkalarını sevemeyeceğin anlamına gelmez.”

Dorian'ın safir rengi gözleri parladı. "Sevdiğinle evlenirsin, başka kimseyle değil," demesiyle Celaena güldü. "Benimle dalga geçiyorsun! Yüzüme karşı gülüyorsun!"

"Bu saçma sapan düşüncelerle gülünmeyi hak ediyorsun! Ben sözlerime ruhumu kattım; senin sözlerinde ise sadece bencillik var."

"Son derece yargılayıcısın."

"Yargılarda bulunmuyorsan akla ne gerek var?"

"Peki ya insanları aklının acımasız yargılarından sakınmayacaksan kalbe ne gerek var?"

"Ah, ne güzel dediniz ekselansları!" Dorian yüzünü asıp ona baktı. "Hadi ama. O kadar da incitmedim seni."

"Hayallerimi ve ideallerimi yıkmaya çalıştın. Bunu zaten annem yeterince yapıyor. Acımasızca davranıyorsun."

"Sadece pratik düşünüyorum. İkisi farklı şeyler. Hem sen Adarlan Veliaht Prensi'sin. Erilea'yı daha iyiye götürebilecek bir konumdasın. Bir mutlu son için illa ki *gerçek aşka* ihtiyaç olmayan bir dünya yaratabilirsin."

"Peki bunun gerçekleşmesi için ne tür bir dünya yaratmam gerek?"

"İnsanların kendi kendilerini yönettikleri bir dünya."

"Anarşiden ve ihanetten bahsediyorsun."

"Bahsettiğim şey anarşi *değil*. İstersen bana hain diyebilirsin; zaten suikastçı olarak hüküm giymiş biriyim."

Dorian'ın Celaena'nın yanına biraz daha sokulmasıyla parmakları onun –nasırlı, sıcak ve sert– parmaklarına sürttü. "Fırsatını bulmuşken her lafıma bir cevap yetiştirmeden edemiyorsun, değil mi?" Celaena huzursuz ama aynı zamanda son derece durgundu. Dorian'ın bakışları bir şeyi önce canlandırıp sonra uykuya yatırmıştı. Dorian

“Gözlerin ne tuhaf,” dedi. “Daha önce böyle parlak altın halkaları olan gözler görmemiştim hiç.”

“Övgüler düzerek bana kur yapmaya çalışıyorsan, üz-günüm ama işe yaramayacak.”

“Sadece gözlem yapıyordum; herhangi bir niyetim yok.” Dorian hâlâ Celaena’nın eline değen eline baktı. “O yüzüğü nereden aldın?”

Celaena elini yumruk yapıp Dorian’dan kaçırdı. Yüzü-ğündeki ametist şömine ışığında parladı. “Bir hediye.”

“Kimden?”

“Orası seni ilgilendirmez.”

Dorian omuz silkse de yüzüğü gerçekte kimin kendisi-ne verdiğini Dorian’a söylemeyecek kadar –daha doğrusu *Chaol*’un Dorian’ın bunu öğrenmesini istemeyeceğini bi-lecek kadar– akıllı vardı. “Yaverime kimin *yüzükler* verdi-ğini bilmek isterim.”

Dorian’ın siyah ceketinin yakasını gördükçe Celaena yerinde duramıyordu. İçinden ona dokunmak, parmağını bronz teniyle kumaşın altın astarı arasındaki çizgide gez-dirmek geçiyordu.

Celaena ayağa kalkıp “Bilardo?” diye sordu. “Bir ders daha alsam iyi olacak.” Dorian’ın yanıtını beklemeden oyun odasına doğru yürümeye başladı. Ona yakın olma-yı, nefesini teninde hissetmeyi çok istiyordu. Bundan hoş-lanıyordu. Daha da beteri *ondan* hoşlandığını fark etti.

Chaol yemek salonundaki masasından Perrington’ı izle-di. Düke Verin’in ölümü meselesini açtığında Perrington umursamaz göründü. Chaol devasa salona baktı; aslen yaverlerin hamilerinin çoğu alışageldik tiplerdi. Buda-

lalar. Celaena haklıysa, yaverlerin ölümünden sorumlu olan kişi aralarında olabilirdi. Fakat kralın hangi konsey üyeleri kazanmayı böyle bir şeye kalkışacak kadar ümitsizce isteyebilirdi? Chaol bacaklarını masanın altına uzatıp dikkatini tekrar Perrington'a çevirdi.

Chaol, dükün gölgesinde büyümüş, onun kralın konseyinde müttefikler edinmek ve rakiplerini kendisine meydan okumaktan alıkoymak için gücünü ve unvanını nasıl kullandığını görmüştü. Fakat o gece Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın dikkatini cezbeden onun ayak oyunları değil, sırtışıları ve kahkahaları arasında yüzüne bir gölgenin düştüğü anlardı. İfadesinde öfke ve tiksinti olmasa da gözlerine karanlık bir ifade çöküyordu. Bu öyle tuhaf bir ifadeydi ki Chaol onu ilk kez fark etmesinin ardından bir daha dükün yüzünde belirip belirmeyeceğini görmek için akşam yemeğini ağırdan almıştı.

Kısa bir süre sonra belirdi de. Perrington'ın gözleri kararırken yüzü aydınlandı; sanki dünyadaki her şeyin özünü görebiliyor ve bu özde hiçbir neşe ve avuntu bulamıyordu. Chaol sandalyesine yaslanıp suyunu yudumladı.

Dükün hakkındaki bilgisi kısıtlıydı ve ona adamakıllı güvenmiyordu. Dorian da öyle; özellikle de Perrington'ın Eyllwe asilerini işbirliğine zorlamak için Nehemia'yı rehlin alma fikrinin ardından. Fakat dük kralın en güvendiği danışmanıydı ve Adarlan'ın fetih hakkını büyük bir şiddetle savunmasının dışında güvensizlik yaratacak bir eylemi yoktu.

Kaltain Rompier birkaç koltuk ötede oturuyordu. Chaol'un kaşları hafifçe yukarı kalktı. Kaltain'in gözleri de Perrington'ın üzerindeydi ve bir âşığın özlemiyle değil,

katı hesaplarla bakıyordu. Chaol bir kez daha gerinip kollarını başının üzerine kaldırdı. Dorian neredeydi? Prens akşam yemeğine gelmemiştir; köpek evinde kancığının ve eniklerinin yanında da yoktu. Chaol bakışlarını düke çevirdi. İşte, kısa sürse de yine o bakış!

Perrington'ın gözleri sol elindeki siyah yüzüğe kaydı ve gözbebekleri büyüyüp gözlerini tümenden kaplamış gibi karardı. Sonra karartı kayboldu ve gözleri normale döndü. Chaol, Kaltain'e baktı. Acaba tuhaf değişimi o da fark etmiş miydi?

Hayır, yüzünde hiçbir değişim yoktu. Ne yadırgama, ne de şaşkınlık. Kaltain'in bakışları sığ bir ifade aldı; dükün ceketinin kendi üzerindeki elbiseyle uyumunu ölçer gibiydi. Chaol doğrulup ayağa kalktı; bir yandan elmasını bitirerek yemek salonundan çıktı. Dükün gözleri nedenli tuhaf olsa da Chaol'un başında yeterince dert vardı. Dük hırslı olmasına hırslıydı ama şato ve sakinleri için bir tehdit de değildi. Fakat Muhafız Kıtası Yüzbaşısı süitine doğru giderken bile Dük Perrington'ın da kendisini izlediği hissini üzerinden atamadı.

31. BÖLÜM

Yatağının ucunda biri dikiliyordu.

Celaena daha gözlerini açmadan bunun farkına varmıştı ve elini yastığının altına koyup iğneler, ip ve sabunla yaptığı uyduruk bıçağı çıkardı.

Bir kadın “Buna gerek yok,” dedi; Celaena, Elena’nın sesiyle yattığı yerde doğruldu. “Ve hiçbir etkisi de olmaz.”

Adarlan’ın ilk kraliçesinin hayaletinin parıldayan görüntüsü karşısında Celaena’nın kanı dondu. Elena’nın bedeni eksiksiz olsa da kenarları sanki yıldız ışığından yapılmışçasına parlıyordu. Uzun, gümüşü saçı güzel yüzünün çevresine dökülen kraliçe, Celaena acınası bıçağını bırakırken gülümsedi ve “Merhaba çocuk,” dedi.

Celaena “Ne istiyorsun?” diye sorarken sesini yükseltmemişti. Rüya mı görüyordu, yoksa muhafızlar onu duyabiliyor muydu? Gerildi, bacakları yatağından sıçramaya hazırlandı. Elena onunla kapı arasında durduğundan belki de niyeti balkona gitmekti.

“Sadece sana bu yarışmayı kazanmak *zorunda olduğunu* anımsatmaya geldim.”

“Niyetim zaten o.” Kendisini *bunun için* mi uyandır-
mıştı? Celaena soğuk bir sesle “Ayrıca bunu senin için
yapmayacağım,” diye ekledi. “Bunu özgürlüğüm için ya-
pıyorum. Edecek faydalı bir lafın var mı, yoksa sırf beni
rahatsız etmeye mi geldin? Belki de yaverleri bir bir avla-
yan şu şey hakkında bana daha fazlasını söylersin.”

Elena iç çekip gözlerini tavana dikti. “Ben de senin
kadar az şey biliyorum.” Celaena’nın yüzünün asıklığı
geçmeyince, Elena “Henüz bana güvenmiyorsun, bunu
anlıyorum,” dedi. “Fakat ister inan ister inanma, ikimiz
aynı taraftayız.” Elena başını indirip gözlerini suikastçı-
ya dikti ve bakışlarındaki derinlikle onu olduğu yere çi-
viledi. “Buraya seni, sağına dikkat etmen için uyarmaya
geldim.”

“Affedersin?” Celaena başını kaldırdı. “Bu da ne de-
mek?”

“Sağına bak. Yanıtları orada bulacaksın.”

Celaena sağına baksa da tek gördüğü mezarın girişi-
ni gizleyen duvar halısı oldu. Karşılık vermek için ağzını
açacak olsa da Elena’nın olduğu tarafa bakınca kraliçe-
nin gitmiş olduğunu gördü.

Ertesi günkü sınavında, Celaena önündeki küçük masayı
ve üzerindeki tüm kadehleri inceledi. Sanhuinn’in üze-
rinden iki hafta geçmişti ve Celaena bir sınavdan daha
başarıyla geçerken –sınavın bıçak atma üzerine olması
işini kolaylaştırmıştı– daha iki gün önce bir başka yaver
ölü bulunmuştu. O aralar az uyuduğunu söylemek bile
hafif kaçırdı. Wyrđ işaretlerinin cesetlerin etrafına çizil-
mesinin ne anlama geldiğini araştırmadığı zamanlarda

gecenin çoğunu uyanık geçiriyor, pencerelerini ve kapılarını gözleyip taşa sürten pençelerin sesini duymak için dikkat kesiliyordu. Süitinin dışındaki kraliyet muhafızları da içini rahatlatmıyordu; canavar mermerde oyuklar açabiliyorsa pekâlâ birkaç adamın hakkından gelebilirdi.

Brullo ellerini sırtında birleştirmiş, talim salonunun önünde dikiliyor; on üç ayrı masada oturan geriye kalmış on üç yarışmacıyı izliyordu. Saate baktı. Celaena da. Süikastçının beş dakikası kalmıştı, bu beş dakikada yedi kadehte hangi zehirlerin olduğunu çıkarmasının yanı sıra bunları en zararsızdan en ölümcüle doğru sıralaması gerekiyordu.

Öte yandan, asıl test beş dakikanın sonunda, yarışmacılar en zararsız addettikleri zehri içtiklerinde gerçekleşecekti. Yanlış bir karar aldılarsa... Panzehirlerin hazırda bekletilmesine karşın hiç de hoş olmayan bir tecrübe yaşayacaklardı. Celaena boynunu eğip kadehlerden birini burnuna götürüp kokladı. Tatlı, çok tatlı bir koku. Tatlılığı gizlemek için kullandıkları tatlı şarabı çalkalasa da da bronz kadehte rengi görmek zordu. Parmağını kadehe daldırıp tırnağından damlayan mor sıvıyı inceledi. Kesinlikle güzelavratotuydu bu. İçlerinde ne olduğunu çıkardığı diğer kadehlere baktı. Baldıran. Kanotu. Boğanotu. Zakkum. Öldürücü dozda zakkum içeren kadehi güzelavratotunun önüne koyup kadehleri sıraya dizdi. Üç dakikası kalmıştı.

Celaena sondan bir önceki kadehi eline alıp kokladı. Sonra bir kez daha kokladı. Koku daha önce duyduğu hiç bir kokuya benzemiyordu.

Yüzünü masadan çevirip burun deliklerini temizlemek

ümiyle havayı kokladı. Parfümleri denerken insanlar bazen çok sayıda parfüm koklamaktan koku duyularını yitirirlerdi. Bu yüzden de parfümcüler genellikle kokuyu burunlarından temizlemek için yakınlarında bir şeyler bulundururlardı. Celaena kadehi bir kez daha kokladı ve içine parmağını daldırdı. Sıvı su gibi kokuyor, su gibi görünüyordu.

Belki de *gerçekten* suydı. Bardağı yere bırakıp son kadehi eline aldı. Fakat o kadehi kokladığında içindeki şarabın alışagelmedik bir kokusu olmadığını fark etti. Dudağını ısıırıp saate baktı. İki dakika kalmıştı.

Yaverlerden bazıları küfürler mırıldanıyorlardı. Sıralaması en kötü olan yarışmacı eve dönecekti.

Celaena sulu kadehi bir kez daha koklayıp zihnindeki kokusuz zehirler listesini yokladı. O zehirlerin hiçbiri renklendirilmeden suyla birleştirilemezdi. Şarap kadehini eline alıp sıvıyı çalkaladı. Şarap birçok ileri düzeyde tehlikeli zehri gizleyebilirdi; fakat zehir hangi kadehteydi?

Solundaki masada Nox ellerini siyah saçlarında gezdiriyordu. Önünde üç kadeh duruyordu, diğer dördü o kadehlerin arkasında dizilmiş haldeydi. Doksan saniye kalmıştı.

Zehirler, zehirler, zehirler. Celaena'nın ağzı kurudu. Kaybederse Elena gazezine ona musallat olur muydu?

Celaena sağına bakınca tıfıl ve genç suikastçı Pelor'un kendisini izlediğini gördü. Onun elinde de kendisinin uğraştığı aynı iki kadeh kalmıştı. Celaena, Pelor'un su dolu kadehi tayfın bir ucuna –en zehirli kadehin konacağı yere– şarap kadehini de diğer uca yerleştirdiğini gördü.

Pelor'un gözleri Celaena'nın kılere kaydı ve çenesi güç-bela fark edilecek bir şekilde başını sallamasıyla hafifçe öne eğildi. Pelor ellerini cebine attı. Dizme işini bitirmişti. Celaena, Brullo kendisini fark etmeden kendi kadehlerine döndü.

Zehirler. İlk sınavında Pelor zehir eğitimi aldığını söylemişti.

Sağına bak. Yanıtları orada bulacaksın.

Sırtından aşağı bir ürperti yürüdü. Elena doğru söylemişti.

Pelor saate bakıp sınavın bitişine kalan saniyelerin akışını izledi. Peki Pelor neden ona yardım etmişti?

Celaena su kadehini sıranın sonuna, şarap kadehini de en başa koydu.

Çünkü Celaena dışında Cain'in eziyet etmeyi en sevdiği kişi Pelor'du. Ayrıca Celaena'nın Endovier'da kaldığı dönemde edindiği müttefikler gözetmenlerin gözdeleleri değil, en nefret ettiği kişilerdi. Dışlananlar birbirini kollardı. Diğer yaverlerden hiçbiri dikkatini Pelor'a vermemiş, hatta anlaşılan Pelor'un ilk günkü iddiası Brullo'nun bile aklından uçmuştu. Brullo onun söylediklerini anımsasa sınavı yarışmacıların birbirlerini görebileceği şekilde düzenlenemezdi.

Brullo'nun "Zaman doldu. Son sıralamanızı yapın," demesiyle Celaena kendi kadehlerinin dizilimine biraz daha baktı. Odanın kenarında Dorian ve Chaol kollarını kavuşturmuş, yarışmayı izliyordlardı. Pelor'un kendisine yardımcı olduğunu fark etmişler miydi?

Nox okkalı bir küfür savurup diğer birçok yarışmacıyla birlikte kalan kadehlerini sıraya soktu. Olası hatalar

için panzehirler hazır edilmişti ve masalarda gezinmeye başlayıp yarışmacılarla kadehlerindeki içme emrini vermesinin ardından Brullo'nun panzehirleri sıkça dağıtması gerekti. Yaverlerin çoğu içinde bir şey olmayan şarabın bir tuzak olduğunu düşünüp tayfin sonuna koymuştu. Nox bile bir panzehir şişesini dikmek zorunda kaldı; başa boğanotunu koymuştu.

Güzelavratotunu içip suratı mosmor olan Cain'i izlemek Celaena'yı epey eğlendirmişti. Cain panzehiri hızla içerken Celaena içinden Brullo'nun panzehir stoku tükenmiş olsa ne de iyi olurdu diye geçirdi. O ana dek yarışmanın bir galibi yoktu. Yaverlerden biri suyu içmişti ve daha Brullo kendisine panzehiri uzatmadan yere yığıldı. Kanotu korkunç, acı çektiren bir zehirdi. Çok az dozda içmek bile gerçekçi sanrılara ve zihin bulanıklığına yol açardı. Neyse ki silah ustası ona panzehiri zorla yutturmuydu. Yine de yaverin acilen şatonun revirine kaldırılması gerekti.

Sonunda Brullo, kadehlerinin sırasını incelemek için Celae-na'nın masasının başında durdu. "İç bakalım," derken yüzü ifadesizdi.

Celaena şarap kadehini kaldırıp bir yudum alırken el gözleri parlayan Pelor'a baktı.

Hiçbir şey olmadı. Ne tuhaf bir tat, ne de aniden bastırılan herhangi bir his. Bazı zehirlerin etkisini göstermesi daha uzun zaman alırdı ama...

Brullo'nun yumruğunu ona doğru uzatmasıyla midesi kenetlendi. Yoksa silah ustasının avucunda panzehir mi vardı?

Fakat Brullo'nun parmakları açılıp Celaena'nın sır-

tını sıvazladı. Silah ustası “Doğru seçim, sadece şarap,” dediğinde yaverler onun ardından fısıldaştılar.

Brullo sıranın en sonundaki Pelor’un masasına geçti ve genç adam şarap kadehini içti. Brullo omzundan kavradığı Pelor’a sıırttı. “Bir galip daha.”

Hamiler ve antrenörler alkış tutarken Celaena suikastçıya doğru takdir dolu bir gülümsemeyle baktı. Boyundan bakır rengi saçlarına kadar kızaran Pelor da ona gülümseyerek karşılık verdi.

Celaena biraz hile yapmış olsa da galip gelmişti. Zafferini bir müttefikle paylaşmaya dayanabilirdi. Ayrıca, evet, Celaena onu kolluyordu. Yine de değişen bir şey yoktu. Kendi amacı ve Elena’nın istekleri artık iç içe geçmiş olsa da Celaena sırf bir hayaletin planına –Elena’nın iki karşılaşmalarında da açıklamadığı o plana– hizmet etmek için kralın yaveri olmayacaktı.

Elena ona sınavı nasıl geçeceğini söylemiş olsa bile.

32. BÖLÜM

Derslerini gezinmek için kısa kesen Celaena ve Nehemia peşlerinde muhafızlarla şatonun geniş koridorlarına yürüyorlardı. Nehemia, Celaena'nın her gittiği yerde peşinde olan muhafız ordusu hakkında her ne düşünüyorsa bunu dile getirmiyordu. Yulemas'a bir ay kalmasına ve Yulemas'tan beş gün sonra da düello olmasına rağmen Celaena ve prenses Nehemia her akşam, yemekten önceki bir saati ikiye bölüp bu sürede birbirlerine Eyllwe dilini ve ortak dili öğretiyorlardı. Celaena, Nehemia'ya kütüphanende aldığı kitapları okuttuktan sonra okuduklarını kusursuz bir şekilde yazabilene dek Nehemia'ya harf harf kopyalatıyordu.

Derslere başlamalarından beri iki kızın Eyllwe diliyle anlaşmasına rağmen prenses ortak dili çok daha akıcı konuşmaya başlamıştı. Eyllwe dilini belki daha rahat anlayabildikleri için, belki konuşmalarına kulak verenlerin kalkan kaşlarını ve açılan ağızlarını görmek için, belki de sohbetlerini başkaları anlamasın diye kullanıyorlardı. Sebep ne olursa olsun suikastçı Eyllwe dilini tercih eder

olmuştı. Endovier hiç olmazsa ona *bir şeyler* öğretmişti.

Nehemia “Bugün sessizsin,” dedi. “Bir sorun mu var?” Celaena hafifçe gülümsedi. Bir sorun *vardı*. Önceki gece o kadar az uyuduğundan bir an önce şafak çöksün istiyordu. Bir yaver daha ölmüştü. Bunlar yetmezmiş gibi bir de Elena’nın verdiği emirler meselesi vardı. “Geç saatlere kadar kitap okudum, hepsi bu.”

Şatonun daha önce Celaena’nın hiç görmediği bir kısmına girdiler. Nehemia aniden “Sende çok endişe seziyorum,” dedi, “ve söylemediğin çok şeyi işitiyorum. Dertlerini dillendirmiyorsun ama gözlerin onları açık ediyor.” Celaena o denli şeffaf mıydı? Nehemia yumuşakça “Biz dostuz,” dedi. “Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım.”

Boğazı düğümlenen Celaena elini Nehemia’nın omzuna koydu. Suikastçı “Uzun zamandır kimse dostu olduğumu söylememişti bana,” dedi. “Ben...” Hafızasının köşesine bir mürekkep karası yürüyen Celaena ona di-
rendi. “Benim öyle yanlarım var ki...” Sonra rüyalarına musallat olan o sesi işitti. Toynakların, gök gürültüsünü andıran toynakların gümbürtüsünü. Celaena’nın başını iki yana sallamasıyla ses kesildi. İçtenlikle “Teşekkür ederim, Nehemia” dedi. “Sen gerçek bir dostsun.”

Celaena’nın yüreğini yaralayıp titreten karanlık dağıldı.

Birdenbire Nehemia homurdandı. “Kraliçe bana bu akşam bir tiyatro grubunun en sevdiği oyunlardan birini sergileyeceğini söyleyip benden ona katılmamı istedi. Benimle gelir misin? Bana bir çevirmen gerek.”

Celaena kaşlarını çattı. “Korkarım ben...”

“Benimle gelemezsin.” Nehemia’nın sesinde hafif bir öfke vardı. Celaena dostuna özür dileyen gözlerle baktı.

Celaena “Öyle şeyler vardır ki...” diye lafa girse de prenses başını iki yana sallayarak onu susturdu.

“Hepimizin sırları vardır. Fakat yüzbaşının seni neden yakından izlediği ve neden geceleri odana kilitlendiğin merakımı cezbediyor. Aptal biri olsam senden korkuyorlar derdim.”

Suikastçı gülümsedi. “Erkekler bu konularda hep aptalca davranırlar.”

Celaena’nın prensesin söyledikleri üzerine düşüncesiyle midesine bir endişe oturdu. “Demek Adarlan Kraliçesi’yle aranız iyi? Oysa bu konuda pek bir çaba harcadığının söylenemez.”

Prensес başını sallayıp çenesini yukarı kaldırdı. “Şu an ülkelerimiz arasındaki ilişkinin pek de hoş olmadığını biliyorsun. Başta Georgina’ya biraz uzak dursam da çaba sarf etmemin Eyllwe’nin yararına olabileceğini fark ettim. Dolayısıyla, birkaç haftadır onunla konuşuyorum ve ilişkilerimizi iyileştirmek adına neler yapılabileceğini fark etmesini umuyorum. Sanırım bugün beni davet etmesi ilerleme kaydettiğimin bir işareti.” Celaena, Nehemia’nın Georgina aracılığıyla Adarlan Kralı’na da sesini duyuracağını fark etti.

Celaena dudaklarını ısırıp hemen ardından gülümsedi. “Eminim anne-babanız memnun olmuşlardır.” Bir koridora dönmeleriyle havlayan köpeklerin sesini işittiler. “Neredeyiz?”

“Köpek evlerinde.” Nehemia’nın yüzü parladı. “Prens dün bana enikleri gösterdi. Yine de sanırım sadece anne-

sinin davetlerinden bir süre uzak kalmak için bir mazeret arıyordu.”

Yanlarında Chaol olmadan yürüyüşe çıkmaları zaten yeterince kötüyken bir de köpek evlerine gitmeleri... “Buraya girmemize izin var mı?”

Nehemia sırtını dikleştirdi. “Ben Eyllwe prensesiyim,” dedi. “Nereye istersem giderim.”

Celaena prensesin ardı sıra geniş, ahşap bir kapıdan geçti. Aniden bastıran koku karşısında yüzünü buruşturarak suikastçı farklı cinsten çok sayıda köpeğin tutulduğu kafeslerin ve bölmelerin yanından geçti.

İri köpeklerin bazıları kalçasına kadar gelirken, diğerlerinin bacakları bir karış uzunluğunda, vücutlarının uzunluğu ise ancak kolu kadardı. Cinslerin hepsi çarpıcı ve güzel olsa da bakımlı tazılar onda hayranlık uyandırdı. Karınlarının altındaki kavis ve ince, uzun bacakları zarafeti ve hızı yansıtıyordu; diğer köpekler gibi havlamıyor, hiç kıpırdamadan siyah ve zeka dolu gözlerle onu izliyorlardı.

Celaena “Bunlar av köpekleri mi?” diye sorsa da Nehemia ortada yoktu. Prenslerin ve bir başkasının sesini işitti. Ardından bölmelerden birinden uzanan bir elin içeri girmesini işaret ettiğini gördü. Suikastçı alelacele ağıla doğru gidip kapının üzerinden bakındı.

Nehemia yere otururken Dorian Havilliard, Celaena’ya gülümsedi. Prens “Bakın kimler buradaymış, merhaba, Leydi Lillian,” diye mırlayıp elindeki kahverengi ve altın rengi köpek yavrusunu kenara bıraktı. “Sizi burada görmeyi ummuyordum. Fakat Nehemia’da bu av tutkusu varken sonunda sizi buraya sürüklediğine şaşırdığımı

söyleyemeyeceğim.”

Celaena dört köpeğe baktı. “Melezler bunlar mı?”

Dorian yavrulardan birini alıp başını okşadı. “Ne yavzık, değil mi? Yine de cazibelerine karşı koyamıyorum.”

Suikastçı sarkık dilleri ve sallanan kuyruklarıyla üzerine sıçrayan iki köpeğe gülen Nehemia’yı izleyerek kapıyı açıp ağıldan içeri girdi.

Nehemia köşeye işaret etti. “Şu köpek hasta mı?” diye sordu. Diğerlerinden biraz daha iri, gölgelerin arasında bile gümüş renginde parlayan ipeksi bir kürkü olan beşinci bir yavru vardı. Dişi yavru kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi siyah gözlerini açıp onları izledi. Celaena aksini biliyor olmasa bu güzel hayvanın bir safkan olduğunu düşünürdü.

Dorian “Hasta değil,” dedi. “Sadece kötü huylu. Kimseye yanaşmıyor; ne insanlara ne köpeklere.”

Celaena “Haksız da değil,” dedi ve veliaht prensin bacaklarının üzerinden atlayıp beşinci yavruya yaklaştı. “Senin gibi birine neden yanaşsın?”

Dorian rahat bir tavırla “İnsanlara uyum sağlamazsa öldürülmesi gerekecek,” deyince Celaena’nın içinde bir kıvılcım çaktı.

“Öldürmek mi? *Öldürmek mi?* Ne diye? Sana ne yaptı ki?”

“Uyumlu bir hayvan olmazsa bu köpeklerin hiçbiri öyle olmaz.”

“Demek mizacı yüzünden onu öldüreceksin? Böyle olmak onun elinde değil!” Celaena etrafına bakındı. “Anne-si nerede? Belki de annesini istiyordur.”

“Anneleri onları sadece emzirmek ve birkaç saat sos-

yalleşmeleri için görüyor. Genellikle bu köpekleri yarışlar ve av için beslerim, yavrulara baksınlar diye değil.”

“Onu annesinden ayırmak zalimce!” Suikastçı ellerini gölgelerin arasına uzatıp yavruyu kollarına aldı ve göğsüne yasladı. “Ona zarar vermene izin vermeyeceğim.”

Nehemia “Ruhunun tuhaflığı sorun olacaktır,” dedi.

“Kime sorun olur?”

Dorian “Bunda bozulacak bir şey yok,” dedi. “Her gün birçok köpek acısız uyutuluyor. *Senin* buna neden karşı çıktığını anlamıyorum.”

Celaena “Bu seferlik bu köpeği öldürmeyin o zaman,” dedi. “Onu bana ver, tabii öldürmezsen.”

Dorian onu süzdü. “Seni bu kadar üzecekse onu öldürtmeyeceğim. Ona bir yuva hazırlatacağım, hatta yuvayla ilgili son kararımı vermeden önce senden onay alacağım.”

“Bunu yapar mısınız?”

“Köpeğin hayatı benim için ne ifade edebilir ki? Seni memnun edecekse istediğin gibi olacak.”

Dorian’ın doğrulup yanına gittiği Celaena’nın yüzü yanıyordu. “Söz... Söz veriyor musun?”

Dorian bir elini kalbinin üzerine götürdü. “Eniğin yaşayacağına tacım üzerine yemin ederim.”

Celaena bir anda birbirlerine dokunacak kadar yakın olduklarını fark etti. “Teşekkür ederim.”

Yerde oturan Nehemia özel muhafızları kapıda belirene dek şaşkınlıkla ikisini izledi. Muhafızlardan biri ona Eyllwe dilinde “Gitme vakti prenses,” dedi. “Kraliçeyle geçireceğiniz akşam için giyinmeniz gerek.” Prensес ayağa kalkıp hoplayıp zıplayan eniklerin arasından geçti. Nehemia, Celaena’ya ortak dilde “Benimle yürümek ister

misin?” diye sordu.

Celaena başını sallayıp prensesin geçmesi için kapıyı açtı. Kapıyı kapatıp veliaht prene baktı. “Evet? Bizimle gelmiyor musun?”

Prens kendisini külçe gibi ağılın zeminine bıraktı ve yavrular hemen üzerine sıçradı. “Belki gece görüşürüz.”

Celaena “Şansın varsa,” diye mırlayıp uzaklaştı. Nehemia’yla ikisi şatoda yürürken kendi kendine gülüm-süyordu.

Sonunda Nehemia ona döndü. “Ondan hoşlanıyor mu-sun?”

Celaena yüzünü buruşturdu. “Tabii ki hayır. Neden hoşlanacakmışım?”

“İyi anlaşıyorsunuz. Sanki aranızda bir... bağ var.”

“Bağ mı?” Celaena sözcüğü telaffuz ederken tıkan-dı. “Ona takılmak hoşuma gidiyor.”

“Onu yakışıklı bulman bir suç değil. Onu yanlış değ-erlendirdiğimi itiraf etmeliyim; kibirli ve bencil bir budala olduğumu sanıyordum ama fena biri değil.”

“O bir Havilliard.”

“Annem büyükbabamı tahtından indirmeye çalışan bir şefin kızıydı.”

“Sadece birbirimize takılıyoruz. Aramızda bir şey yok.”

“Anlaşılan sana büyük bir ilgi besliyor.”

Celaena’nın başı döndü ve gözleri karnını ağrıtan uzun zamandır unuttuğu bir öfkeyle doldu. “Bir Havilliard’ı sevmektense kalbimi sökmeyi yeğlerim,” diye hırladı.

Yürüyüşlerine sessizce devam ettiler ve yollarını ayır-ırlarken Celaena alelacele iyi akşamlar dileyip şatonun kendine ayrılan kısmına doğru yürüdü.

Peşindeki az sayıdaki muhafız onu rahatsızlık vermeyecek bir mesafeden izliyordu; her gün daha da artan bir mesafeydi bu. Uzak durmalarını Chaol mu emretmişti? Gece çökeli çok olmamıştı ve koyu mavi gök pencere camlarında biriken karın rengini karartıyordu. Şatodan öylece çıkıp gidebilir, Rifthold'da erzak hazırlayıp sabaha güneye giden bir gemiye binebilirdi.

Bir pencerenin başında durup camlarına doğru eğildi. Onunla birlikte duran muhafızlar bekleyişleri boyunca tek kelime etmediler. Dışarısının soğuğu içeri sızıp yüzünü öptü. Güneye gideceğini tahmin ederler miydi? Belki de umulmadık karar kuzeye gitmek olurdu; canına susamamışsa kimse kışın kuzeye yönelmezdi.

Pencere camındaki yansımada bir şeyin hareket ettiğini fark etti ve döndüğünde arkasında dikilen adamı gördü.

Cain bu kez ona o alaycı gülümsemesiyle bakmıyordu. Aksine derin derin soluyor, ağzı sudan çıkmış bir balık gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Siyah gözleri kocaman açılmıştı ve bir eli kalın boynundaydı. Boğulup ölse ne iyi olurdu.

Celaena duvara yaslanıp tatlı bir sesle “Bir sorun mu var?” diye sordu. Bir yanındaki muhafızlara ve diğer yanındaki pencereye baktıktan sonra gözleri Cain’in gözleriyle buluştu. Cain’in eli ağzından dökülmeye çalışan sözcükleri boğmaya çalışır gibi boğazını daha da sıktı ve parmağındaki siyah yüzükte sönük bir ışıltı belirdi. İmkânsız gibi gelse de geçen birkaç günde fazladan beş kilo kas yapmış gibiydi. Aslında Celaena onu ne zaman görse sanki Cain daha da irileşiyordu.

Kaşları düğümlenen Celaena kavuşturduğu kollarını açtı. Ona “Cain...” diye seslenince beriki koridorda tavşan gibi, kendisinden beklenmeyecek bir hızla koşmaya başladı. Cain omzunun üzerinden –Celaena’ya veya şaşkın halde mırıldanan muhafızlara değil onların ötesinde bir şeye doğru– baktı. Celaena kaçan Cain’in ayak sesleri kesilene kadar bekledikten sonra aceleyle süitine gitti Nox ve Pelor’a birer mesaj gönderdi ve sebebini belirtmese de ikisinden o gece odalarından ayrılmamalarını ve kapıyı kimseye açmamalarını istedi.

33. BÖLÜM

Kaltain soyunma odasından çıkıp yanaklarını çimdikledi. Hizmetçileri üzerine parfüm sıkarken genç kadın şekerli su içti ve elini kapıya attı. Dük Perrington'ın geldiğini haber aldığı anda piposunu tüttürüyordu. Hızla soyunma odasına gidip giysilerini değiştirmiş ve pipo kokusunun üstüne sinmemiş olmasını dilemişti. Dük afyon içtiğini fark ederse Kaltain'in son zamanlardaki korkunç baş ağrılarını buna bağlardı. Kaltain yatak odasından fuayeye, oradan da oturma odasına geçti.

Perrington her zamanki gibi savaşa hazır görünüyordu. Kaltain reverans yapıp “Dük hazretleri,” dedi. Baktığı her şeyin çevresinde bir sis perdesi görüyordu ve bedeni ağırlaşmıştı. Perrington, Kaltain'in uzattığı elini öptü; tenine değen dudakları ıslaktı. Dükün başını elinden kaldırmasıyla gözleri buluştu ve odadan bir parça kopuverdi. Kaltain, Dorian'ın yanında olmak uğruna ne kadar ileri gidebilirdi?

Perrington, Kaltain'e “Umarım sizi rahatsız etmemiştir,” dedi. Önce odanın az önce kaybolan duvarları, ar-

dından zemin ve tavan tekrar ortaya çıktı ve Kaltain bir kutuya, duvar halıları ve minderlerle dolu hoş bir odaya hapsedildiği hissine kapıldı. Oturup “Sadece uyukluyordum lordum,” dedi. Perrington havayı koklarken Kaltain zihninin kıvrımlarında dolaşan uyuşturucunun etkisi olmasa büyük bir endişeye kapılabilirdi. “Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyum?”

“Size bir bakayım dedim; akşam yemeğinde yoktunuz da.” Perrington kollarını –Kaltain’in kafatasını ezebilecek kadar kuvvetli görünen kollarını– kavuşturdu.

“Biraz rahatsızdım da.” Kaltain iyice ağırlaşan başını kanepeye dayama arzusunu bastırdı.

Perrington kendisine bir şeyler söylese de Kaltain’in kulakları duymaz olmuştu. Sanki dükün teni sertleşip bir sır tabakasıyla kaplanmış, gözleri amansız mermer kürelere dönüşmüştü. Seyrek saçı bile taşa döndü. Kaltain dükün beyaz ağzının açılıp altından yontulmuş mermerden bir gırtlığın çıktığını görüp hayrete düştü. “Üzgünüm,” dedi. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Dük ayağa kalktı. “Sana su getireyim mi? Yoksa gitmemi mi istersin?”

Kaltain neredeyse haykırırcasına “Hayır!” dedi. Kalbi seğirdi. “Yani... Bana eşlik etmenizden keyif alacak kadar iyi durumdayım. Fakat aklım gidip gelirse kusuruma bakmamanız gerek.”

Dük oturup “Şahsen aklınızda hiçbir kusur görmüyorum Leydi Kaltain,” dedi. “Tanıdığım en zeki kadınlardan birisiniz. Ekselansları prens de dün bana aynı şeyi söylediler.”

Kaltain’in omurgası çıtırdayıp dikleşti. Gözünün önü-

ne Dorian'ın yüzü ve başında duran tacı geldi. "Prens öyle mi dedi... benim için?"

Dük bir elini koyduğu dizini başparmağıyla ovuşturdu. "Tabii ama sonra prens sözünün gerisini getiremeden Leydi Lillian araya girdi."

Kaltain'in başı döndü. "Onun prensin yanında ne işi vardı?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Bir şey yapmalıydı, engel olmak için bir şeyler. Kız hızlı hareket ediyordu; kendisinin karşılık veremeyeceği kadar hızlı. Lillian veliaht prensi ağına düşürmüştü ve Kaltain ağı kesip onu kurtarmalıydı. Perrington bunu yapabilirdi. O, Lillian'ı bir daha bulunamayacak şekilde ortadan kaybedebilirdi. Hayır, Lillian bir leydiydi ve Perrington gibi şerefli bir adam asil bir aileden gelen birine asla zarar vermezdi. Yoksa verir miydi? Kaltain'in kafasının içinde iskeletler dönüyordu. Peki ya Perrington'a Lillian'ın asil olmadığını düşündürürse?... Baş ağrısı aniden alevlenip ciğerlerindeki havayı söküp aldı. Şakağını okşayarak "Ben de aynı tepkiyi verdim," dedi. "Leydi Lillian gibi kötü şöhretli birinin prensin kalbini kazandığına inanmak zor." Belki de Dorian'ın yanındaki yerini alınca baş ağrıları kesilirdi. "Belki birinin ekselanslarıyla konuşması iyi olur."

"Kötü şöhretli mi?"

"Birinden Lillian'ın geçmişinin olması gerektiği kadar... saf olmadığını duydum."

Perrington "Ne duydunuz?" diye sordu.

Kaltain bileziğinden sarkan bir mücevherle oynadı. "Ayrıntıları alamadım ama saraylıların bazıları onun bu

meclisteki kimseye yarenlik etmeye layık olmadığını düşünüyor. Leydi Lillian hakkında daha fazlasını öğrenmek isterdim, siz istemez miydiniz? Tacın sadık tebaaları olarak prensimizi bu tür tehlikelerden korumak görevimiz.”

Dük sessizce “Elbette öyle,” dedi.

Kaltain’in içinde vahşi ve yabancı bir şey çılgılık attı ve başındaki ağrıyı ve haşhaşa, kafeslere dair düşünceleri dağıttı.

Tacı –ve geleceğini– kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Menteşeleri ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle gıcırdayan kapının aralanmasıyla Celaena, Wyrd işaretlerine dair kuramları konu alan eski bir kitaptan başını kaldırdı. Kalbi teklerken elinden geldiğince rahat görünmeye çalıştı. Fakat içeri giren ne Dorian Havilliard ne de yırtıcı bir yaratıktı.

Kapı iyice aralandı ve üzerinde altın işlemeli, muhteşem bir elbise olan Nehemia dikildi. Celaena’ya bakmadığı gibi kapı aralığında durduğu yerde hiç kımıldamıyordu. Gözleri yere bakıyor ve yanaklarından aşağı rastık ırmakları süzülüyordu.

Celaena ayağa kalkıp “Nehemia?” dedi. “Oyun nasıl geçti?”

Nehemia’nın omuzları kalkıp indi. Başını yavaşça kaldırmasıyla kenarları kırmızı gözleri ortaya çıktı. Eyllwe dilinde “Ben... Başka nereye gideceğimi bilemedim,” dedi.

Celaena nefes almakta zorlanarak “Ne oldu?” diye sordu.

İşte tam da o anda Nehemia’nın ellerindeki kâğıt par-

çasını fark etti. Kâğıt elleriyle birlikte titriyordu.

Nehemia gözlerini kocaman açarak “Onları katletmişler,” dedi. Kendi sözlerini inkâr edermiş gibi başını iki yana salladı.

Celaena donakaldı. “Kimi?”

Nehemia’nın boğuluyormuşçasına hıçkırmasıyla çıkan sesteki acı Celaena’nın içinden bir parça kopardı.

“Bir tümen Adarlan askeri Oakwald Ormanı’yla Taş Bataklıkları arasındaki sınırda saklanan beş yüz Eyllwe asisini ele geçirmiş.” Gözyaşları Nehemia’nın yanaklarından beyaz elbisesine damladı. Prenses elindeki kâğıt parçasını buruşturdu. “Babam savaş esiri olarak Calaculla’ya gönderildiklerini yazmış. Fakat asilerin bazıları yolculuk sırasında kaçma girişiminde bulununca...” Nehemia güçlkle nefes alarak sözcükleri çıkarmaya çalıştı. “Askerler ceza olarak hepsini, hatta çocukları bile öldürmüşler.”

Celaena’nın lokması boğazına takıldı. Beş yüz kişi... Katledilmişlerdi.

Celaena, Nehemia’nın özel muhafızlarının dolu dolu gözlerle kapı aralığında dikildiklerini fark etti. Acaba asilerden kaç tane tanıdıkları, Nehemia’nın şu ya da bu şekilde yardım ettiği insanlardı?

Nehemia “Halkıma yardım edemiyorsam Eyllwe prensesi olmam neye yarar?” dedi. “Bunlar olurken kendime nasıl onların prensesi derim?”

Celaena “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Sözleri prensesi ayakta tutan büyüü bozmuş gibi, Nehemia onun kollarına koştu. Altın takıları Celaena’nın tenine battı. Nehemia ağladı. Bir şeyler söylemekte zorlanan suikastçı ona sarılmakla yetindi; ta ki prensesin acısı hafifleyene dek.

34. BÖLÜM

Celaena yatak odasındaki pencerelerden birinin kenarına oturmuş gece göğünde karların dans edişini izliyordu. Nehemia odasına döneli epey olmuş, gözyaşları kurumuş, omuzları yine dikleşmişti. Saat on biri vurduğunda geri-
nen Celaena karnına bir ağrının girmesiyle iki büklüm oldu ve soluk almaya odaklanarak krampın geçmesini bekledi. Bir saatten uzun bir süredir öylece oturuyordu. Gürleyen ateşin ısısı kendisine yeterince ulaşmadığından battaniyesini bedenine daha da sıkı sardı. Neyse ki Philippa içeri girip ona bir fincan çay uzattı.

Philippa “Al çocuk,” dedi. “Bu sana iyi gelecek.” Fincanı suikastçının yanı başındaki masaya bıraktı ve bir elini Celaena’nın koltuğuna koydu. İkisine kulak kesilecek birinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle “O Eyllwe asilerine yazık olmuş,” dedi. “Prensesin neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.” Celaena midesinde ağrının yanı sıra kaynayan bir öfke de hissetti. Philippa “Yine de senin gibi bir dostu olduğu için şanslı,” diye ekledi.

Celaena, Philippa’nın eline dokundu. “Sağ ol.” Sıcak

çay fincanını eline almasıyla acıyla tısladı. Az kalsın kaynar sıvıyı kucağına dökecekti.

Philippa “Dikkat et,” diye kıkırdadı. “Suikastçıların bu kadar sakar olduklarını bilmezdim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber yolla. Bu aybaşı ağrılarından ben de çok çektim.” Philippa, Celaena’nın saçlarını kabartıp odadan ayrıldı. Celaena ona teşekkür edecekti ama kapı kapanırken yeni bir kramp dalgasıyla öne doğru abandı.

Son üç buçuk ayda kilo almasıyla Endovier’da açlık çekerken kaybolan aybaşı kanamaları geri dönmüştü. Celaena homurdandı. Bu şekilde nasıl antrenman yapacaktı? Düelloya dört hafta kalmıştı.

Kar taneleri pencere camlarının ardında kıvılcımlar saçıp pırıldıyor, insanların anlayamayacağı bir valsle kendilerinin ve birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Dışarıda fazlasıyla kötülük varken Elena şatodaki kötülüğü nasıl dize getirecekti? Diğer krallıklarda olanlara kıyasla burada olanların ne önemi vardı? Endovier’da, Calaculla’da olanlara kıyasla bunlar neydi ki? Yatak odası kapısı açıldı ve içeri biri girdi.

“Nehemia’ya olanları duydum.” Gelen Chaol’du.

“Sen burada ne... Buraya gelmek için vakit geç değil mi?” Celaena yatak örtülerine sıkı sıkı sarındı.

“Hasta mı oldun?”

“Rahatsızım.”

“Asilere olanlardan dolayı mı?”

Chaol ne kastettiğini anlamamış mıydı? Celaena yüzünü ekşitti. “Hayır. Kendimi *gerçekten* kötü hissediyorum.”

Chaol öfkeli gözlerle yere bakıp “Olanlar beni de ra-

hatsız etti,” dedi. “Hepsi. Bir de Endovier’ı görmemin ardından...” Chaol yüzünü ovuşturdu; bunu yaparak zihnindeki anıları da silip atmayı umar gibiydi. “Beş yüz kişi,” diye fısıldadı. Chaol’un açık yürekliliği karşısında Celaena’nın tek yapabildiği onu seyretmek oldu.

Chaol “Dinle...” diye söze girdi ve odada volta atmaya başladı. “Sana karşı bazen soğuk davrandığımı ve bu yüzden Dorian’a dert yandığımı biliyorum ama...” Celaena’ya doğru döndü. “Prensesle arkadaşlık etmen hoş; ona karşı olan dürüst ve sadık tavrını takdir ediyorum. Nehemia’nın Eyllwe’deki asilerle olan bağlantısına dair söylentiler olduğunu biliyorum fakat... Düşünüyorum da ülkem işgal edilse ben de halkımın özgürlüğünü geri kazanması için elimden geleni ardıma koymazdım.”

Belinin altında toplanan şiddetli ağrı ve aniden başlayan mide bulantısı olmasa Celaena ona yanıt verecekti.

Chaol pencereye bakıp “Belki,” dedi, “yanılıyor olabiliyim.” Etrafındaki her şey dönmeye ve sağa sola eğilmeye başlayan Celaena gözlerini kapattı. Krampları hep çok şiddetli geçer ve genellikle bulantıyla birlikte ortaya çıkardı. Fakat kusmayacaktı. O an, orada bunu yapmayacaktı.

Celaena “Chaol...” diye söze girse de bulantısının artmasıyla elini ağzına götürdü.

Chaol sözlerini “Mesele şu ki işimden gurur duyuyorum,” diye sürdürdü.

Celaena bir kez daha “Chaol,” dedi. Eyvah, kusacaktı.

“Ve sen Adarlan Suikastçısıydın. Yine de acaba istersen...”

Celaena uyaran bir ses tonuyla “*Chaol*” dedi. Yüzbaşı-

nın ona doğru dönmesiyle Celaena'nın yere kusması bir oldu.

Chaol tiksinti dolu bir ses çıkarıp bir adım geriye sıçradı. Gözleri yaşaran Celaena'nın ağzını acı ve keskin bir tat doldurdu. Celaena ayakta öne doğru eğilip tükürüklerini ve safrasını zemine saçtı.

"Wyrd adına, sen... gerçekten hastasın, değil mi?" Chaol bir hizmetçiye seslenip Celaena'yı sandalyesinden kaldırdı. Celaena artık çevresini daha net görüyordu. Chaol ona ne soracaktı? "Haydi. Seni yatağına yatıralım."

Celaena "Öyle hasta değilim ben," diye homurdandı. Chaol yatağa oturup battaniyeyi açtı. İçeri bir hizmetçi girdi ve yerdeki pisliliği görünce bağırıp yardım istedi.

"Nasıl hastasın o zaman?"

"Ben, of..." Celaena'nın yüzü öyle yanıyordu ki ona bir an eriyip yere akacakmış gibi geldi. *Of, seni budala!* "Aybaşı oldum."

Bir anda yüzü Celaena'nınkiyle aynı renge bürünen Chaol elini kısa, kahverengi saçlarında gezdirdi. Chaol "Ben, eğer... O zaman ben gideyim," diye kekeleyip eğildi. Celaena bir kaşını yukarı kaldırıp olabildiğince hızlı bir şekilde odasından çıkan ve sendeleyerek süitin çıkışına giderken kapı aralığında hafifçe ayağı takılan Chaol'u görünce kendisini gülümsemekten alıkoyamadı.

Celaena temizlik yapan hizmetçilere baktı. "Çok üzgünüm," diye söze girse de hizmetçiler ona umursamaz bir tavırla ellerini sallayarak karşılık verdiler. Utanç ve ağırlar içindeki suikastçı yatağına çıkıp örtülerin altına girdi ve kısa sürede uykuya dalmayı diledi.

Fakat uyku kısa sürede bastırmadı ve açılan kapıdan

birinin kahkahası geldi. “Chaol’a rastladım ve bana *rahatsızlığından* bahsetti. Gören de onca cesedi inceleyen bir adamın midesi daha sağlamdır sanır.”

Dorian’ın yatağına oturmasıyla Celaena bir gözünü açıp kaşlarını çatı. “Müthiş bir azap çekiyorum ve rahatsız edilmek istemiyorum.”

Dorian ceketinden bir deste kâğıt çıkartıp “O kadar da kötü olamaz,” dedi. “Oynamak ister misin?”

“Sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim.”

“Bana iyi görünüyorsun.” Dorian kâğıtları ustaca karıştırdı. “Sadece bir el.”

“Seni eğlendirsinler diye insanlara para ödemiyo musun?”

Dorian ona öfkeli bir bakış atıp desteyi böldü. “Sana refakat etmemden onur duymalısın.”

“Asıl *gidersen* onur duyarım.”

“Teveccühüme muhtaç biri için fazla cüretkârsın.”

“Cüretkâr mı? Daha başlamadım bile.” Celaena yan yatıp dizlerini göğsüne çekti.

Dorian gülerek desteyi cebine attı. “Belki bilmek istersin, yeni köpek arkadaşının durumu gayet iyi.”

Celaena başını yastığa gömüp sızlandı. “Git buradan.”

Dorian elini onun elinin üzerine koyup “Hiçbir temiz kız yalnız ölmemeli” dedi. “Son anlarında sana kitap okumamı ister misin? Hangi öyküyü isterdin?”

Celaena elini hızla çekti. “Suikastçıyı rahat bırakmayan budala prense ne dersin?”

“Ah! O öyküye *bayılırım*! Mutlu bir sonu da var, suikastçı meğer prensin ilgisini çekmek için numara yapıyormuş! Kim tahmin edebilir bunu? Ne zeki bir kız. Ya-

tak odası sahnesi de *çok* hoş; karakterlerin durmadan birbirlerine takılmalarına rağmen okumaya değer!”

“Dışarı! Dışarı! Dışarı! Beni rahat bırak ve çapkınlık yapacak bir başkasını bul!” Celaena eline bir kitap alıp ona fırlattı. Dorian kitabı burnunu kırmadan yakalarken Celaena’nın gözleri iri iri açıldı. Güçlkle konuşarak “Ben aslında... Bu bir saldırı değildi! Şakaydı; aslında canınızı yakmak istememiştım, ekselansları” dedi.

“Ben Adarlan Suikastçısı’nın bana daha *onurlu* bir şekilde saldırmasını, en azından bir kılıç veya bir bıçak kullanmasını beklerdim; tercihen de arkamdan saldır-mamasını.”

Celaena karnını tutup öne doğru eğildi. Bazen kadın olmaktan nefret ediyordu.

“Bu arada Dorian diyeceksin. ‘Ekselansları’ değil.”

“Peki.”

“Söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Adımı söyle. ‘Peki Dorian’ de.”

Celaena gözlerini devirdi. “Alicenap haşmetmeapları, memnun olacaksınız size adınızla hitap ederim.”

“Alicenap haşmetmeapları mı? Bak bu hoşuma gitti.” Yüzünde silik gülümseme beliren Dorian başını eğip önündeki kitaba baktı. “Bu sana gönderdiğim kitaplardan biri değil! Benim böyle kitaplarım bile yok!”

Celaena bitkince gülümsedi ve kendisine doğru gelen hizmetçi kadının getirdiği çayı elinden aldı. “Tabii ki öyle kitapların yok *Dorian*. Kitabı bugün hizmetçilerden birinden istedim.”

Dorian kitabın ismini okudu: “*Günbatımı Tutkuları*.”

Ardından kitabın rastgele bir sayfasını açıp yüksek sesle okumaya başladı. “Oğlanın elleri kızın fildişi rengi, ipeksi göğsün...” Dorian’ın gözleri kocaman açıldı. “Wyrd adına! Gerçekten bu saçmalıkları oluyor musun? *Semboller ve Güç’e, Eyllwe Kültürü ve Adetleri*’ne ne oldu?”

İçtiği zencefil çayı Celaena’nın midesine iyi gelmişti. “Ben bitirince ödünç alabilirsin. Bunu okursan edebi tecrüben eksiksiz olacak.” Ardından cilveli bir gülümsemeye ekledi: “Hem sana hanım arkadaşlarıyla yapabileceklerin konusunda yaratıcı fikirler verir.”

Dorian dişleri arasından tısladı. “Bunu *okumayacağım*.”

Celaena kitabı onun elinden alıp arkasına yaslandı. “Demek ki senin de Chaol’dan farkın yok.”

Dorian tuzağa düşüp “Chaol mu?” diye sordu. “*Chaol*’dan bunu okumasını mı istedin?”

Celaena “Tabii buna yanaşmadı,” diye yalanını sürdürdü. “Bu tür bir kitabı benden alıp okuması doğru olmazmış.”

Dorian kitabı Celaena’nın elinden kaptı. “Şunu bana ver, seni iblis kadın. İkimizi *kıyaslamana* izin vermeyeceğim.” Dorian romana bir kez daha bakıp başlığını gizleyecek şekilde ters çevirdi. Celaena gülümseyerek düşen karları izlemeye devam etti. Hava artık insanın tenini yakacak kadar soğumuştü ve ateş bile balkon kapılarından sızan soğuğa kar etmiyordu. Celaena, Dorian’ın kendisini izlediğini –hem de bunu Chaol’un bazen yaptığı gibi ihtiyatlı bir şekilde yapmadığını– fark etti. Aksine Dorian onu seyretmekten *hoşlandığı* için ona bakar gibiydi.

Dorian’a bakmak da Celaena’nın hoşuna gidiyordu.

Celaena doğrulup “Öyle dik dik neye bakıyorsun?” diye sorana dek Dorian gözlerinin ona takılıp kaldığını fark etmedi.

Dorian’ın ağzından “Güzelsin,” sözleri çıkıverdi.

“Saçmalama.”

“Seni gücendirdim mi?” Dorian’ın kanı bedenine tuhaf bir ritimle pompalanmaya başlamıştı.

Celaena “Hayır,” deyip başını hızla pencereye çevirdi. Dorian, Celaena’nın yüzünün giderek kızarışını izledi. Kaltain hariç, böyle çekici bir kadını tanıyıp da onunla flört etmediği olmamıştı. Celaena’nın dudaklarının dokunuşunu, çıplak teninin nasıl koktuğunu, parmaklarının bedeninde gezmesine nasıl tepki vereceğini öğrenmek için yanıp tutuştuğunu da inkâr edemiyordu.

Yulemas haftası rahatlamamanın, insanları kış gecelerinde sıcak tutan bedensel hazları kutlamanın zamanıydı. Kadınlar saçlarını salar; bazıları korse bile takmazdı. Bu tatilde hasadın ve tenin meyvelerine doyulurdu. Doğal olarak Dorian her sene Yulemas’ı iple çekerdi. Oysa şimdi...

Şimdi içine bir taş oturmuş gibiydi. Babasının askerlerinin o Eyllwe asilerine yaptıklarını duyduktan sonra nasıl kutlama yapabilirdi? Asilerden birinin bile canını bağışlamamışlardı. Beş yüz kişi, hepsi ölmüştü. Bir daha Nehemia’nın yüzüne nasıl bakacaktı? Ve nasıl olup da günün birinde ordusu insan hayatına birazcık bile merhamet göstermeyen bir ülkenin başına geçecekti?

Dorian’ın ağzı kurdu. Celaena’nın memleketi işgal altındaki bir başka ülke ve babasının ilk fethi olan Terrasen’di. Dorian’a göre Celaena’nın onun varlığını ta-

nıması bile bir mucizeydi. Belki de epey uzun bir süredir Adarlan'da yaşadığından artık bunları sorun etmeyi bırakmıştı. Yine de içinden bir ses ona sebebin bu olmadığını söylüyordu; özellikle de Celaena'nın sırtında babasının gaddarlığını ona hatırlatacak üç devasa yara izi varken.

Celaena "Bir sorun mu var?" diye sordu. İhtiyatla ve merakla. Onu umursuyormuş gibi. Dorian derin bir nefes aldı ve Celaena'ya bakamaz halde pencerenin kenarına gitti. Avucunun altındaki cam soğuktu; yere düşen kar tanelerini izledi.

Dorian "Benden nefret ediyor olmalısın," diye mırıldandı. Başını pencereye yasladı. "Bu şehrin dışında onca korkunç şey olup biterken uçarılığımızdan ve umursamazlığımızdan dolayı benden ve maiyetimden nefret ediyorsundur. Katledilen asilere olanları duydum ve ben... utanç içindeyim." Celaena'nın doğrulup hemen ardından kendisini bir koltuğa bıraktığını işitti. Sözcükler bir ırmak gibi çağlıyor, birbiri ardına akıyor, Dorian konuşmasına engel olamıyordu. "Benim gibileri neden gözünü kırpmadan öldürebildiğini anlıyorum. Bu yüzden seni suçlamıyorum da."

Celaena nazikçe "Dorian..." dedi.

Şatonun dışında hava kararmıştı. Dorian uzun zamandır söylemek istediği şeyi dillendirmek için "Bana asla söylemeyeceksin, biliyorum," diye devam etti. "Fakat sen çocukken korkunç bir şey olduğunu, muhtemelen buna da babamın sebep olduğunu biliyorum. Terrasen'in yönetimini ele geçirdiği için, tüm ülkeleri ve dostunun ülkesini fethettiği için Adarlan'dan nefret etmekte haklısın."

Gözleri acıyan Dorian yutkundu. “Bana inanmayacaksın. Fakat... Ben bunların bir parçası olmak istemiyorum. Babamın bu tür affedilemeyecek gaddarca davranışları teşvik etmesine göz yumduğum sürece kendime erkek diyemem. Fakat fethedilmiş krallıklara merhamet göstermesi için ona yalvarsam da bana kulak asmayacaktır. Bu dünyada bunu yapmaz. Yani babamı kızdıracağını bildiğim için yaverim olarak seni seçtiğim işte bu dünyada.” Celaena yumruklarını sıkırsa da Dorian konuşmasını sürdürdü. “Fakat bir yaverin hamisi olmayı reddetsem babam bunu bir başkaldırı işareti olarak görürdü ve henüz ona bu şekilde karşı koyacak kadar erkek değilim. Böylece yaverim olarak Adarlan Suikastçısını seçtim. Çünkü seçebileceğim tek şey yaverimdi.”

Evet, artık her şey açıldı. Dorian “Hayat böyle olmalı,” dedi ve odaya bakınırken ikisinin gözleri buluştu. “*Dünya da* böyle olmamalı.”

Suikastçı bir süre sessiz kaldı; konuşmaya başlayana kadar kalbinin atışlarını dinledi. Neredeyse fısıldayarak “Senden nefret etmiyorum,” dedi. Dorian kendisini Celaena’nın karşısındaki koltuğa bırakıp başını bir elinin arasına aldı. Son derece yalnız görünüyordu. “Ayrıca senin onlar gibi olduğunu düşünmüyorum. Seni incittiysem özür dilerim. Çoğu zaman şaka yapıyordum.”

“Beni incitmek mi? *Sen* beni incitmedin! Sadece... hayatı biraz daha eğlenceli kıldın.”

Celaena başını kaldırdı. “Birazcık mı?”

“Belki ondan biraz daha fazla.” Dorian bacaklarını uzattı. “Ah, keşke benimle Yulemas balosuna gelebilseydin. Baloya katılmadığın için minnettar olman gerek.”

“Neden katılamıyor muşum? Hem Yulemas balosu da neyin nesi?”

Dorian homurdandı. “Öyle özel bir şey değil. Sadece Yulemas’ta düzenlenen bir maskeli balo. Ayrıca neden gelemeyeceğini gayet iyi bildiğini düşünüyorum.”

“Sen de, Chaol da birazcık eğlenme fırsatım olsa beni engellemekten büyük bir keyif alıyorsunuz, değil mi? Partilere katılmayı *seviyorum* ben.”

“Babamın yaveri olduğunda istediğin baloya katılabilirsin.”

Celaena suratını astı. Dorian ona elinden gelse kendisine baloya birlikte gitmeyi teklif edeceğini, onunla birlikte vakit geçirmek istediğini, ayrı olduklarında bile onu düşündüğünü söylemek istese de Celarna’nın bu söylediklerine güleceğini biliyordu.

Saat gece yarısını vurdu. Dorian kollarını açıp “Belki de gitsem iyi olacak,” dedi. “Yarın bütün gün konsey toplantılarına katılmam gerek ve toplantılarda uykusuz olursam Dük Perrington’ın hiç memnun olacağını sanmam.”

Celaena ona yapmacık bir tebessümle karşılık verdi. “Düke en içten selamlarımı iletmeyi unutma.” Endovier’daki ilk gününde dükün kendisine nasıl davrandığını Celaena’nın unutmaması imkânsızdı. Bunu Dorian da unutmamıştı. Dükün ona öyle davrandığını düşündükçe de içi soğuk bir öfkeyle yanıyordu. Dorian hiç düşünmeden öne doğru eğilip Celaena’nın yanağına bir öpücük kondurdu. Prensın ağzının tenine değmesiyle Celaena kaskatı kesildi ve öpücük kısa sürmüş de olsa da Dorian onun kokusunu içine çekebildi. Dorian’ın yüzünü ondan uzaklaştırması

ummadığı kadar zor oldu. “İyi dinlen Celaena.”

“İyi geceler Dorian.” Dorian odadan çıkarken kendisine neden Celaena’nın yüzüne aniden hüznün çöktüğünü ve ismini neden şefkatle değil de teslimiyet içinde telaffuz ettiğini sordu.

Celaena tavandan içeri sızan ay ışığına bakıyordu. Yulemas’ta bir maskeli balo! Davetliler Erilea’nın en yoz ve gösteriş budalası meclisinden insanlar da olsa balo kulağa müthiş romantik geliyordu. Ve tabii ki onun katılmasına izin yoktu. Celaena burnundan uzun bir nefes verip başını ellerinin üzerine koydu. Acaba o kusmadan önce Chaol’un kendisine sormak istediği bu muydu; onu baloya mı davet edecekti?

Başını iki yana salladı. Hayır. Chaol’un hayatta yapacağı son şey onu bir kraliyet balosuna davet etmek olurdu. Ayrıca, ikisinin de daha önemli dertleri vardı. Yaverleri öldürenin kim olduğunu bulmak gibi. Belki de ona öğleden sonra Cain’in sergilediği tuhaf davranıştan bahsetmeliydi.

Celaena gözlerini kapatıp gülümsedi. Cain’in ertesi sabah ölü bulunmasından daha hoş bir Yulemas hediyesi düşünemiyordu. Yine de saatler ilerlerken şatoda ne tür bir kötülüğün gezindiği sorusunu ve öldürülüp işaretlessiz bir mezara gömülen beş yüz Eyllwe isyancısını aklından atamayan Celaena, tetikte bekledi.

35. BÖLÜM

Ertesi sabah, Chaol Westfall şatonun ikinci katında dikilmiş, avluya bakıyordu. Aşağısında, iki figür yavaşça çalıların oluşturduğu duvarlar arasında geziniyordu. Celaena'nın beyaz pelerini fark edilmesini kolaylaştırırken, Dorian'ın nerede olduğu zaten kendisini belli bir mesafeden izleyenlerin oluşturduğu çemberden anlaşılıyordu.

Chaol'un orada olması, yarım metre gerisinden ikisini izleyip Celaena'nın Dorian'ı ele geçirip kaçmak için kullanmamasına engel olması gerekiyordu. Peşlerinde altı muhafız olsa da mantığı ve uzun yıllara dayanan deneyimi ona ikisinin yanında olmasını söylüyordu. Celaena güvenilmez, kurnaz ve kötücüldü.

Fakat bir türlü yerinden kıpırdayamıyordu.

Her geçen gün aralarındaki duvarların eridiğini hissediyordu. O *izin verdiği* için eriyorlardı.

Buna Celaena'nın kendine has kahkahası, bir öğleden sonra onu yüzünü bir kitabın ortasına gömmüş uyurken

yakalaması, yarışmayı onun kazanacağını bilmesi gibi şeyler sebep olmuştu.

Celaena bir suçlu –bir cinayet ustası, yer altı dünyasının kraliçelerinden biri– olsa da... on yedi yaşında Endovier’a gönderilen bir kızdı.

Bunları ne zaman düşünecek olsa midesi bulanıyordu. O da on yedi yaşında muhafızlarla talim yapmıştı ama o burada; tepesinde bir çatıyla, güzel yemekler yiyerek, yanında iyi dostlarla yaşamıştı. Dorian o aralar Rosamund’la flört ediyor, hiçbir şeyi umursamıyordu.

Fakat Celaena –on yedi yaşındaki Celaena– bir ölüm kampına gönderilmişti. Oradan sağ çıkmıştı da. Chaol *kendisinin* Endovier’dan sağ kurtulabileceğinden emin değildi; hele kış aylarında. Asla kırbaçlanmamış, bir başkasının ölümüne şahit olmamıştı. Asla soğukta kalmamış, açlık çekmemişti.

Celaena, Dorian’ın söylediği bir şeye güldü. Endovier’dan sağ çıkmıştı ve hâlâ gülebiliyordu.

Celaena’yı orada, Dorian’ın savunmasız gırtlığından bir karış ötede görmek Chaol’u dehşete düşürse de onu daha da korkutan Celaena’ya güvenmesiydi. Bunun kendisi için ne anlam ifade ettiğini de bilmiyordu.

Celaena çalırların arasında ilerlerken yüzüne yayılan gülümsemeyi bir türlü gizleyemiyordu. Dorian’la yan yana yürüseler de birbirlerine dokunabilecek kadar yakın değildiler. Dorian onu akşam yemeğinden hemen sonra bulup yürüyüşe davet etmişti. Aslen Dorian daha hizmetçiler Celaena’nın önündeki yemeği kaldırmadan yanına geldiği için Celaena onun dışarıda beklediğini düşünmüş

olabilirdi.

Elbette Celaena'nın kollarını ona dolayıp sıcaklığını hissetmek istemesinin nedeni sadece soğuk havaydı. Beyaz, kürk astarlı pelerin vücudunun tamamını soğuktan koruyamıyordu. Nehemia'nın bu kadar düşük sıcaklıklara ne tepki vereceğini sadece hayal edebiliyordu. Fakat asilerin kaderini öğrenen prenses vaktinin çoğunu süitinde geçiriyor ve Celaena'nın ona sıkça götürdüğü yürüyüş tekliflerini reddediyordu.

Celaena'nın Elena'yla son karşılaşmasının üzerinden üç hafta geçmiş, bu süre zarfında en heyecanlısı sadece önemsiz sıyrıklar ve morluklarla atlattığı bir engelli koşu olan üç sınav geçirmesine rağmen onu ne görmüş ne işitmişti. Ne yazık ki Pelor sınavda iyi bir iş çıkaramamış ve onca zaman sonra sonunda geldiği yere geri gönderilmişti. Yine de şanslıydı; üç yarışmacı daha öldürülmüştü. Hepsi de unutulmuş koridorlarda bulunmuş ve tanınmayacak kadar kötü bir şekilde parçalanmıştı. Celaena bile ne zaman tuhaf bir ses işitse irkiliyordu.

Artık geride sadece altısı kalmıştı: Cain, Mezar, Nox, bir asker ve Cain'in sağ kolu olma görevini Verin'den devralan acımasız paralı asker Renault. Tabii beklendiği gibi Renault'nun yeni gözde uğraşı Celaena'ya sataşmak olmuştu.

İkisi bir çeşmenin yanından geçerken Dorian'ın göz ucuyla kendisine hayranlıkla baktığını fark eden Celaena cinayetleri zihninden uzaklaştırdı. Elbette o gün üzerinde olan kibar, eflatun rengi elbiseyi seçerken, saçını büyük bir özenle yaparken veya beyaz eldivenlerinin üzerinde en küçük bir leke olmamasına özen gösterirken aklında Dorian

yoktu. Dorian “Şimdi ne yapalım?” diye sordu. “Şimdiden bahçenin etrafını iki kez turladık.”

“Senin prensliğin gerektirdiği görevleri yerine getirmen gerekmiyor mu?” Buz gibi bir rüzgâr kapüşonunu başından uçurduğu Celaena’nın kulaklarını dondurdu. Kapüşonu yeniden başına çektiğinde Dorian’ın boğazına baktığını gördü. “Ne var?” diye sorup pelerinini üzerine sıkıca sardı.

Dorian “O kolye hep boynunda,” dedi. “Bu da mı bir hediye?” Dorian, Chaol’un Celaena’ya verdiği yüzüğe baktı ve gözündeki kıvılcım söndü.

“Hayır.” Celaena muskayı eliyle örttü. “Mücevher kutumda buldum ve hoşuma gitti, seni dayanılmaz ölçüde sahiplenmeci adam.”

“Tuhaf bir görünüşü var. Kraliyet hazinesini soyuyordun, değil mi?” Dorian göz kırpsa da Celaena sözlerinin ardında hiç sıcaklık hissetmedi.

Celaena sertçe “Hayır,” diye yineledi. Bir kolyenin kendisini katilden koruyamayacağını bilse de, Elena gizli tuttuğu bir amacın peşinde olsa da muskayı boynundan çıkarmayacaktı. Nedense kolyenin boynunda olması uyumayıp kapısını gözlediği o uzun saatlerde onu rahatlatıyordu.

Celaena boynundan çıkarana dek Dorian gözlerini kolyeden ayırmadı. Prens kolyeyi inceledi. “Küçükken Adarlan’ın şafağına dair öyküler okurdum; Gavin kahramanımdı. Muhtemelen Erawan’a karşı yürütülen savaşla ilgili her efsaneyi okumuşumdur.”

Nasıl bu kadar zeki olabilir? Bu kadar çabuk anlamış olamaz! Celaena elinden geldiğince konuya masum bir

ilgi gösteriyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Ve?”

“Adarlan’ın ilk kraliçesi Elena’nın sihirli bir muskası varmış. Karanlık Lord’a karşı savaşırken Gavin ve Elena bir an ona karşı savunmasız bir duruma düşmüşler. Karanlık Lord prensesi öldürecekken bir ruh belirip ona kolyeyi vermiş. Kolyeyi takınca Erawan ona zarar verememiş. Elena, Karanlık Lord’un özünü görmüş ve ona gerçek adıyla seslenmiş. Buna çok şaşırın Karanlık Lord’un dikkati dağılmış ve Gavin onu öldürmüş.” Dorian yere baktı. “Kolyesine Elena’nın Gözü adı verilmiş; yüzyıllardır da kayıp.”

Büyüyü ülkeden silip yasadışı ilan eden adamın oğlu olan Dorian’ın güçlü muskalardan bahsetmesi ne tuhaftı. Yine de Celaena mümkün olduğunca samimi bir şekilde güldü. “Ve sen bu uyduruk kolyenin Elena’nın Gözü olduğumu mu düşünüyorsun? Bence o kolye şimdiye toza dönmüştür.”

Dorian “Bence dönmemiştir,” deyip ısınmak için hararetle kollarını ovuşturdu. “Fakat Göz’ün bir sürü çizimini gördüm ve kolyen ona benziyor. Belki de bir taklittir.”

“Belki de.” Celaena alelacele konuyu değiştirdi. “Erkek kardeşin ne zaman geliyor?”

Dorian göge baktı. “Şanslıyım. Bugün dağlardaki kar yüzünden Hollin’in eve dönemediğini belirten bir mektup aldık. Bahar dönemine kadar okula tıklılacağından çıldırmış halde.”

Celaena yarım bir gülümsemeyle “Zavallı annen,” dedi.

“Annem muhtemelen fırtınaya bakmadan hizmetkârlarla Hollin’in Yulemas hediyelerini gönderir.”

Celaena onun söylediklerini duymadı ve şato arazisin-

de bir saat daha gezinmelerine rağmen yüreğini yatıştıramadı. Elena'nın verdiği muskayı mutlaka birinin tanıyacağını bilmesi gerekirdi ve eğer bu gerçek muskaysa... kral sadece soyuna ait bir yadigarı değil, aynı zamanda büyü gücü olan bir nesneyi taktığı için onu oracıkta öldürttü.

Öte yandan, Elena'nın asıl niyeti hakkında tahmin yürütmekten öteye gidemezdi.

Celaena başını kitabından kaldırıp duvardaki halıya baktı. Geçidin önüne çektiği şifonyer yerinde duruyordu. Başını sallayıp kitabına döndü. Satırlara göz gezdirse de sözcükler ona anlamsız geldi.

Elena ondan ne istiyordu? Ölü kraliçelerin yaşayanlara emirler vermek için geri döndükleri pek rastlanan bir durum değildi. Celaena kitabını sıkıca kavradı. Elena'nın yarışmayı kazanması için verdiği emri yerine getirmek için gerekli çabayı göstermediği söylenemezdi; kralın yaveri olmak için zaten böyle canla başla çalışacaktı. Şatodaki kötülüğü bulmaya gelince... eh, artık bu kötülüğün yaverleri öldüren kişiyle bağlantısı anlaşıldığına göre neden kaynağını bulmaya çalışmıyordu?

Süitinde bir yerde bir kapının kapanmasıyla Celaena irkildi ve kitabını elinden düşürdü. Her an döşekten aşağı atlamaya hazır halde, yatağının kenarındaki piring şamdanı eline aldı. Fakat Philippa'nın yatak odasının kapılarından süzülen mırıltılarını işitince şamdanı yere bıraktı. Kitabını almak için sıcak yatak örtülerinin altından çıkarken homurdandı.

Kitap yatağın altına düşmüştü. Celaena soğuk zemine

doğru eğilip kitabı almak için uzandı. Zemini yokladığında kitaba ulaşamayınca mumu eline aldı. Arka duvara yaslanmış kitabı hemen fark etti. Ancak parmaklarının kapağı kavradığında mum ışığının yatağının altındaki zemin boyunca uzanan beyaz bir çizgiyi aydınlattığını fark etti.

Celaena kitabı kendine çekti ve sarsılarak ayağa kalktı. Yatağı yana çekerken elleri titriyor, ayakları yarı donmuş zeminde kayıyordu. Yavaşça hareket ettirebildiği yatağı sonunda altındaki zemine çizilenleri görebilecek kadar çekebildi.

İçi buz kesildi.

Wyrđ işaretleri.

Zemine tebeşirle düzinelerce Wyrđ işareti çizilmişti. Ortasında büyük bir işaret olan dev bir spiral oluştuyorlardı. Celaena geriye doğru sendeleyip şifonyerine çarptı.

Neydi bu? Titreyen elini saçlarında gezdirerek ortadaki işarete baktı.

Daha önce bu işareti görmüştü. Verin'in cesedinin yanına da aynı işaret vardı.

Midesindekiler ağzına gelirken yatağının yanındaki sehpaaya koşup üzerindeki sürahiye aldı. Hiç düşünmeden işaretlerin üzerine su döktü ve daha fazla su almak için banyonun yolunu tuttu. Su tebeşiri dağıtınca havluyu alıp sırtı ağrıyana; kolları ve bacakları buz tutana kadar zemini sildi. Ancak ondan sonra pantolonunu ve tuniğini üzerine geçirip kapıdan dışarı çıktı.

Neyse ki gece yarısı kendisine kütüphaneye kadar eşlik etmeleri istediğinde muhafızlar ona karşı koymadı. Ce-

laena rafların arasından geçip kütüphanenin Wyrđ işaretleriyle ilgili kitapların çoğunun tutulduğu, küf kokan bölümüne giderken muhafızlar ana odada beklediler.

Ne kadar hızlı yürüse de kendisine yavaş hareket ediyormuş gibi gelen Celaena sık sık omzunun üzerinden geriye bakıyordu.

Sırada o mu vardı? Bunlar ne anlama geliyordu? Ellerini yumruk yaptı. Unutulmuş bölümden on raf ötede olmayan bir köşeden dönüp durdu. Nehemia küçük bir masaya oturmuş, kocaman açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Celaena elini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu.

“Kahretsin,” dedi. “Ödümü patlattın!”

Nehemia gülümsese de adamakıllı bir gülümseme değildi bu. Celaena masaya yaklaşarak başını yana eğdi. Nehemia Eyllwe dilinde ona “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Uyuyamadım.” Celaena’nın gözleri prensesin kitabına kaydı. Derslerinde kullandıkları kitap değildi bu. Hayır, bu ağır, eski ve satırları tıkışık harflerle dolu bir kitaptı. “Ne okuyorsun?”

Nehemia kitabı kapatıp ayağa kalktı.

“Hiçbir şey.”

Celaena yüzünü süzdü; dudakları büzülmüş prenses çenesini kaldırdı. “Henüz o düzeyde kitapları okuyamadığınızı sanıyordum.”

Nehemia kitabı koltukaltına aldı. Mükemmel bir telaffuzla ortak dilde “O zaman sen de bu şatodaki diğer cahil budalalardan farksızsın Lillian,” dedi ve Celaena’ya yanıt verme fırsatı tanımadan uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

Celaena onun ardından bakakaldı. Bu olanlar ona hiç

de mantıklı gelmiyordu. Hâlâ uzun metinleri okurken tekleyen Nehemia'nın o kadar ileri düzeyde kitapları okuması *mümkün değildi*. Nehemia'nın öyle kusursuz bir ak-sanla konuştuğu da hiç olmamıştı ve...

Masasının arkasındaki gölgelerin arasında bir parça kâğıt ahşabın ve taş duvarın arasına düşmüştü. Celaena buruşuk kâğıdı alıp açtı.

Celaena, Nehemia'nın gözden kaybolduğu yöne doğru baktı. Boğazı daraldı. Kâğıdı cebine tıkıştırıp koşarcasına büyük salona gitti; kâğıt parçasının üzerine çizilmiş olan Wyrđ işareti sanki giysisinde bir delik açıyordu.

Celaena bir merdivenden aşağı inip iki yanı kitaplarla dolu bir koridorda ilerledi.

Hayır, Nehemia ona bu tür bir oyun oynamış olamazdı; Nehemia ortak dili ne kadar az bildiği konusunda ona günbegün yalan söylemezdi.

Bahçeye oyulmuş işaretlerin Wyrđ işaretleri olduğunu ona Nehemia söylemişti.

Onların ne olduğunu biliyordu ve bu işaretlerden uzak durması için onu tekrar tekrar *uyarmıştı*. Çünkü Nehemia dostuydu –çünkü halkından insanlar öldürüldüğünde gözyaşı dökmüş, teselli bulmak için ona gelmişti.

Fakat Nehemia işgal altındaki bir ülkeden geliyordu. Ayrıca Adarlan Kralı Nehemia'nın babasının tacını ve unvanını almıştı. Üstelik Eyllwe vatandaşları geceleri kaçırılıp Nehemia'nın şiddetle desteklediği asilerle birlikte köle olarak satılıyordu. Ayrıca kısa süre önce beş yüz Eyllwe vatandaşı katledilmişti.

Büyük salondaki koltuklarda sere serpe oturan muhafızları gören Celaena'nın gözleri doldu.

Onları kandırıyor, onlara kumpas kuruyorsa Nehemia'nın bunu yapmak için birçok haklı nedeni vardı. Bu aptalca yarışmayı bozup herkesi telaşlandırmak için de. Şatodaki suçlulardan daha iyi bir hedef olabilir miydi? Kimse arkalarından gözyaşı dökmezdi ama ölümleri şatoya korku salardı.

Fakat Nehemia'nın *ona* oyun oynamasının nedeni ne olabilirdi?

36. BÖLÜM

Günlerce Nehemia'yı görmeyen Celaena, Chaol'a, Dorian'a ve süitine gelen kimseye olaydan bahsetmedi. Elle tutulur kanıtlar olmadan Nehemia'yla yüzleşemez, bunu yaparsa her şeyi mahvederdi. Bu yüzden boş zamanlarını Wyrd işaretleri üzerine araştırmalar yapmakla, ümitsizce işaretleri deşifre etmek için bir yol aramakla, cina-yetlerde çizilen sembolleri aramakla ve bu sembollerin anlamını; katille ve onun yırtıcı hayvanıyla ne gibi bir ilgisi olduğunu öğrenmeye çalışmakla geçirmişti. Onca endişenin arasında bir sınav daha olaysız ve utanç verici bir şey yaşanmadan geçmişti; tabii aynı şeyi geldiği yere geri gönderilen asker için söyleyemezdi. Chaol'la zorlu antrenmanlarına devam ediyordu. Artık geriye beş yaver kalmıştı. Son sınava üç gün vardı ve onun iki gün sonrasında düello gerçekleşecekti.

Celaena, Yulemas sabahında uyanıp sessizliğin keyfini çıkardı. Nehemia'yla karşılaşması hâlâ içini karartsa da o günün kendine has, huzurlu bir yanı vardı. O an için tüm şato düşen karların sesini duymak için susmuştu.

Tüm pencere camları kırığı tutmuştu, şöminedeki ateş çıtırdıyor, zemine kar tanelerinin gölgesi düşüyordu. Celaena bundan daha huzurlu ve hoş bir kış sabahı hayal edemezdi. Nehemia'yı, düelloyu veya o geceki, katılmasına izin verilmeyen baloyu düşünerek bu güzel sabahı mahvetmeyecekti. Hayır, o sabah Yulemas sabahıydı ve mutlu olacaktı.

Yulemas ona bahar ışığını doğuran karanlığın veya Tan-rıça'nın ilk oğlunun doğumunun kutlandığı kutsal bir gün gibi gelmiyordu. Bugün sadece insanların daha nazik oldukları, sokaktaki bir dilenciye dönüp baktıkları, sevginin var olduğunu anımsadıkları bir gündü. Celaena gülümseyip yatağında döndü. Fakat dönmesiyle karşısına bir şey çıkıverdi. Yüzüne değen bu hışırtılı ve sert şeyin kendine has bir kokusu...

“Şeker!” Büyükçe, kâğıt bir torba yastığının üzerinde duruyordu ve Celaena torbanın çeşitli şekerlemelerle dolu olduğunu fark etti. Torbanın üzerinde bir not olmadığı gibi bir isim de yoktu. Celaena omuz silkip pırıltılı gözlerle bir avuç şeker aldı. Ah, şekere *bayılıyordu*! Celaena neşeli bir kahkaha atıp ağzına bir avuç şeker tıktırdı. Gözlerini kapatıp derin derin soluyarak birer birer çiğnediği şekerlemeleri tadıp dokularını ağzında hissetti.

Sonunda çiğnemeyi bıraktığında çenesi ağrıyordu. Torbanın içindekileri beraberlerinde dökülen toz şekere aldırmadan yatağa boşaltıp önünde oluşan şekerleme tarlasını inceledi.

En sevdiği şekerlemelerin hepsi oradaydı: Çikolata kaplı sakızlar, çikolata kaplı badem, orman meyvesi şeklinde sakızlar, mücevher şeklinde şekerler, fıstıklı bon-

bon, fıstıksız bonbon, eritilmiş şeker, dondurulmuş kızıl meyan kökü şekeri ve en önemlisi çikolata. Ağzına fındıklı bir trüf mantarı attı.

Çiğnemeye ara verip “Biri”, dedi, “bana *çok* iyi davranıyor.”

Torbayı incelemek için durdu. Bunu kim göndermişti? Belki de Dorian. Nehemia veya Chaol’un kendisine şeker göndermeyeceğinden emindi. Ne de uslu çocuklara hediyeler getiren buz perilerinin. O periler ilk kez bir insanın kanını döktüğünden beri ona uğramayı bırakmışlardı. Belki de şekerleri Nox göndermişti. Nox onu epey severdi.

Philippa şaşkınlık içinde kapı aralığından ona “*Bayan Celaena!*” diye bağırdı.

Celaena ona “Yulemas’ın kutlu olsun, Philippa!” diye seslendi. “Şeker ister misin?”

Philippa hışımla Celaena’ya doğru yürüdü. “Ya, senin de Yulemas’ın kutlu olsun! Şu yatağa bak! Şu dağınıklığa bak!” Celaena irkildi.

Philippa “Dişlerin *kıpkırmızı* olmuş!” diye bağırdı. Celaena’nın yatağının kenarında duran aynaya uzanıp dişlerine bakması için suikastçıya uzattı.

Gerçekten dişleri kızıl bir renge bulanmıştı. Celaena dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra lekeleri parmağıyla silmeye çalıştı. Lekeler bir türlü çıkmıyordu. “Hay şu emilen şekerlere!”

Philippa “Ya,” dedi. “Ağzının etrafına da *çikolata* bulamış. Torunum bile böyle şeker yemiyor!”

Celaena güldü. “Torunun mu var?”

“Evet ve yemeğini yatağına dökmeden, dişlerine ve yüzüne bulaştırmadan yiyebiliyor!”

Celaena'nın yatak örtülerini açmasıyla havaya toz şeker zerrelere yayıldı. "Al bir şeker ye Philippa."

"Saat sabahın yedisi." Philippa, şekerlemelerden dökülen toz şekeri bir eliyle diğer elinin avucunun içine süpürdü. "Hasta olacaksın."

"Hasta mı? Şeker kimi hasta eder ki?" Celaena yüzünü buruşturup kırmızı dişlerini gösterdi.

Philippa "Bir iblise benzemişsin," dedi. "Ağzını açmazsan kimse fark etmez."

"Sen de ben de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz."

Philippa'nın gülmesi Celaena'yı şaşırttı. Philippa "Yulemas'ın kutlu olsun, Celaena," dedi. Philippa'nın kendisine adıyla hitap etmesiyle Celaena'nın içini bir mutluluk dalgası sardı. Hizmetçi "Gel," diye kıkırdadı. "Seni giydirelim, tören dokuzda başlıyor." Celaena telaşla soyunma odasına giden Philippa'nın ardından baktı. Yüreği büyük ve dışarı kadar kırmızıydı onun. İnsanların içinde –derinlerde bir yerde– iyilik vardı; içlerinde her zaman bir parça iyilik oluyordu. Olmak *zorundaydı*.

Celaena bir süre sonra üzerinde Philippa'nın tapınaktaki tören için tek uygun giysi olduğuna karar verdiği ciddi görünümlü bir elbiseyle çıkageldi. Dişleri, elbette, hâlâ kırmızıydı ve şekerleme torbasına baktığında midesi bulanıyordu. Yine de yatak odasındaki masada bacak bacak üstüne atmış Dorian Havilliard'ı görmesiyle bulantısını unuttu. Dorian'ın üzerinde beyaz ve altın rengi bir ceket vardı. Celaena "Hediyem sen misin yoksa ayağının dibindeki o sepette bir şeyler var mı?" diye sordu.

Dorian büyük, hasır sepeti masasının üstüne kaldırıp

“Benim ambalajımı çıkarmak istersen tapınak ibadetine kadar hâlâ bir saatimiz var,” dedi.

Celaena güldü. “Yulemas’ın kutlu olsun Dorian.”

“Senin de. Görüyorum ki ben... Dişlerin kırmızı mı senin?”

Celaena eliyle ağzını sıkıca kapatarak şiddetli bir inkâr içinde başını iki yana salladı. Dorian onu burnundan tuttu ve Celaena ne kadar uğraşsa da prensin parmaklarını ayıramadı. Celaena’nın ağzını açmasıyla Dorian kahkahalara boğuldu. “Şeker yedin, değil mi?”

“Sen mi gönderdin onları?” Celaena konuşurken ağzını elinden geldiğince açmamaya çalışıyordu.

“Tabii ki.” Dorian masanın üzerindeki kahverengi şekerleme torbasını aldı. “Senin...” Torbayı ellerinde tartmasıyla sustu. “Ben sana bir buçuk kilo şeker göndermemiş miydim?”

Celaena şeytanca güldü.

“Torbanın yarısını yemişsin!”

“Bir kısmını saklamam mı gerekiyordu?”

“Pekâlâ ben de birkaç tane yiyebilirdim!”

“Bana bunu söylememiştin.”

“Çünkü kahvaltıdan önce o kadar yiyeceğini ummuyordum!”

Celaena torbayı Dorian’ın elinden kapıp masanın üzerine bıraktı. “Eh, demek ki kötü bir tahmin yürütmüşsün, değil mi?”

Tam Dorian karşılık vermek için ağzını açtığı anda şekerleme torbası devrildi ve içindekiler masaya saçıldı. Celaena döndüğünde sepetten uzun ince, altın rengi bir bu-run uzandığını gördü. Düz bir sesle “Bu nedir?” diye sordu.

Dorian sırtıttı. “Senin için bir Yulemas hediyesi.”

Suikastçı sepetin kapağını açtı. Burun hızla sepete geri kaçtı ve Celaena tuhaf, altın renkli köpek yavrusunun boynunda kırmızı bir kurdeleyle sepetin köşesinde titrediğini gördü.

Şarkı söyler gibi “Ah, *yavrucuk*” deyip köpeği okşadı. Köpeğin titremesiyle Celaena omzunun üzerinden öfkeyle Dorian’a baktı ve “Ne yaptın sen böyle seni soytarı?” diye tısladı.

Dorian ellerini havaya kaldırdı. “Bu bir *hediye*! O kurdeleyi takacağım derken az kalsın kolumu –ve daha önemli uzuvlarımı– kaybedecektim, sonra buraya gelirken yol boyunca uludu durdu!”

Celaena parmaklarındaki şekeri yalayan köpeğe acıyan gözlerle baktı. “Onunla ne yapacağım? Ona bir sahip bulamayınca bana vermeye mi karar verdin?”

Dorian “Hayır!” dedi. “Eh, evet. Fakat sen yakınlarındayken o kadar korkmuş görünmüyordu ve Endovier’dan şatoya gelirken tazılarımın nasıl senin peşine takıldığını hatırladım. Belki de sana insanlara uyum sağlayacak kadar güvenir. Bazı insanların bu tarz yetenekleri oluyor.” Prens odada dört dönerken Celaena bir kaşını yukarı kaldırdı. “Doğru dürüst bir hediye olmadı, biliyorum. Sana daha iyi bir şey getirmeliydim.”

Köpek başını kaldırıp Celaena’ya baktı. Gözleri erimiş karamel gibi kızıl kahverengiye çalıyordu. Sanki bir darbe bekler gibiydi. Güzel bir hayvandı ve geniş pençeleri büyüdüğünde iri –ve çevik– olacağının göstergesiydi. Celaena’nın dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Köpek kuyruğunu bir kez sonra bir kez daha salladı.

Dorian “Senindir,” dedi. “İstersen.”

“Endovier’a geri gönderilirse onu ne yaparım?”

Dorian “Bırak onu ben düşüneyim,” dedi. Celaena yavrunun katlanmış, kadife gibi yumuşak kulaklarını okşadıktan sonra gözünü karartıp çenesini kaşdı. Yavru kuyruğunu samimiyetle salladı. Evet, bu hayvanda hayat vardı.

Dorian “E, istiyor musun onu?” diye mırıldandı.

Celaena “Tabii ki istiyorum,” dedi ve ardından bu kararının neler getirebileceğini fark etti. “Fakat onun eğitilmesini istiyorum. Her şeyin üzerine işeyip eşyaları, ayakkabıları ve kitapları çiğnemesini istemiyorum. Bir de otur dedim mi oturmasını ve yere yatıp yuvarlanmasını, diğer köpekler neler yapıyorsa hepsini yapmasını istiyorum. Bir de koşmasını istiyorum, koşu antrenmanı yapan diğer köpeklerle koşmasını. Şu uzun bacaklarının hakkını versin istiyorum.”

Celaena köpeği ellerine alırken Dorian kollarını kavuşturdu. “Bu uzun bir istek listesi. Belki de sana mücevher almalıydım.”

Celaena “Ben eğitimdeyken,” diye söze girdi ve yumuşak başından öptüğü yavru soğuk burnunu boynuna dayadığında “onun da köpek evinde eğitim görmesini istiyorum,” diye ekledi. “Öğleden sonra döndüğümde yanıma getirilebilir. Gece de yanımda kalır.” Celaena köpeği gözünün hizasına getirdi. Köpek havada tekmeler savurdu. Celaena yavruya “Ayakkabılarımdan birini mahvedecek olursan, senden terlik yaparım. Anlaşıldı mı?” dedi.

Köpek kırışık alnını kaldırarak gözlerini ona dikti ve Celaena gülümseyip onu yere bıraktı. Yavru etrafı kokla-

maya başladı ve Dorian'dan uzak olmasına rağmen çok geçmeden yatağın altına gizlendi. Suikastçı yatağın altına bakmak için yatak örtüsünü kaldırdı. Neyse ki Wyrđ işaretleri tamamen silinmişti. Köpek keşfini sürdürüyor, dört bir yanı kokluyordu. Celaena ona "Sana bir isim takmam gerek," deyip ayağa kalktı. Sonra Dorian'a "Teşekkürler," dedi. "Hoş bir hediye oldu."

Dorian iyi yürekli, hatta onun gibi yetiştirilmiş biri için alışılmadık ölçüde iyi yürekliydi. Celaena onun bir kalbi ve vicdanı olduğunu fark etti. O diğerlerinden farklıydı. Suikastçı ürkekçe, neredeyse sakarca hareket ederek veliaht prensin yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu. Dorian'ın teni ummadığı kadar sıcaktı. Dudaklarını geri çekerken onu doğru düzgün öpüp öpmediğinden emin olamayan Celaena, Dorian'ın gözlerinin parlak ve fal taşı gibi açık olduğunu fark etti. Şapır şupur mu öpmüştü onu? Çok mu ıslak öpmüştü? Dudakları hâlâ şeker yüzünden yapış yapış mıydı? Dorian'ın yanağını silmemesini diledi.

Celaena "Üzgünüm. Ben sana hediye almadım," dedi.

"Ben, şey, almanı beklemiyordum zaten." Dorian delicesine kızarıp saate baktı. "Gitmem gerek. Törende görüşürüz. Ya da belki bu gece, balodan sonra? Balonda mümkün olduğunca erken ayrılmaya çalışacağım. Öte yandan, sen gelmeyeceğinden Nehemia'nın da aynısını yapacağına bahse girerim. Dolayısıyla benim de erken ayrılmam göze batmayacaktır."

Celaena onun hiç lafı böyle ağzında gevelediğini görmemişti. Dorian'a "İyi eğlenceler," dediğinde geriye doğru bir adım atan prens az kalsın masaya çarpacaktı.

Dorian “O zaman bu gece görüşürüz,” dedi. “Balodan sonra.”

Celaena bir eliyle gülümsemesini gizledi. Öpücüğü aklını bu kadar mı başından almıştı?

“Hoşça kal Celaena.” Dorian kapıya varınca geriye baktı. Celaena kırmızı dişlerini göstererek ona gülümserken Dorian güldü ve eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı. Süitinde yalnız kalan Celaena yeni dostunun neler yaptığına bakacakken aklında bir düşünce belirdi:

Nehemia baloda olacaktı.

Başta basit görünen bu düşünceyi karanlık düşünceler izledi. Celaena odada volta atmaya başladı. Yaverlerin öldürülmesinin gerisinde gerçekten Nehemia varsa –hatta daha da beteri Nehemia’nın emrinde onları öldürmekte kullandığı yırtıcı bir hayvan varsa– kısa süre önce halkının katledildiği haberini aldığı düşünülüyordu... Adarlan Krallığı’na cezasını vermek için kraliyet ailesinden pek çok kişinin korunmasız bir şekilde kutlama yaptığı balodan daha iyi bir fırsat olabilir miydi?

Celaena bunun mantıksızca bir düşünce olduğunu biliyordu. Fakat ya... ya Nehemia kontrolü altındaki o yarattık her neyse, onu baloda serbest bırakırsa neler olurdu? Kaltain ve Perrington’ın korkunç bir şekilde can vermesine aldırış etmezdi ama Dorian da orada olacaktı. Chaol da.

Celaena yumruklarını sıkarak yatak odasına gitti. Chaol’u uyaramazdı. Çünkü yanıliyorsa bu yaptığı sadece Nehemia’yla dostluğunu zedelemez, aynı zamanda prensesin diplomatik girişimlerini de baltalardı. Fakat *hiçbir* şey yapmadan öylece oturamazdı da.

Of, bunu düşünmemeliydi bile. Fakat arkadaşlarının daha önce de korkunç şeyler yaptıklarına tanıklık etmişti ve en temkinli tavrın en kötü olasılığı düşünmek olduğunda karar kılmıştı. İntikam isteğinin insanlara neler yaptırdığına bizzat şahit olmuştu. Belki de Nehemia hiçbir şey yapmayacaktı; belki bunlar paranoyakça ve gülünç düşüncelerden ibaretti. Fakat o gece bir şey olursa...

Celaena soyunma odasının kapısını açıp duvarlara asılı pırıltılı elbiselere göz gezdirdi. Baloya karışacak olursa Chaol ona çok ama çok öfkelenenecekti ama buna dayanabilirdi. Kendisini bir süreliğine zindana attırmasına da dayanabilirdi. Çünkü onun zarar göreceği –ya da beter bir kaderle yüzleşeceği– düşüncesi Celaena’yı hemen her tür tehlikeyi göze almaya gönüllü kılıyordu.

Şatodan çıkıp doğu bahçesinin ortasındaki cam tapınağa doğru yürürlerken Celaena, Chaol’a “Yulemas’ta bile gülümsemeyecek misin?” diye sordu.

Chaol “Dişlerim kıpkırmızı olsa gülümsemeyi aklıma bile getirmezdin,” dedi. “Ara sıra yüzümü asmamla yetineceksin artık.”

Saraylılar peşlerinde hizmetkârlarıyla yanlarından hızla geçerken Celaena dişlerini ona gösterdi. “Artık şikâyet etmediğine şaşırdım.”

“Ne konuda?” Chaol neden asla Dorian’ın yaptığı gibi onunla şakalaşmıyordu? Belki de kendisini gerçekten çekici bulmuyordu. Bu olasılık onu ummadığı kadar çok rahatsız ediyordu.

“Bu gece baloya gitmemek konusunda.” Chaol ona yan yan baktı. Celaena’nın ne planladığını bilemezdi. Philip-

pa bu konuda ağzını sıkı tutmaya, Celaena ondan bir elbise ve ona uygun bir maske istediğinde soru sormamaya söz vermişti.

“Eh, anlaşılan bana yeterince güvenmiyorsun.” Celaena sesine küstah bir ton vermeye çalışmışsa da sesinin sert çıkmasına engel olamamıştı. Zamanını kendisiyle o gülünç yarışma olmasa hiç ilgilenmeyecek birine harcamazdı.

Chaol homurdansa da dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Hiç olmazsa veliaht prens Celaena’ya kendisini aptal veya ahlaksız hissettiriyordu. Chaol onu sadece kışkırtıyordu... Yine de onun da iyi bir yanı vardı. Celaena ondan nefret etmeyi ne zaman bıraktığından bile emin olamıyordu.

Yine de o gece baloya ayak bastığında Chaol’un bundan memnun olmayacağını biliyordu. Maskesi olsun olmasın, Chaol onu tanırdı. Tek ümidi ondan ağır bir ceza almamaktı.

37. BÖLÜM

Geniş tapınağın arka tarafında oturan Celaena ağzını canı acıyacak kadar sıkıca kapalı tutuyordu. Dişleri hâlâ kırmızıydı; bir başkasının bu durumu fark etmemesini tercih ederdi.

Tapınak tamamen camdan yapılmış olan güzel bir yapıydı. Adarlan Kralı'nın cam bir tapınak yaptırmak için yıktırdığı eski taş tapınaktan geriye sadece zemini örten kireçtaşı kalmıştı. Yaklaşık yüz gül ağacı oturağın bulunduğu tonozlu cam tavanlı salon gün boyunca mum yakmaya gerek bırakmayacak kadar aydınlıktı. Saydam çatının üzerine yığılan kardan süzülen güneş ışığı çeşitli şekillerde yansıyor. Duvarlar da cam olduğundan, sunağın üzerindeki renkli camlar sanki havada asılı duruyordu.

Celaena önünde oturanların başlarının üzerinden bakmak için ayağa kalktı. Dorian ve kraliçe en ön sırada, hemen arkalarında bir sıra muhafızla oturuyorlardı. Dük ve Kaltain onlarla aynı hizada fakat koridor boşluğuyla ayrılmış olan yandaki sıraya yerleşmişlerdi. Onların ar-

kasında Nehemia ve tanımadığı birçok kişi vardı. Nox'u, diğer yaverleri –ya da Cain'i– görmüyordu. *Bu törene gelmesine izin vermişlerdi de baloya gitmesine izin vermiyorlardı demek?*

Chaol, Celaena'nın yeşil elbisesini çekiştirip “Otur” diye homurdandı. Celaena yüzünü ekşitip kendisini minderli banka bıraktı. Birçok kişi gözlerini ona dikmişti. Üzerlerinde öyle özenli elbiseler ve ceketler vardı ki Celaena balonun öğle vaktine alındığından şüphe etti.

Baş rahibe taş platforma yürüyüp ellerini başının üzerine kaldırdı. Dökümlü, ince kumaşlı, gece mavisi bir cübbe giyen kadının ak saçları uzundu ve serbestçe salınıyordu. Alnında rengi üzerindeki giysiye uyan, sivri çizgileri saç çizgisine dek uzanan sekiz uçlu bir yıldız dövmesi vardı. “Hepiniz hoş geldiniz, Tanrıça'nın ve onun tüm tanrıları'nın inayeti üzerinize olsun.” Sesi salonda en arkadakilere bile ulaşabilecek kadar yankılanıyordu.

Celaena esnememek için kendisini tuttu. Tanrılara saygısı vardı –varlıklarından şüphe etse de başı sıkıştığında onlardan yardım istiyordu– ama dini törenler... *zalimceydi.*

Bu tür bir etkinliğe katılmayalı yıllar olmuştu. Baş rahibe kollarını indirip kalabalığa baktığında suikastçı yerinde kımıldandı. Önce olağan dualar okunacak, sorma Yulemas duası, vaaz, şarkılar ve tanrılar geçidi gelecekti.

Chaol “Daha şimdiden yerinde duramaz oldun,” dedi.

Celaena'nın “Saat kaç?” diye fısıldamasıyla Chaol suikastçının kolunu çimdikledi.

Rahibe “Bugün,” dedi, “büyük döngünün sonunu ve başlangıcını kutluyoruz. Bugün Büyük Tanrıça'nın

ilk evladı, Tanrıların Tanrısı Lumas'ı doğurduğu gün. Lumas'ın doğumu Eriela'ya sevgi getirdi ve bu sevgi Wyrd'in Kapıları'ndan gelen kaosu püskürttü."

Celaena'nın gözkapakları ağırlaştı. Çok erken kalkmıştı ve Nehemia'yla karşılaşmasından beri çok az uyumuştı... Kendisini durduramayan Celaena uyku diyarına doğru bir yolculuğa başladı.

Chaol, Celaena'nın kulağına "Uyan," diye hırladı. "Hemen."

Celaena sarsılarak oturduğu yerde doğruldu. Kendisiyle aynı sırada oturan çok sayıda düşük nüfuzlu asil sessizce gülüştü. Celaen, Chaol'a özür dileyen bir bakış atıp gözlerini sunağa çevirdi. Baş rahibenin vaazı ve Yulemas şarkıları bitmişti. Celaena tanrıların geçidini de atlatınca özgür kalacaktı.

Chaol'a "Ne zamandır uyuyorum?" diye fısıldasa da yüzbaşı ona yanıt vermedi. Bir kez daha "Ne zamandır uyuyorum?" diye sorduğunda Chaol'un yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. "Sende mi uyudun?"

"Ağzının suyu omzuma akana kadar uyuyordum."

Celaena "Aman aman, nasıl da üste çıkıyor bu genç adam," deyince Chaol onun bacağına dürttü.

"Dikkat et."

Rahibelerden oluşan bir koro platformdan indi. Celaena esnedi ama koro teşekkürlerini sunarken o da cemaatin geri kalanıyla birlikte başını salladı. Bir org sesinin gelmesiyle herkes tanrıların geçidini görmek için başlarını koridora doğru eğdi.

Ayak seslerinin pıtırıtısı tapınağı doldururken cemaat ayağa kalktı. Gözleri bağlanmış çocukların hiçbirinin

yaşı ondan fazla değildi ve üzerlerindeki tanrı kostümleri içinde aptal gibi görünseler de geçidin cazip bir yanı vardı. Her yıl dokuz çocuk seçilirdi. Bir çocuk cemaatten birinin önünde durursa o kişi çocuğun temsil ettiği tanrının inayetine mazhar olmuş olur ve çocuğun tanrının lütfünü sembolize eden hediyesini alırdı.

Savaş Tanrısı Farnor ön sırada, Dorian'ın yakınlarında dursa da hemen sonra sağa gidip koridorun öteki yanına geçti ve minyatür gümüş kılıcı Dük Perrington'a verdi. *Bu pek de sürpriz olmamıştı.*

Pırıltılı kanatlarıyla Aşk Tanrısı Lumas, Celaena'nın yanından geçti. Celaena kollarını kavuşturdu.

Ne aptalca bir gelenek.

Av ve Bakireler Tanrıçası Deanna ona doğru yaklaştı. Celaena ağırlığını bir ayağından diğerine verirken koridor tarafındaki oturağa geçmeyi istediği için pişmanlık duydu. Korktuğu başına geldi ve kız önünde durup gözlerindeki bağı çıkardı.

Küçük, sevimli bir kızdı bu; sarı saçları gevşek bukleler halinde dökülüyor, kahverengi gözlerinin içinde yeşil benekler seçiliyordu. Kız, Celaena'ya gülümseyip suikastçının alnına dokunmak için uzandı. Yüzlerce gözün üzerine çevrildiğini hisseden Celaena'nın sırtından terler akmaya başladı. "Dişi Avcı, Gençlerin Koruyucusu Deanna bu yıl boyunca sizi koruyup kutsasın. Bu altın oku onun gücü ve teveccühünün bir sembolü olarak size veriyorum." Kız eğilip ince uzun oku uzattı. Chaol'un sırtını dürttüğü Celaena oku aldı. "Size Yulemas'ın bir lütfü," dedi ve Celaena başını sallayarak ona teşekkür etti. Kız uzaklaşırken oku sıkıca kavradı. Elbette hediyein ger-

çek bir ok niyetine kullanılması mümkün değildi. Som altından yapılmıştı.

İyi para getirir.

Celaena omuz silkip oku Chaol'a verdi. "Sanırım bunu almama izin yoktur," deyip kalabalığın geri kalanıyla birlikte oturdu.

Chaol oku Celaena'nın kucağına geri bıraktı. "Tanrıları sınamak istemem." Celaena gözlerini bir süre ona dikti. Farklı mı görünüyordu? Yüzünü farklı gösteren bir şey vardı. Celaena, Chaol'u dirseğiyle dürtüp sıırttı.

38. BÖLÜM

Metrelerce kumaş, ortalığı dumana boğan pudra, fırçalar, taraklar, inciler ve elmaslar Celaena'nın gözlerinin önünde pırıldıyordu. Philippa, onun saçının son tutamını da güzelce yüzünün yanından sarkıtıp, gözlerini ve burununu çevreleyen bir maske, başının üzerine de kristal bir taş takarken Celaena kendisini bir prenses gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

Philippa, Celaena'nın gümüş rengi sandaletlerinin üzerindeki kristali silmek için eğildi. "Hani neredeyse bir peri kraliçesi olduğumu düşüneceğim. Sanki büyü..." Philippa, Adarlan Kralı'nın kesinlikle yasakladığı sözcük ağzından çıkmadan sustu ve hemen ardından "Bambaşka biri oldun!" diye ekledi.

Celaena "Güzel," dedi. Bu, birini öldürmek için katılmayacağı ilk balo olacaktı. Tamam, Nehemia'nın kendisine veya saraylılara zarar vermesini önlemek için orada olacaktı ama... Sonunda balo da baloydu. Belki şansı yaver giderse birazcık dans ederdi.

Philippa ayağa kalkıp sessizce "Bunun iyi bir fikir

olduğuna emin misin?” diye sordu. “Yüzbaşı Westfall’un hoşuna gitmeyecek bu.”

Celaena hizmetçi kadına sert bir bakış attı. “Sana soru sormamanı söylemiştim.” Philippa ofladı. “Seni sürükleyerek buraya geri getirdiklerinde onlara sana *benim* yardım ettiğimi söyleme yeter.”

Öfkesini bastıran Celaena peşinde Philippa’yla aynanın başına gitti. Yansımasının başında dikilen Celaena gördüğünden emin olamıyordu. Gözleri ışıkla dolarken “Bu hayatımda giydiğim en güzel elbise,” itirafında bulundu.

Bembeyaz değil, grimsi bir tondaki elbisenin geniş etekleri ve yeleşti Celaena’ya deniz yüzeyini anımsatan binlerce küçük kristalle kaplıydı. Yeleşti üzerindeki kıvrımlı ipek lifler usta bir ressamın elinden çıkmış izlenimi veren, güllere benzer desenler çıkarıyordu. Elbisenin boyun kısmını çevreleyen kakım kürkü aşağı inip sadece omuzlarını örten yenleri oluşturunuyordu. Kulaklarından küçük elmasçıklar sarkan Celaena’nın saçları bukleler halinde örölüp kabartılmış ve üzerine iplere geçirilmiş inci boncuklar tutturulmuştu. Gri, ipek maskesi yüzüne sıkıca tutturulmuştu. Maskenin şekli herhangi bir şeyi anımsatmasa da üzerindeki halka şeklinde dizilmiş kristaller ve incilerin usta bir elden çıktığı belliydi.

Philippa “Şu halinle bir kral sana evlenme teklif edebilir,” dedi. “Belki de bir veliaht prens.”

Celaena “Erilea’nın neresinden bulup çıkardın bu elbiseyi?” diye mırıldandı.

Yaşlı kadın “Soru sorma,” diye söylendi.

Celaena sırtıttı. “Bana uyar.” Neden kalbinin bedenine

sıgmayacak gibi olduğunu, neden kanının kaynadığını merak ediyordu. Baloya neden gittiğini aklından çıkar-maması gerekiyordu; aklını başına almalıydı.

Saat dokuzu vurunca Philippa'nın gözü kapı aralığına gitti ve Celaena fırsattan istifade eğreti bıçağını hizmetçi fark etmeden yelegine gizledi. "Peki nasıl olacak da ba-loya gideceksin? Muhafızlarının öylece dışarıya çıkmana izin vereceklerini sanmam."

Celaena, Philippa'ya muzipçe bir bakış attı. "İkimiz beni veliaht prens davet etmiş gibi davranacağız ve itiraz etmesinler diye sen hemen şimdi geç kalıyorum diye başı-ma ekşiyeceksin."

Yüzü kızaran Philippa eliyle yüzünü yelledi. Celaena, Philippa'nın elini tutup "Söz veriyorum..." dedi. "Başım derde girecek olursa yemin ederim ki son nefesime dek seni kandırdığımı ve senin hiçbir şeyden haberin olmadığını söyleyeceğim."

"Peki başın derde girecek mi?"

Celaena ona en sevimli gülümsemesiyle karşılık verdi. "Hayır. Sadece onlar şaşaalı partiler verirken böyle otur-maktan bıktım." Bu dediği yalan da sayılmazdı.

Philippa "Tanrılar yardımcım olsun," diye mırıldanıp derin bir nefes aldı. Sonra birden "Haydi!" diye bağırıp Celaena'yı koridora açılan kapıya doğru sürdü. "Haydi, geç kalacaksın!" İkna edici olmaya çalışırken sesinin aya-rını biraz kaçırrsa da... Philippa koridor kapısını ardına kadar açtı. "Geç kalırsan veliaht prens kızar!" Celaena kapının eşiğinde durup dışarıda nöbet tutan beş askere başıyla selam verdikten sonra gözlerini Philippa'ya çevir-di.

“Teşekkürler.”

Hizmetçi kadın “Yeter oyalandığın!” diye bağırdı ve Celaena’yı eşikten dışarı neredeyse onu yere serecek kadar hızlı itip kapıyı sertçe kapattı.

Celaena muhafızlara doğru döndü. İçlerinden biri – Ress– utangaç utangaç “Çok hoş olmuşsun,” dedi. Bir başkası “Baloya mı?” diye sorup sıırıttı. Üçüncü bir muhafız “Bir dansı bana lütfedersin, olmaz mı?” diye ekledi. Hiçbiri onu sorguya çekmedi.

Celaena gülümseyip Ress’in kendisine uzattığı koluna girdi ve muhafız göğsünü şişirdiğinde gülmek için kendisini tuttu. Fakat Büyük Salon’a yaklaşıp da vals seslerini işittiğinde midesinde sanki bir arı sürüsü uçuşmaya başladı. Neden orada olduğunu unutamazdı. Geçmişte de aynı şeyi yapmış ama işin sonunda bir dostuyla yüzleşmemiş, bir yabancıнын canını almıştı.

Kırmızı ve altın rengi kapılar belirlediğinde Celaena devasa salonu süsleyen çelenkleri ve mumları gördü. Baloya bir yan kapıdan girip varlığını fark ettirmese işi daha kolay olurdu ama kendisini süitinden büyük salona ulaştıracak gizli tünelleri keşfe çıkacak zamanı olmadığı gibi şüphe çekmeden baloya karışmanın bir başka yolunu bulması için de artık çok geçti. Ress durup önünde değildi. Gözü basamakların aşağısında kalan baloda olsa da elinden geldiğince ciddi bir sesle “Burada sizden ayrılıyorum,” dedi. “Güzel bir gece geçirin Bayan Sardothien.”

“Teşekkür ederim Ress.” Celaena’nın içinden kusup odasına geri kaçmak geliyordu. Bunun yerine, kibarca başını sallayarak Ress’le vedalaştı. Tek yapması gereken merdivenlerden inip Chaol’u baloda kalmasına izin ver-

mesi için ikna etmenin bir yolunu bulmaktı. Sonra bütün gece Nehemia'ya göz kulak olabiliyordu.

Celaena'ya ayakkabıları kırılacakmış gibi gelince kapıda bekleyen muhafızlara aldırış etmeden ayaklarını iyice kaldırıp ayakkabılarının dayanaklılığını sınamak için yere vurdu. Havaya sıçrasa bile topuğunun kırılmayacağından emin olunca merdivenlerin en üst basamağına yanaştı.

Yeleğine tıktığı eğreti bıçak tenine batıyordu. Tanrıça'ya, bildiği tüm tanrılara, kaderinden her ne sorumluyorsa ona bıçağı kullanmak zorunda kalmamak için dua etti.

Omuzlarını dikleştirip öne doğru bir adım attı. Orada ne işi vardı?

Dorian merdivenlerin tepesinde Celaena Sardothien'i görünce az kalsın içkisini dökecekti. Maskesine rağmen onu tanımıştı. Kendince kusurları olsa da Celaena bir işi asla yarım yamalak yapmıyordu. Üzerindeki elbiseyle kendini aşmıştı. Peki *orada* ne arıyordu?

Önce birkaç, ardından pek çok göz Celaena'ya çevrile- ne dek Dorian gördüğünün rüya mı gerçek mi olduğundan emin olamadı. Vals hâlâ çalsa da dans etmeyenler gizemli maskeli kız eteklerini yukarı kaldırıp öne doğru bir adım, sonra bir adım daha atarken sustular. Kızın elbisesi gökten koparılmış yıldızlardan yapılmıştı ve gri maskesindeki sarmal kristaller ışıldıyordu.

Dorian'ın yanındaki bir saraylı "Kim *bu*?" diye mırıldandı.

Kız merdivenlerden inerken kimseye, hatta geç gelen konuğu görmek için ayağa kalkan Adarlan Kraliçesi'ne

bile bakmıyordu. Nehemia'da kraliçenin yanındaki oturma-
ğından kalkmıştı. Celaena aklını mı kaçırmıştı?

Yanına git. Elini tut. Fakat ayakları kurşun gibi ağır-
laşan Dorian onu seyretmek dışında hiçbir şey yapamadı.
Prens küçük, siyah maskesinin altındaki teni yanıyordu.
Sebebini bilmesede Celaena'yı görmek ona kendisini
bir erkek gibi hissettirmişti. Celaena bir rüyadan çıkmış
gibiydi; kendisinin şımarık bir prens değil, bir kral oldu-
ğu bir rüyadan. Celaena merdivenlerden indiğinde Dori-
an öne doğru bir adım attı.

Fakat biri ondan önce davranmıştı; Celaena, Chaol'a
gülümseyip onu eğilerek selamlarken Dorian çenesini
sıktı. Maske takmaya bile tenezzül etmemiş olan Mu-
hafız Kıtası Yüzbaşısı elini uzattı. Celaena birer yıldız
gibi parlayan gözleriyle sadece ona baktı ve uzun, beyaz
parmakları uzanıp onunkilerle buluştu. Chaol, merdiven-
lerden uzaklaştırdığı genç kızla beraber davetlilerin ara-
sına karışırken kalabalık fısıldaşmaya başladı. Chaol'la
Celaena her ne konuşacaklarsa, sohbetlerinin pek de hoş
olmayacağı kesindi. Dorian meseleye karışmasa daha iyi
olacaktı.

Bir başka saraylı "Lütfen," dedi, "bana Chaol'un ani-
den evlendiğini söylemeyin."

Az önce konuşan saraylı "Yüzbaşı Westfall mu?" dedi.
"Öyle bir güzellik neden bir muhafızla evlensin ki?" Ya-
nında duran kişinin kim olduğunu anımsayan adam hâlâ
gözlerini şaşkınlık içinde merdivene diken Dorian'a bak-
tı. "Kim bu kız, ekselansları? Onu tanıyor musunuz?"

Dorian "Hayır, tanımiyorum," deyip oradan uzaklaştı.

Chaol'un karanlık bir köşeye çektiği Celaena hareketli ve yüksek sesli vals yüzünden kendi düşüncelerini duymakta bile zorlanıyordu. Chaol'un maske takmamış olmasının şaşılacak bir yanı yoktu; bu onun için fazla budalaca kaçardı. Maskesi olsa yüzündeki öfke bu kadar açık okunmayabilirdi.

Chaol, Celaena'nın bileğini sıkıp dişlerinin arasından konuşarak "Peki," dedi, "bana bunun iyi bir fikir olduğunu nereden çıkardığını söylemek ister misin?"

Celaena elini kurtarmaya çalışsa da Chaol'un onu bırakmaya niyeti yoktu. Büyük salonun karşı yanında Nehemia, Adarlan Kraliçesi'nin yanında oturmuş ara sıra Celaena'ya doğru bakıyordu. Bunun nedeni gergin oluşu mu yoksa onu gördüğüne şaşırmış olması mıydı?

Celaena Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na "Sakinleş," diye tısladı. "Sadece biraz eğlenmek istedim."

"Eğlenmek mi? *Eğlenmekten* anladığın bir kraliyet balosuna davetsiz katılmak mı?"

Tartışmanın faydası olmazdı; Celaena, Chaol'un öfkesinin en çok süitinden kaçmayı başarmasından dolayı hissettiği utanç olduğunu hissedebiliyordu. Bu yüzden onu kendisine acındıracak, üzgün bir ifade takındı. "Yalnızdım."

Chaol'dan bir şaşkınlık nidası çıktı. "Bir tek akşamı yalnız geçiremedin mi?" Celaena bileğini Chaol'un elinden kurtardı. "Nox burada ve o bir hırsız! Etrafta onca mücevher varken nasıl oluyor da onun gelmesine izin veriyorsunuz da ben gelemiyorum? Bana *güvenmezseniz* nasıl kralın yaveri olacağım ki?" Aslen bu yanıtını gerçekten öğrenmek istediği bir soruydu.

Chaol eliyle yüzünü örtüp uzun uzun iç çekti. Celaena gülümsemek için kendisini tuttu. Kazanmıştı. “Bir tek yanlışını görürsem...”

Celaena ona ciddi bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bunu bana Yulemas hediyen olarak gör.”

Chaol bakışlarıyla onu tartsa da hemen sonra omuzları çöktü. “Lütfen beni pişman edecek bir şey yapma.”

Celaena eliyle onun yanağına birkaç kez hafifçe dokunup yanından geçti. “Sana kanımın boş yere ısınmadığını biliyordum.”

Chaol hiçbir şey söylemese de Celaena’nın peşi sıra kalabalığın arasına karıştı. Celaena daha önce de maskeli balolara katılmış olsa da etrafındaki yüzleri görememesinin onu tedirgin eden bir yanı vardı. Dorian da dahil olmak üzere, saraylıların çoğu çeşitli ebatlarda, şekillerde ve renklerde – kimi basit, kimi ayrıntılı ve hayvan şeklinde – maskeler takmışlardı. Nehemia hâlâ kraliçenin yanında oturuyordu ve üzerinde nilüfer çiçeği motifi olan altın rengi ve turkuaz bir maske takıyordu. Anlaşılan ikili kibarca sohbet ediyorlardı ve Nehemia’nın kürsünün kenarında dikilen muhafızları şimdiden sıkılmış görünüyorlardı. Chaol kalabalığın içinde boş bir nokta bulan Celaena’ya yakın duruyordu. Burası iyi bir gözlem noktası olabilirdi. Oradan her şeyi görebiliyordu; kürsüyü, ana merdivenleri, dans pistini...

Dorian müthiş iri göğüslerine sık sık bakmaktan kaçınmadığı ufak tefek bir kumralla dans ediyordu. Geldiğini fark etmemiş miydi? Perrington bile Chaol’un kendisini kenara çekişini görmüştü. Neyse ki yüzbaşı akıllılık edip Celaena, dükle karşılaşmak zorunda kalmadan onu uzaklaştırmıştı.

Celaena'nın odanın diğer yanındaki Nox'la göz göze geldi. Güvercin maskeli, genç bir kadınla flört eden Nox, kadehini kaldırarak Celaena'yı selamladıktan sonra yüzünü yeniden kıza çevirdi. Kendisine sadece gözlerini gizleyen mavi bir maske seçmişti.

Yanı başındaki Chaol kollarını kavuşturarak "Of, bari çok fazla eğlenmemeye çalış," dedi.

Celaena kızgınlığını gizleyerek kollarını kavuşturdu ve nöbetine başladı.

Bir saat sonra Celaena aptalca davrandığı için kendisine lanet okumaya başlamıştı. Nehemia hâlâ kraliçenin yanında oturuyordu ve Celaena'nın olduğu tarafa hiç bakmamıştı. Nehemia'nın –onca insan arasında onun!– birilerine saldıracağını nasıl aklına getirmişti.

Maskesinin altında, Celaena'nın yüzü utançtan kızarmıştı. Onun gibi dost düşman başınaydı. Yaverlerin ölümü, gizemli şeytani güçler ve şu gülünç yarışma yüzünden aklını yitirmişti.

Kaşlarını hafifçe çatan Celaena elbisesindeki kürkü düzeltti. Yanından ayrılmayan Chaol tek kelime etmedi. Celaena yüzbaşının baloda kalmasına izin vermesine rağmen bu olayı hemen unutacağından şüpheliydi. Ya da o gece muhafızların hayatlarının azarını ıstırmeyeceklerinden.

Nehemia'nın kraliçenin yanındaki oturağından aniden kalkmasıyla prensesin muhafızları gibi Celaena da dikkat kesildi. Şamdanların ışığında maskesi parlayan Nehemia başını eğerek kraliçeyi selamladıktan sonra kürsüden indi. Nehemia peşinde muhafızlarıyla kalabalığın arasından geçip Celaena'nın ve Chaol'un önünde dur-

duğunda suikastçı kalp atışlarının damarlarında zonkladığını hissetti.

Nehemia her zamankinden de koyu bir aksanla ortak dilde “Güzel görünüyorsun Lillian,” dedi. Konuşması Celaena’nın yüzüne bir tokat gibi inmişti; oysa o gece kütüphanede ne de akıcı konuşuyordu. Aksan konusundan kimseye bahsetmemesi için bir uyarı mıydı bu?

Celaena gergin bir ses tonuyla “Siz de öyle,” dedi. “Balo hoşunuza gitti mi?”

Nehemia mükemmel bir balo kıyafeti olan tuvaletinin kivrımlarından biriyle oynadı. Kaliteli, mavi kumaşa bakılırsa muhtemelen elbise Adarlan Kraliçesi’nden bir hediyeydi. Prenses “Evet ama kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. “Süitime döneceğim.”

Celaena ona başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. Aklına ancak “Umarım iyileşirsiniz,” demek geldi. Nehemia uzunca bir süre, gözlerinde acıya benzer bir ifadeyle ona baktıktan sonra uzaklaştı. Celaena prensesin merdivenlerden çıkışını izledi ve gözden kaybolana dek ardından baktı.

Chaol boğazını temizledi. “Bu olanların ne anlama geldiğini anlatır mısın bana?”

Celaena “Seni ilgilendirmez,” diye yanıt verdi. Hâlâ – Nehemia’nın orada olmamasına rağmen– bir şeyler olabiliyordu. Fakat hayır. Nehemia acının öcünü daha fazla acı vererek almazdı. Bunu yapmayacak kadar iyi biriydi o. Celaena yutkundu. Yeleğinin içine gizlediği iğreti bıçak ona ağır geliyordu.

Nehemia o gece kimsenin canını yakmayacak olsa da bu onun masumiyetini ispatlamazdı.

Chaol “Sorun nedir?” diye bastırdı.

Utancını ve endişesini bir kenara atmak için kendisini zorlayan Celaena çenesini yukarı kaldırdı. Nehemia baloyu terk etmişti ve hâlâ gözünü açık tutması gerekse de Celaena belki azıcık eğlenmeye de çalışabilirdi. “Sen öyle herkese ters ters bakarken kimse gelip beni dansa kaldırmaz.”

Chaol’un siyah kaşları kalktı. “Herkes ters ters baktığım yok benim.” Daha ağzından bu sözler çıkarken bile Celaena onu ikisinin yanlarından geçerken kendisine uzunca bakan bir saraylıya kaşlarını çatarken yakalamıştı.

Celaena “Kes şunu,” diye çıkıştı. “Sen böyle yaptıkça kimse beni dansa kaldırmayacak!”

Chaol ona öfkeli bir bakış atıp yürümeye başladı. Celaena onun peşinden dans pistinin sınırına gitti. Chaol fırıl fırıl dönen elbiselerin oluşturduğu denizin kenarında dikilip “Buraya gel,” dedi. “Biri seni dansa kaldıracaksa bari göz önünde ol.”

Celaena o noktadan da yırtıcı bir hayvanın kalabalığın üzerine saldırıp saldırmadığını görebilirdi. Fakat Chaol’un bunu bilmesine gerek yoktu. Celaena gözlerini ona dikti. “Benimle dans eder misin?”

Chaol güldü. “Seninle mi? Hayır.”

Göğsünü geren Celaena mermer zemine baktı. “Bu kadar zalim olmamalısın.”

“Zalim mi? Celaena, Perrington hemen ötemizde. Onun buraya gelmeden memnun olmadığından eminim. Bu yüzden dikkatini gereğinden fazla çekme riskini göze alamam.”

“Korkak.”

Chaol'un gözleri yumuşadı. "O burada olmasa cevabım evet olurdu."

"Biliyorsun, kolayca bu meselenin icabına bakabilirim."

Chaol başını iki yana sallayıp siyah tuniğinin klapasını düzeltti. Hemen ardından Dorian kollarında o kumral kız, vals figürleriyle yanlarından geçti. Celaena'ya bakmamıştı bile.

Chaol çenesiyle Dorian'a işaret ederek "Neyse," dedi, "sanırım dikkatini çekmek için yarışan daha cazip taliplerin var. Ben sıkıcı bir eşlikçiyimdir."

"Burada seninle olmaktan dolayı rahatsızlık duymuyorum."

Chaol soğuk bir edayla "Eminim duymuyorsundur", dese de gözlerini Celaena'nınkilerden kaçırmadı.

"Ben ciddiylim. Neden kimseyle dans etmiyorsun? Hoşlandığın bir kadın yok mu?"

"Ben Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'yım. Hiçbirisi için ideal bir eş adayı sayılmam." Ne kadar iyi gizlese de gözlerinden bir nebze hüznün okunuyordu.

"Deli misin sen? Buradaki herkesten daha iyisin sen. Ayrıca... çok da yakışıklısın." Celaena bunları söylerken boştaki eliyle Chaol'un elini tuttu. Chaol'un yüzünde güzellik vardı; ayrıca güç, onur ve sadakat. Celaena kalabalığın sesini duymaz oldu ve Chaol kendisine bakarken ağzı kurudu. Onun bu yanlarını onca zaman nasıl fark etmemişti?

Bir süre sonra Chaol ikisinin kenetlenmiş ellerine bakıp "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Celaena, Chaol'un elini daha da sıkıca kavradı. "Eh, eğer bir..."

"Siz ikiniz neden dans etmiyorsunuz?"

Chaol, Celaena'nın elini bıraktı. Celaena bakışlarını ondan almakta zorlandı. "Kiminle dans edebilirim ki ek-selansları?"

Bakır rengi tuniğiyle, Dorian'ın insanı dehşete düşürecek bir yakışıklılığı vardı. Dışarıdan bakan biri tuniğin Celaena'nın elbisesiyle uyuştuğunu söyleyebilirdi. Dorian "Göz kamaştırıyorsun," dedi. "Sen de öyle, Chaol."

Prens arkadaşına göz kırptı. Ardından gözleri Celaena'nın kilerle buluştu ve Celaena'nın bedeninde yürüyen kanın yerine sanki kuyruklu yıldızlar akar oldu. "Evet? Baloya karışmanın ne kadar aptalca olduğu konusunda sana nutuk mu çeksem, yoksa o faslı geçip sadece benimle dans edip etmeyeceğini mi sorsam?"

Chaol "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Dorian ve Celaena aynı anda "Neden?" diye sordular. Dorian, Celaena'ya bir adım yaklaştı. Celaena, Nehemia hakkında korkunç şeyler düşündüğü için kendisinden utanıyor olsa da Dorian ve Chaol'un emniyette olduklarını bilmek çektiği ıstıraba değerdi.

"Çünkü çok dikkat çeker de ondan."

Celaena gözlerini devirirken Chaol ona öfkeli bir bakış attı. "Sana kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Celaena sertçe "Hayır. Zaten her gün hatırlatıyorsun," diye karşılık verdi. Chaol'un kahverengi gözlerine bir karanlık oturdu. Hemen ardından ona hakaret edecekse Celaena'ya iyi davranmasının ne anlamı vardı ki?

Dorian elini Celaena'nın omzuna koyup Chaol'a sevimli bir gülümsemeyle baktı ve "Rahatla Chaol," dedi. Eli aşağı kayınca parmakları Celaena'nın çıplak tenini yaladı. "Bu gece dinlen." Dorian yüzbaşıya sırtını döndü ve

omzunun üzerinden “Bu sana iyi gelecektir” dedi. Sesinde az önceki neşesi yoktu.

Chaol “Gidip bir içki alayım,” deyip uzaklaştı. Celaena bir süre yüzbaşıyı seyretti. Chaol’un onu dost bellemesi bir mucize olurdu. Dorian, Celaena’nın sırtını sıvazlayınca suikastçı bakışlarını ona çevirdi. Kalbi hızla çarparken Chaol sabah güneşinin altındaki çiylar gibi aklından silindi. Onu unuttuğu için kendisini kötü hissetse de... Yine de... Ah, Dorian’ı ne de arzuluyordu; bunu inkâr edemezdi. Onu *istiyordu*.

Dorian sessizce “Çok güzelsin,” dedi. Prensın gözlerini üzerinde gezdirmesiyle Celaena’nın kulaklarının kızardı. “Gözlerimi senden alamadım.”

“Ya? Ben de beni fark etmediğini sanmıştım.”

“Sen içeri girdiğinde Chaol daha hızlı davrandı. Ayrıca sana yaklaşacak cesareti toplamam gerekti.” Dorian sırıttı. “İnsanın gözünü korkutuyorsun. Özellikle de yüzünde bir maskeyle.”

“Ve sanırım gecikmende seninle dans etmek için sıra bekleyen bir sürü leydinin hiçbir payı olmamıştır.”

“Şu an buradayım, değil mi?” Kalbi sıkışan Celaena bunun beklediği yanıt olmadığını fark etti. Dorian’dan ne istiyordu?

Dorian elini uzatıp başını eğdi. “Benimle dans eder misin?”

Müzik çalıyor muydu? Bunu unutmuştu bile. Dünya küçülüp ufacık olmuş, mumların altın parıltısı altında eriyip gitmişti. Fakat ayakları yerindeydi; işte, kolu da oradaydı. Boynu ve ağzı da. Celaena gülümseyip bir gözünü çevrelerini saran balodan ayırmadan Dorian’ın elini tuttu.

39. BÖLÜM

Dorian kaybolmuştu; hep hayalini kurduğu bir dünyada kaybolmuştu. Kollarında, Celaena'nın bedeninin sıcaklığını, parmaklarının arasında parmaklarının yumuşaklığını hissediyordu. Dorian onu çevirip pistte gezdiriyor, elinden geldiğince düzgün figürlerle vals yapıyordu. Celaena tek bir adım hata yapmıyor, ikisi eş değiştirmeden art arda parçalarla dans ederken kendilerini öfkeyle izleyen kadınlara aldırış etmiyor görünüyordu.

Elbette bir prensin tek bir kadınla dans etmesi nezaket dışı bir durumdu. Fakat Dorian kendisini dans partnerinden ve ikisini oradan oraya sürükleyen müzikten başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Celaena “Kesinlikle çok dirençlisin,” dedi. En son ne zaman konuşmuşlardı? On dakika da geçmiş olabilirdi, bir saatte. Çevrelerindeki maskeli yüzler bulanıklaşıp birbirine karışıyordu.

“Kimi ebeveyn çocuklarını döver, benimkiler ise beni dans dersleriyle cezalandırırlardı.”

“O zaman epey yaramaz bir oğlanmışsın.” Celaena bir

şey ararmış gibi salona bakındı. Ya da birini.

“Bu gece iltifatlarında çok lütufkârsın.” Dorian, Celaena’yı döndürdü. Celaena’nın elbisesinin etekleri avizenin altında ışıltı ışıltı parladı.

Celaena “Yulemas’tayız,” dedi. “Yulemas zamanı herkes şefkatli olur.” Gözlerinde Dorian’ın acı olduğuna yemin edebileceği bir ifade belirse de daha prens bundan emin olamadan Celaena’nın bakışları değişti.

Dorian onu belinden kavradı; ayakları vals ritmine uygun bir şekilde hareket ediyordu. “Hediyeni nasıl buldun?”

“Ah, önce yatağımın altına saklandı; sonra da yemek odasına, ben de onu orada bıraktım.”

“Köpeğini yemek odana mı kilitledin?”

“Yatak odamda bıraksaydım da halıları mı kemirseydi? Ya da satranç taşlarını yutup boğulabileceği oyun odasında mı bıraksaydım?”

“Belki de onu ait olduğu yere, köpek evine göndermelisin.”

“Yulemas’ta mı? Onu o berbat yere geri göndermeyi düşünmem bile!”

Aniden Dorian’ın içinde onu dudaklarından –sertçe–öpme isteği uyandı. Fakat bunun –hissettiklerinin– asla gerçek olamayacağını biliyordu. Çünkü balo bittiğinde Celaena yine bir suikastçı, kendisi de bir prens olacaktı. Yutkundu. Yine de o gece...

Celaena’yı kendisine daha da yaklaştırdı. Şimdi çevrelerindeki herkes duvarın üzerindeki gölgelerden ibaretti.

Chaol kaşlarını çatmış, dostunun suikastçıyla dans edişini

izliyordu. Zaten Celaena'yla dans etmeyecekti. Cesaretini toplayıp onu dansa kaldırmadığı için de mutluydu; özellikle de çifti görünce Dük Perrington'ın yüzünün aldığı rengi gördükten sonra.

Otho adında bir asilzade Chaol'un yanında bitti. "Birlikte olduğunuzu sanmıştım."

"Kimle? Leydi Lillian'la mı?"

"Demek adı buymuş! Onu daha önce hiç görmedim. Saraya yeni mi geldi?"

Chaol "Evet," diye yanıt verdi. Ertesi gün o gece Celaena'yı saldıkları için muhafızlarına bir çift sözü olacaktı. Vakit geldiğinde öfkesinin kafalarını tokuşturmayacak kadar dineceğini ümit ediyordu.

Otho, Chaol'un sırtına gereğinden sertçe vurup "İşler nasıl gidiyor Yüzbaşı Westfall?" diye sordu. Nefesi şarap kokuyordu. "Artık yemekleri bizimle yemez oldunuz."

"Sizinle aynı masada yemek yemeyi bırakalı üç yıl oldu Otho."

"Geri gelmelisiniz, sohbetinizi özlüyoruz." Bu bir yalandı. Otho sadece tanımadığı o genç hanım hakkında bilgi koparmak istiyordu. Kadınlara karşı tavrını şatoda bilmeyen yoktu; öyle ki bu tavrı çok iyi bilindiğinden henüz gözleri açılmadan saraya yeni gelenlere yapışıyor, bazen de farklı türde kadınlar için Rifthol'un yolunu tutuyordu.

Chaol, Dorian'ın Celaena'yı geriye doğru yatırışını, Celaena'nın dudaklarına yayılan gülümsemeyi ve veliaht prensin söylediği bir söz karşısında gözlerinin nasıl parladığını izledi. Maskesine rağmen Celaena'nın yüzüne yayılan mutluluğu fark edebiliyordu. Otho "Leydiyle birlikte olan o mu?" diye sordu.

“Leydi Lillian sadece ve sadece kendisine aittir; başka kimseye değil.”

“Yani onunla birlikte değil, öyle mi?”

“Hayır.”

Otho omuz silkti. “Bu tuhaf.”

“Neden?” Aniden Chaol’un içinden Otho’yu boğazlamak geldi.

Otho “Çünkü kıza âşıkmiş gibi görünüyor,” deyip uzaklaştı.

Chaol bir süre bakışlarını odaklayamadı. Sonra Celaena güldü. Dorian’ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Prens bakışlarını bir an olsun ondan ayırmamıştı. Dorian’ın ifadesinde... bir şey vardı. Neşe mi? Hayret mi? Omuzları kalkık, sırtı dikti. Bir erkek gibi görünüyordu. Bir kral gibi.

Bunun olması imkânsızdı; hem ne ara olabilirdi böyle bir şey? Otho ayyaşın ve zamparanın tekiydi. Aşktan ne anlardı o?

Dorian, Celaena’yı hızla, ustalıkla çevirdi ve omuzları coşkuyla kalkan Celaena kendisini prensin kollarına bıraktı. Fakat Celaena, *Dorian’a* âşık değildi. Otho öyle bir şey söylememişti. Gönlünün prene düştüğüne dair bir işaret sezmemişti. Hem Celaena asla bu tür bir aptallık yapmazdı. Budala olan Dorian’dı; eğer gerçekten Celaena’ya âşıkse sonunda kalbi kırılacak olan Dorian’dı.

Arkadaşına daha fazla bakamayan Muhafız Kıtası Yüzbaşısı balodan ayrıldı.

Lillian Gordaina ve Adarlan Veliaht Prensi tekrar tekrar dans ederken Kaltain ikisini öfke ve acı içinde izledi.

Yüzünü daha da gizleyen bir maske de giyse o sonradan görmeyi tanırdı. Hem ne tür bir insan bir baloya gri bir elbiseyle katılırdı ki? Kaltain kendi elbisesine bakıp gü-lümsedi. Mavinin, zümrüt renginin ve yumuşak kahve-renginin parlak tonları ve uyumlu renkte, küçük bir ev fiyatında bir tavus kuşu maskesi. Elbette tümü, boynun ve kollarının büyük bir kısmını örten mücevherler de dahil olmak üzere, Perrington'ın hediyesiydi. Hiç şüphesiz mücevherleri o düzenbaz fahişenin taktığı renksiz ve sönük kristal yığınıyla kıyaslanamazdı.

Perrington'ın kolunu okşadığı Kaltain gözkapaklarını kırıştırarak düke döndü. Perrington'ın kırmızı tuniğindeki altın bir zinciri düzeltip "Bu gece yakışıklı görünüyorsun sevgilim," dedi. Dükün yüzü çabucak tuniğiyle aynı rengi aldı. Kaltain midesinin onu öpmeyi kaldırıp kaldıramayacağını düşündü. Geçen ay olduğu gibi onu reddetmeye devam edebilirdi ama Perrington sarhoş olduğunda...

Kaltain en kısa sürede kendisini bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Fakat hâlâ Dorian'a sonbaharın başlarında olduğundan daha yakın değildi ve Lillian yolundan çekilmedikçe ilerleme sağlayamayacağı kesindi. Başında kısa, cılız bir zonklama hissetti. Artık başka seçenek kalmamıştı. Lillian'ın ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Saat üçü vurduğunda içlerinde kraliçe ve Chaol'un da olduğu çoğu konuk balodan ayrılmıştı ve sonunda Celaena da artık herhangi bir sorun çıkmayacağını düşünerek gitmeye karar verdi. Böylece Dorian bir içki almaya gittiğinde balodan sessizce ayrıldı ve kendisini geri götürmek için dışarıda bekleyen Ress'i buldu. Odasına giderlerken şatonun

koridorları sessizdi; Lillian hakkında bilgi edinmek isteyen fazlaca meraklı saraylılardan sakınmak için hizmetçilerin kullandığı boş geçitleri tercih etmişlerdi. Baloya yanlış fikirlere kapılıp gelmiş olsa da Dorian'la dans ederken oldukça eğlenmişti. Aslında “oldukça” sözcüğü hafif kaçırıyordu. Kendi kendine gülümsedi ve tırnaklarını yiyerek Ress'le birlikte odasına giden koridora girdi. Dorian'ın sadece ona bakmasının, sadece onunla konuşmasının ve ona dengiymiş gibi davranmasının heyecanı hâlâ dinmemişti. Belki de planı o kadar da başarısız sonuçlanmamıştı.

Ress boğazını temizledi ve Celaena başını kaldırdığında Dorian'ın süütünün dışında dikilmiş, muhafızlarla çene çaldığını gördü. Oraya kendisinden önce geldiğine göre baloda fazla beklememiş olmalıydı. Celaena'nın kalbi küt küt atsa da ona doğru eğilip kapıyı açan Dorian'la süite girerlerken ona utangaçça gülümseyebildi. Ress ve diğer muhafızların ne düşünecekleri önemli değildi. Celaena maskesini yüzünden çıkartıp fuayenin ortasındaki masanın üzerine attı ve soğuk hava kıpkırmızı olmuş teniyle buluştuğunda iç geçirdi. Yatak odasının kapısının yanındaki duvara yaslanan Celaena “Evet?” dedi.

Dorian yavaşça ona yaklaştı ve sadece bir karış ötesinde durdu ve “Veda etmeden balodan ayrıldın,” deyip kolunu duvara, başının yanına yasladı. Celaena başını kaldırıp saçının hemen üzerinde kalan yenin siyah işlemlerini inceledi.

“Buraya bu kadar hızlı ve tazı gibi peşinden gelen saraylı hanımlar olmadan gelmen beni etkiledi. Belki de suikastçı olmayı denemelisin.”

Dorian başını sallayarak yüzüne düşen saçı silkeledi.

Kalın bir sesle “Saraylı hanımlar ilgimi çekmiyor,” deyip Celaena’yı öptü.

Ağzı sıcaktı ve dudakları pürüzsüzdü; Celaena onun öpüşüne karşılık verirken zaman ve mekândan soyutlandı. Dorian kısa bir an geri çekilip Celaena’nın açılan gözlerinin içine baktı ve onu tekrar öptü. Bu öpücük bir öncekinden farklı, daha derin ve arzu doluydu.

Celaena’ya kolları aynı anda hem ağır hem de hafif geliyor, oda çevresinde dönüp duruyordu. Duramazdı. Bu hoşuna gitmişti; onun tarafından öpülmek; onun kokusu, tadı ve dokunuşu hoşuna gitmişti.

Dorian’ın kolu Celaena’nın beline dolandı ve prens onu daha da sıkı sararken dudakları onunkilere doğru hareketlendi. Celaena elini Dorian’ın omzuna attı ve parmaklarını kumaşın altındaki kaslara gömdü. Aralarındaki ilişki onu Endovier’da ilk gördüğü zamandan ne de farklıydı şimdi!

Gözleri açıldı. Endovier. Neden Adarlan Veliaht Prensi’ni öpüyordu? Parmakları gevşedi ve kolu yana düştü.

Dorian dudaklarını onun dudaklarından çekip gülümsemi. Gülümseyişi bulaşıcıydı. Prens tekrar öne eğilse de Celaena iki parmağını dudaklarının üzerine koydu ve “Yatmam gerek,” dedi. Dorian kaşlarını kaldırdı. Celaena “Yalnız,” diye ekledi. Dorian, Celaena’nın parmaklarını ağzından çekti. Onu öpmeye çalışsa da Celaena kolayca kolunun altından sıyrılıp kapı tokmağına uzandı. Dorian ona engel olamadan yatak odası kapısını açıp içeri girmişti bile. Suikastçı fuayeye baktı ve hâlâ gülümseyen prensi izledi. “İyi geceler.”

Dorian kapıya yaslanıp yüzünü onun yüzüne yaklaştı-

tırdı. Celana “İyi geceler,” diye fısıldayan prensin öpücüğüne bu kez karşı koymadı. Dorian, Celaena hevesini almadan dudaklarını geri çekti ve ağırlığını kapıdan çekmesiyle Celaena az kalsın yere düşecekti. Prens yumuşak bir kahkaha attı.

Yüzüne sıcak basan Celaena tekrar “İyi geceler,” dedi. Sonra Dorian gitti.

Celaena hızlı adımlarla balkona gidip kapıları ardına kadar açarak soğuk havayı kucakladı. Eli dudaklarına gitti ve yıldızlara bakarken kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Kalbi hızla atan Dorian ağır adımlarla süitine gitti. Hâlâ dudaklarında Celaena’nın dudaklarını hissediyor; saçının kokusu burnuna, mum ışığında gözlerinin içinde titreyen altın rengi gözünün önüne geliyordu.

Sonuçların canı cehennemeydi. Aradaki engelleri kaldırmak, onunla olmak için bir yol bulacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

Bir kayalıktan aşağı atlamıştı. Artık tek ümidi aşağıda bir ağ olacağını ümit etmekte.

Bahçede, Muhafız Kıtası yüzbaşısı gözlerini genç kadının balkonuna dikmiş, onun hülyalı bir halde vals yapışını izliyordu. Fakat aklında kendisinin olmadığını biliyordu.

Celaena durup yukarı baktı. Chaol uzakta bile onun kızarmış yanaklarını görebiliyordu. Celaena genç, hayır, taze görünüyordu. Görüntüsü Chaol’un yüreğini sızlattı.

Yine de onu izlemeye devam etti; ta ki Celaena iç çekip içeri dönene dek. Bir kez olsun aşağıya bakmamıştı.

40. BÖLÜM

Soğuk ve ıslak bir şey yanağına sürtünüp yüzünü yalamaya başladığında Celaena homurdandı. Bir gözünü açtığı anda tepesinde kuyruğunu sallayıp kendisine bakan köpeği gördü. Yatakta sağa sola döndükten sonra günışığı karşısında yüzünü buruşturdu. Oysa geç kalkmak gibi bir niyeti yoktu. İki gün sonra bir sınav vardı ve antrenman yapması gerekiyordu. Bu, son düellodan önceki son sınavlarıydı, finale kalacak dört kişiyi belirleyecek olundu.

Celaena bir gözünü ovuşturduktan sonra köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

“Bir yere işedin mi, eğer işediysen bana söyler misin?”

Biri “Yo hayır,” dedi ve yatak odası kapısı ardına kadar açıldı. Kapıdaki Dorian’dı.

“Şafakta onu diğer köpeklerle yürüyüşe çıkardım.”

Celaena kendisine yaklaşan Dorian’a cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ziyaret için biraz erken değil mi?”

“Erken mi?” Dorian gülerek yatağa oturdu. Celaena hafifçe yana çekildi. “Saat neredeyse öğlen bir olacak!

Philippa bana bütün sabah ölü gibi yattığını söyledi.”

Bir mi? O kadar uyumuş muydu? Ya Chaol’la dersleri ne olmuştu? Celaena burnunu kaşıyıp yavruyu kucağına aldı. En azından gece bir şey olmamıştı; bir saldırı gerçekleşmiş olsa şimdiye haberini alırdı. Duyduğu rahatlık hissiyle neredeyse iç çekecek oldu; yine de yaptığının ona verdiği his –Nehemia’ya olan güvensizliği– onu bir nebze üzüyordu.

Dorian “Ona bir isim taktın mı?” diye sordu. Ses tonu rahat, sakin ve dengeliydi. Yoksa bu şekilde davranarak öpüşmelerinin onun için çok da önemi olmadığını mı ima ediyordu?

Aslında ne yapacağını bilemediğinden içinden çığlık atmak gelse de yüzüne kayıtsız bir ifade veren Celaena “Hayır,” dedi. “Ona uygun bir isim bulamıyorum.”

Dorian parmağıyla çenesini sıvazlayarak “Peki ya Gold...Goldie nasıl?” diye sordu.

“Bu hayatımda duyduğum en aptal isim.”

“Daha iyi bir şey geliyor mu aklıma?”

Celaena köpeğin bacaklarından birini tutup yumuşak patilerini inceledi. Köpeğin kabarık tabanında başparmağını gezdirdi. “Hızlı Ayak.” Bu mükemmel bir isimdi. Aslen Celaena’ya o isim ne zamandır orada duruyormuş da sonunda onu fark edecek hissiyata ulaşmış gibi geliyordu. “Evet, Hızlı Ayak mükemmel oldu.”

Dorian “Bir anlamı var mı?” diye sorunca köpek başını kaldırıp ona baktı.

“*Safkanlarına* nal toplattığında bir anlamı olacak.”

Celaena köpeği kucağına alıp başını öptü. Kollarında bir aşağı bir yukarı salladığı Hızlı Ayak kırıksık alnıyla

gözlerinin içine bakıyordu. Hayvan alabildiğine yumuşak ve kucaklanası bir şeydi.

Dorian kıkırdadı. “Göreceğiz.” Celaena köpeği yatağının üzerine bıraktı. Hızlı Ayak aceleyle yatak örtülerinin altına girip kayboldu.

Dorian “İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Evet. Fakat bu kadar erken kalktığına göre, anlaşılan sen iyi uyumamışsın.”

Dorian “Dinle...” diye söze girdiğinde Celaena’nın içinden balkondan aşağı atlamak geldi. “Dün gece... Çok ileri gittiysem özür dilerim.” Duraksadı. “Celaena, yüzünü buruşturuyorsun sen.”

Suratını mı asıyordu? “Şey, affedersin.”

“Demek olanlara *bozulmuşsun!*”

“Hangi olanlara?”

“Öpüşmemize!”

Boğazına balgam takılan suikastçi öksürdü. “Ha, önemli değil,” dedi; bir yandan boğazını temizlerken göğsünü yumrukladı. “Aldırış etmedim. Fakat nefret de etmedim bundan, yani düşündüğün buysa!” Söylediklerinden anında pişman olmuştu.

“Yani, *hoşuna gitti mi?*” Dorian’ın yüzünde tembel bir gülümseme belirdi.

“Hayır! Of, git başımdan!” Celaena yastıklarının üzerine atlayıp örtüleri başının üzerine çekti. Utancından ölecekti.

Hızlı Ayak örtülerin karanlığında gizlenen Celaena’nın yüzünü yaladı.

Dorian “Hadi ama,” dedi. “Seni gören de daha önce hiç öpüşmedi sanır.”

Celaena örtüleri üzerinden atarken Hızlı Ayak daha da derinlere gizlendi. Celaena, Sam'i ve aralarında geçenleri düşünmemeye çalışarak "Tabii öpüştüm," diye çıkıştı. "Fakat burnu yere düşse almaz, gösteriş budalası, kibirli bir prensle değil!"

Dorian gözlerini şaşkınlıkla burnuna baktı. "Burnu yere düşse almaz mı?"

Celaena "Of, sussana sen," deyip yastığıyla ona vurdu. Ardından yatağın öteki yanına geçip ayağa kalktı ve balkona yürüdü.

Dorian'ın kendisini izlediğini, gözlerinin geceliğinin gizlemediği sırtında olduğunu hissediyordu. "Ben üzerimi değiştirirken orada mı duracaksın?"

Celaena yüzünü ona çevirdi. Dorian ona geçen geceki gibi bakmıyordu. Bakışlarında temkinli –ve tarif edilemeyecek kadar hüzünlü– bir şey vardı. Celaena kanının damarlarında zonkladığını hissetti.

Dorian neredeyse fısıltıyla "Yara izlerin feci," dedi.

Celaena bir elini beline atıp soyunma odasının kapısına gitti.

"Hepimizin yara izleri var Dorian. Benimkiler sadece çoğu kişiden daha görünür halde. İstersen orada otur ama giyinmem gerekiyor." Celaena hızlı adımlarla odadan çıktı.

Kaltain, yanında Dük Perrington'la saray serasının bitmez tükenmez masalarının arasında yürüyordu. Devasa cam bina gölgeler ve ışıkla doluydu; Kaltain buharın sıcaklığı yüzünü yaktıkça yelpazesini sallıyordu. Adam yürüyüş için hep en olmadık yerleri seçiyordu. Bitkiler ve çiçekler

Kaltain'in ilgisini ancak yol kenarındaki bir çamur birikintisi kadar çekiyordu.

Perrington kar beyazı bir zambak aldı ve başını öne eğip çiçeği Kaltain'e uzattı. "Sizin için." Kaltain onun çopur, kırmızı tenini ve turuncu bıyığını gördüğünde yüzünü buruşturmamak için kendisini tuttu. *Onunla* bir yere kısılıp kalma ihtimalini düşündüğünde içinden tüm bitkileri köklerinden söküp kara fırlatmak geldi.

Kaltain boğuk bir sesle "Teşekkürler," dedi.

Fakat Perrington onu dikkatle süzdü. "Bugün keyfiniz yok gibi Leydi Kaltain."

"Ya?" Kaltain en cilveli ifadesini takınıp başını yana yatırdı. "Belki de bugün dün gece baloda geçirdiğim iyi vaktin yanında sönük kalıyordur."

Dükün delici, siyah gözlerini üzerinde hissetti. Perrington kaşlarını çatıp Kaltain'in koluna girdi. "Bana karşı rol yapmanıza gerek yok. Veliht prense baktığınızı fark ettim."

Kaltain düzeltilmiş kaşlarını kaldırıp düke yan yan bakarken hiç renk vermedi. "Bakıyor muyum?"

Perrington etli parmağını bir eğreli otunun sapında gezdirdi. Dükün parmağındaki siyah yüzük parlayıp sönerken Kaltain'in başına bir ağrı saplandı.

"Prens benim de dikkatimi çekti. Özellikle de kız. Kız epey can sıkıcı bir tip değil mi?"

"Leydi Lillian mı?" Henüz rahat bir nefes alıp alamayacağından emin olamayan Kaltain bu kez şaşkınlığını gizlemedi. Demek Perrington'ın fark ettiği prensi *arzuladığı* değil de bütün gece Lillian ve Dorian'ın sarmaş dolaş olduklarıydı.

Perrington "Kendine bu ismi takmış," diye mırıldandı.

Kaltain istemsizce “Gerçek adı Lillian değil mi?” diye sordu.

Dük ona doğru döndü; gözleri yüzüğü kadar karaydı. “Bu kızın asıl bir leydi olduğuna samimiyetle inanmıyorsunuz, değil mi?”

Kaltain’ın kalbi tekledi. “Öyle değil mi?” Perrington gülümseyerek ona her şeyi anlattı.

Perrington sustuğunda Kaltain ona öylece bakakalmıştı. Bir suikastçı. Lillian Gordaina aslında dünyanın en kötü şöhretli suikastçısı Celaena Sardothien’di. Pençelerini de Dorian’ın kalbine geçirmişti. Kaltain, Dorian’la evlenecekse çok ama çok daha zekice hareket etmeliydi. Lillian’ın gerçek kimliğini ifşa etmek kafi gelebilirdi. Fakat gelmeyebilirdi de. Kaltain riskleri göze alamazdı. Sera nefesini tutuyormuş gibi sessizleşti.

“Buna nasıl göz yumabiliriz? Prensın kendisini öyle tehlikeye atmasına nasıl seyirci kalırız?” Bir an için Perrington’ın yüzü çarpılıp dertli ve çirkin bir ifade aldı. Fakat yüzü öyle çabuk eski haline döndü ki başı yine zonklayan Kaltain bunu güçbela fark etti. Bir krize tutulmadan piposunu eline alması gerekiyordu.

Perrington “Kalamayız,” dedi.

“Fakat onlara nasıl engel oluruz? Krala durumdan bahsetsek?”

Perrington başını iki yana salladı ve elini kılıcına atıp bir süre düşündü. Kaltain bir gül ağacına göz gezdirdi ve uzun tırnağını bir dikenin kavisinde gezdirdi. Dük ağır ağır konuşarak “Düelloda kalan yaverlerle karşılaşacak,” dedi. “Ve o düelloda Tanrıça ve tanrıların şerefine kadeh kaldırarak.” Perrington konuşmasını sürdürürken

Kaltain'in soluğunu kesen fazlasıyla dar korsesi değildi. Elini dikenden çekti. "Senden içki töreniyle ilgilenmeni isteyecektim. Belki içkisine bir şeyler karıştırabilirsin."

"Onu bizzat mı öldüreceğim?" Bu iş için biri tutulabilirdi ama bunu kendisinin yapması...

Dük ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, hayır. Fakat kral sert tedbirler alınması konusunda benimle aynı fikirde; öyle ki Dorian'ın olanların... bir kaza olduğuna inanması gerekiyor. Ona bir doz, ölümcül olmayan miktarda kanotu verirsek, şöyle zihnini odaklamayacağı kadar, Cain ihtiyacı olan avantajı eline geçirmiş olur."

"Cain onu kendi başına öldüremiyor mu? Düellolarda sık sık kazalar olur." Başına, bedenine de vuran keskin, güçlü bir ağrı girdi. Belki de Sardothien'ı uyuşturmak işleri kolaylaştırabilirdi...

"Cain bunu yapabileceğini düşünüyor ama ben risk almaktan hazzetmiyorum." Perrington, Kaltain'in ellerini tuttu. Kadın tenine değen yüzüğün soğukluğunu hissetti ve ellerini dükün ellerinden çekip kurtarma arzusuyla mücadele etti. "Dorian'a yardım etmek istemez misin? Bir kez Sardothien'ın elinden kurtuldu mu..."

Benim olacak. Benim, olması gerektiği gibi.

Fakat bunun için cinayet işlemek... *Dorian benim olacak.*

"O zaman onu doğru yola sokabiliriz, değil mi?" Sözlerini sonlandırdığında Perrington'ın yüzünde beliren yayvan gülümseme Kaltain'in içinde ardına bakmadan kaçma arzusu uyandırdı.

Fakat Kaltain'in zihninde tek görebildiği bir taç, bir taht ve yanında oturan prensti. Düke "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi.

41. BÖLÜM

Saat onu vurduğunda yatak odasındaki küçük masada oturan Celaena başını kitabından kaldırdı. Uyuması, hiç olmazsa uyumaya çalışması gerekiyordu. Kucağında uyuklayan Hızlı Ayak ağzını kocaman açıp esnedi. Celaena köpeğin kulaklarının arkasını kaşırken diğer elini kitabın sayfasında gezdirdi. Wyrđ işaretleri karşısında durmuş ona bakıyor, karmaşık kavisleri ve açıları henüz çözemediğı bir dili konuşuyordu. Nehemia'nın bu işaretleri öğrenmesi acaba ne kadar vaktini almıştı? Celaena sıkıntı içinde büyüünün kendisi artık yeryüzünde yokken bu işaretlerin nasıl işe yaradıklarını düşündü.

Geçen geceki balodan beri Nehemia'yı görmemiş, ona yaklaşmaya veya Chaol'a öğrendiklerinden bahsetmeye cesaret edememişti. Nehemia dil becerisi ve Wyrđ işaretlerini ne kadar iyi bildiğı konusunda Celaena'yı kandırmış olsa da bunu yapmasının pek çok haklı nedeni olabilirdi. Celaena onun kötü şeyler yapabilecek biri olduğı yanılgısına düşmüştü. Nehemia iyi biriydi. Celaena'yı hedef almayacaktı; dost oldukları sürece bunu yapmazdı.

Dosttular, *önceden*. Celaena boğazındaki düğümü yutup sayfayı çevirdi. Kalbi duracak gibi oldu.

Cesetlerin yanında gördüğü semboller karşısındaydı. Sayfanın kenarında da yüzyıllar önce birinin yazdığı şu not vardı: *Ridderak'a kurban vermek için kurbanın kanını kullanarak çevresindeki alanı uygun şekilde işaretleyin. Yaratık bir kez çağrıldığında bu işaretler değiş tokuşu yönlendirecektir; kurbanın eti karşılığında canavar size onun gücünü bahşeder.*

Celaena ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak sayfaları çevirdi. Yatağının altındaki işaretlere dair herhangi bir bilgi arıyordu. Kitapta o işaretlere rastlamayınca yeniden yaratık çağırma büyüüne döndü. Ridderak... Canavarın adı bu muydu? Neydi bu Ridderak? Nereden çağrılıyordu, tabii eğer...

Wyrd kapıları. Celaena avuçlarını gözlerine bastırdı. Biri gerçekten büyüyle bu yaratığı çağırmak için Wyrd işaretlerini kullanıyordu. Artık büyü diye bir şey var olmadığından bu imkânsız olsa da kitaplarda Wyrd işaretlerinin büyüden bağımsız oldukları yazıyordu. İşaretler hâlâ işe yarıyor olabilir miydi? Fakat... Ya Nehemia? Dostu nasıl böyle bir şey yapabiliirdi? Neden yaverlerin gücüne ihtiyaç duyuyordu? Ayrıca yaptıklarını nasıl o kadar iyi gizleyebiliyordu?

Yine de Nehemia pekâlâ kurnaz bir oyuncu olabilirdi. Belki Celaena kendisi gibi farklı ve aykırı birini dost edinme *ihtiyacı duymuştu*. Belki öyle bir arkadaşı o kadar çok, öyle ümitsizce istemişti ki gözü hiçbir şey görmez olmuştu. Rahatlamak için ciğerlerine bir nefes çekti. Nehemia Eyllwe'yi seviyordu –bu su götürmez bir gerçektir– ve

Celaena onun ülkesinin emniyeti için göze almayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu. Tabii eğer...

Celaena'nın kanı dondu. Tabii eğer büyük bir işe girişmemişse, Eyllwe'yi kralın elinden sonsuza dek kurtarmaya niyetlenmemişse. Çok az kişinin fısıltıyla dile getirdiği şeyi istemiyorsa; *isyanı*. Hem de halihazırda süregelen türde bir isyanı değil, –başından beri olması gerektiği gibi– tüm krallıkların Adarlan'a karşı başkaldırdığı bir isyanı.

Fakat niçin yaverleri öldürüyordu? Neden doğrudan kraliyet ailesini hedef almıyordu? Balo bunu yapması için mükemmel bir fırsat olurdu. Neden Wyrđ işaretlerini kullanıyordu? Nehemia'nın süitini görmüştü; etrafta sinsice gezinen bir iblise dair hiçbir işaret görmemişti ve şatonun hiçbir yerinde onun...

Celaena başını kitaptan kaldırdı. Önünde şifonyer olan duvar halısı hâlâ hayalet bir esintinin etkisiyle dalgalanıyordu. Şatonun hiçbir yerinde o tür bir yaratığın çağırabileceği veya saklanabileceği bir yer yoktu; altındaki unutulmuş odalar ve tüneller hariç.

Hızlı Ayak “Hayır,” deyip aninden ayağa fırlayan Celaena'nın devrilen sandalyesinin altından güç bela kaçabildi. Hayır, bu doğru *değildi*. Nehemia bunu yapacak biri değildi. Çünkü... çünkü...

Celaena inilti çıkararak şifonyeri yana itip duvar halısını duvardan aldı. İki ay önce olduğu gibi soğuk, nemli bir esinti çatlaklardan sızsa da hiç mi hiç gül kokmuyordu. Tüm cinayetler sınava iki gün kala işleniyordu. Yani ya o gece ya da yarın bir şeyler olacaktı. Ridderak denen şey her neyse yeniden saldıracaktı ve yatağının al-

tına çizilen o işaretleri bulduktan sonra yaratığın ortaya çıkmasını beklemeye hiç niyeti yoktu.

Sızlanan Hızlı Ayak'ı yatak odasından çıkaran Celaena geçidin girişini duvar halısıyla kapatıp içeride kapalı kalmamak için kapı aralığında bir kitap sıkıştırdı. Elindeki şamdan ve cebindeki eğreti bıçaktan daha iyi bir silahın özlemi içindeydi.

Çünkü Nehemia ona gerçekten yalan söylediyse ve yaverleri öldürdüyse Celaena bu işin icabına bizzat bakmalıydı. Bunları yaptıysa onu çıplak elleriyle bile öldürebilirdi.

Celaena daha da aşağılara doğru ilerlerken soğuk havada ağzından buharla çıkıyordu. Bir yerlerden su damlaların sesi geliyordu. Yol ayrımına yaklaşan Celaena kemerli girişe özlemle baktı. Artık aklında kaçma düşüncesi yoktu. Kazanmaya o kadar yaklaşmışken bunun ne gereği vardı ki? Kaybederse de Endovier'a geri gönderilmeden buraya gelirdi.

Celaena solundaki ve sağındaki geçitleri inceledi. Sol tarafındaki bir çıkmaz sokağa uzanıyordu. Fakat sağındaki... Elena'nın mezarına gitmek için o geçidi kullanmıştı. Orada farklı yerlere doğru uzanan sayısız başka geçitler görmüştü.

Kemerli girişe yaklaştı ve puslu karanlığa inen basamakları görünce donakaldı. Birileri yüzlerce yıllık tozların üzerinde izler bırakmıştı. Ayak izleri hem yukarı hem de aşağı doğru uzanıyordu.

Nehemia ve yaratığı burada, herkesin sadece birkaç kat altında gezinmiş olmalıydılar. Verin, Nehemia'ya

sataştıktan hemen sonra ölmemiş miydi? Celaena şamdanını daha da sıkı kavrayıp uyduruk bıçağını cebinden çıkardı.

Basamakları adım adım inmeye başladı. Çok geçmeden yukarısında kalan merdiven sahanlığını görmez oldu. Merdivenlerin dibiyse hâlâ görünmüyordu. Neden sonra fısıltılar koridoru doldurup duvarlarda yankılanmaya başladı. Celaena adımlarını sessizleştirip şamdanını önünde bir kalkan gibi tutarak seslere yaklaştı. Sesler çene çalan hizmetçilerden değil; hızlıca, ilahi söylemiş gibi konuşan birinden geliyordu.

Nehemia'dan değil. Bir erkekten.

Aşağısında bir sahanlık görüldü; sahanlık sol tarafındaki bir odaya açılıyordu. Yeşilimsi bir ışık odadan sızıp sahanlığın aşağısında karanlığa doğru inişini sürdüren merdiven boşluğunun taşlarına yansıyor. Celaena'nın kollarındaki tüyler diken diken olurken sesi daha belirgin bir şekilde duymaya başladı. Adam bildiği bir dilde konuşmuyordu; sözcükleri gırtlaktan ve kaba çıkıyor, kulaklarını tırmalıyor ve sanki kemiklerine kadar inip bedeninin sıcaklığını çekip alıyordu. Sözcükler boğazını yakıyormuş gibi soluk soluğa konuşan adam sonunda durup soluklandı.

Sessizlik çöktü. Mumunu yere bırakan Celaena sessizce sahanlığa yaklaşp odanın içine göz gezdirdi. Meşe kapı ardına kadar açılmıştı ve kilidinde küflenmiş, kocaman bir anahtar vardı. Küçük odanın içinde dünyayı yutacakmış gibi duran bir karanlığın önünde diz çöken biri vardı. Cain.

42. BÖLÜM

Cain.

Yarışma başladığından beri giderek güçlenen Cain. Celaena başta Cain'in gücünü antrenmanlarla arttırdığını düşünmüş olsa da... Asıl neden Wyrđ işaretlerini ve ölü yaverlerin gücünü elde etmek için kullandıkları cana vardı.

Karanlığı karşısına almış olan Cain'in elini zeminde gezdirmesiyle parmaklarını dolaştırdığı yerlerden yeşilimsi ışıklar fışkırdı. Ardından ışıklar rüzgâra kapılmış hayaletler gibi karanlığın içine doğru çekildi. Cain'in bir eli kanıyordu.

Karanlıkta bir şeylerin kımıldamasıyla Celaena nefes almaya bile cesaret edemedi. Taşın üzerine inen pençelerin sesi ve sönen bir alevin tıslaması duyuldu. Ardından –bir hayvanın arka bacakları gibi– ters yöne doğru kıvrılan dizleriyle Cain'e yaklaşan Ridderak göründü.

Yaratık kadim bir tanrının kâbuslarından çıkmıştı. Şekilsiz başının üzerindeki tüysüz, gri derisi gergindi ve açık ağzı siyah dişlerle doluydu.

Bunlar Verin ve Xavier'in iç organlarını dışarı çıkartıp çiğneyen; beyinlerini ezen dişlerdi. Yaratık az da olsa insanı andıran bedeninin ağırlığını kalçalarına verdi ve uzun ön kolları taş zeminin üzerinde kaydı. Pençelerin altındaki taşlar inildi. Cain başını kaldırıp yavaşça doğrulurken yaratık onun önünde diz çöküp siyah gözlerini öne eğdi. Teslimiyet.

Celaena titrediğini ancak elinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan kaçmaya yeltendiğinde fark etti. Elena haklıydı; ortada şeytani, sade ve basit bir plan vardı. Celaena'nın boynundaki muska ona derhal oradan kaçması uyarısında bulunurmuş gibi parlayıp söndü. Ağzı kuruyan, kalbi delicesine çarpan Celaena geriledi.

Cain ona doğru dönerken Ridderak başını kaldırdı ve yaratığın iki yırtıktan ibaret burun delikleri iki kez havayı kokladı. Celaena donakalsa da tam o anda güçlü bir rüzgâr esip onu odanın içine doğru itti.

Cain "Bu gece senin sıran değildi," dese de Celaena gözlerini hızlı hızlı soluyan canavardan ayıramadı. "Fakat böyle bir fırsat kaçmaz."

Celaena ancak "Cain..." diyebilirdi. Ridderak'ın gözleri... Celaena hayatı boyunca öyle bir şey görmemişti. Gözlerinde açlıktan; sonsuz, kadim bir açlıktan başka bir şey yoktu. Yaratık bu dünyaya ait değildi. Wyrd işaretleri işe yarıyordu. Dünyalar arası kapılar gerçektir. Celaena eğreti bıçağını cebinden çıkardı. Bıçağın küçüklüğü içler acısıydı; saç tokaları o yaratığın derisine nasıl işleyecekti ki?

Cain göz açıp kapayana dek Celaena'nın arkasına geçti; Celaena'nın bıçağı nasıl olduysa şimdi onun elindeydi.

Kimse –insan olan hiç kimse– o kadar hızlı hareket edemezdi; sanki Cain gölgelere ve rüzgâra hükmediyordu.

Cain, Celaena'nın bıçağını cebine atıp "Yazık," diye fısıldadı. Celaena gözlerini önce yaratığa, sonra Cain'e ve tekrar yaratığa çevirdi. Cain "Buraya nasıl geldiğini bile öğrenemeyeceğim," dedi ve parmakları kapı tokmağını kavradı. "Bunu umursamıyorum zaten. Elveda Celaena." Kapı gürültüyle kapandı.

Yeşilimsi ışık hâlâ yerdeki işaretlerden –Cain'in kendi kanıyla çizdiği işaretler– sızıyor ve aç, insafsız gözlerle Celaena'ya bakan yaratığı aydınlatıyordu.

Kapıya doğru gerileyen Celaena eliyle tokmağı yoklayıp "Cain," diye fısıldadı. Tokmağı çevirip kendisine doğru çekti. Kapı kilitliydi. Odada taştan ve tozdan başka bir şey yoktu. Cain'in kendisini o kadar çabuk bir şekilde silahsız bırakmasını nasıl engelleyememişti? "*Cain.*" Kapı açılmadı. Celaena "*Cain!*" diye bağırıp eli acıyacak kadar sertçe kapıyı yumrukladı.

Ridderak ince ve uzun dört bacağıının üzerinde bir öne bir arkaya gidip Celaena'yı koklarken suikastçı hiç kıpırdamadı. Neden hemen üzerine atlamıyordu? Yaratık onu bir kez daha koklayıp pençesini bir taş parçası kopartacak kadar sertçe yere indirdi.

Ridderak, Celaena'yı canlı istiyordu. Cain yaratığı çağırırken Verin'i etkisiz hale getirmişti; Ridderak kurbanının kanını sıcak seviyordu. Bu yüzden onu etkisiz hale getirmenin en kolay yolunu arıyordu bunu yaptıktan sonra da...

Celaena güçlkle soluk alıyordu. Hayır, böyle bitemezdi. Kimsenin cesedini bulamayacağı o yerde ölemezdi.

Sonu orada gelirse Chaol ortadan kaybolmasının sebebi ni asla bilemez, kaçtığını düşünüp sonsuza dek ona lanet okur; Celaena, Nehemia'ya yanıldığını söyleyemezdi. Ve Elena, Elena birinin Celaena'yı mezara yönlendirdiğini söylemişti; görmesi için... Peki ya neyi?

Sonra aniden kafasına dank etti.

Yanıt sağında, sağdaki geçitteydi. Birkaç kat aşağıdaki mezara giden geçitte.

Yaratık bir kez daha ağırlığını kalçalarına verip sıçramaya hazırlandığında Celaena o güne kadarki en pervasız ve cesur planını kafasında şekillendirdi. Pelerinini yere attı.

Ridderak şatoyu titreten bir kükremeyle ona doğru koştu.

Celaena kapının önünde kalıp yaratığın taşa sürten pençelerinden kıvılcımlar saçarak hızla üzerine gelişini seyretti. Ridderak üç metre uzaktan dosdoğru Celaena'nın bacaklarına atıldı.

Fakat Celaena koşmaya başlamıştı, dosdoğru o siyah, kokuşmuş dişlere doğru koştu. Ridderak üzerine sıçradığında, Celaena hırlayan yaratığın üzerinden aştı. Ridderak'ın ahşap kapıya toslamasıyla gök gürültüsünü andıran bir parçalanma sesi geldi. Yaratık kapıya değil de bacaklarına çarpırsa neler olacağını ancak hayal edebilirdi. Düşünecek vakit yoktu. Celaena yere iner inmez döndü ve yaratığın kapıya çarpıp tahta parçalarının altından sıyrılmaya çalıştığı noktaya doğru koştu.

Celaena kapı eşiğinden hızla geçip sola döndü ve uçar-casına merdivenden inmeye başladı. Süitine canlı dönmesi imkânsız olsa da yeterince hızlı hareket ederse belki

mezara ulaşmayı başarabilirdi.

Ridderak'ın tekrar kükremesiyle merdiven boşluğu sarsıldı. Celaena arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. Ayaklarına odaklanarak merdivenlerden sıçraya sıçraya inerken dik durmaya çalıştı ve sonunda aşağıdaki, mezardan sızan ay ışığıyla aydınlanan sahanlığa ulaştı.

Sahanlığa varan Celaena mezar kapısına doğru koşup isimlerini unuttuğu ama kendisini unutmamış olmalarını dilediği tanrılara dua etti.

Biri Samhuinn günü buraya gelmemi istedi. Biri bunların olacağını biliyordu. Elena bir şeyi görmemi istedi, hayatta kalabilmem için.

Yaratık sahanlığa çarpıp Celaena'nın peşine düştü; o kadar yakınındaydı ki suikastçı, Ridderak'ın nefesinin iğrenç kokusunu alabiliyordu. Mezara giden kapı ardına kadar açıldı. Orada biri bekliyormuş gibiydi.

Lütfen, lütfen...

Celaena kapı aralığının kenarına tutunarak kendisini içeri attı. Mezarın kapısını kaçırın Ridderak ancak kayarak durabilmiş, bu da Celaena'ya değerli bir zaman kazandırmıştı. Kısa sürede yaratık kendisini toplayıp kapıdan bir parça kopararak yeninden hücumla geçti.

Lahitler arasından geçip kadim kralın kılıcı Damaris'i arayan Celaena'nın ayak sesleri mezarda yankılanıyordu. Kaidesine dikilen kılıç ay ışığında parlıyordu; binlerce yıldan sonra bile metal hâlâ ıslıl ıslıldı.

Yaratık hırlarken Celaena onun derin bir nefes aldığını ve üzerine sıçrarken zemindeki taşlara sürttüğü tırnaklarından çıkan gıcırtıyı işitti. Celaena kılıca uzandı; soğuk kabzayı kavrayıp çevresinde dönerek silahı savurdu.

Damaris, Ridderak'ın suratına inerken Celaena yaratığın gözlerini ve postunu hayal meyal seçebildi.

Yaratıkla birlikte duvara çarpıp hazineleri etrafa saçarak yere düşen Celaena'nın eline bir acı saplandı. Pis kokan siyah kan üzerine sıçradı.

Celaena yerinden kıpırdamadı; birkaç santim ötesindeki o siyah gözlere bakarken, sağ eli yaratığın siyah dişleri arasına sıkışmış ve kanı onun çenesinden aşağı süzülürken kıpırdamazdı. Sadece soluk soluğa titredi ve o aç gözlerin ferisi sönüp yaratığın bedeni üzerinde cansız bir yüke dönüştüğünde bile elini kılıcın kabzasından çekmedi.

Ancak muskanın tekrar yanıp sönmesiyle kımıldandı. Ardından iyi hesaplaması gereken bir adımlar silsilesi geldi; mükemmel bir performans sergilemediği takdirde ağır bir şekilde yaralanıp bir daha o mezardan çıkamazdı.

Öncelikle elini yaratığın dişlerinden kurtardı. Elinde feci bir yanma vardı. Başparmağının çevresinde; dişlerin açtığı kanayan yaralar bir yay şekli oluşturmuştu. Celaena sendeleyerek ayağa kalktı ve Ridderak'ı üzerinden attı. Yaratığın kemiklerinin içi boşmuş gibi, hatta bedeninde hiçbir şey yokmuş gibi hafif olmasına şaşırды. Görüşü bulanık olsa da Damaris'i Ridderak'ın kafatasından çıkardı.

Gömleğiyle Gavin'in kılıcını sildikten sonra kılıcı ait olduğu yere koydu. Samhuinn'de onu oraya getirmelerinin nedeni bu muydu? Damaris'i görüp kendisini kurtarmak için bir fırsat bulabilsin diye mi oraya yönlendirilmişti? Mücevherlerin üzerinde iki büküm yatan yaratığı

orada bıraktı. Celaena'yı kurtarmak isteyen her kimse bu pisliği temizleyebilirdi. Bu kadarı Celaena'ya yetmiş de artmıştı bile.

Yine de Celaena, Elena'nın lahdinin başında durup mermerden yontulmuş güzel yüze baktı. Boğuk bir sesle "Teşekkür ederim," dedi. Görüşü bulanıklaşırken mezar-
dan ayrıldı ve kanayan elini göğsüne bastırarak, sendele-
yerek merdivenlerden çıktı.

Sonunda sağ salim süitine vardığında, Celaena yatak odasının kapısına yaslanıp derin derin soluyarak kilidi açtı. Yarası pıhtılaşmamıştı ve bileğinden hâlâ kan akı-
yordu. Yere düşen kan damlalarının çıkardığı sesi dinle-
di. Banyoya gidip elini yıkaması gerekiyordu. Avucunun içi buz gibiydi. Gidip...

Dizlerinin bağı çözülen Celaena yere yığıldı. Ağırlaşan gözkapaklarını kapattı. Kalbi neden öyle yavaş atıyordu?

Eline bakmak için gözlerini açtı. Her şeyi bulanık gö-
rüyordu ve tek görebildiği pembe ve kırmızı renklerin oluşturduğu bir bulamaçtı. Elindeki soğuk önce koluna sonra da aşağıya, bacaklarına yürüdü.

Gök gürültüsünü andıran bir gürültü duydu. Güm, güm, güm. Ardından bir inilti geldi. Gözlerini hafifçe araladığında odadaki ışığın azaldığını fark etti.

Bir çığlık işitti –bir kadın çığlığı– ve sıcak eller yüzü-
nü kavradı. Bedeni öyle soğumuştur ki ellerin dokunuşu neredeyse yakıcıydı. Biri pencereyi açık mı bırakmıştı? "Lillian!" Bu Nehemia'ydı. Prenses, Celaena'yı omuzla-
rından tutup sarstı. "Lillian! Ne oldu sana?"

Celaena sonrasında olup bitenleri hayal meyal fark edebildi. Güçlü kollar onu kaldırıp banyoya götürdü. Ne-

hemia zorla banyo havuzuna taşıdığı Celaena'nın giysilerini çıkardı. Suyu değen eli yanan Celaena kıvransa da prenses onu sıkıca tutup suikastçının anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Odadaki ışık bir yanıp bir sönerken Celaena'nın teni karıncalandı. Celaena kollarının parlayan turkuaz işaretlerle kaplı olduğunu fark etti; Wyrđ işaretleriyle. Nehemia onu suyun içinde bir ileri bir geri salladı.

Karanlık Celaena'yı yuttu.

43. BÖLÜM

Celaena gözlerini açtı.

Artık üşümüyordu ve gözlerine mum ışığının altın rengi ulaşıyordu. Burnuna nilüfer çiçeği kokusu geliyordu; biraz da hindistancevizi. Fark etmeden azıcık gürültü çıkarmasıyla irkildi ve yatağında doğrulmaya çalıştı. Neler olmuştu? Sadece merdivenlerden çıktığını ve duvar halısının ardındaki gizli kapının üzerini örttüğünü anımsıyordu.

Celaena panik içinde elini tuniğine attı, tuniğin yerinde bir geceliğin olduğunu görünce şaşırdı ve elini yukarı kaldırdığında donup kaldı. Eli iyileşmişti; hem de tamamen. Yaralardan geriye sadece başparmağı ve işaretparmağı arasındaki yarım ay şeklinde bir yara izi ve Ridderak'ın alt dişlerinin açtığı küçük ısırık izleri kalmıştı.

Parmağını tebeşir beyazı yara izlerinin oluşturdukları kavisin üzerinde gezdirdikten sonra sinirlerinin hasar görmediğinden emin olmak için parmaklarını oynattı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Büyü, biri onu büyüyle

iyileştirmişti. Doğrulduğunda yalnız olmadığını gördü.

Nehemia yakınındaki bir sandalyede oturmuş ona bakıyordu. Dudaklarında bir gülümseme yoktu ve genç kadının gözlerindeki güvensizliği gören Celaena huzursuzca kıpırdandı. Hızlı Ayak ayaklarının dibinde uzanıyordu.

Celaena “Ne oldu?” diye sordu.

Prensese ona Eyllwe dilinde “Ben de sana bunu sormak için bekliyordum,” yanıtını verdi. Gözlerini Celaena’nın bedenine dikti. “Seni bulmamış olsam, o ısırık birkaç dakika içinde ölümüne neden olurdu.”

Celaena’nın zemine damlayan kanı bile temizlenmişti. “Teşekkür ederim,” diyen Celaena’nın gözü pencerelerin gerisindeki kararmış göğe kaydı. “Hangi gündeyiz?” Aradan iki gün geçtiyse son sınavı kaçırmış olacaktı...

“Daha üç saat oldu.”

Celaena’nın omuzları çöktü. Sınavı kaçırmamıştı. Sınava girmeden önce antrenman yapmak için hâlâ bir günü vardı. “Anlamıyorum. Ben nasıl...”

Nehemia sözünü kesip “Bu önemli değil,” dedi. “Nerede ısırıldığını bilmek istiyorum. Sadece yatak odanda kan izleri vardı; koridorda veya başka bir yerde yoktu.”

Celaena sağ elini bir sıkıp bir açarak yara izlerinin gerilip küçülmelerini izledi. Ölümüne çok yaklaşmıştı. Gözlerini önce prensese sonra tekrar eline çevirdi. Nehemia’nın bu işle her ne ilgisi varsa, bunun Cain’le bir ilgisi yoktu.

Celaena arkadaşının gözlerine bakamadan, sessizce “Ben görüldüğüm kişi değilim,” dedi. “Lillian Gordaina diye biri yok.” Nehemia hiçbir şey söylemedi. Celaena kendisini prensesin gözünün içine bakmaya zorladı. Kendisini Nehemia kurtarmıştı; onun yarattığı yönlendiren

kişi olduğuna nasıl inanabilmişti? Arkadaşına en azından gerçeği söylemek boynunun borcuydu. “Adım Celaena Sardothien.”

Nehemia’nın dudakları aralandı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Fakat seni Endovier’a göndermişlerdi. Senin Endovier’da olman gerekiyordu, yanında...” Nehemia’nın gözleri iyice açıldı. “Eyllwe dilini köylülerin aksanıyla konuşuyorsun, Endovier’da köle yapılan köylülerin aksanıyla. Demek dilimizi orada öğrendin.” Celaena nefes alıp vermekte bir nebze zorlanır oldu. Nehemia’nın dudakları titredi. “Sen... *Endovier*’a mı gittin? Orası bir ölüm kampı. Fakat... Bunu bana neden söylemedin? Bana güvenmiyor musun?”

Celaena “Elbette güveniyorum,” diye yanıt verdi. Prensesse güveniyordu; özellikle de cinayetlerin ardında onun olmadığı kanıtlandıktan sonra. “Kral bana bundan hiç kimseye bahsetmememi emretmişti.”

Nehemia sertçe “Neden bahsetmemeni emret...” derken gözyaşları akmasın diye gözlerini kırptırdı. “*Kral* burada olduğunu biliyor mu? Sana emirler mi veriyor?”

“Buraya onun eğlenmesi için getirildim.” Celaena yatığı yerde doğruldu. “Buradayım çünkü kral yaverini belirleyecek bir yarışma düzenledi. Kazandığımda –yani *kazanırsam*– dört yıl boyunca kralın dalkavuşu ve suikastçısı olacağım. Sonrasında özgür olacağım ve adım temize çıkacak.”

Nehemia ona öylece bakmakla yetindi, ifadesiz bakışı Celaena’yı kahretmişti.

Celaena ona “Sence burada olmayı istiyor muyum?” diye bağırdı. Sesini yükselttiği için başı zonklasa da ba-

ğırmaya devam etti. “Ya buraya gelecek ya da Endovier’da kalacaktım!” Ellerini göğsünde kavuşturdu. “Bana ahlak dersi vermeden veya koşup muhafızlarının arkasına gizlenmeden önce şunu bilmeni istiyorum ki onun için –sevdiğim *her şeyi* elimden alan o adam için– birilerini öldürmenin ne berbat bir şey olacağını düşünmeden bir dakikam geçmiyor!”

Zihnindeki kapı açılıp kapanırken, kendisine unutturduğu o görüntüler bir bir gözlerinin önünde canlanırken Celaena nefes almakta zorlandı. Karanlığı arzulayarak gözlerini kapattı. Nehemia sessiz kaldı. Hızlı Ayak inilti çıkardı. Sessizlikte Celaena’nın zihninde insanlar, mekânlar, sözcükler yankılandı.

Sonra ayak sesleri geldi. Bu sesler onu yeniden şimdiki zamana getirdi. Nehemia’nın oturduğu döşek homurdanıp iç geçirdi. Onun ağırlığına daha hafif bir yük eklendi...

Hızlı Ayak.

Nehemia, Celaena’nın elini kendi sıcak ve kuru eline aldı. Celaena gözlerini açtı ve odanın diğer yanındaki duvara baktı.

Nehemia, Celaena’nın elini sıktı. “Sen en iyi dostum-sun Celaena. Aramızın açılması beni çok –ummadığım kadar çok– üzdü. Bana öyle güvensiz gözlerle bakman da. Bir daha da asla seni bana öyle bakarken görmek istemiyorum. Bu yüzden sana daha önce ancak birkaç kişiye verdiğim bir şey vermek istiyorum.” Siyah gözleri ışıldadı. “İsimlerin önemi yoktur. Önemli olan içinde ne olduğudur. Endovier’da neler yaşadığını biliyorum. Halkımın her gün orada neler çektiğini biliyorum. Fakat madenle-

rin seni katılaştırmasına, ruhuna acımasızlıkla kirletmesine izin vermemişsin.”

Prenses parmaklarıyla Celaena'nın elinin üzerine bir işaret çizdi. “Madem birçok isimin var, sana bir isim de ben vereyim.” Eli Celaena'nın alnına gidip görünmez bir işaret çizdi. “Sana Elentiya adını veriyorum.” Suikastçıyı alnından öptü. “Bu ismi sana onurla taşıman, diğer isimler sana ağır geldiğinde kullanman için veriyorum. Sana Elentiya adını veriyorum, anlamı ‘Yılmayan Ruh’.”

Celaena öylece kalakaldı. İsmin pırıltılı bir duvak gibi üzerini örttüğünü hissetti. Karşılık bir sevgiydi bu. Böyle arkadaşlar zor bulunurdu. Onu hak edecek ne yapmıştı ki?

Yüzü parlayan Nehemia “Gel,” dedi. “Bana nasıl Adarlan Suikastçısı” olduğunu, kendisini nasıl bu şatoda bulduğunu, bir de o saçma yarışmaya dair ayrıntıları anlat.” Hızlı Ayak kuyruğunu sallayıp Nehemia'nın kolunu yalarken Celaena hafifçe gülümsedi.

Nehemia bir şekilde hayatını kurtarmıştı işte. Bu konuyla ilgili sorularının yanıtlarını sonra da alabilirdi. Böylece Celaena ona hikâyesini anlatmaya başladı.

Ertesi sabah Celaena gözlerini koridorun mermer zeminine dikmiş, Chaol'la yürüyordu. Bahçedeki karlardan güneş ışığı yansıdığından salondaki ışık neredeye kör edici bir hal almıştı. Celaena, Nehemia'ya neredeyse her şeyi anlatmıştı. Fakat kimseye anlatmayacağı bazı şeyleri es geçmiş, ona Cain'den ve yaratıktan da bahsetmemişti. Nehemia elini neyin ısırıldığını tekrar sormamış, yatakta Celaena'nın yanına kıvrılmış ve ikisi gecenin geç saatle-

rine dek konuşmuştu. Artık Cain'in neler yapabileceğini bilen, bir daha rahat uyuyabileceğinden şüphe eden Celaena, Nehemia'nın yanında olmasından dolayı minnettar olmuştu. Pelerinine daha da sıkı sarındı. O sabah doğal olmayan bir soğuk vardı.

"Bugün sessizsin." Chaol başını ona doğru çevirmeden ileriye bakıyordu. "Dorian'la kavga mı ettiniz yoksa?"

Dorian. Prens geçen gece süitine uğramış, Nehemia da onu daha yatak odasına giremeden kışkıştırmıştı. "Hayır. Dün sabahtan beri onu görmedim." Dün gece olanlardan sonra Celaena'ya dün sabah bir hafta öncesiymiş gibi geliyordu.

"Baloda onunla dans etmek hoşuna gitti mi?"

Sözleri biraz iğneli miydi? Özel bir antrenman odasına gitmek için bir köşeden döndükleri sırada Chaol'a döndü. "Sen epey erken ayrıldın. Oysa bütün gece orada kalıp bana bekçilik edeceğini düşünmüştüm."

"Bekçiliğime ihtiyacın yok artık."

"En başından beri de yoktu."

Chaol omuz silkti. "Artık bir yere gitmeyeceğini biliyorum."

Dışarıda, uğuldayan bir rüzgârın kar tanelerini uçurmasıyla havaya ısıltılı bir dalga yayıldı. "Endovier'a dönebilirim."

"Dönmeyeceksin."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Bu söylediğin bana büyük bir güven aşıladı."

Chaol kıkırdayarak talim odasına gitti. "Köpeğinin onca mızırdandıktan sonra peşinden gelmemesine şaşırdım."

Celaena mahzun bir edayla “Senin de baktığın bir hayvan olsa böyle dalga geçmezdin.”

“Benim hiç hayvanım olmadı; hiç istemedim.”

“Sana dostluk etmesi için seçmediğin o köpek ne de şanslı.”

Chaol dirseğiyle onu dürttü. Celaena sırtarak ona aynı şekilde karşılık verdi. Celaena ona Cain’den bahsetmek istiyordu. Onu o sabah kapısında gördüğünde içinden ona olanları anlatmak gelmişti. Ona her şeyi anlatmak istiyordu.

Fakat bunları bilmemesi gerekiyordu. Çünkü önceki gece aklında bir düşünce belirmişti. Celaena, Chaol’a Cain’den ve onun emrindeki yaratıktan bahsederse yüzbaşı yaratıktan geriye kalanları görmek isterdi. O zaman onu gizli geçide götürmesi gerekecekti. Chaol ona Dorian’la başaşa kalmalarına izin verecek kadar güvense de yüzbaşının güvenini başında hiçbir nöbetçinin dikilmediği o kaçış yolundan bahsederek sınamaya henüz hazır değildi.

Üstelik yarattığı öldürdüm. Tehlike geçti. Elena’nın bahsettiği o gizemli kötülük ortadan kalktı. Bir de Cain’i düelloda yenince bunlardan kimseye bahsetmem gerekmez.

Chaol talim odasının üzerinde hiçbir işaret olmayan kapısının önünde durup yüzünü Celaena’ya çevirdi. “Bunu sana sadece bir kez soracağım, bir daha da sormayacağım.” Yüzbaşının bakışları öyle sertti ki Celaena eğilip büküldü. “Dorian’la başladığınız ilişkinin nereye varacağını biliyor musun?”

Celaena cırtlak bir ses çıkararak güldü. “Bana romantizm tavsiyeleri mi vereceksin yoksa? Ve bu benim için mi, Dorian için mi?”

“İkiniz için de.”

“Beni bu kadar önemsediyini bilmiyordum. Hatta fark etmedim.”

Oltaya gelmeyen Chaol kapının kilidini açtı. Omzunun üzerinden “Kafanı kullanmayı unutma yeter, olur mu?” deyip odaya girdi.

Bir saat sonra, kılıç taliminin ardından Chaol’la süitine dönerken hâlâ terleyen ve hızlı hızlı soluyan Celaena gıysisinin koluyla alnını sildi.

Chaol “Geçen gün *Elric ve Emide*’i okuduğunu gördüm” dedi. “Şiirden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Bu farklı.” Celaena kollarını salladı. “Destansı şiir sıkıcı ya da yapmacık değil.”

“Ya?” Chaol’un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Büyük savaşlar ve sonsuz aşka dair bir şiir yapmacık olmuyor demek?” Celaena şakacıktan Chaol’un omzuna bir yumruk atıp güldü. Yüzbaşının kahkahasından şaşırıcı bir şekilde mutlu olan suikastçı kıkırdadı. Fakat ikisi köşeden dönüp de koridora muhafızlar doluştığında onu gördüler.

Adarlan Kralı’nı.

44. BÖLÜM

Kral... Celaena'ya kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi geldi. Elindeki yara izlerinin her biri zonkladı. İri bedeni fazlasıyla dar koridoru kaplayan kral ikisine doğru yürüdüğünde göz göze geldiler. Celaena aynı anda hem sıcakladı hem ürperdi. Chaol durup yerlere kadar eğildi.

Darağacında sallanmak gibi bir arzusu olmadığından Celaena da eğildi. Kral ona demirden bakışlarını dikti. Celaena'nın kollarındaki tüyler dikildi. Kralın kendisini incelediğini, içinde bir şeyleri aradığını hissedebiliyordu. Kral ters giden bir şeyler olduğunu, şatoda bir şeylerin değiştiğini –ve bunun Celaena'yla ilgisi olduğunu– biliyordu. Celaena ve Chaol ayağa kalkıp yana çekildiler.

Kral yanından geçerken Celaena'yı süzmek için döndü. Derisinin altındakileri görüyor olabilir miydi? Cain'in başka dünyalara açılan gerçek kapılar açabildiğini biliyor muydu? Ya büyüü yasaklamasına rağmen Wyrđ işaretlerinin hâlâ kendi başlarına bir güç olduklarını? Ridderak'lar gibi iblisleri çağırmayı öğrenirse kralın eline geçecek bir gücü bu...

Kralın gözlerinde yıldızların arasındaki boşluklar gibi soğuk ve yabancı bir karanlık vardı. Tek bir adam dünyayı yok edebilir miydi? Hırsı bu kadar mı yıkıcıydı? Celaena kulaklarına savaş sesleri geldiğini işitebiliyordu. Kralın başı önündeki koridora çevrildi.

Adarlan Kralı'nın etrafı ölümcül bir şeyle çevriliydi. Cain'in çağırdığı o kara deliğin önünde dikilirken Celaena'nın hissettiği ölüm havasıydı bu. Bir başka dünyanın, ölü bir dünyanın kötü kokusuydu. Elena'nın krala yaklaşmasını istemesinin ne amacı olabilirdi?

Celaena kendisini toplayıp yürümeye başladı ve ağır adımlarla kraldan uzaklaştı. Gözleri uzaklara dalmıştı ve Chaol'u görmese de yüzbaşının hâlâ yüzünü süzdüğünü hissediyordu. Neyse ki Chaol tek kelime etmedi. Yanında kendisini anlayan biri olması ne iyiydi.

Celaena'nın yanına sokulduğu Chaol yürüyüşlerinin kalanında hiç konuşmadı.

Celaena'yla o öğleden sonra diğer yaverlerin yanında yapacakları antremana dek görüşmeyecek olan Chaol odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Öğle yemeğinden sonra yüzbaşı kralın seyahatine dair raporu okumak için süitine dönmüştü. Son on dakikadır da raporu üç kez okumuştı. Kâğıdı avucunda sıkıp buruşturdu. Kral neden yalnız dönmüştü? Daha da önemlisi seyahatinde kendisine refakat eden herkes nasıl ölmüştü? Kralın nereye gittiği de belli değildi. Beyaz Diş Dağları'na gideceğini söylemiş olsa da... Neden geri kalan herkes ölmüştü?

Kral asilerin erzaklarına zehir koyduklarına dair bir şeyler söylese de verdiği ayrıntılar çok muğlak olduğun-

dan Chaol gerçeği başka bir yerde aramak gerektiğini düşünüyordu. Belki de kral, tebaasının morali bozulmasını diye olanları bütünüyle anlatmıyordu. Fakat Chaol onun Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ydı. Kral ona güvenmiyorsa...

Saat vurduğunda Chaol'un omuzları çöktü. Zavallı Celaena. Kral görüldüğünde kendisinin ürkmüş bir hayvan gibi görüldüğünü biliyor muydu? Chaol neredeyse kendisini tutamayıp onun sırtını sıvazlayacaktı. Celaena krala karşılaşmalarının etkisini uzunca bir süre üzerinden atamamış, öğle yemeğinde kendi dünyasına dalmıştı.

Celaena inanılmaz bir hale gelmişti. Öyle çevikti ki Chaol ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Kolayca bir duvara tırmanabiliyordu. Hatta çıplak elleriyle kendi balkonuna tırmanarak bunu ispatlamıştı da. Bu durum onu huzursuz ediyordu. Özellikle de Celaena'nın daha sadece on sekiz yaşında olduğunu düşündüğünde. Acaba Endovier'dan önce de böyle miydi? Celaena onunla kılıç talimi yaparken bir an olsun dikkati dağılmasa da kendi içinin derinlerine, sakın ve serin olduğu gibi öfkeli ve yakıcı bir yere batıyor gibiydi. Herkesi, hatta Cain'i bile saniyeler içinde öldürebilirdi.

Fakat Celaena yaver olursa onu Erilea'ya geri salabilirler miydi? Ondan hoşlansa da Chaol dünyanın en büyük suikastçısını yeniden eğitip serbest bırakırsa geceleri gözüne uyku girebileceğinden emin olamıyordu. Fakat Celaena yarışmayı kazanırsa dört yıl şatoda olacaktı.

Kral ikisini gülüşürken gördüğünde ne düşünmüştü? Şüphesiz adamlarına neler olduğunu kendisine anlatmamasının nedeni bu değildi. Hayır, kral bu tür şeyleri mesele etmezdi; özellikle de yakında Celaena'nın kralın

yaveri olması ihtimali varken.

Chaol omzunu ovdu. Kralla karşılaştıklarında Celaena kendisine ne de ufak tefek görünmüştü.

Seyahatlerinden dönen kralın farklı bir hali yoktu ve Chaol'a karşı her zamanki gibi aksiydi. Fakat aniden ortadan kaybolması ve yanında tek kişi olmadan dönmesi... Bir şeyler kralın karıştırmak için yollara düştüğü bir kazanda kaynıyordu. Bir şekilde Celaena da bundan haberdardı.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı bir duvara yaslanıp tavana baktı. Kralın işlerine burnunu sokmamalıydı. Yaver cinayetlerine ve Celaena'ya yarışmayı kazandırmaya odaklanmalıydı. Artık mesele Dorian'ın onuru değildi; Celaena Endovier'a dönerse orada bir yıl daha dayanamazdı.

Chaol'un yüzünde silik bir gülümseme belirdi. Celaena şatoya geldiğinden beri birkaç ayda ortalığı epey karıştırmıştı. Kim bilir dört yıl içinde neler olacaktı?

45. BÖLÜM

Silah Ustası'nın yaverlere gidip su içmeleri emrini vermesiyle Celaena ve Nox kılıçlarını indirdiklerinde suikastçı soluk soluğa kalmıştı. Ertesi gün düellodan önceki son sınavlarına gireceklerdi. Cain hantal adımlarla uzakta-ki bir masanın üzerindeki su testisine doğru gittiğinde Celaena mesafesini koruyup onun her hareketini izledi. Kaslarını, boyunu, cüssesini, öldürülen yaverlerden çaldığı gücü gözlemledi. Cain'in parmağındaki siyah yüzüğü inceledi. Yüzüğün korkunç becerileriyle bir ilgisi olabilir miydi?

Celaena'nın yanına gelip kesik kesik soluyan Nox "Bir sorun mu var?" diye sordu. Cain, Mezar ve Renault kendi aralarında konuşuyorlardı. "Biraz dengesizdin."

Cain o yaratığı çağırmayı nereden öğrenmişti ve yarattığın içinden çıktığı o karanlık neyin nesiydi? Tüm bunların amacı sadece ona yarışmayı kazandırmak mıydı?

Nox "Ya da," diye ekledi, "zihnini kurcalayan bir şeyler mi var?"

Celaena, Cain'i kafasından attı. "Ne dedin?"

Nox ona sırtıttı. “Baloda veliaht prensin ilgisinden oldukça hoşnut gibiydin.”

Celaena ona “Sen kendi işine bak,” diye çıkıştı.

Nox ellerini havaya kaldırdı. “Üzerime vazife olmayan konulara burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu.” Celaena su testisine doğru yürüdü ve kendisine bir bardak su doldururken bir bardak da Nox’a uzatmadı. Celaena testi-yi bıraktığında Nox öne doğru eğildi. “Şu yara izleri yeni.”

Gözleri parlayan Celaena elini cebine attı. Bir kez daha “Kendi işine bak,” dedi. Bir adım geri kaçsa da Nox onu kolundan tuttu.

“Dün gece bana süitimden çıkmamamı söylemiştin. Şu yaralar da ısırık izlerine benziyor.” Nox’un gri gözleri kı-sıldı. “Bir şeyler biliyorsun.”

Celaena omzunun üzerinden başka dünyalardan iblis-leri çağıran bir psikopat değilmiş gibi Mezar’la şakalaşan Cain’e baktı. “Sadece beş kişi kaldık. Dördümüz düello-lara kalacağız ve sınav yarın. Verin ve Xavier’e her ne olduysa bu bir kaza değildi; hep sınavlara iki gün kala öldüler.” Celaena kolunu Nox’un elinden kurtardı ve “Dik-katli ol,” diye tısladı.

“Bana bildiklerini anlat.”

Anlatacakları Nox’a deli saçması gibi geleceğinden bunu yapamazdı. “Aklın varsa bu şatodan kaçarsın.”

“Neden?” Nox, Cain’e bir bakış attı. “Söylemediğin bir şey var ama ne?”

Brullo suyunu bitirip kılıcını almaya gitti. Onları antrenmana geri çağırana kadar fazla vakti yoktu. “Söyledi-ğim şu ki burada olmak tek seçeneğim olmasa, buradan gitmem ölümüm olmayacak olsa şimdiye ardıma bakma-

dan Erilea yolunu yarıldım.”

Nox boynunu ovuşturdu. “Söylediklerinin tek kelimesini anlamadım. Neden seçeneğin yok? Babanla aranın kötü olduğunu biliyorum ama emin olduğum bir şey varsa o da onun seni asla...” Celaena sert bir bakış atıp onu susturdu. “Mücevher hırsız falan da değilsin, değil mi?” Celaena başını iki yana salladı. Nox bir kez daha Cain’e baktı. “Bunu Cain de biliyor, değil mi? Sana bu yüzden hep sataşıyor, gerçek kimliğini açık et diye.”

Celaena başını salladı. Kim olduğunu Cain’in bilmesi ne fark ettirirdi ki? Endişelenecek daha ciddi sorunları vardı. Düellolara kadar nasıl hayatta kalacağı gibi. Ya da Cain’i nasıl durduracağı.

Nox “Peki kimsin sen?” diye sordu. Celaena dudaklarını ısırdı. “Babanın seni Endovier’a gönderdiğini söylemiştin, o kadarı doğru olmalı. Prens seni almak için oraya gitmiş, o seyahate dair kanıtlar var.” Bunları söylerken bile Nox’un gözleri Celaena’nın sırtındaydı. Celaena hırsızın suratından zihninde parçaları nasıl birleştiğini okuyabiliyordu. “Ve... Endovier kasabasında değildin. Endovier’da, tuz madenlerindeydin. Bu da seni ilk gördüğümde neden acınacak kadar zayıf olduğunu açıklıyor.”

Brullo ellerini çırpı. “Haydi millet! Antrenman zamanı!”

Nox ve Celaena masalarından ayrılmadılar. Nox’un gözleri kocaman açılmıştı. “Sen Endovier’da köle miydin?” Celaena onu onaylayacak sözcükleri bir türlü bir araya getiremedi. Nox zaten yeterince zekiydi. “Fakat daha kadın denecek yaşta bile değilsin, ne yaptın da...” Nox’un gözleri Chaol’a ve ona yakın duran muhafızlara

çevrildi. “İsmi daha evvel duymuş olabilir miyim? Peki ya Endovier’a gönderildiğini duymuş olabilir miyim?”

Celaena “Evet. Oraya gönderildiğimi duymayan kalmamıştır,” diye fısıldadı ve Nox’un Endovier’la ilintili isimleri zihninden geçirip parçaları birleştirmişini izledi. Nox bir adım geriledi.

“Demek bir *genç kızmışsın* sen!”

“Hayret verici, biliyorum. Herkes daha yaşlı olduğumu sanıyor.” Nox elini siyah saçında gezdirdi. “Ve ya kralın yaveri olacak ya da Endovier’a geri gönderileceksin, öyle mi?”

“İşte bu yüzden buradan ayrılamam.” Brullo yaverlere antrenmanlara başlamaları için bağırdı. “Ve bu yüzden senden vakit varken şatodan gitmeni istiyorum.” Celaena elini cebinden çıkartıp Nox’a gösterdi. “Bu ısırtık izleri sana tasvir bile edemeyeceğim, etmeye çalışsam gerçek olduğuna seni inandıramayacağın bir yaratığa ait. Fakat artık beşimiz kaldık ve sınav da yarın olduğuna göre içimizden biri daha tehlikede demektir.”

Hâlâ geri adım attığı yerde duran Nox “Bunların *hiçbirini* anlamıyorum,” dedi.

“Anlaman da gerekmiyor. Fakat başarısız olsan bile hapishaneye dönmeyeceksin ve düellolara kalsan bile yaver olamayacaksın. Bu yüzden *gitmen* gerek.”

“Sence yaverleri neyin öldürdüğünü bilmem gerekmiyor mu?”

Celaena yaratığın dişlerini ve kötü kokusunu anımsadığında titrememek için kendisini zorladı. Sesindeki korkuyu gizleyemeyen suikastçı “Hayır,” diye yanıt verdi. “Gerekmiyor. Sadece bana güvenmelisin ve seni oyuna

getirerek yarışmadan çıkarmaya çalışmadığıma inanmalısın.”

Celaena’nın yüz ifadesinden okuduğu şey her neyse, Nox’un omuzlarının çökmesine neden oldu. “Onca zamandır, senin babasının dikkatini çekmek için mücevher çalan Bellhaven’lı güzel bir kız olduğumu sandım. Sarı saçlı kızın yer altı dünyasının kraliçesi olduğu aklıma bile gelmezdi.” Nox’un yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Beni uyardığın için teşekkür ederim. Hiçbir şey söylemeyebilirdin de.”

Celaena içten bir sıcaklıkla ona gülümseyip “Bir sen beni ciddiye aldın” dedi. “Bana inanmana bile şaşırdım.”

Brullo’nun ikisine bağırmasıyla gruba doğru yürüdüler. Chaol onlara yüzünde sert bir ifadeyle bakıyordu. Celaena zamanı gelince yüzbaşının onu Nox’la neler konuştuğu hakkında sorguya çekeceğinden emindi.

Nox “Bana bir iyilik yap Celaena,” dedi. Gerçek ismini işitmek suikastçıyı ürküttü. Nox, dudaklarını Celaena’nın kulaklarına yaklaştırıp yüzünde kötücül bir gülümsemeyle “Cain’in başını kopar,” dedi. Celaena da ona gülümseyip başını salladı.

Nox o gecenin erken saatlerinde kimseye tek kelime etmeden şatodan kaçtı.

Saat beşi vurduğunda afyonun vücudunun tüm gözeneklerinden sızdığı Kaltain gözlerini ovuşturmamak için mücadele veriyordu. Batan güneşin ışığı şatonun koridorlarını kızıla, turuncuya ve altın rengine boyuyor; renkler bir kan gölü gibi yayılıyordu. Perrington, Kaltain’den Büyük Salon’da yiyeceği akşam yemeğinde kendisine eşlik etmesini istemiş, normalde umumi bir yemeğin öncesinde

piposunu tüttürmeye cesaret edemese de ikinci boyunca yakasını bırakmayan baş ağrısı hiç azalmadığından kendisini çaresiz hissetmişti.

Salon sanki sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Kaltain yanından geçen saraylılara ve hizmetçilere aldırış etmeyip azalan günışığına odaklandı. Biri diğer uçtan ona yaklaştı; sarı ve turuncu ışığın önünde siyah bir leke. Sanki adamın siluetinden gölgeler sızıyor, bu gölgeler taşlara, pencerelere ve duvarlara mürekkep gibi akıyordu.

Kaltain adama yaklaşırken yutkunmaya çalışsa da dilinin kurşun gibi ağırlaştığını ve kâğıt gibi kurduğunu fark etti.

Her adım adamı kendisine daha da yaklaştırıyor – adam gittikçe irileşip uzuyor– ve kalp atışları kulaklarında gürlüyordu. Belki kullandığı afyon bozuktu, belki de bu kez kantarın topunu kaçırmıştı. Kulaklarındaki ve başının içindeki zonklamaya rağmen kulaklarına çırpılan kanatların fısıltısı geldi.

Gözlerini kırptırtırken arada *bir şeyler* grdğine, bu gördüklerinin adamın tepesinde durmadan, hızla döndüğüne, yemin edebilirdi. Bekliyor, bekliyor, bekliyorlardı...

Cain, Kaltain'in yanından geçerken başını ona doğru eğip “Mileydi...” dedi.

Kaltain hiçbir şey söylemedi. Terli avuçlarını sıkıp Büyük Salon'a doğru ilerledi. Kanat seslerinin azalıp yok olması epey zaman alsa da dkn masasına vardığında bu sesleri unutmuştu bile.

O gece, akşam yemeğinden sonra Celaena, Dorian'la satranca oturmuştu. İki gün önceki öpüşmeleri çok da kötü

olmamıştı. İşin aslı, Celaena'nın öpüşmelerinden gayet hoşlandığını kendisine itiraf etmesi gerekiyordu. Geçen gelişinde içeri alınmayan Dorian o gece yine yanına gelmişti ama o ana dek ne elindeki yeni yara izlerinin ne de öpüşmelerinin bahsi geçmemişti. Celaena da asla, ne olursa olsun ona Ridderak'tan bahsetmeyecekti. Prens için beslediği hislere rağmen Dorian babasına Wyrđ işaretlerinin ve Wyrđ kapılarının gücünden bahsedecek olursa... Bunu düşünmek bile kanını donduruyordu.

Fakat yüzü ateşin ışığıyla aydınlanan Dorian'a baktığında onunla kral arasında hiçbir benzerlik göremiyordu. Hayır, Dorian'da sadece şefkat ve zeka görüyordu; birazcık kibirliydi belki ama... Celaena ayak parmaklarıyla Hızlı Ayak'ın kulaklarını kaşıdı. Dorian'ın kendisinden uzaklaşacağını, artık merakını giderdiği için kendisine yeni bir kadın arayacağını düşünmüştü.

Eh, tadına bakmak bile istemiş miydi acaba?

Dorian vezirini hareket ettirince Celaena güldü. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu. Prens yüzü şaşkınlık içinde çarpılırken Celaena piyonlarından biriyle prensin vezirini yedi.

Dorian "Hay lanet!" diye bağıırken Celaena kıkırdadı.

"Al." Celaena taşı Dorian'a geri verdi. "Bunu al ve başka bir hamle yap."

"Hayır. Erkek gibi oynar, yenildiğimi de kabul ederim!"

Güldüler. Fakat çok geçmeden sessizliğe büründüler. Celaena'nın yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı; Dorian ise onun elini tutmak için uzandı. Celaena elini çekmek istese de bunu bir türlü yapamadı. Dorian, Celaena'nın elini satranç tahtasının üzerine doğru çekip avucunu

onun avucuna bastırarak parmaklarını onunkilere kenetledi. Dorian'ın eli nasırlı ve güçlüydü. Kenetlenen ellerini masanın kenarına koydular.

Celaena "Satranç iki elle oynanır," dediğinde kalbi patlayacakmış gibi bir hisse kapıldı. Hızlı Ayak kızıp muhtemelen yatağın altına saklanmak için koşarak uzaklaştı.

"Bence bir tane yeter." Taşlardan birini tahtanın üzerinde hareket ettirdi. "Gördün mü?"

Celaena dudağını ısırdı. Yine de elini Dorian'ın elinden çekmedi. "Beni bir daha öpecek misin?"

"Çok isterim." Dorian üzerine doğru eğilip gittikçe yakınlaşırken ve altındaki masa inerken Celaena yerinden kıpırdayamadı. Ta ki Dorian dudaklarını onun dudaklarının yanına getirene dek.

"Bugün koridorda babanla karşılaştım." Sözcükler Celaena'nın ağzından dökülüvermişti.

Dorian yavaşça sandalyesine geri oturdu. "Ve?"

Celaena yalan söylemeyi tercih etti: "Ve her şey yolundaydı." Dorian gözlerini kıstı.

Prens parmağıyla Celaena'nın çenesini kaldırdı. "Bunu kaçınılmaz olanı engellemek için söylemedin, değil mi?" Hayır, bunu söylemesinin amacı Dorian'la sohbetini uzatarak prensin istediği kadar uzun süre yanında kalmasını sağlamak ve böylece geceyi Cain'in her an saldıracağı endişesi içinde yalnız geçirmemektir. Kendisine gecenin geç saatlerinde eşlik etmesi için kralın oğlundan daha iyi kimi bulabilirdi? Cain ona zarar vermeye cüret edemezdi.

Fakat tüm bunlar... Ridderak'a dair her şey okuduğu kitaplarda yazanların gerçek olduğu anlamına geliyordu.

Ya Cain *başka şeyleri de* çağırırsa ne olacaktı, mesela ölü-
lerin ruhlarını? Büyü ortadan kalktığında servetlerini
kaybeden bir sürü insan vardı. Bu tür bir güç kralın bile
ilgisini çekebilirdi.

Dorian “Titriyorsun,” dedi. Gerçekten titriyordu. Kah-
rolası bir aptal gibi titriyordu. “İyi misin?” Dorian masa-
nın etrafından dolaşıp Celaena’nın yanına oturdu.

Celaena ona bunlardan bahsedemezdi; hayır, asla bil-
memesi gerekiyordu. Tıpkı akşam yemeğinden önce yata-
ğının altına göz attığında tebeşirle çizilmiş yeni işaretler
bulduğunu ve bu işaretleri sildiğini bilmemesi gerekti-
ği gibi. Cain, yarışmacıları nasıl ortadan kaldırdığını
Celaena’nın keşfettiğini biliyordu. Belki o gece onu öldür-
meye gelir, belki de gelmezdi; Celaena’nın bu konuda en
küçük bir fikri bile yoktu. Fakat o gece az uyuyacak ya da
Cain’i kılıcının ucuna geçirince rahat uyuyabilecekti.

Celaena “İyiyim,” dediğinde sesi neredeyse fısıltı gibi
çıkmişti. Fakat Dorian soru sormaya devam ederse ona
olanlardan bahsetmek zorunda kalacaktı.

“Kendini iyi hissettiğine emin...” Dorian sözünü bitire-
meden Celaena prensin üzerine atılıp onu öptü.

Celaena, Dorian’ı neredeyse yere yıkacaktı. Fakat prens
bir koluyla onu belinden kavrarken diğer kolunu sandalye-
nin sırtına atarak oturduğu yerde dengesini sağladı. Cela-
ena ona dokunuşunun, onun tadının zihnini doldurmasına
izin verdi. Parmaklarını saçlarına doladığı prensi ciğerle-
rindeki havanın bir kısmını çalmak istermiş gibi ateşlice
öperken dünyadan koptu.

Saat üçü vurdu. Celaena dizlerini göğsüne çekmiş, ya-
takta oturuyordu. İkisi yatakta saatlerce öpüşüp konuş-

tuktan ve daha da çok öpüştükten sonra sonunda Dorian birkaç dakika önce Celaena'nın yanından ayrılmıştı. İçinden ona yanında kalmasını söylemek gelse de –en akıllıcası bu olurdu– Cain ya da Ridderak geldiğinde Dorian yanında olursa zarar görür korkusuyla prensin gitmesine göz yummuştu.

Kitap okuyamayacak kadar yorgun ama uyuyamayacak kadar ayık olan Celaena öylece çıtırdayan ateşi izledi. Her takırtı ve ayak sesi onu yerinden hoplatıyordu. Philippa'nın dikkat etmediği bir sırada dikiş sepetinden birkaç iğne aşırabilmişti. Fakat eğreti bir bıçak, ağır bir kitap ve bir şamdan Cain'in başka dünyalardan çağırabileceği varlıklara karşı hiçbir koruma sağlamazdı.

Damaris'i mezarda bırakmamalıydın. Oraya geri dönmek bir seçenek değildi; Cain hayatta olduğu sürece bu mümkün değildi. Aklına yarattığın içinden çıktığı o mutlak karanlık gelen Celaena titreyerek dizlerine sarıldı.

Cain, –Adarlan ve Batı'nın çorak toprakları arasında bir sınır bölgesi oluşturan– Beyaz Diş Dağları'ndaki Wyrđ işaretlerini bir şekilde duymuş olmalıydı. Söylentilere göre kötülük hâlâ Cadı Krallığı'nın harabelerinde geziniyor ve demir dişli yaşlı kadınlar dağ geçitlerinin terk edilmiş yollarında hâlâ dolaşıyorlardı.

Kollarındaki tüyler diken diken olan Celaena sarınmak için yatağından kürklü bir örtü aldı. Düellolara kadar hayatta kalırsa, Cain'i yenecekti ve tüm bunlar sona erecekti. Sonra yine rahatça uyuyabilirdi. Tabii Elena'nın aklında başka, daha büyük planlar yoksa. Celaena yanğını dizine dayayıp gecenin geç saatlerine dek saatin tıkırdayışını dinledi.

Binici atını kamçılادıkça gürleyen toynaklar donmuş zemini daha da hızlı dövüyordu. Kar ve çamur toprağın üzerinde kalın bir tabaka oluşturuş, serseri kar taneleri gece göğünde fırıl fırıl dönüyordu.

Celaena koştu, genç bacaklarının gücünü aşan bir hızla. Her yanı acı içindeydi. Ağaçlar elbisesini yırtıyor, taşlar ayaklarını kesiyordu. Ormanda güçlölkle ilerliyor, soluk soluğa kaldığından ciğerlerine imdat çığılığı atacak kadar havayı toplayamıyordu. Köprüye ulaşmalıydı. O şey köprüden geçemezdi.

Arkasında bir yerlerden, kılıfından sıyrılan bir kılıcın sesi geldi.

Celaena çamur ve taşların arasına düştü. Doğrulmaya çalıştığı sırada yaklaşan iblisin sesi çınladı. Celaena yoğun çamurun içinde koşamıyordu.

Bir çalıya uzanan Celaena'nın küçük elleri kanıyordu; şimdi arkasındaki at iyice yaklaşmıştı ve...

Celaena feryat ederek uyandı. Bir elini kalbinin üzerine koyup bir aşağı bir yukarı oynayan göğsünün üzerine bastırdı. Rüya görmüştü.

Ateşten geriye korlar kalmıştı ve perdelerden içeri soğuk gri bir ışık sızıyordu. Sadece bir kâbustu işte. Gece bir ara içi geçmiş olmalıydı. Muskasını sıkıca tutup başparmağını kolyenin ortasındaki taşın üzerinde gezdirdi.

O şey önceki gece bana saldırdığında beni epey korudun.

Kaşlarını çatıp yatak örtülerini nazikçe Hızlı Ayak'ın etrafına sardı ve bir süre köpeğın başını okşadı. Şafak sökmek üzereydi. Geceyi sağ salim atlatmıştı.

İç çekerek arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu.

Birkaç saat sonra Nox'un şatodan ayrıldığı haberinin yayılmasıyla Celaena'ya son sınavın iptal edildiği haberi geldi. Ertesi gün Mezar, Renault ve Cain'le düello yapacaktı.

Yarın... Ve sonra hürriyetinin akıbeti belli olacaktı.

46. BÖLÜM

Dorian'ın etrafındaki orman hâlâ sessiz ve donmuş haldeydi. Yanından geçtiği ağaçlardan aşağı kar yığınları dökülüyordu. Gözleri dalların ve çalıların arasını yokluyordu. Avlanmak ve soğuk havayı iliklerinde hissetmek ihtiyacı duyduğu için oradaydı.

Ne zaman gözlerini kapasa gözlerinin önüne onun yüzü geliyordu. Celaena aklından çıkmıyor; onu düşündükçe içinden onun adına görkemli ve muhteşem şeyler yapmak, bir tacı hak edecek bir erkek olmak geliyordu.

Fakat Celaena... Dorian onun kendisi için neler hissettiğini bilmiyordu. Evet kendisini öpmüştü –hem de hırsla– ama geçmişte âşık olduğu kadınlar ona karşı hep daha arzulu olmuşlardı. O kadınlar ona hayran hayran bakarlardı. Oysa Celaena ona fare yakalamış bir kedi gibi bakıyordu. Dorian doğrulup yakınlarında bir hareket var mı diye bakındı. On metre kadar ötesinde ağaç kabuğu yemekle meşgul olan bir erkek geyik vardı. Dorian atını durdurup sırtındaki kılıftan bir ok çekti. Fakat çektiği yayı gevşetti. Celaena ertesi gün düello yapacaktı.

Ona bir zarar gelirse... Hayır, Celaena başının çaresine bakabilirdi; güçlü, zeki ve çevikti. Dorian fazla ileri gitmişti; onu asla öpmemesi gerekirdi. Çünkü geçmişteki gelecek hayalleri ve o geleceği kiminle geçireceğine dair düşünceleri her ne olursa olsun; artık bir başkasıyla olabileceğini, bir başkasını arzulayabileceğini düşünemiyordu.

Sessiz ormana karlar düşmeye başladı. Dorian gri göğe bakıp oyun parkında atını sürmeye devam etti.

Celaena balkon kapılarının önünde dikilmiş, Rifthold'a bakıyordu. Çatılar hâlâ karla kaplıydı ve tüm evlerin ışıkları göz kırpyordu. Orada hüküm süren yozlaşma ve pisliğin farkında olmasa şehir gözüne güzel bile görünebilirdi. Bir de nasıl bir canavarın şehre hükmettiğini bil-mese. Nox'un çok ama çok uzaklara kaçmış olmasını diledi. Muhafızlarına o gece ziyaretçi istemediğini ve Chaol ya da Dorian gelirse onları geri çevirmelerini söylemişti. Bir kez kapısı çalınmış ama o yanıt vermeyince gelen her kimse ayak diretmeden gitmişti. Celaena elini pencere-lerden birinin camına koyup camın soğuk ısırığının tadını çıkardı. Saat on ikiyi vurdu.

Yarın –ya da artık bugün demek daha mı doğru olurdu?– Cain'le yüzleşecekti. Antrenmanlarda onunla hiç kılıç talimi yapmamıştı. Diğer yaverler onunla şanslarını denemeye çok hevesli olmuşlardı. Cain güçlü olsa da onun kadar çevik değildi. Yine de çok dirençli bir rakipti. Bir süre ondan kaçması gerekecekti. Chaol'la yaptıkları onca koşu antrenmanın faydasını görmek, Cain'in kendisinden önce bitkin düşmesi için dua ediyordu. Kaybederse...

Bu olasılığı düşünme bile.

Alnını cama yasladı. Endovier'a dönmektense düelloda ölmek daha mı onurlu olurdu? Ya da kralın yaveri olmaksansa ölmek mi? Kral ona kimleri öldürtecekti?

Adarlan Suikastçısı olarak onun da söz hakkı vardı. Hayatını Arobynn Hamel yönetirken bile hangi işleri alıp hangilerini almayacağına Celaena karar verdi. Çocukları öldürmezdi. Terrasen'li kimseyi öldürmezdi. Fakat kral ondan herkesi öldürmesini isteyebilirdi.

Elena yaveri olduğu krala hayır diyebileceğini mi sanıyordu? Midesi ekşidi. Şimdi bunun sırası değildi. Cain'e, onu nasıl bitkin düşüreceğine odaklanmalıydı.

Fakat ne kadar uğraşsa da tek düşünebildiği bir sonbahar günü aksi bir muhafız kıtası yüzbaşısı tarafından Endovier'dan çekip alındığıydı. Celaena kaybedeceklerinin ne denli fazla olduğunu bilse prensin pazarlığına ne yanıt verirdi? Başka şeylerin –başka insanların– kendisi için hürriyeti kadar önemli olacaklarını bilse güler miydi?

Celaena boğazındaki yumruyu yuttu. Belki de yarın uğruna savaşağı başka nedenler vardı. Belki şatoda geçirdiği birkaç ay ona yetmemişti. Belki... Belki eninde sonunda kavuşacağı hürriyetinden başka sebeplerden dolayı orada kalmak istiyordu. Endovier'dan gelen o ümitsiz suikastçını, işte *buna* dünyada inanmazdı.

Fakat gerçekti bu. Orada kalmak istiyordu.

Bu da yarını olduğundan çok daha zor bir hale getiriyordu.

47. BÖLÜM

Kaltain kırmızı pelerinine sarınıp kendisine verdiği sıcaklığın keyfini çıkardı. Şu düellolar neden dışarıda yapılıyordu ki? Daha suikastçı gelmeden donacaktı! Parmığıyla cebindeki küçük şişeyi yoklayıp ahşap masanın üzerindeki iki kadehe baktı. Sağdaki Sardothien'inkiydi. Kadehleri karıştırmaması gerekiyordu.

Kralın yanında dikilen Perrington'a baktı. Sardothien yolundan çekildiğinde, Dorian yine özgür kaldığında neler yapacağını düğ tahmin bile edemezdi. Kaltain'in karnının ısındığını hissetti.

Düğ ona doğru hareketlenirken Kaltain gözlerini düellonun yapılacağı yer karolarıyla kaplı verandadan ayırmadı. Perrington, Kaltain'in önünde durup ne yaptığını kimse görmesin diye onun ve diğer konsey üyelerinin arasına geçti.

Düğ "Dışarıda bir düello için hava biraz serin," dedi. Düğün elini öptüğü Kaltain gülümseyip pelerinin kıvrımlarını masanın üzerine bıraktı. Çaktırmadan hareketlendirdiği, boştaki elini kırmızı pelerininle perdeleyen

Kaltain şişenin kapağını açıp içindekileri şaraba boca etti. Dük ayağa kalktığında Kaltian küçük şişeyi cebine geri koymuştu bile. Şaraba Sardothien'ı zayıflatmaya yetecek, başını döndürüp dikkatini dağıtacak kadar zehir koymuştu.

Kapı aralığında bir muhafız belirdi; sonra bir tane daha. İkisinin arasında bir figür yürüyordu. Erkek kıyafetleri giymiş bir kadındı bu. Yine de Kaltain kadının siyah ve altın rengi ceketinin ustalıkla dikildiğini kabul etmeliydi. O kadının bir suikastçi olduğunu düşünmek kendisine tuhaf gelse de onu orada gördüğünde Kaltain'e Sardothien'ın önceki tuhaflikları ve kusurları mantıklı göründü. Kaltain parmağını kadehin tabanında gezdirip sırttı.

Dük Perrington'ın yaveri saat kulesinin arkasından çıktı. Kaltain'in kaşları kalktı. Uyuşturulmasa Sardothien'ın öyle bir adamı yenebileceğine cidden inanıyorlar mıydı?

Kaltain geriye doğru bir adım atarak masadan uzaklaşırken diğer iki yaver de geldiğinde Perrington gidip kralın yanına oturdu. Yüzlerinde hevesli bir ifadeyle dökecek kanı bekliyorlardı.

Celaena siyah taşlı saat kulesini içine alan geniş verandada dikilirken titrememek için kendisini tuttu. Düello-ları ne diye dışarıda yaptıklarını anlamıyordu; bunun tek amacı yaverleri daha da rahatsız koşullarda dövüş-türmek olabilirdi. Celaena şatonun duvarı boyunca uzanan pencere camlarına özlemle baktıktan sonra gözlerini kırağı kaplı bahçeye çevirdi. Şimdiden ellerini hissetmez

olmuştu. Ellerini kürk astarlı ceplerine sokup parke taşlarının üzerine tebeşirle çizilmiş olan devasa çemberin kenarında dikilen Chaol'a yaklaştı.

Celaena "Burası buz gibi," dedi. Siyah ceketinin yakası ve yenleri tavşan kürküyle astarlanmış olsa da bu yeterli gelmiyordu. "Neden bana düelloların dışarıda yapılacağını söylemedin?"

Chaol başını iki yana sallayıp Mezar'a ve Celaena'nın soğuktan en az kendisi kadar etkilendiğini görüp memnun olduğu Renault'ya –Kurukafa Körfezi'nden gelen paralı askere– baktı. Chaol "Bilmiyorduk; kral bu kararı az önce aldı," dedi. "En azından hemen bitiverecek," deyip hafifçe gülümsese de Celaena ona gülümsemedi.

Gökyüzü açık maviydi ve kuvvetli bir rüzgârın soğuğu iliklerine işleyen Celaena dişlerini gıcırdattı. Masadaki on üç koltuk yavaş yavaş dolarken ortada kral ve Perrington oturuyordu. Kaltain'in üzerinde beyaz kürk astarı olan hoş bir kırmızı pelerin vardı. Gözleri buluştuğunda Celaena kadının neden kendisine gülümsediğini merak etti. Hemen sonra Kaltain gözlerini kaçırıp kuleye baktığında onunla aynı yöne bakan Celaena sebebi anladı.

Cain sırtını saat kulesine yaslamıştı. Kasları tuniğinden fırlayacak gibiydi. Tüm o çalınmış güç... Ridderak, Celaena'yı da öldürmüş olsa neler olacaktı? Cain o gün orada olduğundan ne denli daha kuvvetli olacaktı? Daha da beteri, geniş göğsünde kanatlı ejder armasıyla kraliyet muhafızlarının kırmızı ve altın rengi giysisi vardı. Yanından çok güzel bir kılıç sarkıyordu. Şüphesiz kılıç Perrington'un hediyesiydi. Dük yaverinin gücünden haberdar mıydı? Ona haber vermeye çalışsa da kimse

Celaena'ya inanmazdı.

Midesi bulandı. Chaol onu dirseğinden tutup verandanın uzak ucuna götürdü. Celaena masada kendisine endişeli gözlerle bakan iki yaşlı adam olduğunu gördü. Başıyla onları selamladı.

Lord Urizen ve Lord Garnel, anlaşılan elinizi kana bulayacak kadar arzu ettiklerinize ulaşmışsınız.

İki lord Celaena'yı suikast düzenlemesi için tutalı iki yıl kadar olmuştu; birbirlerinden habersiz bir şekilde, aynı adamı öldürtmek için. Tabii Celaena bu durumdan onlara bahsetmemiş ve ikisinin parasını da almıştı. Lord Garnel'a göz kırpmasıyla adamın beti benzi attı; sıcak kakao dolu kadehini deviren lordun önünde duran kâğıtlar mahvoldu. Tabii onların sırlarını saklayacaktı; yoksa şöhretlerine gölge düşerdi. Fakat hürriyetini kazanması için bir oylama yapılacak olursa... Celaena, Lord Urizen'a gülümseyince beriki bakışlarını kaçırdı. Sonra suikastçi gözlerini kendisine baktığını fark ettiği bir başka adama çevirdi.

Kral. Celaena içindeki sarsıntıyı belli etmeden başını öne eğdi.

Chaol'un "Hazır mısın?" diye sormasıyla Celaena irkil-di; yüzbaşının yanında olduğunu unutmuştu.

"Evet," dese de, samimi değildi. Rüzgâr saçlarını yalayıp buz gibi parmaklarıyla düğümledi. Her zamanki yürek yakan yakışıklılığıyla Dorian da masada göründü ve ona kederli bir gülümsemeyle baktıktan sonra ellerini cebine sokup gözlerini babasına çevirdi.

Son konsey üyesi de masadaki yerini aldı. Nehemia gelip geniş, beyaz çemberin kenarında dikildiğinde Celaena

başını ona doğru eğdi. Prenses, Celaena'nın bakışlarına karşılık verip onu yüreklendirmek için çenesini yukarı kaldırdı. Üzerinde muhteşem bir elbise vardı: Üzerine tam oturan bir pantolon, demir sarmallarla süslenmiş bir tunik ve dizine kadar gelen çizmeler. Ayrıca elinde başına kadar ulaşan tahta bir sopa tutuyordu. Celaena gözleri dolarak prensesin bunu kendisini onurlandırmak için yaptığını fark etti. Bir savaşçı dostu olan bir başka savaşçıya yanında olduğunu böyle belli ediyordu.

Kralın ayağa kalkmasıyla herkes sustu. Celaena'nın iç organları taşlaştı ve kendisini aynı anda hem hantal ve aptal hem de hafif ve yeni doğmuş bir bebek gibi zayıf hissediyordu. Chaol onu dirseğiyle dürtüp masanın karşısına geçmesini işaret etti. Celaena ayakta durmaya odaklanarak hareketlense de kralın yüzüne bakmadı. Neyse ki iki yanına Renault ve Mezar geçmişti. Yanına geçen Cain olsa Celaena her şeyi oracıkta bitirmek için kendisini tutamayıp onun boynunu kırıverebilirdi. Bir sürü insanın gözü üzerindeydi...

Adarlan Kralı'nın en fazla üç metre uzağında dikiliyordu. Özgürlük veya ölüm o masada duruyordu. Celaena'nın geçmiş ve geleceği cam bir tahtın üzerinde oturuyordu. Gözleri Nehemia'ya kaydığında prensesin alev alev yanan, vakur gözleri onu iliklerine kadar ısıttı ve kollarının titremesini durdurdu.

Adarlan Kralı konuşmaya başladı. Celaena onun yüzünü görürse Nehemia'nın gözlerinden aldığı gücün azalacağını düşünerek krala değil, onun gerisindeki tahta baktı. Konsey üyeleri arasında kim olduğunu bilen –hatta kimliğinden şüphelenen– birileri var mıydı acaba? Acaba

Kaltain'ın orada bulunmasının nedeni Dük Perrington'ın ona Celaena'nın aslında kim olduğunu söylemesi olabilir miydi?

“Sefil hayatlarınızdan, kraliyet için kutsal bir savaşçıya dönüşmeyi hak ettiğinizi ispatlamak için koparıldınız. Aylar süren eğitimin ardından yaverimin kim olacağını belirleyecek olan o an geldi. Birbirinizle düello yapacaksınız. Sadece rakibinizi öldürebilecek bir avantajı elde ettiğinizde düelloyu kazanabilirsiniz.” Ardından Celaena'ya doğru sert bir bakış atıp “Ancak *daha ileri gitmeyeceksiniz*,” diye ekledi. “Önce Cain ve Konsey Üyesi Garnel'in yaverleri kapışacak. Ardından oğlumun yaveri Konsey Üyesi Mullison'ın yaveriyle karşılaşacak.”

Kralın sadece Cain'in ismini bilmesine şaşmamak gerekirdi. Hatta o kabadayıyı çoktan yaveri olarak görüyor olabilirdi. “Kazananlar son bir düelloda karşılaşacaklar. O düellodan galip çıkan kralın yaveri olacak. Anlaşıldı mı?”

Yaverler başlarını salladılar. Kısa bir an için Celaena kralı son derece şeffaf bir şekilde gördü. Herhangi bir adamdı o; elinde çok büyük bir güç olan bir adam. Ve Celaena o kısa an boyunca ondan korkmadı. O tanıdık sözcükleri kalbine sararak yemin etti: *Korkmayacağım*. Kral “Öyleyse düelloların başlamasını emrediyorum,” dedi.

Kralın ringin boşaltılması için verdiği bu işaretin ardından Celaena, Chaol'un yanına gitti.

Cain ve Renault kralın önünde eğildiler ve birbirlerini selamladıktan sonra kılıçlarını çektiler. Celaena gözlerini dövüş pozisyonu alan Renault'nun bedeninde gezdirdi. Daha önce onun Cain'le kavgaya tutuştuğuna şahit

olmuştı; Renault asla kazanmamış olsa da ona karşı Celaena'nın ihtimal vermediği kadar uzun süre direnmişti.

Cain kılıcını havaya kaldırdı. Silahı Renault'nunkinden daha iyiydi ve boyu ondan otuz santim kadar daha uzundu.

Kral "Başlayın," dedi. Metaller parıldadı. Birbirlerine doğru hamle yapıp geri kaçıyorlardı. Savunmaya geçmeyi reddeden Renault bir kez daha ileri atılıp Cain'in kılıcına birkaç güçlü darbe indirdi. Celaena gergin omuzlarını gevşetmek ve soğuk havayı içine çekmek için kendisini zorladı.

Celaena, Chaol'a dönüp ona "Sence benim ikinci düelloya çıkacak olmam tamamen tesadüf mü?" diye sordu.

Chaol dikkatini düellodan ayırmadı. "Bence bu sana doğru düzgün dinlenmen için vakit sağlayacak." Yüzbaşı çenesiyle düello yapan adamlara işaret etti. "Cain bazen sağ tarafını korumayı unutuyor. Bak." Celaena saldıran Cain'in bedeninin sağ yanını açık bırakacak şekilde dönüşünü izledi. "Renault bunun farkında bile değil." Cain inleyerek kılıcını Renault'nun kılıcına bastırarak paralı askeri bir adım gerilemeye zorladı. "Az önce fırsatı elinden kaçırdı."

Rüzgâr kükreyerek etraflarından esti. Chaol düelloyu izleyerek "Soğukkanlılığını koru," dedi. Renault geri çekiliyordu; Cain kılıcını savurdukça onu yere tebeşirle çizilmiş olan çemberin kenarına daha da yaklaştırıyordu. Ringin bir adım dışına çıkarsa Renault diskalifiye olacaktı. Chaol "Seni kışkırtmaya çalışacak," dedi. "Öfkelenme. Sadece Cain'in kılıcına ve savunmasız yanına odaklan."

Celaena “Biliyorum,” deyip bakışlarını düelloya çevirdiğinde haykıran Renault’nun geriye doğru sendelediğini gördü. Burnundan kan akan paralı asker sertçe yere çarptı. Yumruğuna Renault’nun kanı bulaşmış olan Cain gülümseyerek kılıcı Renault’nun kalbine doğrulttu. Kanlı yüzü kireç gibi olan paralı asker dişlerini gösterip gözlerini kendisini mağlup eden adama dikti. Üç dakika dayanamamıştı.

Biri nazikçe alkış tutarken Celaena, Lord Garnel’in yüzünün öfkeyle çarpıldığını gördü. Celaena lordun çok para kaybettiğinden emindi.

Kral “Cesur bir çabaydı,” dedi. Cain eğilerek selam verdi ve elini uzatıp Renault’yu kaldırmadan verandanın diğer ucuna doğru yürüdü. Renault, Celaena’nın umduğundan daha büyük bir ağırbaşlılık sergileyerek ayağa kalktı ve kralın önünde eğilip alçak sesle ona teşekkür etti. Ardından paralı asker burnunu tutarak sessizce uzaklaştı. Kaybetmek ona nelere mal olacaktı, şimdi ne-reye dönecekti?

Ringin karşı yanında duran Mezar, Celaena’ya gülümseyip elini kılıcının kabzasına götürdü. Celaena yüzünü ekşitemek için kendisini zorladı. Tabii ya, dövüşte rakiplerin en tuhafıyla eşleşmezse olmazdı. Hiç olmazsa Renault temiz yüzlü bir adamdı.

Kral “Az sonra başlayacağız,” dedi. “Silahlarınızı hazırlayın.” Ardından Perrington’a dönüp onunla şiddetli esen rüzgârda kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı.

Celaena, Chaol’a döndü. Fakat Chaol ona Celaena’nın antrenmanlarda kullandığı vasat kılıcı vermek yerine

kendi kılıcını kınından çıkardı. Kartal şeklindeki kabza öğlen güneşinde parıldadı. Chaol “Al bunu,” dedi.

Kalbinin atışları kulağında gümbürdeyen Celaena kılıcı almak için elini kaldırdığında biri dirseğine dokundu.

Nehemia ona Eyllwe dilinde “İzin verirsen sana bunu vermek istiyorum,” dedi. Prenses özenle işlenmiş, demir uçlu dövüş sopasını ona uzatınca Celaena bir Chaol’un kılıcına bir de dostunun silahına baktı. Kılıcı seçmesi besbelli daha akıllıca olsa da –zaten Chaol’un ona kendi silahını teklif etmesi tuhaf bir şekilde Celaena’nın başını döndürmüştü– sopa...

Nehemia eğilip Celaena’nın kulağına fısıldadı. “İzin ver, onları yere yıktığın silah bir Eyllwe silahı olsun.” Sesi titriyordu. “Eyllwee ormanlarından gelen bu ağaç, Adarlan’ın çeliğini alt etsin. Kralın yaveri masumların çilesini anlayan biri olsun.”

Elena da aylar önce ona aşağı yukarı aynı şeyi söylememiş miydi? Celaena yutkunarak Chaol’un kılıcını indirdi ve bir adım geri giderek ikisinden uzaklaştı. Nehemia gözlerini ondan ayırmadı.

Celaena prensesin kendisinden ne istediğini biliyordu. Kralın yaveri olduğunda sayısız hayatı kurtarmanın, kralın otoritesini sarsmanın yollarını bulabilirdi.

Celaena kralın kendi atası olan Elena’nın da aynı şeyi istiyor olabileceğini fark etti.

Bu düşünce kendisini bir nebze korkutsa da, krala karşı durmak düne kadar asla cesaret edemeyeceğini düşündüğü tek şey olsa da Celaena ne sırtındaki üç yara izini ne Endovier’da bıraktığı köleleri ne de katledilen beş yüz Eyllwe asisini unutamazdı.

Celaena sopayı Nehemia'nın ellerinden aldı. Prenses yüzünde sert bir ifadeyle ona gülümsedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Chaol, Celaena'nın seçimine karşı çıkmadı. Sadece kılıcını kınına soktu ve Nehemia'yı başıyla selamlayıp ringe çıkmaya hazırlanan Celaena'nın sırtını sıvazladı.

Celaena deneme amacıyla sopayı etrafındaki boş alanda birkaç kez savurdu. Dengeli, sert ve güçlü bir sopaydı bu. Yuvarlak demir ucu bir adamı rahatça yere sere sere bilirdi.

Sopada Nehemia'nın ellerindeki yağı hissedebiliyor, işlenmiş ahşabın üzerinde dostunun nilüfer çiçeği parfümünün kokusunu alabiliyordu. Evet, sopa iyi iş görecek-ti. Verin'i çıplak elleriyle yere sermişti. Bu sopayla hem Mezar'ı hem de Cain'i alt edebilirdi.

Hâlâ Perrington'la konuşan krala baktığında Dorian'ın kendisini izlediğini fark etti. Safir rengi gözleri göğün parlaklığını yansıtsa da onları Nehemia'ya çevirmesiyle bir nebze karardılar. Dorian pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi; yoksa Nehemia'nın teklifinin neyi sembolize ettiğini fark mı etmişti? Celaena hemen bakışlarını yere çevirdi.

Bunları sonra dert ederdi. Ringin öte yanında Mezar bir aşağı bir yukarı yürüyor, kralın dikkatini yeniden düelloya çevirip dövüşün başlamasını emretmesini bekliyordu.

Celaena titrek bir nefes verdi. Sonunda oradaydı işte. Sopayı sol eline alıp ahşabın gücünü, dostunun gücünü içinde hissetti. Birkaç dakikada pek çok olabilir, pek çok şey değişebilirdi.

Yüzünü Chaol'a çevirdi. Rüzgârın saç örgüsünden ayırdığı birkaç tutamı kulaklarının arkasına kısırdı.

Sessizce "Ne olursa olsun," dedi, "sana teşekkür etmek istiyorum."

Chaol başını yana eğdi "Niçin?"

Celaena'nın gözleri sulansa da bunu sert esen rüzgâra bağlattı ve ıslaklık geçsin diye gözkapaklarını kırıştırdı. "Hürriyetime bir anlam kattığın için."

Chaol bir şey demedi; sadece Celaena'nın sağ elinin parmaklarını avucuna alıp başparmağıyla suikastçının taktığı yüzüğü ovdu.

Kral elini verandaya doğru sallayıp "İkinci düello başlasın," diye gürledi.

Chaol, Celaena'nın elini sıktı. Soğuk havanın aksine teni sıcaktı. "Canına oku," dedi. Mezar ringe girip kılıcını çekti.

Celaena elini Chaol'un elinden çekip sırtını dikleştirdi ve ringe adım attı. Çabuk hareketlerle önce krala sonra da rakibine doğru eğildi.

Mezar'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık veren suikastçı iki elinde kavradığı sopasıyla gülümseyerek dizlerini büktü.

Ne tür bir belaya bulaştığından haberin yok, küçük adam.

48. BÖLÜM

Tam da Celaena'nın beklediği gibi Mezar üzerine atılıp kırabileceğini umarak dosdoğru sopasına hücum etti.

Fakat Celaena dönerek yana kaçtı. Mezar havayı döerken Celaena sopanın arka ucunu onun kalçasına indirdi. Mezar sendelese de dengesini kaybetmedi ve bir ayağı üzerinde dönerek bir kez daha Celaena'nın üzerine yürüdü.

Celaena bu kez darbeyi aldı; Mezar'ın darbesi sopanın alt yarısına çarpacak şekilde tutmuştu. Mezar'ın kılıcı tahtaya saplandı ve suikastçı kendi darbesinin gücüyle Celaena'nın kasten gevşek tuttuğu sopanın üst yarısı suratına inen rakibinin üzerine atıldı. Mezar sendeleyerek gerilese de Celaena yumruğunu hazırlamıştı. Yumruk Mezar'ın burnuyla buluşurken Celaena eline yayılan acının ve eklemlerinin altında rakibinin kemiklerinin çıtırtısının verdiği hazzın keyfini çıkardı ve Mezar saldırma fırsatı bulamadan geriye sıçradı. Mezar'ın burnundan akan kan parlıyordu. "Kaltak!" diye tıslayıp kılıcını savurdu.

Celaena sopayı her iki eliyle tutarak darbeyi karşıladı ve parçalanan tahtadan çıkan iniltilere aldırmadan sopayı kılıcın keskin kenarına daha da yapıştırdı. Homurtular çıkararak Mezar'ı ittikten sonra kendi etrafında döndü. Başının arkasına sopanın tepesini indirdiği rakibi iki yana sallansa da dengesini topladı. Mezar kanayan burnunu sildi; hızlı hızlı nefes alırken gözleri alev saçıyordu. Çopur yüzünde vahşi bir ifadeyle saldırarak doğrudan Celaena'nın kalbini hedef aldı. Öyle vahşi ve çabuk hareket ediyordu ki artık durması imkânsızdı.

Celaena diz çöktü. Kılıç başının üzerinden geçerken Mezar'ın bacaklarını hedef aldı. Ayaklarını yerden kestiği rakibinin ne bağırmaya ne de Celaena göğsünün üzerine oturduğunda silahını kaldırmaya vakti oldu; Celaena sopanın demir ucunu Mezar'ın boğazına yasladı.

Dudaklarını Mezar'ın kulağına yaklaştıran Celaena "Adım Celaena Sardothien," diye fısıldadı. "Fakat adımın Celaena, Lillian ya da Kaltak olması bir şey fark ettirmez çünkü bana ne isim takarsan tak seni yenerim." Ayağa kalkarken Mezar'a gülümsedi. Burnundan akan kan yanağından aşağı süzülen Mezar ona öylece bakakaldı. Celaena cebinden çıkardığı mendili Mezar'ın göğsüne bıraktı ve "Sende kalsın," dedikten sonra verandadan çıktı.

Celaena tebeşirle çizilmiş çizginin öte yanına geçer geçmez Chaol'un yanına gitti. Yüzbaşıya "Ne kadar sürdü?" diye sordu. Nehemia'nın kendisine gülümsediğini gören Celaena sopasını hafifçe havaya kaldırıp onu selamladı.

"İki dakika."

Celaena kaptana sıırttı. Yorulduğu bile söylenemezdi. "Cain'in zamanından iyi."

Chaol “Ve kesinlikle daha dramatik,” dedi. “Mendil gerçekten gerekli miydi?”

Celaena dudağını ısırıldı. Tam Chaol’un sorusunu yanıtlayacakken kralın ayağa kalkmasıyla kalabalık sustu. Kral “Galipler için şarap,” dediğinde Cain ringin kenarındaki yerinden kalkıp kralın masasına gitti. Celaena, Chaol’un yanında kaldı.

Kralın eliyle işaret ettiği Kaltain itaatkâr bir tavırla üzerinde iki kadeh olan gümüş bir tepsiyi eline aldı. Kadehlerden birini Cain’e verdi. Celaena’nın yanına gidip diğer kadehi suikastçının eline tutuşturduktan sonra kralın masasının önünde durdu.

Kaltain dramatik bir ses tonuyla “En iyi temennilerle, Ulu Tanrıça’yı şerefliendirmek için,” dedi. Celaena’nın içinden onu yumruklamak geldi. “Bu şarap hepimizi dünyaya getiren anneye adağınız olsun. İçin ve bırakın o sizi kutsayıp gücünüzü tazelesin.” Bu metni kim yazmıştı acaba? Kaltain onlara doğru eğilirken Celaena kadehi dudaklarına götürdü. Kral şarabı içen Celaena’ya gülümsedi. Suikastçı şarabını bitirdiğinde Kaltain kadehi aldı ve Cain’in kadehini de reverans yaparak aldıktan sonra oradan sıvıştı.

Kazan. Kazan. Kazan. Cain’i hemen yere indir.

Kral “Hazırlanın,” emrini verdi. “İşaretimle başlayın.” Celaena, Chaol’a baktı. Hani dinlenmesi için biraz süre tanınacaktı? Dorian bile kaşlarını kaldırmış babasına bakıyor fakat kral oğlunun sessizce sorusunu fark etmeye yanaşmıyordu.

Cain kılıcını çekti ve yüzünde yıllık bir gülümsemeyle ringin ortasında savunma pozisyonu aldı.

Chaol omzuna dokunup kestane rengi gözlerinde he-nüz çözemediği hislerle kendisine bakmasa Celaena di-linin ucuna kadar gelen küfürleri savuracaktı. Chaol'un yüzünde suikastçıya içini acıtacak kadar güzel gelen bir güç vardı.

Chaol sadece onun duyabileceği bir sesle "Kaybetme," diye fısıldadı. "Seni ta Endovier'a kadar geri götürecek bir havada değilim." Kralın öfkeli bakışlarına aldırış etme-den başını dik tutan Chaol yana çekilirken Celaena'nın görüşü bulanıklaştı.

Cain elinde parlayan geniş ağızlı kılıcıyla yaklaşırken Celaena derin bir nefes alıp ringe adım attı.

Erilea fatihi ellerini havaya kaldırdı. "Başlayın!" diye kükrediğinde Celaena başını iki yana sallayıp görüşün-deki bulanıklığı gidermeye çalıştı. Cain daireler çizmeye başladığında sakinleşmeye çalışarak sopayı bir kılıç gibi tuttu. Kasları gerilirken aniden midesi bulandı. Neden-se çevresindeki her şey hâlâ pusluydu. Dişlerini sıkarak gözlerini kırıştırdı. Cain'in kendi gücünü ona karşı kul-lanacaktı.

Cain umduğundan daha erken saldırıya geçti. Celaena sopasını rakibinin keskin kenarlarından sakındığı kılı-cının geniş yüzüne çarptırarak saldırıyı savuşturdu ve ahşaptan çıkan iniltileri işittiğinde geri sıçradı.

Cain öyle hızlı bir darbe indirdi ki bu kez sopasını kılıcın keskin kenarından kurtaramadı. Kılıç sopaya epey derince saplanmıştı. Çarpışmanın etkisi Celaena'nın kollarını ağrıtmıştı. Daha Celaena kendisine gelemeden Cain kılıcını suikastçının sopasından ayırarak hamle yaptı. Celaena güçbela geri kaçarak sopanın demir ucuy-

la hamleyi savuşturdu. Kanı sanki pelteleşmişti ve yavaş akıyordu; ayrıca başı da dönüyordu. Hastalanmış mıydı? Bulantısı da bir türlü geçmiyordu.

Celaena homurdanarak yetenek ve güç gerektiren bir hamleyle rakibinden uzaklaştı. Gerçekten hastalandıysa bu işi olabildiğince çabuk bitirmeliydi. Becerilerini sergileyecek vakit yoktu; özellikle de okuduğu o kitapta yazanlar doğruysa ve Cain ölen yaverlerin güçlerini kendisinde topladıysa.

Saldırıya geçen Celaena çevik bir hareketle sopasını Cain'e doğru salladı. Cain kılıcıyla Celaena'nın hamlesini karşıladı. Celaena sopasını Cain'in kılıcına yaslarken havaya kıymıklar saçıldı.

Celaena kalbinin atışlarını kulaklarında işitirken tahayla çeliğin kapışmasından çıkan ses dayanılmaz bir hal almıştı. Neden her şey yavaşlamıştı böyle?

Celaena saldırdı; her defasında daha hızlı ve daha güçlü. Cain kendisine gülerken neredeyse öfkeden çığlık atacaktı. Ne zaman ona çelme takmak için ayağını oynatsa, ne zaman birbirlerine yaklaşırsalar ya Celaena'nın eli ayağına dolaşıyor ya da Cain onun aklındna geçenleri okuyormuş gibi yana kaçıyordu. Celaena, Cain'in kendisini elinde evirip çevirdiği, ortada kendisinin anlamadığı bir şaka olduğu hissine kapılmıştı ve bu his onu çileden çıkarıyordu.

Celaena sopasını havaya sallayıp Cain'in savunmasız boynuna bir darbe indirmeye çalıştı. Fakat Cain onun hamlesini savuşturdu. Celaena kendi etrafında dönüp bu kez karnına saldırdığında Cain bu ikinci hamleyi de bloke etti.

Beyaz, ıslıl ıslıl dişlerini gösteren Cain “Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?” dedi. “Belki de kendini bu kadar geride tutmaman...”

GÜM!

Sopası Cain’ın böğrüne inen Celaena gülümsedi. Cain iki büklüm yere yığıldı. Fakat Celaena sopasını kaldırdığında öyle güçlü bir mide bulantısı duydu ki kasları gevşedi. Hiç takati kalmamıştı. Cain suikastçının darbesini hiç çaba harcamadan savuşturup ayağa kalktığı anda Celaena geri kaçtı. İşte tam o anda o kahkahayı işitti; o yumuşak, kadınsı ve haince kahkahayı. Kaltain. Celaena dizlerinin bağı çözülmüş olsa da dik durup leydiye ve önündeki masada duran kadehlere baktı. O anda kadeh-tekini şarap değil sınavda gözden kaçırdığı kanotu olduğunu anladı. Uyuşturucu en iyi ihtimalle sanrılara ve dikkat bozukluğuna yol açıyordu. En kötü ihtimalle ise...

Celaena sopayı tutmakta zorlanıyordu. Cain üzerine geldiğinde onun darbelerine karşı koymaktan başka bir çaresi olmayan suikastçı rakibinin kılıcı üzerine indikçe sopasını güçbela kaldırabiliyordu. Kaltain ona ne kadar kanotu vermişti? Sopa çatlıyor, parçalanıyor, inliyordu. Ölümcül bir doz almış olsa şimdiye ölmesi gerektiğini düşündü. Demek ki ona dikkatini odaklayamayacağı kadar çok ama zehirlendiği kolayca ispat edilemeyecek kadar az kanotu vermişlerdi. Odaklanamıyordu ve bedeni bir sıcaklaşıp bir soğuyordu. Cain çok iriydi; bir dağ gibiydi ve darbeleri... Chaol’unkiler onunkiler yanında çocuk darbeleri gibi kalıyordu...

Cain “Şimdiden yoruldu mu yoksa?” diye sordu. “Ne yazık ki onca havladığına değmedi.”

Cain biliyordu. Kendisini uyuşturduklarını biliyordu. Celaena'nın hırslayarak üzerine atıldığı Cain yana çekildikçe gözleri fal taşı gibi açılan Celaena havayı dövüp durdu. Ta ki...

Cain'in yumruğunu sırtına indirmesiyle Celaena gözünün önünden hızla kayan arduaz taşlara yüzünü çarptı.

Üzerine "Acınası haldesin," diye seslenen Cain'in gölgesi düşen Celaena rakibi kendisine yaklaşımadan güçlkle uzaklaştı. Celaena'nın ağzında kan tadı vardı. Bu imkânsızdı; kendisine böyle ihanet edemezlerdi. Cain "Mezar'ın yerinde ben olsam sana yenildiğim için utanırdım," diye ekledi.

Celaena hızlı hızlı ve güçlkle soluyordu, yalpalayarak ayağa kalkıp Cain'in üzerine yürürken dizleri ağrıyordu. Celaena'nın bloke edemeyeceği kadar hızlı bir hamleyle suikastçıyı yakasından kavrayıp geriye itti. Ayağı takılrsa da dengesini koruyan Celaena, Cain'in birkaç metre ötesinde durdu.

Cain kılıcını kasten boşa savurarak Celaena'nın etrafında daireler çizdi. Gözleri simsiyahtı, tıpkı bir başka dünyaya açılan o kapı gibi. Kaçınılmaz olanı geciktiriyordu; yemeden önce avıyla oynayan yırtıcı bir hayvan gibiydi. Her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Sanrılar başlamadan Celaena'nın buna bir son vermesi gerekiyordu. Sanrılarının kuvvetli olacağını biliyordu: Kâhinler bir zamanlar kanotunu başka dünyalardaki ruhları görmek için kullanırlardı. Celaena'nın sopasını sallayarak ileri atılmasıyla ahşap çelikle buluştu.

Sopa ikiye ayrıldı.

Sopanın demir ucu verandanın diğer tarafına savru-

lup Celaena'yı işe yaramaz bir tahta parçasıyla baş başa bıraktı. Gözlerinin kara gözleriyle buluştuğu Cain diğer koluyla omzuna bir darbe indirdi.

Acıyı hissetmeden önce çatırtıyı duyan Celaena çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Omzu çıkmıştı. Cain'in omzuna bir tekme indirmesiyle Celaena geriye doğru uçtu ve yere öyle hızlı çarptı ki omzu rahatsız edici bir kütür-tüyle yerine oturdu. Acıdan gözleri kararan Celaena'nın çevresindeki her şey bir görünüp bir kayboluyordu. Sanki dünya yavaşlamıştı...

Cain, Celaena'nın yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdı. Celaena geriye doğru yalpalayarak onun elinden kurtulduğunda ayaklarının altındaki zeminin hızla kaymasıyla düştü. Sertçe.

Celaena kırık tahta parçasını sol eliyle havaya kaldırdı. Cain soluk soluğa, sırtarak ona doğru yaklaştı.

Dorian dişlerini sıktı. Bir şeyler fazlasıyla ters gidiyordu. Düellonun başladığı andan beri bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı ve Celaena'nın düelloyu kendine kazandıracak bir darbe indirme fırsatı bulup da bunu kullanamadığı andan beri terliyordu. Fakat şimdi...

Cain, Celaena'nın omzunu tekmelemeye hazırladığında Dorian ona bakamadı; zorbanın yerden kaldırdığı Celaena yere düştüğündeyse kusacak gibi oldu. Celaena durmadan gözlerini ovuşturuyordu ve alnından terler akıyordu. Sorun neydi? Dorian'ın buna son vermesi, düelloyu hemen durdurması gerekiyordu. Celaena dövüşe yarın, elinde bir kılıçla ve kendinde çıkmalıydı. Cha-ol cık cık ederken, ayağa kalkmaya çalışıp yere yığılan

Celaena'yı gören Dorian neredeyse bağıracaktı. Cain onunla alay ediyor, sadece bedenini değil iradesini de kırıyordu. Dorian'ın bu duruma son vermesi gerekiyordu.

Cain kendisini geriye atan Celaena'ya doğru kılıcını sallasa da yeterince hızlı değildi. Kılıç bacağındaki kumaş ve deriyi sıyırdığında Celaena ciyakladı. Kan pantolonunun rengini değiştirdi. Buna rağmen Celaena yüzünde meydan okuyan bir öfkeyle ayağa kalktı.

Dorian'ın ona yardım etmesi gerekiyordu. Fakat dövüş müdahale ederse Cain'i galip ilan edebilirlerdi. Bu yüzden giderek artan bir dehşet ve ümitsizlik içinde Cain'in yumruğunun Celaena'nın çenesine inişini izledi.

Celaena kendi etrafında dönerek yere yığıldı.

Celaena, Cain'e bakmak için kanlı yüzünü kaldırdığında Chaol'un içini bir şeyler kemirmeye başladı.

İşe yaramaz hale gelen tahta parçasını hâlâ elinde tutan Celaena diz çöktü. Dudağından kan sızarken dişlerinin arasından hızlı hızlı nefes alıyordu. Cain, Celaena'nın yüzünü o yüzden bir şeyler okuyabiliyormuş, Chaol'un işitemediği bir şeyler duyabiliyormuş gibi süzdü. "Ya baban ne derdi buna?"

Celaena'nın gözlerine korku ve zihin karışıklığı arasında gidip gelen bir ifade oturdu. Suikastçi "Kapa çene-ni," derken yaralarının acısıyla boğuştuğundan sesi titriyordu.

Fakat gülümsemesi giderek yayvanlaşan Cain ona dik dik bakmaya devam etti. "Hepsi orada," dedi. "Üzerine bina diktiğin o duvarın hemen altında. Her şeyi apaçık görebiliyorum."

Neden bahsediyordu böyle? Cain kılıcını havaya kaldırıp parmağını kanın içinde, Celaena'nın kanında gezdirdi. Chaol tiksintisine ve öfkesine rağmen kendisini tuttu. Cain soluğuyla karışan bir kahkaha attı. "Annen ve babanın arasında üzerin onların kanıyla kaplı halde uyanmak nasıl bir şeydi?"

Celaena bir kez daha "Kapa çeneni!" dedi; boştaki eliyle yere yapışmış, yüzü öfkeden ve acıdan çarpılmıştı. Cain hangi yaraya dokunuyorsa, orası müthiş yanıyordu.

Cain "Annen oldukça güzel bir genç kadındı, değil mi?" dedi.

"*Sessiz ol!*" Celaena ayağa dikilmeye kalksa da yaralı bacağı onu aşağı çekiyordu. Güçlülkle havayı ciğerlerine çekti. Cain, Celaena'nın geçmişini nereden biliyordu? Chaol'un kalbi deli gibi çarparsa da ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Güçlülkle ayağa kalkan Celaena dondurucu rüzgârı yırtan sözsüz bir çığlık attı. Acısı öfkesinin içinde erimişti; sopadan geri kalanları Cain'in kılıcına doğru savurdu.

Cain soluk soluğa "İyi," dedi. Celaena'nın sopasına öyle sertçe bastırdığı kılıç tahtanın içine gömülmüştü. "Fakat yeterince iyi değil." Cain'in Celaena'yı ittirdikten sonra bacağına kaldırıp geriye doğru sendeleyerek suikastçının kaburgalarını tekmeledi.

Celaena'nın ayakları yerden kesildi.

Chaol daha önce birinin bu kadar sert bir darbe indirdiğini hiç görmemişti. Yere çarpıp defalarca kez yana doğru yuvarlanan Celaena ancak saat kulesine çarparak durabildi. Suikastçının başı siyah taşla çarptığında Chaol bağırmamak, ringin kenarında kalmak ve Cain'in

Celaena'yı hırpalarken olanlara seyirci kalmak için kendisini zorladı. Her şey nasıl o kadar kısa zamanda kötüye gidebilmişti?

Celaena eli böğründe, titreyerek dizleri üzerinde doğruldu. Hâlâ Nehemia'nın sopasından geri kalan tahta parçasına şiddetli dalgalar arasında bir kayaya yapışmış gibi tutunuyordu.

Cain'in bir kez daha kavrayıp yerde sürüklediği Celaena akan kanının tadına baktı. Cain her an kılıcını kalbine doğrultabilirdi. Bu bir düello değil, bir infazdı. Kimse de kavgayı durdurmak için bir girişimde bulunmuyordu. Onu ilaçlamışlardı. Adil değildi bu. Tüm bedenine yayılan acıya rağmen Cain'in kolları arasında debelenirken güneşin ışığı bir yanıp bir sönüyordu.

Etrafındaki fısıltılar, kahkahalar, öte dünyaya ait sesler işitiyordu. Ona sesleniyorlar, fakat başka, tehlikeli bir isimle...

Göge baktığında Cain'in çenesinin ucunu gördü; Cain onu ayağa kaldırıp suratını buz gibi soğuk, pürüzsüz bir taş duvara çarptı. Celaena'nın etrafını tanıdık bir karanlık çevirdi. Kafatası çarpmanın etkisiyle ağrısa da Celaena kısa bir çığlık attı ve gözlerini karanlığa açtığında karşısında belirene baktı. Önünde bir şey –ölü bir şey– dikiliyordu.

Cildi soluk ve çürüyen bir adamdı bu. Gözleri kıpkırmızı yanıyor ve kaskatı kesilmiş, çarpılmış bedeniyle Celaena'ya işaret ediyordu. Keskin ve upuzun dişleri ağzına zor sığıyordu.

Her şey nereye kaybolmuştu? Sanrılar başlıyor olmalıydı. Bedeni geriye doğru çekilirken ışıklar parladı ve

Cain onu ringin kenarına fırlattığında gözleri pörtledi.

Güneşin önünden bir gölge geçti. Her şey bitmişti. Artık ölecek ya da düelloyu kaybedip Endovier'a dönecekti. Her şey bitmişti. Bitmişti.

Önünde iki siyah çizme belirdi; ardından ringin kenarında eğilen birinin siyah çizmelerini gördü.

Chaol "Ayağa kalk," diye fısıldadı. Celaena başını kaldırıp onun yüzüne bakamıyordu. Her şey bitmişti.

Cain kahkahalar atmaya başladığında Celaena ringin etrafında dönen hasmının ayaklarından yayılan titreşimleri hissetti. Cain muzaffer bir edayla "Elinden gelen *bu mu?*" diye bağırdı. Celaena titredi. Etrafındaki her şey sisten, karanlıktan ve seslerden ibaretti.

Chaol bir kez daha, sesini yükselterek "Ayağa kalk," dedi. Celaena ringin sınırlarını belirleyen, tebeşirle çizilmiş beyaz çizgiye bakakaldı.

Cain bilmesi imkânsız olan şeyler söylemişti; Celaena'nın geçmişini gözlerinden *okumuşt*u. Ve geçmişini biliyorsa... Hıçkırmaya başladı; bunu yaptığı için, akan gözyaşları burnunun direğinden süzülüp yere damladığı için kendisinden nefret etti. Her şey bitmişti.

Chaol nazıkçe "Celaena," dedi. Ardından Celaena Chaol'un elini önce gördü sonra da parke taşlarının üzerinde gezinirken çıkarttığı sesi işitti. Chaol'un parmak uçları beyaz çizginin hemen kenarında durmuştu. Yüzbaşı "Celaena" diye fısıldadı; sesinde acı ve ümit vardı. Celaena'nın elinde bir bunlar kalmıştı; Chaol'un kendisine uzanan eli ve ümit vaadi, çizginin ötesinde kendisini daha iyi bir hayatın beklediği ümidi.

Kollarını hareket ettirmesiyle Celaena'nın gözünde

şimşekler çaktı; fakat azmedip kolunu parmak uçları tebeşir çizgisine ulaşana dek uzattı ve orada, Chaol'un en fazla bir santim ötesinde tuttu. Beyaz çizgi ikisini ayırıyordu.

Celaena gözlerini yüzbaşının yüzüne çevirdiğinde yüzünün çevresinin gümüş bir astarla çevrelendiğini gördü. Chaol sadece "Ayağa kalk," dedi.

Nasılsa o an önemli olan tek şey Chaol'un yüzüydü. Celaena yattığı yerde kımıldandı ve bedenini kaplayan acıyla tekrar hareketsiz kalırken hıçkırıklarını tutamadı. Fakat bakışlarını Chaol'un kahverengi gözlerinden ve sımsıkı kenetlediği dudaklarından ayırmadı; Chaol'un dudakları aralanıp "Ayağa kalk," diye fısıldadı.

Celaena kolunu çizgiden çekip avucunu donmuş zemine yasladi. Diğer elini göğsünün altına çekerken Chaol'a bakmaya devam etti; bedenini yukarı kaldırırken acıdan haykırmamak için kendisini tuttu, omzu az kalsın yerinden çıkacaktı. Sağlam bacağına altına çekti. Doğrulamaya yeltendiğinde Cain'in adımlarının gümbürtüsünü duydu. Chaol'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cain'in yakalayıp bir kez daha saat kulesine yapıştırdığı Celaena'nın dünyası yüzünün taşla çarpmasıyla siyah, pusa ve maviye büründü. Gözlerini açtığında her şey az öncekinden farklıydı. Siyahlık her yerdeydi. İçinde bir yerde, bunun bir sanrı olmadığını; gördüğü şeylerin, gördüğü kişilerin bilinen dünyanın peçesinin hemen ardında gerçekten var olduklarını ve zehirli ilacın nasılsa zihnini bunlara açtığını biliyordu.

Karşısında iki yaratık vardı ve biri kanatlıydı. Kanatlı yaratık sırtıyor, sırtırken de onu alıp...

Yaratığın kapıp havalandırdığı Celaena'nın bağırarak

zamanı bile olmadı. Onu yere fırlattığında ise pençeleri her yanını yırttı. Celaena yerde debelendi. Dünya nereye kaybolmuştu? Neredeydi?

Başka yaratıklar da vardı; yenileri görüldü. Ölüler, iblisler, canavarlar; hepsi de onu istiyordu. İsmi söyleyorlardı. Çoğunun kanatları vardı. Kanatsız olanları ise diğerleri pençelerinde taşıyordu.

Yanından geçerken ona darbeler indiriyorlar, pençeleri etini kesiyordu. Onu kendi diyarlarına götüreceklerdi ve kule ardına kadar açılmış bir kapıya dönüşmüştü. Onu yiyeceklerdi. Dehşet –daha önce hiç tatmadığı bir korku– içini sardı. Yaratıklar Celaena üzerine doğru uçarken Celaena başının üzerini elleriyle örttü ve rastgele tekmeler savurdu. Dünya nereye kaybolmuştu? Ona ne kadar zehir vermişlerdi? Ölecekti. *Özgürlük veya ölüm.*

Kanı direnç ve öfkeyle kaynadı. Boştaki kolunu salladığında kolu gözlerinin yerinde iki kömür parçası olan karanlık bir surata çarptı. Karanlığın dalgalanarak aralanmasıyla Cain'in yüz hatları ortaya çıktı. Celaena güneşi gördü; gerçek dünyadaydı. Zehrin yol açtığı ikinci bir sanrı dalgası başlamadan ne kadar vakti vardı?

Cain'in eli boğazına giderken Celaena kendisini geriye attı. Ancak muskasını tutabilecek kadar vakti oldu. Çınlayan bir kopma sesiyle Elena'nın Gözü boynundan kurtuldu.

Güneş ışığı kaybolurken kanotunun bir kez daha zihninin kontrolünü ele geçirdiği Celaena kendisini bir ölüler ordusunun karşısında buldu. Cain olduğunu anladığı karanlık figür kolunu kaldırdı ve parmakları arasından bıraktığı muska yere düştü.

Onu öldürmek için geliyorlardı.

49. BÖLÜM

Celaena yere yığılıp eliyle izleyicilerin görmediği şeyleri kışkışlarken Dorian gözlerini kocaman açmış, dehşet içinde onu izliyordu. Neler oluyordu? O şaraba bir şey mi karıştırılmıştı? Ayrıca Cain'in orada öylece dikilip gülümsemesinde de anormal bir hal vardı. Yoksa... Yoksa orada onların göremediği bir şey mi vardı?

Celaena çığlık attı. Dorian hiç o kadar korkunç bir çığlık işitmemişti. Chaol ringin kenarında doğrulurken Dorian dostuna “Durdur şunu hemen,” dedi. Fakat yüzü ölü gibi beyaz Chaol'un tek yaptığı kollarını delicesine sallayan suikastçıya şaşkın gözlerle bakmak oldu.

Cain havaya yumruklar ve tekmeler savuran Celaena'nın tepesine çöküp ağzına bir yumruk indirdi. Suikastçının ağzından kan boşandı. Dövüş, babası komut verene ya da Cain Celaena'yı nakavt edene –veya beter bir hale sokana– kadar devam edecekti. Dorian'ın herhangi bir müdahalede bulunursa –hatta şaraba ilaç katıldığını söylemeye bile çalışırsa– Celaena'nın diskalifiye olması-na neden olabileceğini unutmaması gerekiyordu.

Celaena sürünerek Cain'den uzaklaşırken kanı ve tükürüğü yerde bir gölet oluşturuyordu.

Biri Dorian'ın yanında durdu; prens nefes alıp verişinden bunun Nehemia olduğunu anladı. Prenses ona Eyllwe dilinde bir şeyler söyleyip ringin ucuna dek yürüdü. Pelerininin kıvrımları arasında, neredeyse büsbütün gizlediği parmaklarını oynatarak havaya semboller çiziyordu.

Cain, yüzü kireç beyazı ve kırmızı olan Celaena'nın hızlı hızlı soluduğu yere yürüdü. Celaena diz çöküp boş gözlerle ringe, izleyicilere, belki de onların ötesindeki bir şeye baktı.

Cain'i bekliyordu. Kendisini...

Öldürmesi için.

Yere diz çöken Celaena güçlkle nefes alıyor, sanrıdan kurtulup yeninden gerçekliğe dönmenin bir yolunu bulamıyordu. Orada, etrafı bekleyen ölümlerle çevriliydi. Cain olan o karanlık şey yakınında dikilmiş onu izliyordu; ayırt edici tek özelliği yanan gözleriydi. Karanlık Cain'in etrafında rüzgârda uçuşan kumaş parçaları gibi dalgalanıyordu.

Celaena yakında ölecekti.

Işık ve karanlık. Yaşam ve ölüm. Hangisi ait olduğum yer?

Bu düşünce Celaena'yı öyle sarstı ki elleri Cain'e karşı kullanabileceği herhangi bir nesneyi aradı. Böyle bitemezdi. Bir yol bulacaktı, hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktı. *Korkmayacağım.* Endovier'da her sabah bu sözü fısıldamıştı. Fakat şimdi bu sözcüğün ona ne faydası olacaktı ki? Bir iblis üzerine atıldığında ağzından bir çığlık

çıktı. Bu dehşetten veya ümitsizlikten kaynaklanan bir çığlık değil, bir yakarıştı. Bir imdat çağrısı.

İblis, Celaena'nın çığlığından ürkmüş gibi kanatlarını çırpıp geri kaçtı. Cain yarattığı tekrar Celaena'nın üzerine saldırttı.

Fakat sonra müthiş bir şey oldu.

Kapılar, kapılar... Bir sürü kapı ardına kadar açıldı. Ahşaptan, demirden, havadan ve büyüden kapılar.

Bir başka dünyadan kapılar. Altın rengi bir ışık yayan Elena aşağı doğru inmeye başladı. Erilea'ya doğru inerken kadim kraliçenin saçı bir kuyrukliyıldız gibi parlıyordu.

Cain soluk soluğa kalmış olan suikastçıya yaklaşıp kılıcını kaldırıp suikastçının göğsüne doğrulttu.

Elena'nın saflarını yardığı ölümler sağa sola dağıldı. Cain'in kılıcı indi.

Ani bir rüzgârın sertçe çarptığı Cain yere yığılırken kılıcı da verandanın diğer yanına doğru uçtu. Fakat o karanlık ve korkunç dünyada kısıp kalan Celaena'nın tek görebildiğı kadim kraliçenin Cain'in üzerine yürüyüp ölümler saldırıya geçmeden onu yere sermesi oldu. Fakat ölümler geç kalmıştı.

Kendisini çevresine yaydığı altın rengi ışıkla koruyan Elena ölümleri geri püskürttü.

İzleyicilerin hiç şahit olmadıkları kadar güçlü bir rüzgâr verandada kükredi. Rüzgâr öfkesini üflerken herkes ellerini yüzlerine siper etti.

İblisler bağırarak tekrar hücumla geçtiler. Fakat bir kılıcın çınlamasıyla içlerinden biri yere yığıldı. Kılıçtan siyah kanlar damlıyordu. Kraliçe Elena kılıcını havaya

kaldırırken yüzü vahşi bir ifade aldı. Bu bir meydan okumaydı; Elena iblislere savunmasını aşmaları, öfkesini ateşlemeleri için meydan okuyordu.

Celaena gözleri kararsa da Elena'nın başının üzerinde pırıldayan, yıldız şeklindeki tacı ve kraliçenin gümüş zırhının karanlığın içinde nasıl bir fener gibi parladığını fark etti. İblisler tiz çığlıklar atarken Elena bir elini uzattı ve avucunun içinden çıkan altın rengi ışıklar ikisiyle ölümler arasında bir duvar oluşturdu. Ardından kraliçe, Celaena'nın yanına gidip suikastçının başını ellerinin arasına aldı.

Derisi parlayan kraliçe "Seni koruyamam," dedi. Yüzünde bir farklılık vardı; hatları daha keskin daha güzeldi. Bu yüz hatları ona Fey atalarından mirastı. "Sana gücümü veremem." Kraliçe parmaklarını Celaena'nın alnında gezdirdi. "Fakat şu zehri bedeninden atabilirim."

Hemen ötelerinde Cain ayağa kalkmaya çalışıyordu. Dört bir yandan ona doğru esen rüzgâr Cain'i olduğu yere çivilemişti.

Verandanın öteki ucundan esen bir rüzgâr sopanın ucunu Celaena'ya doğru yuvarladı. Tıkırdayarak duran metal uç Celaena'nın yanı başında değil de birkaç metre uzağında durdu. Elena elini Celaena'nın alnına koydu ve "Al onu," dedi. Celaena sopadan geriye kalan parçalara ulaşmak için uzanırken gözlerinin önünde bir güneşli veranda bir sonsuz karanlık belirliyordu. Omzu hafifçe yerinden oynarken acı içinde haykırdı. Sonunda pürüzsüz, oymalı sopayı hissettiğinde sızlayan parmaklarındaki acıyı da hissetti.

Kraliçe "Zehir gittiğinde, beni görmeyeceksin. İblisleri

görmeyeceksin,” deyip Celaena’nın alnına bazı işaretler çizdi. Cain kılıcını alırken krala baktı. Kral başını salladı.

Elena bir kez daha Celaena’nın yüzünü elleri arasına aldı. “Korkma.” Altın rengi ışık duvarının ötesinde ölümler ıgıllıklar atıp inleyerek Celaena’nın ismini tekrarlıyorlardı. Fakat Cain –üzerinde o gölge gibi, karanlık şeyle– duvarı hiç zorlanmadan aştı ve paramparça etti.

Cain, Elena’ya “Bunlar basit numaralar Majesteleri,” diye seslendi. “Sadece basit numaralar.”

Elena hızla ayağı kalkıp Celaena’ya doğru giden Cain’in yolunu kesti. Cain’in bedeninin kenarından gölgeler fışkırıyor, kor gibi gözleri alevleniyordu. Konuşmaya başladığında dikkatini Celaena’ya odakladı. “Buraya getirildiniz, hepiniz. Bitmemiş oyunun tüm oyuncularını. Dostlarım...” Cain eliyle ölümlere işaret etti. “Bunu bana onlar söyledi.”

Elena parmaklarıyla havaya bir sembol çizerek “Defol git,” dedi. Ellerinden açık mavi bir ışık çıktı.

Cain ışık kendisini ısırmış gibi ulurken, kendi bedenini saran gölge bedeni parçalandı. Sonra karanlık beden yok oldu. Lanetlenmiş ölümler kalabalığı ve önlerinde duran Elena tekrar görüldü. Ölümler üzerine yürüse de sıkıdığı dişlerinin arasından derin derin soluyan kraliçe onları altın rengi kalkarıyla geri püskürttü. Elena dizlerinin üzerine çöküp Celaena’nın omuzlarını tuttu.

Kraliçe “Zehir neredeyse tamamen yok oldu,” dedi. Artık etrafı az önceki kadar karanlık olmayan Celaena sıızan güneş ışığı huzmelerini fark etti.

Paniğinin yerini acı alan Celaena başını salladı. Artık

kışın ayazını, ağrıyan bacağını ve akan kanının ılık yapışıklığını vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. Elena neden oraya gelmişti ve Nehemia neden çemberin kenarında elleriyle acayip hareketler yapıyordu?

Elena “Ayağa kalk,” dedi. Bedeni yarısaydam bir hal almıştı. Ellerini Celaena’nın yanaklarından çektiğinde göğü beyaz bir ışık doldurdu. Zehir, Celaena’nın vücudundan çıktı.

Cain yerde uzanan suikastçının üzerine yürürken etten kemikten bir adamdı artık.

Acı, acı, acı. Bacağı, başı, omzu, kaburgaları acıyordu...

Elena bir kez daha “*Ayağa kalk,*” diye fısıldayıp ortadan kayboldu. Dünya yeniden ortaya çıktı. Cain, Celaena’ya yaklaşmıştı ama çevresinde hiç gölge kalmamıştı. Celaena sopadan geri kalan, üzerinde çentikler açılmış parçayı eline aldı. Görüşü netleşti. Böylece Celaena güçlkle ve titreyerek ayağa kalktı.

50. BÖLÜM

Sağ bacağı bedenini zar zor desteklese de Celaena dişlerini sıkıp doğruldu. Suikastçı omuzlarını dikleştirirken Cain öylece kalakaldı.

Rüzgâr Celaena'nın yüzünü okşuyor, saçları başının gerisinde altın rengi bir bayrak gibi dalgalanıyordu. *Korkmayacağım.* Alnında kör edici, mavi bir ışık yayan bir işaretin acısını hissediyordu.

Cain “O yüzündeki de nedir?” diye sordu. Kaşları yukarı kalkan kral ayağa kalktı, Celaena'nın yakınında duran Nehemia'dan bir hayret nidası çıkırdı.

Celaena ağrıyan, neredeyse işe yaramaz hale gelmiş olan koluyla ağızındaki kanı sildi. Cain homurdanarak, Celaena'nın kafasını uçurmak için kılıcını salladı.

Celaena Tanrıça Deanna'nın yayından çıkan bir ok gibi ileri fırladı.

Suikastçı sopanın sivri ucunu rakibinin savunmasız bıraktığı sağ yanına, tam olarak Chaol'un söylediği noktaya batırdığında Cain'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kan ellerine akarken Celaena sopayı geri çekti ve Cain

kaburgalarını tutarak geriye doğru sendeledi.

Celaena acıyı, korkuyu, simsiyah gözlerini alnında alev alev yanan işarete diken zorbayı unuttu. Bir adım geri gitti ve sopanın kırık ucuyla Cain'in kolunu yarıp kaslarını ve kirişlerini deşti. Cain diğer kolunu ona doğru savurmaya çalışsa da yana çekilen Celaena o kolu da yaraladı.

Cain ileri fırlasa da Celaena yana kaçınca yere yıkıldı. Celaena'nın ayağı sırtına inen Cain başını kaldırdığında kırıldıkça yüzleri bıçak gibi keskinleşen sopanın boynuna dayandığını fark etti.

Çenesi acıyan Celaena "Kılını kıpırdatırsan gırtlığını yerinden sökerim," dedi.

Celaena bir süre hareketsiz kalan Cain'in gözlerinin birer kömür parçası gibi parlamasına yemin edebilirdi. Kısa bir an için onu oracıkta öldürmeyi düşündü. Böylelikle kendisi, ailesi ve Wyrđ işaretlerinin gücüne dair bildiklerini kimseye anlatamazdı. Bunların birazı bile kralın kulağına gitse... Bir mızrağa dönüşmüş olan sopanın ucunu Cain'in boynuna saplamamak için kendisiyle mücadele ederken eli titreyen Celaena rakibinin canını bağışlayıp yara bere içindeki yüzünü krala çevirdi.

Konsey üyeleri gergin bir şekilde alkış tutmaya başladılar. Hiçbiri ringdeki garip olayları, kuvvetli rüzgârın sürüklediği gölgeleri görmemişti. Kral, Celaena'yı süzerken suikastçı onun ölçüp biçen bakışları altında dik durmak için mücadele etti. Sessiz geçen her saniye midesine inen bir yumruk gibiydi. Acaba kral onu yaver ilan etmemenin bir yolunu mu arıyordu? Celaena'ya bir ömür gibi gelen sessizliğin ardından kral konuştu.

“Kazanan oğlumun yaveri.” Dünya sanki Celaena’nın ayakları altından kaydı.

Kazanmıştı. Kazanmıştı. Artık özgürdü; daha doğru-su özgürlüğe olabildiğince yakındı. Kralın yaveri olacak, bir süre sonra da serbest bırakılacaktı...

Her şey bir anda üzerine gelen Celaena sopadan geriye kalan kanlı parçayı yere bırakıp ayağını Cain’in sırtından kaldırdı. Aksak adımlarla uzaklaşırken, zor ve kesik kesik nefes alıyordu. Kurtarılmıştı. Elena onu kurtarmıştı. Ve... kazanmıştı.

Nehemia tam olarak daha önce dikildiği yerdeydi; hafifçe gülümsüyordu fakat...

Prenses yere yığıldı ve korumaları başına üşüştü. Celaena dostuna doğru yürümek istese de dizlerinin bağı çözüldü ve parke taşlarının üzerine çöktü. Dorian üzerinden bir büyü kalkmış gibi ona doğru koşup yanında diz çöktü. Prens defalarca kez Celaena’nın ismini mırıldansa da suikastçı onu güç bela işitiyordu. Yerde iki büküm oturan Celaena’nın yüzünden aşağı sıcak yaşlar akıyordu. Kazanmıştı. Acı içindeki Celaena gülmeye başladı.

Başı yere eğik suikastçı kendi kendine gülümserken Dorian onun bedenini inceledi. Bacağındaki kesik oluk oluk kanıyor, kolu gevşekçe sallanıyor, kesikler içindeki yüzü ve kollarında yeni çürükler oluşuyordu. Yüzü öfkeyle gerilen Cain onun biraz uzağında dikiliyor, böğrünü tutarken parmaklarının arasından kan sızıyordu. Çektiği acıyı hak etmişti.

Dorian babasına “Ona bir şifacı lazım,” dedi. Kral tek kelime etmedi. Dorian bir uşağa “Sen, çocuk...” diye ses-

lendi. “Bir şifacı getir, elinden geldiğince çabuk!” Dorian nefes almakta zorlanıyordu. Cain’in Celaena’ya ilk darbesi indiğinde dövüşü durdurması gerekirdi. Celaena’ya uyuşturucu verildiği o kadar ortadayken oturup olanları izlemekle yetinmemeliydi. Kendisinin yerinde Celaena olsa ona yardım eder, bir an olsun tereddüt etmezdi. Chaol bile Celaena’ya yardım etmiş; ringin kenarında diz çökmüştü. Peki Celaena’ya ilaç veren kimdi?

Kollarını dikkatlice Celaena’ya dolayan Dorian, Kaltain ve Perrington’a doğru baktı. Bunu yaptığı sırada da babasıyla Cain’in bakıştıklarını fark etmedi. Asker hançerini çekti. Fakat Chaol bunu fark etmişti. Cain kızı sırtından bıçaklamak için hançerini kaldırdı. Chaol hiç düşünmeden ikisinin arasına geçip kılıcını Cain’in kalbine sapladı.

Dört bir yana saçılan kanlar Chaol’un kollarını, başını ve giysilerini ıslattı. Nedense kanı ölüm ve çürümüşlük kokuyordu. Cain sertçe yere yıkıldı.

Dünya sessizleşti. Chaol, Cain’in son nefesini verişini izledi. Cain’in gözleri artık Chaol’u görmez olduğunda yüzbaşının yere düşen kılıcının tıngırtısı duyuldu. Cain’in yanında diz çökse de Chaol ona dokunmadı. Ne yapmıştı? Chaol gözlerini kanlı ellerinden ayıramıyordu. Onu öldürmüştü.

Dorian “Chaol,” diye mırıldandı. Kollarındaki Celaena hiç kıpırdamıyordu.

Chaol prene “Ne yaptım ben?” diye sordu. Celaena cıvıltı bir ses çıkarıp titremeye başladı.

İki muhafızın ayağa kaldırıp ringden uzaklaştırdığı Chaol’un tek yapabildiği kanlı ellerine bakmaktı.

Dorian dostunun şatonun içinde gözden kayboluşunu izledikten sonra suikastçıya döndü. Babası şimdiden bağıırıp çağırıyordu.

Celaena öyle titriyordu ki kan yaralarından daha da fazla akar olmuştu. “Onu öldürmemesi gerekirdi... Şimdi Chaol’un...” Celaena acı dolu bir nefes verdi. Celaena “Dorian, o beni kurtardı,” deyip yüzünü prensin göğsüne gömdü. “Dorian, zehri içimden çekip aldı. O, o... Ah, tanrılar adına, neler olduğunu anlamadım bile.” Dorian, Celaena’nın neden bahsettiğini bilmese de onu daha da sıkıca kavradı.

Dorian konsey üyelerinin gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Celaena’nın ağzından çıkan her sözcüğe kulak kabartıyorlar, prensin yapacağı her hareket, vereceği her tepki için gözlerini dört açıyorlardı. Dorian konseye lanet okuyup Celaena’nın saçını öptü. Celaena’nın alnındaki işaret sönmüşleştmişti. İşaret ne anlama geliyordu? Her şeyden önce tüm bu olanlar ne anlama geliyordu? Cain o gün ailesinden bahsedip Celaena’nın bam teline basmış, Celaena kontrolünü tamamen yitirmişti. Dorian onu hiç öyle vahşi ve çıldırmış bir halde görmemişti.

Dorian harekete geçmeyip kahrolası bir korkak gibi dikildiği için kendisinden nefret ediyordu. Hatasını telafi edecek, mutlaka Celaena’nın serbest bırakılmasını sağlayacaktı. Sonra da... Sonra...

Hekime kendisini izlemesini emredip Celaena’yı odasına taşıırken suikastçı Dorian’la hiç didişmemişti.

Dorian politikadan ve entrikadan bıkmıştı. Celaena’yı seviyordu ve hiçbir imparatorluk, hiçbir kral ve hiçbir dünyevi korku onu kendisinden uzaklaştıramayacaktı.

Hayır, onu elinden almaya kalkarlarsa çıplak elleriyle dünyayı paramparça ederdi. Nedense böyle düşünmek kendisini korkutmuyordu da.

Dorian ağlayan suikastçıyı kollarında taşıırken Kaltain onu ümitsizlik ve hayret içinde izliyordu. Celaena uyuşturulduğu halde Cain'i nasıl yenmişti? Neden ölmemişti?

Öfke içindeki kralın yanında oturan Perrington burundan soluyordu. Konsey üyeleri önlerindeki kâğıtlara bir şeyler çiziktiriyorlardı. Kaltain boş şişeyi cebinden çıkarttı. Yoksa düğ ona suikastçıyı yeterince kendinden geçirecek kadar kanotu vermemiş miydi? Dorian neden Sardothien'in cesedi başında ağlamıyordu? Peki kendisi neden Dorian'a sarılıp onu teselli etmiyordu? Başının içindeki ağrının birden canlanmasıyla gözleri karardı ve düzgün düşünemez oldu. Kaltain düğün yanına gidip kulağına fısıldadı. "Bunun işe yaracağını söylememiş miydin?" Sesini kısık tutmakta zorlanıyordu. "Şu lanet ilacın işe yaracağını söylediğini hatırlıyorum!"

Kral ve düğ gözlerini Kaltain'e dikip konsey üyeleri bakışırken Kaltain doğruldu. Ardından düğ yavaşça yerinden kalktı. Düğ gereğinden yüksek bir sesle "Elindeki ne?" diye sordu.

Kaltain öfkeyle "Ne olduğunu biliyorsun!" derken başının içindeki ağrının gök gürültüsü gibi gürlemesine rağmen sesini yükseltmemeye çalışıyordu. Doğru düzgün düşünemiyor; sadece içindeki öfkeye yanıt verebiliyordu. Sadece Perrington'ın işitebileceği bir sesle "Ona verdiğim lanet zehir," dedi.

Perrington'ın yüksek sesle "Zehir mi?" diye sorması üze-

rine Kaltain'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu zehirledin mi? Neden yaptın bunu?" Dük yakınındaki üç muhafıza el etti. Kaltain kendisine kralın neden konuşmadığını, neden yardımına koşmadığını sordu. Perrington ona zehri kralın emri üzerine vermişti, değil mi? Konsey üyeleri suçlayan gözlerle Kaltain'e bakıp fısıldaştılar.

Kaltain düke "Zehri bana sen verdin!" dedi.

Perrington'ın turuncu kaşları çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Kaltain onun üzerine yürüdü. "Seni entrikacı fahişe evladı!"

Dük karşısında isterik bir hizmetkâr varmış gibi yumuşakça ve sakince "Lütfen onu zapt edin," dedi. Kaltain sıradan biriymiş gibi.

Dük kralın kulağına "Size gözünü karartabileceğini söylemiştim. Yeter ki taca..." Muhafızların sürüklediği Kaltain, Perrington'ın sözlerinin kalanını duymadı. Dükün yüzünde hiçbir şey –hiçbir his– yoktu. Perrington onu aptal yerine koymuştu.

Kaltain muhafızlarla mücadele etti. "Majesteleri, *lüt-fen!* Ekselansları bana *sizin...*"

Dük gözlerini kaçırdı.

Kaltain, Perrington'a "Seni öldüreceğim," diye bağırdı. Yalvaran gözlerle yüzünü krala çevirse de o da yüzünü hoşnutsuzca buruşturup gözlerini kaçırdı. Gerçek ne olursa olsun Kaltain'ın söyleyeceği hiçbir söze kulak vermeyecekti. Perrington bunu uzun zamandır planlıyor olmalıydı. Hiç sezdirmeden onu oyununa alet etmişti. Karasevdadan aptala dönmüş gibi davranmış, sonra da Kaltain'i sırtından bıçaklamıştı.

Kaltain muhafızlar kendisini tutarken tekmeler savurup çırpınsa da kralın masası giderek küçüldü. Perrington muhafızların şatonun kapılarına sürüklediği, hayalleri tuzla buz olmuş kadına sıırttı.

51. BÖLÜM

Ertesi sabah, babasının gözlerini üzerine diktiği Dorian başını dik tuttu. Sessiz kaç saniye geçerse geçsin başını eğmedi. Babası Cain'in Celaena'yla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamasına ve uyuşturulduğu ortadayken onu o kadar uzun bir süre incitmesine göz yumduktan sonra... Dorian'ın hâlâ ona öfkeli sözler söylememesi bir mucizeydi. Fakat prensin babasına soracakları vardı ve kendisini dinletmesi gerekiyordu.

Sonunda kral “Evet?” dedi.

“Chaol’a ne olacağını bilmek istiyorum. Cain’i öldürdüğü için.”

Babasının siyah gözleri parladı. “*Sence* ona ne olmalı?”

Dorian “Hiçbir şey,” dedi. “Bence o Cain’i Cela... suikastçıyı korumak için öldürdü.”

“*Sence* bir suikastçının hayatı bir askerinkinden kıymetli mi?”

Dorian'ın safir gözleri karardı. “Hayır ama suikastçı kazandıktan sonra onu arkadan bıçaklamaya çalışmak bence onursuzca bir hareketti.” Dorian, Cain'in bunu yap-

masına Perrington'ın veya babasının izin verdiğini ya da bir şekilde ikisinin Kaltain'in Celaena'ya uyuşturucu verdiklerini ortaya çıkaracak olursa... Prens ellerini iki yanında yumruk yaptı.

“Onur mu?” Adarlan Kralı sakalını sıvazladı. “O kadını ben o şekilde öldürmeye çalışsam beni öldürür müydün?”

Dorian dikkatle “Sen babamsın,” dedi. “Aldığın kararın doğruluğuna güvenirdim.”

“Ne kurnaz bir yalancısın sen! Neredeyse Perrington kadar ustasın.”

“Yani Chaol’a ceza vermeyecek misin?”

“Durup dururken becerikli bir muhafız kıtası yüzbaşısından olmam için bir sebep göremiyorum.”

Dorian iç geçirdi. “Sağ ol baba.” Gözlerindeki minnet içtendi.

Kral umursamaz bir sesle “Başka bir diyeceğin var mı?” diye sordu.

“Ben...” Dorian önce pencereye sonra babasına bakıp bir kez daha cesaretini topladı. Ziyaretinin iki nedeni vardı. “Suikastçıya ne yapacağını bilmek istiyorum”, dediğinde babasının yüzünde kanını donduran bir gülümseme belirdi.

Kral düşünceli bir edayla “Suikastçı...” dedi. “Düelloda rezil bir performans sergiledi; zehirlenmiş olsun olmasının zırıldayan bir kadın yaverim olabilir mi, bilemiyorum. *Gerçekten* işinin ehli olsa daha içmeden zehri fark ederdi. Belki de onu Endovier’a geri göndermeliyim.”

Dorian’ın öfkesi baş döndürücü bir hızla parladı. Dorian “Onun hakkında yanılıyorsun...” diye söze girse de

hemen sonra başını iki yana salladı. “Ben ne dersem diyeyim onu farklı göremeyeceksin.”

“Bir suikastçıda bir canavardan başka ne görmem gerek? Onu buraya emirlerime uysun diye getirttim, oğlunun hayatına ve imparatorluğun işlerine burnunu soksun diye değil.”

Dorian dişlerini gösterdi. Babasına daha önce bu şekilde bakmaya hiç cesaret edememişti. Bu onu heyecanlandırırken babası yavaşça oturdu. Dorian kralın zihninde oğlunun ciddi bir endişe kaynağına dönüşüp dönüşmediğini hesaplıyor olabileceğini düşündü. Fakat babasının bunları umursamadığını fark edip şaşırdı. Belki de babasının kararlarını sorgulama vakti gelmişti.

Dorian “O bir canavar değil,” dedi. “Ne yaptıysa hayatta kalmak için yaptı.”

“Hayatta kalmak mı? Sana söylediği yalan bu mu? Hayatta kalmak için pek çok şey yapabilirdi ama o öldürmeyi seçti. Öldürmekten zevk aldı. Seni avucunun içine aldı, değil mi? Ah, ne de zeki bir kadın! Erkek olarak doğsa nasıl bir politikacı olurdu kim bilir!”

Dorian’ın boğazının derinlerinden bir homurtu çıktı. “Ne dediğini bilmiyorsun sen. Onunla aramda bir gönül bağı yok.”

Fakat Dorian bunu söylemekle hata etmişti ve babasının yeni zayıf noktasını keşfettiğini fark etti: Celaena’nın kendisinden koparılması korkusu. Kollarını sarkıttı.

Adarlan Kralı veliaht prense baktı. “Vaktim olunca ona sözleşmemi gönderirim. O zamana dek bu konuda sesini çıkarmayacaksın evlat.”

Dorian içinde yatan soğuk öfkede boğuluyordu. Fa-

kat gözlerinin önünde bir sahne canlandı: Nehemia'nın Celaena'ya o sopayı verdiği o an. Nehemia aptal değildi; Dorian gibi o da sembollerin özel bir gücü olduğunu biliyordu. Celaena babasının yaveri olsa bile bu unvanı bir Eyllwe silahıyla kazanmıştı. Ayrıca Nehemia kazanma şansının olmadığı bir oyun oynuyor olsa da Dorian bu tür bir oyunu oynamaya cesaret ettiği için bile prensese gıpta ettiğini inkâr edemezdi.

Belki bir gün Dorian Eyllwe'deki o asilere yaptıkları için babasından hesap soracak cesareti kendinde bulabilirdi. Fakat bugün olmazdı. Henüz olmazdı. Yine de belki bir yerlerden başlayabilirdi.

Böylece yüzünü babasına çevirip başını dik tutarak "Perrington, Eyllwe asilerini yola getirmek için Nehemia'yı bir tür rehine olarak kullanmak istiyor."

Babası başını dikti. "Öyle mi? İlginç bir fikir. Sence de öyle değil mi?"

Dorian'ın avuçları terlemeye başlasa da yüzüne sakın bir ifade verip "Hayır değil," dedi. "Bence biz bunu yapmayacak kadar onurluyuz."

"Öyle miyiz? O asiler yüzünden kaç askerimi ve ne kadar çok erzakımı kaybettığımı biliyor musun?"

"Biliyorum ama Nehemia'yı kullanmak çok riskli. Asiler bunu diğer krallıklarda müttefikler edinmek için kullanabilirler. Hem Nehemia halkı tarafından baş tacı ediliyor. Asker ve erzak kaybetmekten endişe ediyorsan Perrington'ın planı Eyllwe'de tüm halkı arkasına alan bir isyana neden olursa daha fazlasını kaybedersin. Nehemia'yı kazanmaya çalışmamız daha doğru olur, onunla birlikte çalışarak asilerin saldırılarının önüne

geçmeye gayret etmeliyiz. Onu rehin alırsak bu mümkün olmaz.”

Sessizlik çöktü. Babasının gözleri üzerinde olan Dorian huzursuz görünmemeye çalıştı. Kalbinin her atışında bedenine bir çekiç iner gibiydi. Sonunda babası başını salladı. “O zaman Perrington’a planlarını bir kenara bırakmasını söyleyeceğim.”

Duyduğu rahatlamayla Dorian neredeyse öne eğilecekti. Fakat rahatlamasını yüzüne yansıtmayarak sakin bir sesle “Beni dinlediğin için teşekkür ederim.”

Babası yanıt vermedi ve prens kralın çekilebileceğini söylemesini beklemeden topuğu üzerinde dönüp odadan çıktı.

Celaena uyandığında omzunda ve bacağında hissettiği acıdan haykırmamak için kendisini tuttu. Battaniyelerle ve bandajlarla sarılmış olan suikastçı şömine rafındaki saate baktı. Öğlenin birine az zaman kalmıştı. Ağzını açtığında çenesi acıdı. Yüzünde feci çürükler olduğunu bilmesi için aynaya ihtiyacı yoktu. Kaşlarını çatmasıyla çenesinde bir zonklama hissetti. Korkunç görüldüğüne şüphe yoktu. Yattığı yerde doğrulmak için başarısız bir girişimde bulundu. Her yanı ağrıyordu.

Kolu askıya alınmıştı ve örtülerin altında bacaklarını oynattığında baldırı acıyordu. Dünkü düellodan sonra neler olduğunu pek anımsamasa da en azından Cain onu öldürmemiş, kral da öldürülmesi emrini vermemişti.

Gece gördüğü rüyaların hepsinde Nehemia ve Elena vardı. Fakat ikisi sık sık kayboluyor; yerlerini iblislerin ve ölülerin görüntüleri alıyordu. Bir de Cain’in söyledik-

leri. Kâbuslar öyle kötüydü ki çektiği acıya ve bitkinliğine rağmen Celaena uykusunu alamamıştı. Elena'nın muskasına ne olduğunu merak ediyordu. Kâbuslarının nedeninin muskanın yokluğu olduğunu hissettiğinden Cain ölmüş de olsa sık sık muskanın kendisine dönmesini diliyordu.

Süitinin kapısı açıldı ve Nehemia'nın kapı aralığında dikildiğini gördü. Prenses ona hafifçe gülümseyip yatak odasını kapatıp yanına geldi. Hızlı Ayak başını kaldırdı ve içtenlikle salladığı kuyruğu yatağa çarptı.

Celaena Eyllwe dilinde “Merhaba,” dedi.

Nehemia ona ortak dilde, aksandan eser olmayan bir telaffuzla “Nasılsın?” diye sordu. Hızlı Ayak prensesi karışlamak için Celaena'nın ağrıyan bacaklarına tırmandı.

Celaena “Tam olarak göründüğüm gibiyim,” derken hareket eden ağzı ağrıdı.

Nehemia döşegin ucuna oturdu. Döşegin altında kırmildamasıyla Celaena acıyla irkildi. İyileşmesi kolay olmayacaktı. Nehemia'yı yalayıp koklamaktan yorulan Hızlı Ayak ikisinin arasında top şeklinde kıvrılıp uyudu. Celaena parmaklarını köpeğin kadife yumuşaklığındaki kulaklarına gömdü.

Nehemia “Lafı dolandırmadan gerçeği söyleyeceğim,” dedi. “Düelloda hayatını ben kurtardım.”

Celaena, Nehemia'nın parmaklarıyla havaya tuhaf semboller çizdiğini az çok anımsıyordu. “Demek hayal görmedim? Sen... Sen de her şeyi gördün mü?” Celaena belini biraz daha doğrultmaya çalışsa da bir santim kıpırdamak bile ona acı veriyordu.

Prenses “Hayır, gördüklerin hayal değildi,” dedi. “Ve

evet, senin gördüğün her şeyi ben de gördüm; becerilerim göremediklerini görmemi sağlıyor. Dün Kaltain'in şarabına kattığı kanotu o şeyleri senin de görmeni sağladı: Bu dünyayı saran peçenin ötesindekileri. Kaltain'in niyetinin senin gözlerini açmak istediğini düşünmesem de zehir kanıyla buluştuğunda bu sonuç ortaya çıktı. Büyü büyüü çeker." Celaena bu sözlerin verdiği rahatsızlıkla kıpırdandı.

Konuyu değiştirmeye hevesli olan Celaena "Neden aylardır dilimizi anlamıyormuş gibi yaptın?" diye sorduklarında sorunun neden kendisine yaraları kadar acı verdiğine şaştı.

Nehemia elini nazikçe Celaena'nın kolunun üzerine koyup "Başta bunu kendimi savunmak için yapıyordum," dedi. "Senin kendilerini anlamadığını düşündüklerinde insanların ne sırları açık ettiklerini duysan şaşarsın. Fakat dilinizi hiç bilmiyormuşum gibi davrandığım her gün yanında olmak bana daha zor gelmeye başladı."

"Peki neden benden sana ders vermemi istedin?"

Nehemia gözünü tavana dikti. "Çünkü bir arkadaşaya ihtiyacım vardı. Çünkü sana kanım ısındı."

"Öyleyse seninle kütüphanede karşılaştığımda o kitabı gerçekten okuyordun."

Nehemia başını salladı. "Ben... Araştırma yapıyorum. Sizin kendi dilinizde Wyrđ işaretleri olarak adlandırdığınız şeyler hakkında. Sana işaretlerle ilgili hiçbir şey bilmediğimi söylediğimde yalan söylemiştim. İşaretlerle ilgili her şeyi biliyorum. Nasıl okunacaklarını, nasıl kullanılacaklarını. Ailemdeki herkes bunları bilir. Bu işaretler *sadece* kötülüğe karşı savunmada veya çok ağır

hastalıklarda son çare olarak kullanılır. Ve burada, büyü'nün yasak olduğu bu yerde... Eh, Wyrđ işaretleri büyüden farklı bir güç olsa da onları kullandığım ortaya çıkarsa bunun için hapse atılacağımdan eminim.”

Celaena ne zaman hareket edecek olsa acıdan bayılmayı dilediği için kendisine lanet ederek biraz daha dik oturmaya çalıştı. “Sen işaretleri kullanıyor muydun?”

Nehemia ciddi bir ifadeyle başını salladı. “İşaretlerin korkunç gücünden dolayı bunu sır olarak saklıyoruz. Bu gücün korkunç olmasının nedeni iyilik için de kötülük için de kullanılabilmesi. Ancak bugüne dek birçokları bu gücü kötü emelleri için kullandılar. Buraya geldiğimden beri birisinin başka dünyalardan, içinde yaşadığımız diyarın ötesindeki diyarlardan iblisleri çağırmak için Wyrđ işaretleri kullandıklarının farkındaydım. O budala Cain, Wyrđ işaretlerini diğer diyarlardan yaratıklar çağırarak kadar bilse de o yaratıkları nasıl kontrol edeceğini ve geri göndereceğini bilmiyordu. Aylarca onun çağırdığı yaratıkları geri göndermekle ve yok etmekle uğraştım; bu yüzden bazen ortadan kayboluyordum.”

Celaena'nın yanakları utançtan kızardı. Nehemia'nın yaverleri öldürdüğüne nasıl inanabilmişti? Celaena sağ elini üzerindeki yara izlerini Nehemia'nın görebileceği şekilde kaldırdı. “Demek ısırıldığım gün bu yüzden bana soru sormadın. Sen... beni iyileştirmek için Wyrđ işaretlerini kullandın.”

“Hâlâ o Ridderak'la nasıl ya da nerede karşılaştığını bilmiyorum ama bu öyküyü de bir başka zaman dinlerim.”

Nehemia dilini şaklattı. “Yatağının altında bulduğun o işaretleri ben çizmiştim.” Celaena bu sözler karşısında

biraz irkildi. Bedeninin her yanına yayılan feci bir zonklamayla tısladı.

“O semboller koruma amaçlıydı. Sen onları sildikçe yerlerine yenilerini çizmenin benim için ne büyük bir dert olduğunu bilemezsin.” Nehemia’nın dolgun dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Onlar olmasa Ridderak sana çok daha erken ulaşırdı.”

“Neden?”

“Tabii ki Cain senden nefret ettiği için. Ayrıca seni yarışmadan elemeyi de istiyordu. Keşke ölmeseydi de ona o kapıları açmayı nereden öğrendiğini sorabilseydim. Zehir seni dünyalar arasında bir gezintiye çıkardığında Cain’in varlığı bir şekilde seni parçalamaları için bulunduğu Ara-Boyut’a çekti. Yine de Cain’in tüm o yaptıklarından sonra Chaol tarafından öldürülmeyi hak ettiğini düşünüyorum.”

Celaena yatak odası kapısına baktı. Dünden beri henüz Chaol’u görmemişti. Yoksa kendisine yardım ettiği için kral onu cezalandırmış mıydı?

Nehemia sesinde neşeli bir tonla “O adam seni sandığından daha çok umursuyor,” dedi. Celaena’nın yüzü kızardı.

Nehemia boğazını temizledi. “Sanırım seni nasıl kurtardığımı öğrenmek istersin.”

Celaena’nın “Sen anlatmaya o kadar istekliysen...” deyince prenses sırtıttı.

“Wyrđ işareetlerini kullanarak öte dünyanın diyarlarından birine bir kapı açıp Adarlan’ın ilk kraliçesi Elena’yı buraya getirebildim.”

“Onu tanıyor musun?” Celaena bir kaşını kaldırdı.

“Hayır ama yardım çağırma yanıt verdi. Diyarların hepsi de karanlık ve ölümle dolu değildir. Bazıları iyi varlıklarla, kendilerinden asil bir amaç için yardım istediğimizde peşimizden Erilea’ya gelecek varlıklarla doludur. Elena ben daha kapıyı açmadan senin yakarışını duymuştu.”

“Bu diğer dünyalara... *gitmek* mümkün mü?” Celaena aylar önce kitaplardan birinde karşılaştığı Wyrđ kapılarını anımsadı.

Nehemia onu dikkatle süzdü. “Bilmiyorum. Henüz eğitimim bitmedi. Fakat kraliçe aynı anda hem bu dünyadaydı hem de değildi. Sana görünen o yaratıklar gibi bulunduğu dünyadan bizimkine geçemediği Ara-Boyut’taydı. Bir varlığı bir dünyadan diğerine geçirecek gerçek bir kapı açmak müthiş bir güç gerektirir ve bu başarılı olduğunda bile kapı kısa bir süre sonra kapanır. Cain kapıyı Ridderak’ın geçebileceği kadar bir süre açık tutabilse de hemen sonra kapı kapanıyordu. Bu yüzden Ridderak’ı geri göndermek için benim kapıyı yeteri kadar uzun süre açık tutmam gerekiyordu. Aylardır onunla bir kedi fare oyunu oynuyorduk.” Prenses şakaklarını ovdu. Bunun ne kadar yorucu olduğunu tahmin bile edemezsin.

“Düelloda tüm o şeyleri Cain çağırırdı, değil mi?”

Nehemia bir süre sorunun üzerine düşündü. “Belki. Belki de varlıklar bir süredir bekliyordular.”

“Fakat benim onları görebilmemin tek nedeni Kaltain’in bana verdiği kanotuydu, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum Elentiya.” Nehemia iç çekip ayağa kalktı. “Tek bildiğim Cain’in halkımın gücünden –kuzeyin top-

raklarında çoktan unutulmuş olan o güçten- haberdar olduğu. Beni huzursuz eden de bu.”

Celaena “En azından Cain öldü,” deyip yutkundu. “Fakat... O... yerde Cain, kendisi gibi değildi. Bir iblise benziyordu. Neden?”

“Belki de sık sık çağırdığı o iblis ruhuna sızmış ve onu olmadığı bir şeye dönüştürmüştür.”

“Benim hakkımda bir şeyler söyledi. Her şeyi biliyor-muş gibiydi.” Celaena yatak örtülerini sıkıca kavradı.

Nehemia’nın gözlerinde bir ışık titredi. “Bazen kötülük bize aklımızı karıştıracak şeyler söyler, yüzleştığımız düşünceleri tekrar zihnimize musallat etmek için. Eminim her ne saçmalıktan bahsediyorsa o konunun seni huzursuz etmesinden keyif almıştır.” Nehemia, Celaena’nın eline hafifçe vurdu. “Ona seni hâlâ tedirgin etme hazzını yaşatma; o düşünceleri aklından çıkar.”

“Hiç olmazsa kral bunları bilmiyor; o tür bir güce ulaşsa neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.”

Nehemia yumuşak bir sesle “Ben epey ediyorum,” dedi. “Alnında yanan o Wyrđ işaretinin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Celaena kaskatı kesildi. “Hayır. Ya sen?”

Nehemia onu şöyle bir süzdü. “Hayır, bilmiyorum. Fakat o işareti daha önce de gördüm. Anlaşılan senin bir parçan o. Bir de kralın işaret hakkında ne düşündüğünü dert etme. Bu konuda seni hâlâ sorgulamamış olması bir mucize.” Celaena ciğerlerindeki nefesi verirken titredi. “Burada oluşunun asıl nedeni ne Nehemia?”

Prences kısa bir an sustu. “Adarlan Kralı’na sadakati-mi sunmaya değil. Bunu zaten biliyorsun. Üzgünüm ama

Rifthold'a geliş nedenimin kralın hamlelerini, planlarını çok daha rahat gözlemek olduğunu söylemeliyim."

Celaena "Buraya gerçekten casusluk etmek için mi geldin?" diye fısıldadı.

"Sen öyle adlandırmak istiyorsan, evet. Ülkem için yapmayacağım şey yok; halkımın ölmemesi, köleleştirilmemesi, yeni bir katliamı önlemek için ne kadar fedakârlık etsem azdır."

Celaena'nın yüreği burkuldu. "Sen tanıdığım en cesur insansın."

Nehemia Hızlı Ayak'ın tüylerini okşadı. "Eyllwe'ye olan aşkım Adarlan Kralı'na olan korkumu bastırıyor. Fakat seni ayrı tutuyorum." Prensesin bu sözü karşısında Celaena rahat bir nefes alsa da bu yaptığı onu utandırdı. "Yollarımız iç içe geçmiş olabilir... fakat artık senin kendi yoluna devam etmen gerektiğini düşünüyorum. Yeni konumuna alış."

Celaena başını sallayıp boğazını temizledi. "Güçlerinden kimseye bahsetmeyeceğim."

Nehemia hüznle gülümsedi. "Aramızda sır olmamalı. İyileştiğinde Elena'yla nasıl karşılaştığınızı dinlemek isterim." Nehemia başını eğip Hızlı Ayak'a baktı. "Onu yürüyüşe çıkarmamın sakıncası var mı? Bugün yüzümde rüzgârı hissetmek istiyorum."

Celaena "Tabii," dedi. "Bütün sabah buraya tıkıldı kaldı."

Köpek konuşulanları anlamış gibi yataktan aşağı atlayıp Nehemia'nın ayaklarının dibine oturdu.

Prenses "Dostum olduğun için mutluyum Elentiya," dedi.

Celaena esnememek için kendisini tutarak “Arkamı kolladığın için ben daha da mutluyum,” dedi. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. İki etti. Belki daha da fazla.” Celaena kaşlarını çattı. “Beni Cain’in yaratıklarının elinden hissettirmeden kaç kez kurtardığını bilmek istediğimden bile emin değilim,” dedi.

“Bu gece rahat uyumak istiyorsan bilmemen daha iyi.” Nehemia, Celaena’nın başını öpüp peşinde Hızlı Ayak’la kapıya yöneldi. Prenses eşikte durup Celaena’ya doğru bir şey fırlattı. “Bu sana ait. Muhafızlarımdan biri bunu düellodan sonra yerden almış.” Elena’nın Gözü’ydü bu.

Celaena muskanın sert metalini avucunun içine aldı. “Teşekkür ederim.”

Nehemia süitten ayrıldığında Celaena öğrendiği te-dirgin edici şeylere rağmen gülümseyip gözlerini yumdu. Elinde sıkıca tuttuğu muskayla aylardır uyumadığı kadar rahat uyudu.

52. BÖLÜM

Celaena ertesi gün uyandığında saatin kaç olduğundan emin olamadı. Kapı çalınmıştı. Mahmur gözlerini adamakıllı açmasıyla Dorian'ın içeri girdiğini gördü. Dorian bir süre kapı aralığından ona baktı. Celaena güçbela gülümseyebildi. Boğuk bir sesle “Merhaba,” dedi. Dorian'ın kendisini nasıl taşıdığını, şifacılar bacağına dikiş atarken kendisini nasıl tuttuğunu anımsıyordu...

Prens ağır adımlarla ona yaklaştı. “Bugün daha da kötü görünüyorsun,” diye fısıldadı. Celaena ağrılarına rağmen yattığı yerde doğruldu.

Yalan söyledi. “İyiyim.” İyi değildi. Cain kaburgalarından birini kırmıştı ve her nefes alıp verişinde o kaburgası ağrıyordu. Dorian çenesini sıkıp pencereden dışarı baktı. Celaena ona “Neyin var?” diye sordu. Elini uzatıp ceketini tutmak istese de Dorian epey uzağında dikiliyordu.

Prens “Ben... Bilmiyorum,” dedi. Gözlerindeki o boş, dalgın bakış Celaena'nın kalbinin temposunu hızlandırdı. “Düellodan beri doğru dürüst uyumadım.”

Celaena elinden geldiğince nazık bir sesle “Gel,” deyip

eliyle yanı başındaki boşluğa hafifçe vurdu. “Gel, otur.”

Dorian itaatkâr bir tavırla yatağın kendisine gösterilen yerine otursa da sırtını Celaena’ya çevirip defalarca derin derin nefes aldı. Celaena yavaşça prensin sırtına dokundu. Dorian’ın kaskatı kesildiğini fark edince neredeyse elini çekecek oldu. Fakat prensin omurgası gevşedi ve nefes alışığı normale döndü. Celaena “Hastalandın mı?” diye sordu.

Dorian “Hayır,” diye mırıldadı.

“Dorian. Ne oldu?”

Prens “Ne demek, ne oldu?” deyip başını ellerinin arasına aldı. “Bir baktığımda Mezar’ı evire çevire dövüyordun, hemen sonrasındaysa Cain seni öldüresiye hırpalıyordu...”

“*Bu yüzden mi gözüne uyku girmediydi?*”

Dorian “Ben... Yapamam...” diye homurdandı. Celaena ona düşüncelerini toparlaması için zaman tanıdı. Prens ellerini yüzünden çekip doğrularak “Üzgünüm,” dedi. Celaena başını salladı. Dorian’ın üzerine gitmeyecekti.

Prens “Gerçekten, kendini nasıl hissediyorsun?” diye sorduğunda sözlerinden hâlâ korku hissediliyordu.

Celaena temkinli bir tavırla “Berbat,” dedi. “Ve görünüşümün de kendimi hissettiğim kadar kötü olduğundan şüphe ediyorum.”

Dorian hafifçe gülümsedi. Kendisini rahatsız eden o his her neyse onunla mücadele etmeye çalışıyordu. “Daha hoş hallerini de görmüştüm.” Dorian’ın gözü yatağa kaydı. “Yanına uzanmamın sakıncası var mı? Çok bitkinim.”

Dorian çizmelerini çıkartıp ceketinin düğmelerini açarken Celaena ona itiraz etmedi. Prens inleyerek

Celaena'nın yanına uzandı ve ellerini karnına götürdü. Celaena onun gözlerini yumup burnundan uzun bir nefes verişini izledi. Dorian'ın yüzü bir parça normale döndü.

Celaena gergin bir sesle "Chaol nasıl?" diye sordu. Chaol'un korku dolu gözlerle bedeninden akan kanlara bakışını anımsadı.

Dorian bir gözünü açtı. "İyi olacak. Dün ve bugün izin aldı." Celaena'nın yüreği sıkıştı. Dorian "Olanlardan dolayı kendini sorumlu hissetmemelisin," deyip Celaena'nın yüzüne bakmak için yan döndü. "Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı o."

"Evet ama..."

Dorian "Hayır," diye bastırdı. "Chaol ne yaptığını biliyordu." Bir parmağını Celaena'nın yanağında gezdirdi. Parmağı soğuk olsa da Celaena ürpertisini gizledi. Dorian bir kez daha "Üzgünüm," deyip parmağını Celaena'nın yüzünden çekti.

"Seni kurtarmadığım için üzgünüm."

"Ne diyorsun sen? O kadar üzülmenin nedeni *bu mu*?"

"Bir şeylerin ters gittiğini anladığım anda Cain'i durdurmadığım için üzgünüm. Kaltain seni uyuşturmuştu ve bunu yapacağını bilmem gerekirdi; bunu yapmasını engellemek için bir yol bulmalıydım. Sonra senin sanrılar görmeye başladığını fark ettiğimde... Ben... Üzgünüm, dövüşü durdurmanın bir yolunu bulamadım."

Gözünün önüne yeşil bir deri ve sarı dişler gelen Celaena ağrıyan parmaklarını yumruk yaptı. Şahit olduğu dehşetten, Kaltain'in kalleşliğinden ve Nehemia'nın sırrından bahsetmek istemeyen Celaena "Üzölmene gerek yok," dedi. "Sen herkesin yapacağı, yapması gerekeni yap-

tın. Müdahale etsen diskalifiye edilirdim.”

“Daha sana elini değdirdiği anda Cain’i biçmem gerekirdi. Bunu yapacağıma Chaol ringin kenarında diz çökerken öylece dikildim. Cain’i öldüren ben olmalıydım.”

İblisler silinip giderken Celaena’nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bir suikastçı gibi konuşmaya başladın dostum.”

“Belki de yanında çok zaman geçirdiğimdendir.” Celaena başını yastığından kaldırıp Dorian’ın omzuyla göğsü arasındaki yumuşak alana koydu. Bir anda sıcak bastı. Yan dönmesiyle vücudu acı içinde gerildi. Celaena yaralı elini Dorian’ın karnının üzerine koydu. Prens sıcak nefesini başının üzerinde hissetti ve kolunu alıp kolunu omzuna dolarken gülümsedi. Bir süre sessiz kaldılar.

Celaena “Dorian...” diye söze girince prens parmağıyla onun burnuna dokundu. Celaena burnunu buruşturarak “Ah!” dedi. Yüzü morluklar içinde olsa da mucize eseri bedenindeki diğer yara izlerine eklenecek olan bacağındaki kesik hariç, Cain onda kalıcı bir hasar bırakmamıştı.

Dorian çenesini Celaena’nın başının üzerine koyup “Evet?” dedi.

Celaena, Dorian’ın kalbinin düzenli vuruşlarını dinledi. “Beni Endovier’dan getirdiğinde kazanacağımı gerçekten düşünüyor muydun?”

“Elbette. Öyle düşünmesem seni bulmak için ne diye o kadar uzaklara seyahat edecektim ki?”

Celaena, Dorian’ın göğsüne öfkeli bir nefes verse de Dorian suikastçının çenesini nazıkçe kaldırdı. Gözleri tanıdıktı; Celaena’nın unutup anımsadığı bir şey gibi. Dorian “Daha seni gördüğüm an kazanacağımı biliyordum,” diye

fısıldarken ikisini bekleyen geleceği hissedenden Celaena'nın yüreği ezildi. "Yine de *bunun* olacağını göremediğimi itiraf etmeliyim. Ayrıca... O yarışma ne kadar anlamsız ve delice olsa da seni hayatıma kattığı için minnettarım. Yaşadığım sürece de minnettar olacağım."

"Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun, yoksa sadece aptal mısın?"

Dorian öne doğru eğilip onu öptü. Öpücük Celaena'nın çenesini acıttı.

Cam tahtında oturan Adarlan Kralı Nothung'ın kabzasını okşuyordu. Perrington önünde eğilmiş bekliyordu. Bu bekleyişi hak etmişti o.

Suikastçı yaveri olmayı hak etmiş olsa da ona bir sözleşme göndermesi gerekiyordu. Celaena Sardothien oğluna ve Prenses Nehemia'ya yakındı; ona görev vermesi başına dert açabilir miydi?

Öte yandan, Muhafız Kıtası Yüzbaşısı suikastçıya hayatını kurtaracak kadar güveniyordu. Kralın yüzü taşa döndü. Chaol Westfall'a ceza vermeyecekti; her şeyden önce de Dorian yüzbaşısı savunmaya geçip kıyameti ko-parmasın diye. Dorian bir kitap kurdu değil de asker olarak doğsaydı keşke.

Fakat Dorian'ın içinde bir yerde bir erkek, bilenip bir savaşçı çıkarılabilecek olan bir erkek vardı. Belki cephe-de birkaç ay geçirmesi ona yarayabilirdi. Miğfer ve kılıcın genç bir adamın mizacına mucizevi etkileri olabilirdi. Ardından da taht odasında gerçekleşecek bir irade ve güç gösterisi... Dorian biraz zorlamayla güçlü bir general olabilirdi.

Suikastçıya gelince... Yaraları iyileşip sağlığına kavuştuğunda ideal bir yaver olmayacak mıydı? Hem etrafında güvenebileceği başka birisi de yoktu. Cain de öldüğüne göre Celaena Sardothien en iyi, hatta tek seçeneğiydi.

Kral tahtının cam koluna parmağıyla bir işaret çizdi. Wyrđ işaretlerini iyi bilse de Sardothien'in alnındaki gibi bir işareti hiç görmemişti. Bunun ne anlama geldiğini çıkaracaktı. İşaret ölümcül bir amaca veya kehanete işaret ediyorsa gece çökünce kızı astırırdı. Uyuşturucunun etkisi altındaki hezeyanlarını gördüğünde neredeyse Sardothien'in ölüm emrini verme kararı almıştı. Fakat sonra onları, ölümlerin öfkeli bakışlarını hissetmişti... Biri araya gelip Sardothien'i kurtarmışlardı. Bu yaratıklar onu hem koruyup hem de ona saldırdılarsa...

Belki de Sardothien'in onun emriyle ölmemesi gerekiyordu. İşaretinin anlamını çözmeden ölmemeliydi. Ancak kralın şimdilik endişe etmesi gereken daha ciddi sorunları vardı.

Sonunda kral hâlâ diz çöken Perrington'a "Şu Kaltain meselesini kıvrırışın epey ilginçti," dedi. "Gücü onun üzerinde kullanıyor muydun?"

Dük kalın parmağındaki simsiyah yüzüğü çevirerek "Hayır; tavsiyeniz üzerine son zamanlarda üzerindeki gücü azaltmıştım," yanıtını verdi. "Ayrıca görüntüsü etki altında olduğunu bariz bir şekilde belli eder olmuştu; bitkindi ve rengi kireç gibiydi. Hatta baş ağrılarından bile dem vuruyordu."

Leydi Kaltain'in ihaneti asap bozucuydu. Kral, Perrington'un Kaltain'in gerçek karakterini ortaya çıkarma planından haberdar olsa -bununla amacı Kaltain'in

ikisinin planlarına ne denli uyum sağlayacağını ve kararlılığının ne denli güçlü olduğunu ispatlamak da olsa ona engel olurdu. Kaltain'ın herkesin önündeki çıkışı sadece rahatsız edici sorular getirmişti akla.

Kral “Onun üzerinde deney yapman akıllıcaydı. Güçlü bir müttefikimiz oldu ve üzerindeki etkinden hâlâ hiç şüphe etmiyor,” dedi. Ardından kendi siyah yüzüğüne bakıp “Bu güçten büyük beklentilerim var,” diye ekledi. “Cain gücün yol açtığı fiziksel değişiklikleri ispat ederken Kaltain de gücün düşünceleri ve duyguları etkileyebilme özelliğini ispatladı. Gücün bu özelliğini birkaç kişinin daha zihinlerini şekillendirip denemek istiyorum.”

Perrington “Bir yandan Kaltain bu kadar elverişli bir denek olmasa daha iyi olurdu diye düşünüyorum,” diye homurdandı. “Niyeti oğlunuza ulaşmak için beni kullanmak da olsa gücün onu Cain’e dönüştürmesini istemiyorum. Her şeye rağmen onun zindanlarda uzun süre çürüyeceği düşüncesi beni rahatsız ediyor.”

“Kaltain için endişelenme, dostum. Sonsuza dek zindanlarda kalmayacak. Skandal unutulup suikastçı verdiğim görevlerle uğraşmaya başladığında Kaltain’e reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağız. Fakat yine de onun güvenilirmez olduğunu düşünüyorsan, Kaltain’i kontrol altında tutmanın farklı yolları var.”

Perrington aceleyle “Öncelikle zindanların fikirlerini değiştirip değiştirmeyeceğini bir görelim,” dedi.

“Tabii, tabii. Benimkisi sadece bir öneri.”

Bir süre sessiz kalmalarının ardından dükkana ayakta kaldı.

Kral “Dük...” dedi. Sesi odada yankılandı. Ağız şek-

lindeki şöminenin alevi titredikçe odanın gölgeleri yeşil bir ışıkla doluyordu. “Yakında Erilea’da çok işimiz olacak. Kendini hazırla. Bir de şu Eyllwe prensesini kullanma planını masaya getirmeyi bırak; fazla dikkat çekiyor.”

Dük sadece başını sallayarak karşılık verdikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

53. BÖLÜM

Celaena oturduğu yerde geriye yaslanıp ağırlığını tehlikeli bir şekilde sandalyenin arka bacaklarına vererek ayaklarını masaya uzattı. Kaskatı kesilmiş kaslarının gerilip gevşemesinin hazzını yaşayarak havada tuttuğu kitabın sayfasını çevirdi. Hızlı Ayak masanın altında hafifçe horlayarak uyuyordu. Dışarıda güneşli ikindi, karları tüm odayı aydınlatan parlak su damlalarına çevirmişti. Yaraları artık o kadar acımasa da hâlâ yürürken topallıyordu. Şansı varsa yakında yine koşabilirdi.

Düellonun üzerinden bir hafta geçmişti. Philippa şimdiden *yeni* giysiler eklemek için Celaena'nın dolabını boşaltma görevine girişmişti. Celaena dolabı cebine kralın yaveri olarak alacağı yüklü maaşı koyup özgürce Rifthold'a gidip alışveriş yapabileceği zaman almayı planladığı tüm o giysilerle dolduracaktı. Sözleşmeyi imzalar imzalamaz maaşını almayı umuyordu... Artık her ne zaman imzalarsa.

Philippa meşgul olduğundan Celaena'nın başında Nehemia ve Dorian bekliyor, prens geceleri sık sık ona kitap

okuyordu. Celaena sonunda uykuya daldığında rüyalarına arkaik sözcükler, uzun zaman önce unutulmuş yüzler, mavi ışıklar yayan Wyrđ işaretleri, kral ve Cehennem diyarlarından çağrılan bir ölüler ordusu giriyordu. Uyan-
dığında bunları, özellikle de büyüü aklından atmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Kapı tokmağının tıkırtısını işittiğinde yüreği ağzına geldi. Sonunda kralın sözleşmesini imzalama vakti gelmiş miydi? Fakat gelen ne Dorian veya Nehemia ne de bir sözleşme sayfasıydı. Chaol'un odaya girişıyle dünya bir an durdu.

Hızlı Ayak kuyruğunu sallayarak ona doğru koştı. Celaena ayaklarını masadan çektiğinde az kalsın düşecekti ve bacağındaki yaranın acımasıyla yüzünü buruş-turdu. Bir anda ayağa kalkmış olsa da ağzını açtığında söyleyecek bir şey bulamadı.

Chaol, Hızlı Ayak'ın başını içtenlikle okşadıktan sonra köpek masanın altına geri dönüp orada kendi çevresinde iki kez dönüp kıvrıldı.

Chaol neden kapı eşığinden bir yere kıpırdamıyordu? Celaena geceliğine baktı ve Chaol'un çıplak bacaklarına baktığını fark edip kızardı.

Yüzbaşı "Yaraların nasıl oldu?" diye sordu. Sesi yumuşaktı. Celaena o anda Chaol'un vücudunun açıkta kalan yerlerine değil bacağındaki sargıya baktığını fark etti.

Celaena alelacele "İyiyim," dedi. "Sargıyı artık sadece sempati uyandırırın diye orada tutuyorum" Celaena gülümsemeye çalışsa da bunu yapamadı. "Bir... bir haftadır seni görmedim." Celaena'ya bu süre bir ömür gibi geliyordu. "Sen... iyi misin?"

Chaol'un kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. Birden Celaena kendisini tekrar düelloda, yerde yatar halde buldu; Cain arkasından ona gülse de Celaena sadece eğilip kendisine uzanan Chaol'u görüyor, sadece onun sesini işitiyordu. Boğazı düğümlendi. O an bir şeyin farkına varmış, fakat bunun ne olduğunu anlamamıştı. Belki fark ettiği o şey de bir sanrıydı.

Chaol "Ben iyiyim," derken Celaena geceliğinin kısıcılığının verdiği rahatsızlık içinde "Ben de iyiyim," deyip ona doğru bir adım attı. Yüzbaşı "Sadece... sana daha erken ulaşmaya çalışmadığım için özür dilerim," diye ekledi.

Chaol'un en fazla yarım metre ötesinde duran Celaena başını yana eğdi. Chaol'un kılıcı yoktu. Celaena "İşinin başından aşkın olduğuna şüphem yok," dedi. Chaol orada öylece dikiliyordu. Celaena yutkunup serbestçe salınan saçlarının bir tutamını kulağının arkasına kısırdı. Chaol'a doğru bir adım daha attı ve yüzbaşının yüzüne bakmak için başını geriye attı. Chaol'un yüzünde hüznün vardı. Celaena dudaklarını ısırды. "Sen... Hayatımı kurtardın. İki kez."

Chaol'un kaşları hafifçe çatıldı. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Bu yüzden de sana minnet borcum var."

Chaol gergin bir sesle "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi. Gözlerinin kızgın bir ifade almasıyla Celaena'nın yüreği sıkıştı.

Celaena, Chaol'un elini tutsa da yüzbaşı elini çekti. Celaena "Sadece nasıl olduğunu görmeye geldim. Bir top-lantım var," diyen Chaol'un yalan söylediğini biliyordu.

"Cain'i öldürdüğün için sağ ol." Yüzbaşı kaskatı kesil-

di. “Ben... birini ilk kez öldürdüğüm anı hatırlıyorum. Kolay olmamıştı.”

Chaol gözlerini yere çevirdi. “Zaten bu yüzden o anı aklımdan çıkaramıyorum. Çünkü aksine *kolay* oldu. Sadece kılıcımı çekip onu öldürdüm. Onu öldürmek *istedim*.” Chaol bakışlarını Celaena’ya dikti. “Anne-babana olanları biliyordu. Nasıl olabilir bu?”

Celaena yalan söylemeyi seçerek “Bilmiyorum,” dedi. Cain’in öte dünyalara, Ara-Boyut’a ve isimleri her neyse tüm o saçmalıklara erişebilmesi ona Celaena’nın zihninin içini, anılarını, ruhunu görebilme yetisi kazandırmıştı. Belki bunların da ötesini görebiliyordu. Celaena’nın içi ürperdi.

Chaol’un yüzü yumuşadı. “O şekilde ölmelerine üzuldüm.”

Celaena zihninden tüm bu düşünceleri uzaklaştırdı. “Olanların üzerinden uzun zaman geçti. Yağmur yağıyordu ve yanlarına yattığımda yataklarındaki ıslaklığın nedeninin açık pencere olduğunu sanmıştım. Ertesi sabah uyandığımda sebebin yağmur olmadığını fark ettim.” Anne-babasının kanlarının teninin üzerinde bıraktığı hissi silen kesik bir nefes aldı. “Kısa süre sonra Arobynn Hamel beni buldu.”

Chaol “Üzgünüm,” dedi.

Celaena “Çok uzun zaman oldu,” diye yineledi. “Anne-babamın yüzlerini bile anımsamıyorum.” Bu bir başka yalandı. Onların yüzlerini en küçük ayrıntısına dek anımsıyordu. “Bazen bir zamanlar var olduklarını bile unutuyorum.”

Chaol başını salladı, bunu yapmakla onu anladığını-

dan çok işittiğini onaylamıştı.

Celaena bir deneme daha yaptı. “Chaol, benim için yaptıkların... Cain’i öldürmen de değil, asıl...”

Chaol “Gitmem gerek,” deyip onun sözünü kesti ve sırtını Celaena’ya dönecek oldu.

Celaena onu elinden tutup yüzleşmek için kendisine doğru çevirdi. Chaol’un yüzündeki endişeli ifadeyi görmesinin hemen ardından kollarını yüzbaşının boynuna atıp ona sıkıca sarıldı. Chaol sırtını dikleştirse de Celaena yaralarının acıması pahasına bedenini onunkine iyice yasladı. Çok geçmeden Chaol kollarını ona dolayıp bedenini kendisine doğru çekti; öyle yakındılar ki Celaena gözlerini yumup Chaol’un kokusunu içine çekerken kendi bedeninin nerede başlayıp onunkinin nerede bittiğini fark edemiyordu.

Celaena başını eğip yanağını saçına yaslayan Chaol’un ılık nefesini boynunda hissediyordu. Kalbi hızlı çarpsa da son derece sakin olduğunu hissediyordu; Celaena’ya orada o şekilde sonsuza dek kalabilecekmiş, dünya yıkılsa umurunda olmayacakmış gibi geliyordu. Dövüş sırasında tebeşirle çizilmiş o çizgiye uzattığı parmaklarını aralarındaki engele rağmen kendisine doğru uzanırken hayal etti.

“Her şey yolunda mı?” Dorian’ın sesi kapı aralığından gelmişti. Chaol, Celaena’nın kollarından öyle hızlı ayrıldı ki Celaena az kalsın geriye devrilecekti. Yüzbaşı omuzlarını dikleştirip “Her şey yolunda,” dedi. Odadaki hava buz keserken Chaol’un sıcaklığı bedeninden ayrılan Celaena ürperdi. Chaol prensi başıyla selamlayıp süitten çıkarken Celaena, Dorian’a bakmakta zorlandı.

Chaol gider gitmez Dorian yüzünü Celaena'ya çevirse de suikastçı gözünü Chaol'un çıkarken kapattığı kapıdan ayırmadı. Dorian "Cain'i öldürmesinin etkisinden hâlâ sıyrılamadığını düşünüyorum," dedi.

Celaena'nın ağzından "Belli ki öyle," sözcükleri çıktı-verdi. Dorian kaşlarını kaldırıp iç çekti.

"Üzgünüm."

Dorian temkinli bir şekilde "Siz ikiniz... bir şeylerin ortasında gibiydiniz," dedi.

"Önemli değil. Sadece onun için üzüldüm, hepsi bu."

"Keşke hemen kaçıp gitmeseydi. İyi haberlerim var." Celaena'nın midesi ekşidi. "Babam sözleşmen konusunda ayak sürümeyi bıraktı. Yarın konsey salonunda imza atacaksın."

"Yani, yani artık *resmen* kralın yaveri miyim?"

"Anlaşılan babam senden görüldüğü kadar nefret etmiyormuş. Seni daha fazla bekletmemesi bir mucize." Dorian, Celaena'ya göz kırptı.

Dört yıl. Dört yıllık hizmetin ardından özgürlüğüne kavuşacaktı. Chaol neden hemen gidivermişti? Celaena gözünü kapıya çevirip ona koridorda yetişip yetişemeyeceğini düşündü.

Dorian ellerini Celaena'nın beline doladı. "Sanırım bunun anlamı bir süre daha yan yana olacağımız." Prens yüzünü onunkine yaklaştırdı. Celaena'yı öptüğünde suikastçı onun kollarından kaçtı. "Ben... Dorian, kralın yaveriyim." Bunları söylerken gülmek için kendisini tutmuştu.

Dorian ona tekrar yaklaşıp "Evet, öylesin," dedi. Fakat pencereden göz kamaştırıcı güne bakan Celaena mesa-

fesini korudu. Dünya kollarını açmış onu bekliyordu. O beyaz çizginin ötesine geçebilirdi.

Gözlerini Dorian'a çevirdi. "Kralın yaveriyim seninle olamam."

"Elbette olabilirsin. Bunu sır olarak tutacağız ama..."

"Yeterince sırrım var. Bu kadarı bana yetiyor."

"O zaman babama durumu açıklamamanın bir yolunu bulurum. Anneme de." Dorian yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Ne diye? Dorian, ben babanın hizmetkârıyım. Sen ise veliaht prensisin."

Bu doğrudu. İlişkileri *ileri* giderse bu sadece şatodan ayrılacağı zaman geldiğinde meseleyi daha da karmaşık bir hale getirirdi. Babasının yaveri olarak hizmet verirken Dorian'la olmasının yol açacağı sorunlar da cabasıydı. Dorian kabullenmeye yanaşsa da yanaşmasa da yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardı. Celaena onu arzulamasına ve sevmesine rağmen uzun soluklu bir ilişkiye başlarsa sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu. Dorian tahtın varisi olduğu sürece aksi söz konusu olamazdı.

Dorian'ın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Benimle olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben... dört yıl sonra buradan ayrılacağımı ve bu ilişkinin bizim için nasıl mutlu sonlanacağını bilemediğimi söylüyorum. Olasılıkları düşünmek istemediğimi söylüyorum." Güneş ışığı tenini ısıtırken Celaena'nın omuzlarındaki yük kalktı. "Dört yıl sonra özgür olacağımı ve ömrüm boyunca hiç özgür olmadığımı söylüyorum." Celaena gülümsedi. "Ve bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyorum."

Dorian ağzını açacak olsa da Celaena'nın gülümsemesinin yüzünden silinmediğini görünce tek kelime etmedi. Celaena kararından dolayı pişmanlık duymasa da Dorian "Nasıl istersen," dediğinde tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

"Fakat dost kalmamızı isterim."

Dorian ellerini ceplerine soktu. "Hep dost kalacağız."

Celaena'nın içinden Dorian'ın koluna dokunmak, onu yanağından öpmek geçse de "özgürlük" sözcüğü zihninde yankılanıp duruyor, gülümsemesini bir türlü yüzünden silemiyordu.

Dorian boynunu eğdi ve zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. "Sanırım Nehemia birazdan gelip sana sözleşmeden bahsedecek. Haberi kendisinden önce sana ulaştırdığım için sinirlenecektir; benim adıma ondan özür dile, olmaz mı?" Prens kapıyı açtığında bir süre eli tokmakta bekledi. Ardından sessizce "Tebrikler Celaena," dedi. Daha Celaena yanıt veremeden kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Yalnız kalan Celaena pencereye bakıp elini kalbinin üzerine koydu. O aynı sözcüğü defalarca kendisine fısıldadı.

Özgürlük.

54. BÖLÜM

Saatler sonra, Chaol, Celaena'nın yemek odasının kapısını gözlüyordu. Neden oraya döndüğünü kendisi de tam olarak bilmiyordu. Fakat Dorian'ı süitinde bulamamıştı ve ona Celaena'nın süitine girdiğinde şahit olduğu sahnenin görüldüğü gibi olmadığını söylemesi *gerekiyordu*. Ellerine baktı.

Son bir hafta boyunca kral kendisiyle neredeyse hiç konuşmamış, karşılaşmalarında da Cain'in adı hiç anılmamıştı. Bir yandan bu durum tuhaf da sayılmazdı; Cain kralı eğlendirecek bir yarışmada sadece bir piyondü ve hiç şüphesiz kraliyet muhafızlarının bir üyesi de değildi.

Fakat Cain ölmüştü. Gözlerinin bir daha açılmayacak olmasının nedeni de kendisiydi... Bir daha nefes almayacek olmasının nedeni... Kalbinin atmayı bırakmasının nedeni...

Chaol'un eli kılıcının olması gereken yere kaydı. Önceki hafta düellodan döner dönmez kılıcını odasının bir köşesine fırlatmıştı. Neyse ki birisi silahın üzerindeki kanı silmişti. Belki de bunu yapan Chaol'u süitine gö-

türüp ona sert bir içki veren muhafızlardı. Chaol az çok kendine gelene kadar nöbet tutmuş, ardından yüzbaşının kendilerine teşekkür etmesini beklemeden sessizce çıkıp gitmişlerdi.

Chaol elini kısa saçlarında gezdirip yemek odasının kapısını açtı.

Celaena sandalyesinde omuzlarını sarkıtmış yemeğiyle oynuyordu. Chaol'u görünce kaşlarını kaldırdı. Çatalı elinden bırakıp "Aynı gün ikinci kez ziyaretime geldin demek?" dedi. "Bu zevki neye borçluyum?"

Chaol kaşlarını çattı. "Dorian nerede?"

"Dorian neden burada olsun ki?"

"Bu saatte genellikle buraya geldiğini sanıyordum."

"Eh, bugünden sonra onu burada bulmayı umma," dedi.

Chaol ona doğru yaklaşıp masanın kenarında durdu. "Neden?"

Celaena ağzına bir parça ekmek attı. "Çünkü bitirdim."

"Ne yaptın?"

"Ben kralın yaveriyim. Prensle ilişkim olmasının ne kadar uygunsuz kaçacağını anladığına şüphem yok." Celaena'nın mavi gözleri pırıldarken Chaol onun *prens* sözcüğüne yaptığı hafif vurguya ve bu vurgunun neden kalbinin teklemesine neden olduğuna hayret etti.

Chaol gülümsememek için kendisini zorladı. "Ben de ne zaman aklın başına gelecek diyordum." Yoksa Celaena da Chaol'un bir süredir hissettiği huzursuzluğu içinde hissediyor muydu? Ellerindeki kan hep aklının bir köşesinde miydi? Onca caka satmasına, elleri belinde kendi-

siyle övünmesine rağmen...

Hâlâ yüzünde bir yumuşaklık vardı. Bu da Chaol'a bir ümit aşıliyordu; cinayet işlediği için ruhunu kaybetmediği, hâlâ insanlığını bulabileceği ve şerefini geri kazanabileceği ümidini... Celaena Endovier'dan çıkmış olmasına rağmen gülebiliyordu.

Celaena saçını parmağında çevirdi. Üzerinde hâlâ o kısacık gecelik vardı. Ayaklarını masanın kenarına uzatmasıyla gecelik sıyrılıp bacaklarını ortaya çıkardı. Chaol, Celaena'nın yüzüne odaklandı.

Celaena bir eliyle masaya işaret ederek "Bana katılmak ister miydin?" diye sordu. "Yalnız başına kutlama yapmak üzücü oluyor."

Chaol ona, yüzündeki o yarım gülümsemeye baktı. Chaol'un Cain'e yaptığı, o düelloda olup bitenler... Bunlar yakasını bırakmayacak olsa da o an...

Chaol önündeki sandalyeyi çekip oturdu. Celaena bir kadeh şarap doldurup ona uzattı ve kendi kadehini kaldırıp "Özgürlüğe dört yıl kalmasına," dedi.

Chaol kadehini kaldırarak onu selamladı. "Sana Celaena."

Gözleri buluştu. Celaena ona sırtıırken, Chaol gülümsemesini gizlemedi. Belki de Celaena'yla dört yıl geçirmek ona yetmeyecekti.

Celaena mezarda dikilirken rüya gördüğünün farkındaydı. Rüyalarında sık sık mezarı ziyaret ediyor, Ridderak'ı bir kez daha öldürüyor, Elena'nın lahdinin içinde kapana kısılıyor ve altın saçlı başında taşıyamayacağı kadar ağır bir taç, yüzünün yerinde bir boşluk olan genç bir kadınla

karşılaşıyordu. Fakat o gece... O gece Elena'yla baş başaydı ve ay ışığıyla dolu mezarda Ridderak'ın cesedi yoktu.

Kraliçe kendi lahdinin kenarına yaslanıp "Yaraların nasıl oldu?" diye sordu.

Celaena kapı aralığında duruyordu. Kraliçenin üzerinde zırhı değil her zamanki dökümlü elbisesi vardı. Yüzünde de sertlikten eser yoktu. Celaena "İyi," derken başını eğip vücuduna baktı. Bu rüyalar âleminde tek bir yarası yoktu. Çenesiyle Damaris'in durduğu standı işaret ederek "Bir savaşçı olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Tarihin unuttuğu birçok yanım var." Elena'nın mavi gözleri hüznle ve öfkeyle parladı. "Erawan'la girdiğimiz iblis savaşlarında birçok cephede, Gavin'in yanında savaştım. Birbirimize öyle âşık olduk. Fakat efsanelerinizi beni boynunda kahraman prensine yardımı dokunacak bir kolyeyle bir kulede bekleyen yardıma muhtaç bir genç kız olarak tasvir ediyor."

Celaena muskaya dokundu. "Üzgünüm."

Elena "Sen farklı olabilirsin," diye fısıldadı. "Önemli biri olabilirsin. Benden, hepimizden daha önemli biri."

Celaena konuşmaya yeltense de ağzından tek bir sözcük çıkmadı.

Elena ona doğru bir adım attı. "Büyük işler başarabilirsin" diye fısıldadı. "Her şeyi yapabilirsin, cesaret ettiğin sürece. Derinlerde bir yerde, bunu sen de biliyorsun. Seni en çok korkutan da bu."

Kraliçe, Celaena'ya doğru yürüdüğünde suikastçı mezardan kaçmamak için kendisini zorladı. Kraliçenin parlayan, buz mavisi gözlerinin en az yüzü kadar ilahi bir görüntüsü vardı. "Cain'in dünyaya getirdiği kötülüğü

bulup alt ettin. Şimdi de kralın yaveri oldun. Senden istediklerimi yerine getirdin.”

Celaena “Ben bunları özgürlüğüm için yaptım,” dedi. Elena ona bilmiş, Celaena’nın içinde çığlık atma isteği uyandıran bir gülümsemeyle baksa da Celaena hiç renk vermedi.

“Öyle olsun. Fakat yardım istediğinde –muska boyundan koparıldığında ve yardıma muhtaç olduğunu hissettirdiğinde– birinin sana yanıt vereceğini biliyordun. *Benim* sana yanıt vereceğimi biliyordun.”

Celaena cüret edip “Neden?” diye sordu. “Neden yanıt verdin? *Neden* kralın yaveri olmam gerek?”

Elena yüzünü mezarın içine akan ay ışığına çevirdi. “Çünkü senin kurtarılmaya ihtiyacın olduğu kadar senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacı olan insanlar var,” dedi. “İnkâr etmek istiyorsan et ama sana burada ihtiyacı olan insanlar –dostların– var. Dostun Nehemia’nın sana burada ihtiyacı var. Zira ben uyuyordum –uzun, sonsuz bir uykudaydım– ve bir ses beni uyandırdı. Bu ses tek bir kişiye değil, pek çok kişiye aitti. Kimi fısıldıyor, kimi haykırıyordu; kimi ise imdat çığlıklarının farkında bile değildi. Fakat hepsi de aynı şeyi istiyordu.” Kraliçe, Celaena’nın alnının ortasına dokundu. Çevreye sıcaklık yayılırken Elena’nın yüzünde mavi bir ışık parladı ve Celaena’nın alnındaki işaret bir an yanıp söndü. “Ve hazır olduğunda –sen de onların yakarışlarını duyduğunda– neden sana geldiğimi, neden yanında olduğumu ve beni kaç kez kormaya çalışırsan çalış seni gözetmeye devam ettiğimi anlatacaksın.”

Gözleri dolan Celaena koridora doğru bir adım geriledi.

Elena hüznle gülümsedi. “O gün gelene dek tam da olman gereken yerdesin. Kralın yanındayken yapman gerekenlerin neler olduğunu görebileceksin. Fakat şimdilik başarının tadını çıkar.”

Kendisinden daha neler istenebileceğini düşünmesiyle üzerine bir bitkinlik çökmesine karşın Celaena başını salladı. “Peki,” diye fısıldadı. Uzaklaşmak için hareketlense de koridorda durdu. Omzundan geriye, kendisini hâlâ hüznü bakışlarla izleyen kraliçeye baktı. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.” Elena başını öne eğdi. “Kan bağı asla kopmaz,” diye fısıldayıp gözden kayboldu. Sözleri sessiz mezarda yankılandı.

55. BÖLÜM

Ertesi gün, Celaena cam tahta yaklaşırken konsey odasını ihtiyatla süzdü. Burası aylar önce kralla karşılaştığı odaydı. Ağzı andıran şöminede yeşilimsi bir ateş yanıyor ve uzun bir masada hepsi gözlerini üzerine dikmiş olan on üç adam oturuyordu. Yaverlerden geriye sadece o kalmıştı. Galip. Dorian babasının yanında dikilmiş ona gü-lümsüyordu.

Umarım bu iyiye işarettir.

Dorian'ın gülümsemesinden aldığı ümide rağmen kral siyah gözleriyle onun yaklaşmasını izlerken duyduğu korkuyu göz ardı edemedi. Odada duyulan yegane ses Celaena'nın üzerindeki elbisenin altın rengi eteklerinin hışırtısıydı. Celaena ellerini sıkmamak için kestane ren-gi korsajının üzerine bastırıyordu.

Durup eğildi. Yanında duran Chaol da aynısını yaptı. Yüzbaşı ona gereğinden yakın duruyordu.

Kralın "Buraya sözleşmeni imzalamaya geldin," demesiyle Celaena kemiklerinin ufalandığını hissetti.

Böyle korkunç bir adam nasıl böyle müthiş bir güçle dünyaya hükmedebiliyor?

Celaena adamın çizmelerine bakarak elinden geldiğince itaatkâr bir ses tonuyla “Evet Majesteleri,” dedi.

Kral “Yaverim unvanını taşıyıp özgür bir kadın ol. Oğlumla pazarlığınızda dört yıl hizmet etmeni kararlaştırmış olsanız da *seninle* niye pazarlık ettiğini anlamış değilim,” deyip Dorian’a doğru ölümcül bir bakış attı. Dorian dudaklarını ısırsa da hiçbir şey söylemedi.

Celaena’nın kalbi bedeninin içinde bir şamandıra gibi bir alçalıp bir yükseliyordu. Kral ne isterse yapacak, kendisine vereceği her haince görevi yerine getirecek ve dört yılın sonunda takip edilme veya esaret korkusu olmadan kendi hayatını özgürce yaşayacaktı. Adarlan’dan uzakta her şeye yeni baştan başlayabilirdi. Uzaklara gidip bu berbat krallığı unutabilirdi.

Gülümsesin mi, gülsün mü, başını mı sallasın, ağlasın mı yoksa dans mı etsin bilemiyordu. Kazanacağı servet onu yaşlanana dek idare ederdi. Kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaktı. Arobynn’e elveda deyip Adarlan’dan sonsuza dek ayrılabilirdi.

Kral “Bana teşekkür etmeyecek misin?” diye bağırdı.

Celaena neşesini pek de gizleyemedi yerlere kadar eğildi. Onu mağlup etmişti; kralın imparatorluğuna karşı günahlar işlemişti ve şimdi yaptıkları yanına kar kalmıştı. “Böyle bir onur ve lütuf için size teşekkür ederim Majesteleri. Sadık hizmetkârınızım.”

Kral homurdandı. “Yalan söylemenin sana faydası olmayacak. Sözleşmeyi getirin.”

Konsey üyelerinden biri vazifeşinas bir tavırla Celaena’nın önüne bir parşömen tomarı bıraktı.

Celaena tüy kaleme ve ismini yazacağı boşluğa baktı.

Kralın gözleri parlarsa da Celaena'nın onu sevindirmeye niyeti yoktu. Tek bir isyan emaresi, tek saldırganca hareket sergilediğinde kral onu astıracaktı. "Sorgu sual istemiyorum. Senden bir şey istedim mi yapacaksın. Kararlarımı sana açıklamam. Olur da, yakalanırsan son nefesine dek benimle bir bağın olduğunu inkâr edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Majesteleri."

Kral kürsüden uzaklaştı. Dorian hareketlenecek olsa da Chaol başını iki yana salladı.

Kral önünde durduğunda Celaena yere baktı. Kral ona "Şunu aklından çıkarma suikastçı..." dedi. Ona yakinken Celaena kendisini küçük ve kırılğan hissetti. "Verdiğim görevlerden birinde başarısız olursan, geri dönmeyi unutursan ağır bir bedel ödersin." Kral sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. Ardından "Seni gönderdiğim görevlerden sonra buraya dönmezsen arkadaşın yüzbaşıyı..." –kral vurgu amacıyla kısa bir an sustu– "öldürtürüm."

Celaena fal taşı gibi açılmış gözlerle kralın boş tahtına baktı.

"Bunun ardından da geri dönmezsen Nehemia'yı da öldürtürüm. Sonra erkek kardeşlerini idam ettiririm. Çok geçmeden annelerini de yanına gömerim. Benim de senin kadar kurnaz ve sinsî olmadığımı sanma sakın." Celaena kralın gülümsediğini hissedebiliyordu. "Meseleyi anladın değil mi?" Kral, Celaena'dan uzaklaştı. "İmzala şunu."

Celaena kâğıttaki boşluğa ve o boşluğun neler vaat ettiğine baktı. Sessiz, uzun bir nefes aldıktan sonra ruhu için dua ederek imzasını attı. İmzasındaki her harfi yaz-

mak bir öncekinden daha zor oldu. Sonunda tüy kalemi masaya bıraktı.

Kral ‘‘Güzel. Şimdi  ık dışarı,’’ deyip kapıyı gösterdi. ‘‘Sana ihtiyaç olduğunda  ağırılacaksın.’’

Kral yeniden tahtına oturdu. Celaena gözlerini kralın yüzünden ayırmadan dikkatle eğildi. Sadece kısa bir an Dorian’a baktı ve prens kendisine g l msmeden önce safir gözlerinde hüzün olduğuna yemin edebileceği bir ifade gördü. Chaol’un elinin koluna dokunduğunu hissetti.

Chaol  lecekti. Onu  l me gönderemezdi. Ytger ailesini de. Ayakları kendisine aynı anda hem ağır hem de hafif gelen Celaena odadan  ıktı.

Dışarıda rüzgâr feryat edip öfkeyle cam kuleye hücum ediyor ama duvarları bir türlü kıramıyordu.

Odadan uzağa attığı her adımda omuzlarındaki y k azaldı. İkiisi taş şatoya girene dek Chaol tek kelime etmedi.

Yüzbaşı ona dönüp ‘‘Evet, yaver...’’ dedi.

‘‘Evet, yüzbaşı?’’

Chaol’un dudaklarının iki kenarı yukarıya kıvrıldı. ‘‘Şimdi mutlu musun?’’

Celaena kendi g l msmesini gizlemeye çalışmadı. ‘‘Az  nceki imzayla ruhumu satmış olabilirim ama... Evet. Mutluyum veya olabileceğim kadar mutluyum.’’

Chaol kendi kendine ‘‘Celaena Sarothien, kralın yaveri,’’ dedi.

‘‘Ne olmuş?’’

Chaol omuz silkip ‘‘Kulağa hoş geliyor,’’ dedi. ‘‘İlk görevinin ne olacağını öğrenmek ister misin?’’

Celaena, Chaol'un kızıl kahverengi gözlerine ve içlerinde yatan vaatlere baktı ve gülümseyerek kolunu yüzbaşının koluna doladı. "Yarın söylersin."